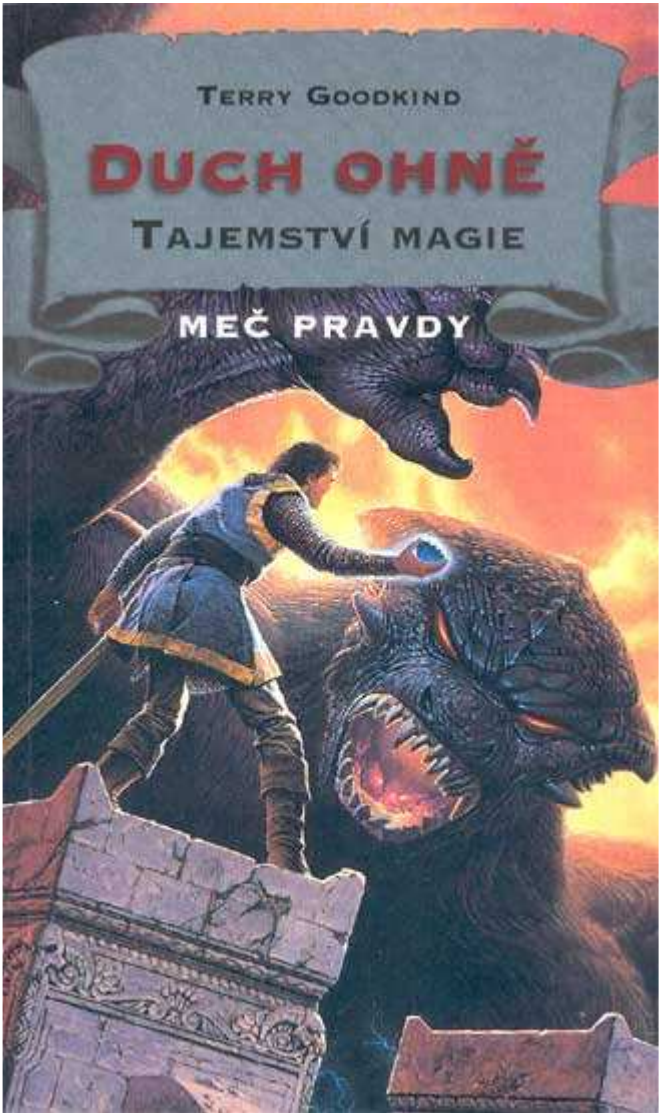

TERRY GOODKIND
DUCH OHNĚ
TAJEMSTVÍ MAGIE
MEČ PRAVDY

SOUL OF THE FIRE

Copyright © 1999 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

CLASSIC, 2000

Translation © Václav Čuba, 2000

Cover Art © by Keith Parkinson

ISBN: 80-86139-31-X

Distribuce: tel: (02) 8388 2490

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

TERRY GOODKIN

DUCH OHNĚ

TAJEMSTVÍ MAGIE

MEČ PRAVDY

Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský přechod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí, **Aydindril** - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské planiny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Měj se na pozoru na rozhraní dne a noci. Měj se na pozoru před křižovatkami, na kterých číhají. Mohou se ukrývat v praskání ohně a snadno cestují mezi jeho jiskrami. Střez se temných míst mezi skalami, měj se na pozoru před puklinami, jámami, jeskyněmi a šachtami všeho druhu. Střez se útesů, srázů a břehů vod - tato stvoření se pohybují na podobných rozhraních, kde se jedno střetává s druhým.

Některá oplývají děsivou ledovou krásou. Většinou nabývají podoby podle svých rozmarů. Často dychtí po pozornosti. Modli se, abys je nevyprovokoval, neboť v jejich odhalení se skrývá mimořádná bolest a jsou nesmírně nebezpečná. Tito zloději magie jsou neúnavní lovci, neznají přátelství, nemají duši.

Dobře si zapamatuj má slova: Varuj se Chimér, a je-li tvá nouze veliká, nakresli třikrát na holou zem pískem, solí a krví symbol Osudové Milosti.

- přeloženo z Koloblicinova deníku

Kapitola první

Richard, zvažující vše, co mu pověděla Kahlan, a co mu svým vlastním krutým způsobem sdělily chiméry, hleděl směrem k Aydindrilu. Díky tomu, že se dozvěděl něco o historii Anderitu, získal pocit, že jeho rozhodnutí je správné.

„Teď vím, že jsme se málem vydali špatným směrem," řekl nakonec.

Kahlan zamračeně pohlédla přes holé pláně na severovýchod, kam se díval i on. „Co tím myslíš?"

„Zedd mi často říkával, že pokud se nějaká cesta zdá být snadná, většinou vede špatným směrem."

„Richarde, už jsme o tom mluvili," řekla Kahlan unaveně, zatímco si zavazovala plášť přes ramena. „Musíme jít do Aydindrilu. I ty už to teď přece musíš chápat."

„Matka Vyznavačka má pravdu," řekla Cara vracející se od Du Chaillu, která nyní odpočívala. Richard si všiml, že klouby prstů svírajících Agiel má úplně bílé. „Musíme ty chiméry zastavit. Musíme Zeddovi pomoci znovu nastolit vládu magie."

„Ale, vážně? Ani nevíš, Caro, jak jsem rád, když slyším, že jsi teď na straně magie." Richard se rozhlédl kolem sebe a prohlédl si své vybavení. „Já musím vyrazit do Anderitu."

„Richarde, může se stát, že díky tomu necháme v Aydindrilu nefunkční kouzlo, jež může být řešením problému s chimérami."

„Cožpak jsi zapomněla, že jsem Hledač?" Richard byl Kahlan vděčný za její rady a velice si jich cenil, ale teď, když vyslechl vše, co mu mohla říct, zvážil možnosti a učinil rozhodnutí, byla jeho trpělivost u konce. Přišel čas činů. „Nech mě dělat mou práci."

„Richarde, to je..."

„Kdysi jsi Zeddovi složila přísahu - zasvětila jsi svůj život obraně Hledače. Považovala jsi to za důležité. Nežádám tvůj život, jen tě prosím o pochopení, že dělám to, co musím."

Kahlan se zhluboka nadechla a snažila se být trpělivá a klidná, přestože věděla, že ji Richard stěží poslouchá. „Zedd nás žádal, abychom pro něj udělali něco, co mu pomůže zastavit umírání magie." Zatahala ho za rukáv, aby získala jeho pozornost. „Co nejrychleji musíme dorazit do Anderitu."

„Máš pravdu."

Kahlan se podezřívavě zamračila. „Dobře."

„Do Anderitu nepůjdeme všichni." Richard zvedl jejich pokrývku a začal ji skládat.

Kahlan ho uchopila za předek košile a trhnutím jej otočila tváří k sobě.

„Ó ne, to ne." Zahrozila mu prstem před tváří. „Ó ne, to ne, Richarde.

Jsme manželé. Příliš dlouho jsme byli rozděleni. Nechci se od tebe znovu odloučit. Ne teď. A určitě ne jen proto, že na tebe mám vztek, neboť jsi zapomněl Zeddovi říct o své první ženě. To nepřipustím, Richarde. Rozumíš?"

„Kahlan, tohle nemá co dělat s ..."

Její zelené oči zaplály a ona jím zatřásla. „To nepřipustím! Ne poté, co nás stálo tolik námahy, abychom byli opět spolu."

Richard mrkl na Caru stojící opodál. „Stačí, když do Aydindrilu půjde jen jeden z nás." Než stihla cokoliv říct, uchopil její ruku svírající jeho košili a něžně ji popleskal.

„Ty a já půjdeme do Anderitu."

Kahlan se na tváři objevil překvapený výraz. „Ale pokud my oba..." Pak náhle pochopila a pohlédla na Caru.

Mord-Sitha náhle znervózněla. „Proč se na mě oba tak díváte?"

Richard Cara objal kolem ramen. Vypadalo to, že se jí to ani trošku nelíbí, a tak paže zase spustil.

„Caro, musíš jít do Aydindrilu."

„Všichni přece jdeme do Aydindrilu."

„Ne, Kahlan a já musíme vyrazit do Anderitu. Mají tam Dominii Dirtch. Mají armádu. Musíme je přimět, aby se k nám připojili, a pak

se připravit na příchod Řádu. Chci se tam také pokusit najít cokoliv, co by nám pomohlo v boji s chimérami. Teď jsme k Anderitu mnohem blíž než bychom byli, kdybychom vyráželi z Aydindrilu. Na to nesmíme zapomínat.

Je možné, že se nám podaří zastavit chiméry. Anderit se k nám připojí a my budeme moci použít Dominii Dirtch k zastavení nebo zničení Jagangovy armády. V sázce je příliš mnoho, než abych si takovou možnost nechal proklouznout mezi prsty. Je to příliš důležité, Caro. Jistě chápeš, že nemám na výběr."

„Ale ne, máš na výběr. Do Aydindrilu můžeme jít všichni. Ty jsi lord Rahl. Já jsem Mord-Sitha. Musím zůstat s tebou a chránit tě."

„Byla bys radši, kdybych tam poslal Kahlan?"

Cara pevně stiskla rty, ale neodpověděla.

Kahlan jej uchopila za paži. „Richarde, jak jsi řekl, ty jsi Hledač. Potřebuješ svůj meč - bez něj jsi zranitelný. Meč je v Aydindrilu. Je tam také láhev s kouzlem, Kolův deník a knihovny s ostatními knihami, jež mohou ukrývat odpověď, kterou hledáš.

Musíme jít do Aydindrilu. Kdybys Zeddovi řekl celou pravdu, nemuseli bychom být v takovém postavení, ale už se stalo, a proto musíme udělat, oč nás požádal."

Richard se narovnal a pohlédl jí do očí. „Kahlan, já jsem Hledač. Jako Hledač mám povinnost učinit to, co považuji za správné. Přiznávám, že jsem dělal chyby a je mi to líto, ale nemohu dovolit, aby další chyba způsobila, že zcela selžu ve své povinnosti.

Jako Hledač musím jít do Anderitu. Ty musíš jako Matka Vyznavačka učinit to, co ti nařizuje tvá povinnost a co ti radí tvé srdce. Já to chápu. Chci, abys byla se mnou, ale pokud se musíš vydat jiným směrem, nebudu tě proto méně milovat."

Naklonil se k ní. „Vyber si."

Kahlan stála mlčky se založenýma rukama. Její hněv roztál a ona přikývla. Rychle pohlédla na Caru.

Věděla, že Richarda ještě čeká těžký úkol přesvědčit Caru, a proto k němu promluvila tichým hlasem. „Jdu se podívat, jak je na tom Du Chaillu."

Jakmile byla Kahlan z doslechu, pustila se Cara do řeči. „Mým úkolem je chránit lorda Rahla a bojovat za něj, a já nebudu..."

Richard zvedl ruku, aby ji umlčel.

„Caro, poslouchej mě chvíli, prosím. My tři jsme společně ušli dlouhý kus cesty. My tři jsme se společně ocitli na prahu smrti. Vděčíme jeden druhému mnohem víc než si vůbec umíme představit. Jsi pro nás víc než jen ochránce, a ty to víš.

Kahlan je tvá sestra Agielu. Jsi má přítelkyně. Vím, že pro tebe znamenám mnohem víc než jen jako lord Rahl, neboť kdyby tomu tak nebylo, opustila bys mne, protože pouto závazku zesláblo. Mezi námi je však pouto přátelství."

„Proto tě teď nemohu opustit. Neopustím tě, lorde Rahle. Budu tě chránit ať už se ti to líbí nebo ne."

„Jaký je to pocit vědět, že Agiel ztratil svou moc?"

Neodpověděla. Zdálo se, že si nevěří natolik, aby se odvážila promluvit.

„Caro, překvapí tě, když ti řeknu, že mám ohledně Meče Pravdy stejné pocity? Byl jsem bez něj déle než jsi ty bez Agielu. Bez meče po boku cítím podivné mrazení v zádech. Pociťuji bolest z té prázdnoty, jako bych nic nepotřeboval tolik, jako svírat tu hroznou věc znovu v ruce. Jsi na tom stejně?"

Přikývla.

„Caro, já ten meč nenávidím stejně, jako ty určitě někde uvnitř musíš nenávidět Agiel. Kdysi ses jej kvůli mně vzdala. Pamatuješ? Ty, Berdina a Raina? Požádal jsem vás o odpuštění za to, že po vás chci, abyste si tu zbraň zatím podržely a pomohly nám v našem boji."

„Vzpomínám si. "

„Nepřál bych si nic víc, než abych svůj meč tak nepotřeboval. Chtěl bych, aby na celém světě vládl mír a já bych zbraň mohl nechat v Hradu a zapomenout na ni.

Ale teď ten meč potřebuji. Caro. Stejně jako ty potřebuješ Agiel, neboť bez něj cítíš prázdnotu. Cítíš se zranitelná, bezbranná a vyděšená a bojíš se to přiznat. Já pociťuji to samé. Tak jako ty potřebuješ Agiel, protože nechceš nic jiného než nás chránit, já potřebuji svůj meč, abych mohl chránit Kahlan. Kdyby se jí cokoliv stalo jen proto, že meč nemám...

Caro, záleží mi na tobě, a proto je pro mě tak důležité, abys to pochopila. Ty již nejsi jen Mord-Sitha, jen náš ochránce. Jsi víc než to.

Je důležité, abys začala přemýšlet dopředu a jen nereagovala na vzniklé okolnosti. Chceš-li pro nás být skutečnou pomocí, musíš být víc než jen Mord-Sitha.

Potřebuji, aby ses stala důležitým závažím na misce vah, které může zvrátit vývoj událostí. Musíš jít do Aydindrilu místo mě."

„Takový rozkaz neuposlechnu."

„Nepřikazuji ti, Caro. Žádám tě."

„To není fér."

„Tohle není hra, Caro. Prosím tě o pomoc. Jsi jediná, na koho se mohu obrátit."

Zamračeně pohlédla k bouři zuřící za horizontem a odhodila si dlouhý světlý cop přes rameno. Sevřela jej přitom v pěsti způsobem, jakým svírala Agiel v žáru hněvu. Vítr si pohrával s volnými prameny jejích vlasů.

„Je-li to tvé přání, lorde Rahle, půjdu."

Richard ji v konejšivém gestu objal. Tentokrát se nevzpírala, ale přitiskla se k němu.

„Co chceš, abych tam vykonala?"

„Chci, abys tam dorazila, a hned se vrátila zpátky tak rychle, jak jen to bude možné. Potřebuji svůj meč."

„Rozumím."

Když na ně Kahlan pohlédla, Cara na ni mávla a Kahlan rychle přiběhla.

Cara se napřímila a oslovila Kahlan. „Lord Rahl mi přikázal vrátit se do Aydindrilu."

„Přikázal?" zeptala se Kahlan.

Cara jednoduše zamrkala. Agielem se dotkla Kahlaniny hrudi. „Na zálesáka se dostal do pěkných problémů. Jako sestru Agielu tě žádám, abys na něj dohlédla místo mě, i když vím, že bys to samozřejmě udělala i bez toho, abych o tom musela mluvit."

„Nespustím ho z očí."

„Nejprve musíš dohnat armádu generála Reibische," řekl Richard. „Dá ti koně, takže se do Aydindrilu dostaneš rychleji.

Chci, abys mu také sdělila, co děláme. Řekni mu všechno, nic nevynechej. Řekni to i Verně a ostatním sestrám. Musí se to dozvědět a třeba mají nějaké znalosti, které nám budou k užitku."

Richard se zahleděl k jihozápadnímu horizontu. „Máme-li vpochodovat do Anderitu a žádat jejich kapitulaci, budu také potřebovat eskortu."

„O to neměj obavy, lorde Rahle. Mám v úmyslu Reibischovi přikázat, aby poslal muže na tvou ochranu. Nebudou tak dobří jako Mord-Sithy, ale bude to stačit."

„Potřebuji jich dost na to, abych udělal dojem. Až dorazíme do Anderitu, bude potřeba, abychom vypadali majestátně. Nebylo by vhodné, abychom tam dorazili jen Kahlan, já a pár vojáků. Zvláště jestli selže Kahlanina moc. Chci, aby ti lidé okamžitě pochopili, jaká síla za námi stojí."

„Teď tvoje plány konečně začínají dávat smysl," řekla Cara.

„Myslím, že tisíc mužů bude stačit," prohlásila Kahlan. „Vojáci s meči, kopiníci a lušištníci - ti nejlepší - a samozřejmě na nejlepších koních. Navíc budeme potřebovat posly. Máme důležité novinky o chimérách a Jagangovi a musíme o nich zpravit všechny ostatní. Musíme koordinovat pohyby našich sil a každého informovat. Naše armády v různých zemích se budou možná muset pohnout naráz na jih."

Cara přikývla. ,,Vojáky, kteří budou tvořit vaši eskortu, vyberu osobně. Pošlu za vámi Reibischovy elitní jednotky."

„Dobře, ale nechci, abys oslabila jeho úderné formace tím, že ho zbavíš klíčových mužů," řekl Richard. „Vyřiď generálovi, že také chci, aby vyslal nějaké jednotky hlídat severní přístupy ze Starého světa tak, jak mel původně v úmyslu.

A teď to nejdůležitější. Chci, aby se jeho hlavní síly otočily a zamířily sem."

„Má zaútočit, když k tomu sám uvidí příležitost?"

„Ne. Nechci, aby na těchhle pláních riskoval v bitvě proti Řádu celou svou armádu. To by nás mohlo přijít draho. I když jsou jeho vojáci skvěle vycvičení, nemohou se postavit proti tak obrovské armádě jako má Řád, alespoň dokud se sem nepřesunou posily. Co je ještě důležitější. Nechci, aby zaútočil, protože naše největší výhoda bude spočívat v tom, že Jagang o Reibischových silách nebude vědět.

Chci, aby Reibisch přišel na západ, sledoval Jaganga, ale držel se severně od něj a držel si odstup. Vyřiď mu, aby ke sledování použil co nejmenší počet průzkumníků, jen aby neztratil stopu nepřítele, ale nic

víc. Jagang nesmí zjistit, že Reibischovy síly jsou zde. Jeho D'Hařané budou jedinými vojáky, kteří budou stát mezi Řádem a Středozemím, pokud se Jagang neočekávaně stočí na sever. Pak bude jeho jediná výhoda spočívat v momentu překvapení, dokud se nám nepodaří přesunout sem další síly.

Nechci riskovat Reibischovu armádu, dokud to nebude naprosto nezbytné. Ale chci, aby fungoval jako zátka, pokud se věci obrátí k horšímu.

Pokud Anderit kapituluje, spojíme jejich armádu s naší. Přemůžeme-li chiméry, získáme velení nad anderitskou armádou a včas sem dostaneme další posily, dokážeme chytit Jagangovu armádu do pasti mezi našimi silami a pobřežím oceánu. Pak by se nám mohlo podařit přinutit ho dostat se na dosah Dominie Dirtch. Tahle zbraň muže zabíjet jeho vojáky a my přitom neztratíme ani jediného."

„A co mám udělat v Aydindrilu?" otázala se Cara.

„Poslouchala jsi Zeddovy příkazy ohledně toho, co je tam třeba učinit?"

„Ano. Pátý sloup nalevo v komnatách Prvního čaroděje. Na jeho vrcholu je černá láhev se zlatem zdobenou zátkou. Tu je potřeba rozbít Mečem Pravdy. Berdina a já jsme s tebou v komnatách Prvního čaroděje už byly. Dobře si na to místo vzpomínám."

„Výborně. Můžeš použít meč k rozbití láhve stejně dobře jako já." Přikývla. „Postav láhev na zem, jak říkal Zedd, vezmi meč a rozbij ji."

„To zvládnu," odvětila Cara.

Richard velmi dobře věděl, jak Cara nesnáší mít cokoliv společného s magií. Také si pamatoval, jak se jí ani Berdině nelíbilo, když s ním musely jít do komnat Prvního čaroděje. V Hradu byly navíc na různých místech umístěny kouzelné štíty.

„Jestli magie Hradu opravdu selhala, snadno dokážeš projít štíty; ani ty nebudou fungovat."

„Pamatuji si na pocit, který jsem měla v jejich přítomnosti. Poznám, jestli fungují nebo jestli mohu projít."

„Všechno, co víš o chimérách, pověz i Berdině. Možná, že už o nich má nějaké cenné informace. I kdyby ne, má k dispozici Kolův deník a pokud jí všechno povíš, bude vědět, co má hledat."

Richard na zdůraznění svých slov zvedl prst. Druhou rukou stiskl její rameno.

„Ale první na řadě je meč a láhev. Její rozbití neodkládej ani o chvíli déle než je nezbytně nutné.

Chiméry se tě možná pokusí zastavit. Dávej si pozor. Měj všechny smysly neustále v pohotovosti. Bude-li to možné, nepřibližuj se k vodě ani k ohni. Nic nepodceňuj. Chiméry možná vědí, že jim kouzlo v láhvi může ublížit.

Ještě než odejdeš, pohovoříme si s Du Chaillu a pokusíme se vnést světlo do způsobu, jakým chiméry zabíjejí. Pokud si vzpomene na to, co se jí stalo, může ti to hodně pomoci."

Cara přikývla. Pokud měla strach, nedala to na sobě znát.

„Jakmile dohoním generála Reibische, pojedu jako vítr. Nejprve navštívím Hrad, vezmu tvůj meč a rozbij u láhev. Hned poté ti přivezu meč a Berdina knihu. Kde tě najdeme?"

„Ve Fairfieldu," řekla Kahlan. „Budeme s našimi vojáky tábořit nedaleko od města, poblíž sídla ministra kultury. Kdybychom museli odjet, zanecháme ti zprávu nebo tam necháme několik mužů. Pokud nebude možné ani to, pokusíme se to sdělit generálu Reibischovi."

Richard zaváhal. „Caro... abys mohla rozbít láhev, budeš muset meč vytáhnout z pochvy."

„Pochopitelně."

„Ale buď opatrná. Je to kouzelná zbraň a Zedd si myslí, že bude pořád fungovat - že její magie nevymizí."

Cara si při této pro ni nepotěšující zprávě povzdechla. ,,Co se stane až meč vytáhnu?"

,,Nevím to jistě," odvětil Richard. ,,Na různé lidi může reagovat různým způsobem v závislosti na tom, jací jsou a co při vytažení meče cítí. Hledač jsem sice já, ale meč může fungovat i pro kohokoliv jiného, kdo jej bude držet. Bohužel však nevím přesně, jaký bude jeho magie mít na tebe vliv.

Je to však zbraň, která využívá hněv. Buď opatrná a měj na paměti, že se v tobě meč může pokusit hněv vzbudit, jakmile ho vytáhneš. Tato zbraň bude zesilovat tvé emoce.'"

Cařiny modré oči zazářily. ,,Můj hněv ani nebude muset příliš zesilovat."

Richard se usmál. „Zkrátka buď opatrná. Poté, co rozbiješ láhev, už raději meč z pochvy nevytahuj, pokud bys nebyla v ohrožení života. Pokud s ním zabiješ..."

Jeho hlas se vytratil a ona se na něj pátravě podívala. „Pokud s ním zabiju... tak co?"

Richard jí to musel říct, aby ji nevystavil zbytečnému nebezpečí. „Přináší bolest."

„Jako Agiel?"

Váhavě přikývl. „Možná horší." Jak se mu hlava zaplnila vzpomínkami, jeho hlas se snížil. „Musíš pociťovat hněv, abys této bolesti dokázala čelit. Budeš-li naplněna spravedlivým hněvem, meč tě ochrání, ale, drazí duchové, přesto to bude bolet."

„Já jsem Mord-Sitha. Bolest přivítám."

Richard si poklepal doprostřed hrudi. „Bolí to tady, Caro. Věř mi, že tenhle druh bolesti bys nechtěla zažít. To raději tvůj Agiel."

Obdařila ho smutným úsměvem, ve kterém se skrývalo pochopení. ,,Svůj meč potřebuješ. Přinesu ti ho."

,,Děkuji ti, Caro."

,,Ale stejně ti neodpustím, žes mě přinutil opustit tě a nechat tě bez ochrany."

,,Nebude bez ochrany."

Všichni se otočili. Spatřili Du Chaillu. Byla bledá, vlasy měla rozcuchané, byla stále zabalena v pokrývce a již se netřásla. Její výraz vyjadřoval nezvratné rozhodnutí.

Richard zavrtěl hlavou. ,,Musíš se vrátit zpátky ke svému lidu."

„Půjdeme tam, kam jde můj manžel. Budeme chránit *Caharina*."

Richard se rozhodl nepřít se s ní o tom, zda je či není její skutečný manžel. „Než do Anderitu dorazíme, připojí se k nám vojáci."

„To ale nebudou mistři meče. Při tvé ochraně zaujmeme Cařino místo."

Cara se Du Chaillu uklonila. „To je dobře. Když budu vědět, že ty a tví mistři meče zaujmou mé místo, budu klidněji odpočívat."

Richard vrhl po Caře nespokojený pohled, a pak obrátil svou pozornost k šamance Baka Tau Mana.

„Du Chaillu, teď, když jsme tě zachránili, nehodlám znovu riskovat vaše životy. Vždyť jsi právě vyklouzla ze spárů smrti. Musíš se vrátit domů. Tvůj lid tě potřebuje."

„Na tom nezáleží. Jsme chodící mrtví."

„O čem to mluvíš?"

Du Chaillu sepjala ruce. Mistři meče stáli za ní. Zpoza nich vše sledovali lovci Bahemiího lidu. Du Chaillu navzdory své únavě začala opět vypadat majestátně.

„Než jsme odešli," vysvětlovala, „řekli jsme našemu lidu, že jsme mrtví. Řekli jsme, že jsme pro svět živých ztraceni, a že se nevrátíme zpět, dokud nenajdeme *Caharina*, abychom ho varovali a zajistili jeho bezpečí. Než jsme odešli, náš lid nás oplakal, neboť jsme pro něj zemřeli. Teprve až uskutečníme, co jsme slíbili, se budeme moci vrátit.

Před chvílí jsem zaslechla zpěv chimér. Cara, *Caharinova* ochránkyně, mě přivedla zpět ze světa duchů. Duchové mi ve své moudrosti dovolili návrat, abych mohla dokončit svůj úkol. Až se Cara vrátí s tvým mečem a ty budeš v bezpečí, vrátí se i nám naše životy a my půjdeme domů. Do té doby jsme chodící mrtví.

Všimni si, že se tě neptám, zda nám dovolíš cestovat s tebou. *Říkám* ti, že s tebou pocestujeme. Jsem šamanka lidu Baka Tau Mana. Domluvila jsem."

Richard se skřípěním zubů zvedl ruku třesoucí se hněvem. Kahlan ho chytila za zápěstí.

„Du Chaillu," řekla, „i já jsem přijala podobný závazek. Když jsem procházela prázdnými ulicemi Ebinissie a spatřila mrtvé, povražděné Císařským Řádem, přísahala jsem pomstu. Chandalen a já jsme se setkali s malou armádou mladých rekrutů, kteří rovněž spatřili vyvraždění svého domovského města. Byli rozhodnuti pomstít se těm, kdo jsou za to zodpovědní.

Složila jsem přísahu a prohlásila jsem se za mrtvou. Slíbila jsem, že se vrátím mezi živé až tehdy, když se mu podaří potrestat muže, kteří spáchali tyto zločiny. I ostatní se spolu se mnou vzdali svých životů s tím, že ožijí, pokud uspějeme. Pouze jeden z pěti těchto mladých mužů se spolu s Chandalenem a se mnou vrátili mezi živé. Než se tak stalo, zemřeli všichni ti, kteří se podíleli na vraždění obyvatel Ebinissie.

Rozumím závazku, který jsi na sebe přijala, Du Chaillu. Taková věc je svatá a nelze ji ignorovat. Bude nám ctí, když se k nám ty a mistři meče připojíte."

Du Chaillu se Kahlan uklonila. ,,Děkuji ti za to, že ctíš zvyky mého lidu. Jsi moudrá žena a teď vidím, že i ty si zasloužíš být ženou mého manžela."

Richard obrátil oči v sloup. ,,Kahlan..."

„Bahenní lid potřebuje Chandalena a jeho muže. Cara vyrazí za svým úkolem. Pojede za generálem Reibischem, a pak do Aydindrilu. Dokud nás nedohoní vojáci, které za námi generál pošle, budeme osamocení a zranitelní. Du Chaillu a její muži jsou pro nás cennou a vítanou ochranou.

V sázce je příliš mnoho, Richarde, než abychom se zatěžovali falešnou pýchou. Půjdou s námi."

Richard pohlédl do Cařiných modrých očí, které mu připomínaly led. Viděl, že souhlasí s Kahlan. Du Chailliny temné oči byly neproniknutelné. Ona už se rozhodla. Kahlaniny zelené oči... no, raději se ani nedomýšlel, co všechno v nich lze spatřit.

,,Dobrá," řekl nakonec. ,,Dokud nás nedohoní vojáci, můžete jít s námi."

Du Chaillu pohlédla pobaveně na Kahlan. „Taky ti pořád oznamuje věci, které už dávno víš?"

Kapitola druhá

Fletch, s hlavou skloněnou, sledoval nohy mistra Spinka, který kráčel mezi lavicemi. Jeho boty pomalu dusaly po prkenné podlaze. Několik lidí v místnosti, převážně starších žen, poplakávalo a tiše přitom popotahovalo.

Fletch se jim za to nesmál. I on se občas na zpovědním shromáždění rozplakal. Lekce, které se učili, byly nezbytné, pokud chtěli úspěšně bojovat se svou zlou hakenskou povahou - to chápal - ale přesto se mu neposlouchalo o nic snáze. Když mistr Spink vyučoval, díval se Fletch raději na podlahu než aby riskoval, že se střetne s jeho pohledem. Setkat se s pohledem Andera, který vyprávěl o hrůzách, jaké Fletchovi předchůdci dělali starým Anderům, bylo zahanbující.

„A tak se stalo," pokračoval mistr Spink, „že hakenské hordy náhle vpadly do chudé farmářské vesničky. Zemědělci měli strach o své rodiny, shromáždili se a k nim se připojili i jiní chudí Andeři z okolních farem i jiných vesnic. Společně se modlili ke Stvořiteli, aby se jim podařilo ukonejšit krvelačné nájezdníky.

V zoufalství za sebou zanechali téměř veškeré jídlo a dobytek jako oběť na usmířenou Hakenům. Vyslali posly, kteří měli Hakenům vysvětlit, že si mohou všechno vzít, neboť zemědělci si nepřejí bojovat, ale nikdo z těchto statečných poslů se nevrátil.

Proto vytvořili jednoduchý plán, že vystoupí na hřeben hory a budou nad hlavou mávat zbraněmi, aby vypadali silní. Pochopitelně nechtěli vyprovokovat boj, ale chtěli Hakeny donutit, aby se začali bát a nechali jejich vesnice na pokoji. Tito muži byli farmáři, ne válečníci, a zbraně, kterými mávali, byly vlastně zemědělské nástroje. Nechtěli bojovat; chtěli mír.

A tak tam stáli, muži o kterých jsem vám vyprávěl - Shelby, Willan, Camden, Edgar, Newton, Kenway a všichni ostatní - dobří a přátelští muži, se kterými jste se seznámili během minulých týdnů, neboť jsem vám vyprávěl příběhy o jejich láskách, životech, nadějích a snech. Stáli tam na hřebenu kopce a nechtěli nic jiného než přesvědčit krvelačné Hakeny, aby je nechali být. Stáli tam. mávali svými nástroji - sekerami, kosami, srpy, vidlemi, cepy - mávali jimi ve vzduchu a doufali, že díky tomu budou jejich ženy a děti, se kterými jste se rovněž seznámili, v bezpečí."

Mistr Spink se přiblížil k Fletchovi a jeho boty dělaly dus, dus, dus.

,,Hakenská armáda se však rozhodla nenechat tyto prosté muže na pokoji. Namísto toho Hakeni se smíchem namířili Dominii Dirtch proti těmto ušlechtilým Anderům."

Několik děvčat vyjeklo. Jiné se nahlas rozplakaly. Dokonce i Fletch pocítil záchvěv strachu a bylo mu, jako by měl v krku knedlík. I on začal popotahovat, neboť si představil jejich děsivou smrt. Bylo mu, jako by ty muže na kopci osobně znal. Věděl, jak se jmenovaly jejich ženy, rodiče a děti.

„A tak, zatímco se ti vraždící hakenští bastardi ve svých pěkných nablýskaných uniformách" - Fletch, sedící na konci lavice poblíž uličky, viděl, jak se boty zastavily napravo vedle něj - „smáli a rozjařeně povykovali. Dominie Dirtch zazněla hlasem děsivého násilí a statečným anderským mužům začalo odpadávat maso z kostí."

Fletch cítil, že se tmavooký pohled mistra Spinka upírá na jeho zátylek a slyšel, jak ženy a mnozí z mužů nahlas propukli v pláč.

„K nebi povstal nářek ubohých anderských farmářů. Byl to poslední výkřik v jejich životě a jejich těla byla roztrhána na kousky skvěle oblečenými, smějícími se hakenskými hordami, které měly zbraň bezuzdného vraždění, Dominii Dirtch."

Jedna ze starších žen vykřikla hrůzou. Mistr Spink se pořád tyčil nad Fletchem. V tu chvíli už nebyl Fletch tak hrdý na svou uniformu posla jako dřív, když si při pohledu na něj ostatní začali obdivně šeptat.

„Vidím, že i ty máš pěknou novou uniformu, Fletchi," řekl mistr Spink hlasem, který Fletchovi zmrazil krev v žilách.

Fletch pochopil, že se od něj čeká odpověď.

„Ano, pane. Přestože jsem byl jen ubohý hakenský poskok, pan Campbell mi ve své velkomyslnosti nabídl práci posla. Chce, abych nosil tuto uniformu, a aby si díky tomu ostatní Hakeni uvědomili, že se s anderskou pomocí můžeme polepšit. Chce také, aby poslové jeho kanceláře dělali dobrý dojem, neboť šíříme poselství o skvělé práci ministra kultury."

Mistr Spink Fletche udeřil ze strany do hlavy a srazil ho z lavice. ,,Neodmlouvej mi! Nezajímají mě tvé hakenské výmluvy!"

,,Omlouvám se, pane." Věděl, že by bylo chybou vstát ze země.

„Hakeni si neustále vymýšlejí výmluvy za své odporné zločiny. Nosíš nablýskanou uniformu, stejnou, jako vraždící hakenští vládci a líbí se ti to stejně jako jim. Co je horší, snažíš se mě přesvědčit, že tomu tak není.

Až do dnešního dne my Andeři trpíme krutou hakenskou záští. Tato zášť se skrývá v každém hakenském pohledu. Nikdy se od ní neoprostíme. Pořád tu budou Hakeni v uniformách, kteří je nosí jako připomínku hakenských vládců.

Ukázal jsi svou pokřivenou hakenskou povahu, neboť jsi se snažil ospravedlnit neospravedlnitelné - svou samolibou aroganci, svou pýchu, svou hrdost na to, že nosíš uniformu. Vy všichni toužíte znovu nám vládnout. Den za dnem musíme my Andeři trpět."

„Odpusťte mi, mistře Spinku. Chybil jsem. Dovolil jsem své pýše, aby vystoupila na povrch. Dovolil jsem své hříšné hakenské povaze, aby mne ovládla."

Mistr Spink něco zavrčel, a pak pokračoval v lekci. Fletch byl rád, že z toho vyklouzl tak snadno, neboť věděl, že to mohlo být mnohem horší. Oddechl si.

,,Poté, co byli muži zavražděni, zůstaly vesnické ženy a děti bezbranné."

Spink znovu vyrazil a jeho boty začaly dusat mezi Hakeny, sedícími na jednoduchých lavicích. Když odešel, odvážil se Fletch zvednout z kolen a znovu se posadit. V uchu mu hrozně zvonilo, podobně, jako když ho udeřila Beata. Mezi zvoněním se proplétaly útržky vět, které pronášel mistr Spink.

„Hakeni se samozřejmě rozhodli vyrazit do vesnice a pobavit se."

„Ne!" vykřikla vzadu nějaká žena. Propukla v pláč.

S rukama sepjatýma za zády procházel mistr Spink sem a tam a tohoto přerušení si nevšímal. Byl na podobné věci zvyklý.

„Hakeni, kteří chtěli slavit, dorazili do vesnice. Dostali chuť na pečené maso."

Někteří naslouchající začali padat na kolena a třásli se strachem o lidi, které jako by osobně znali. V celé místnosti bylo slyšet rachot padajících lavic, neboť na kolena začali poklekat i ostatní. Fletch se k nim připojil.

„Ale jak již víte, byla to malá vesnice. Poté, co Hakeni pobili dobytek, uvědomili si, že nemají dost masa. Jako Hakenům jim netrvalo dlouho než nalezli řešení.

Chopili se dětí."

Fletch si nade vše přál, aby už dnešní lekce skončila. Nebyl si jistý, jestli snese další vyprávění. Některé ženy byly zjevně stejného názoru. Se sepjatýma rukama se vrhly tvářemi na podlahu, vzlykaly a modlily se k dobrým duchům, aby ochránili ty ubohé, nevinné, zavražděné Andery.

„Vy všichni jména těch dětí znáte. Teď mi jeden po druhém každý řeknete jméno jednoho z těchto dětí, abychom nezapomněli na jejich mladé ztracené životy, o které tak smutně přišly. Každý z vás mi řekne jméno jednoho z vesnických dětí - holčiček a chlapečků, kteří byli zaživa upečeni před zraky svých matek."

Mistr Spink začal u poslední řady. Každý, na koho ukázal, vyslovil jméno jednoho dítěte, a většina mluvčích se vzápětí začala modlit k dobrým duchům, aby chránili ty dětské duše. Než shromáždění rozpustil, popsal jim ještě mistr Spink hrůzy upálení zaživa, výkřiky, bolest, a jak dlouho trvá. než dítě zemře. Jak dlouho trvá, než se jeho tělíčko uvaří.

Bylo to tak strašlivé a zvrácené, že Fletche na kratičkou chvíli napadlo - snad úplně poprvé - jestli jsou tyto příběhy vůbec pravdivé. Stěží si dokázal představit kohokoliv, dokonce i kruté hakenské vládce, jak dělají něco takového.

Ale mistr Spink byl Ander. On by jim nelhal. Ne o něčem tak důležitém jako je historie.

„Protože už je pozdě," řekl mistr Spink poté, co každý vyslovil jedno dětské jméno, „příběh o tom, co hakenští nájezdníci udělali se ženami, necháme na příště. Možná, že děti měly vlastně štěstí, neboť neviděly, jak krutě se Hakeni zachovali k jejich matkám."

Když dostali povolení odejít, vyrazil Fletch v čele ostatních. Byl vděčný, že lekce konečně skončila, a že může vyrazit do noci. Ještě nikdy neměl takovou radost z chladného nočního vzduchu. Hlavou se mu míhaly představy smrtelného utrpení malých dětí a cítil se nesmírně bídně. Noční vzduch ho úlevně chladil na tváři. Zhluboka, s rozkoší se nadechl.

Když se opřel o starý javor stojící vedle cesty, aby se uklidnil, vyšla ze dveří Beata. Fletch se napřímil. Z otevřených dveří a oken vycházelo dost světla, aby ho mohla bez obtíží spatřit - spatřit ho v jeho nové uniformě posla. Doufal, že na Beatu to udělá větší dojem než na mistra Spinka.

„Dobrý večer, Beato."

Zastavila se. Změřila si ho pohledem a zarazila se na jeho uniformě.

,,Fletch!"

,,Vypadáš dnes večer překrásně, Beato."

„Vypadám stejně jako vždycky." Položila si ruce v bok. ,,Vidím, že ses do své nablýskané uniformy úplně zamiloval."

Fletch jako by náhle ztratil schopnost přemýšlet či hovořit. Vždycky se mu líbilo, jak poslové vypadají ve svých uniformách a myslel si. že se to líbí i jí. Doufal, že se na něj alespoň usměje. Ona na něj namísto toho přísně zírala. Teď si nepřál nic jiného než vyrazit přímou cestou domů.

„Pan Dalton mi nabídl postavení..."

„Doufám, že už se těšíš na příští zpovědní shromáždění, kde si poslechneme co ty hakenské bestie v nablýskaných uniformách udělaly s bezmocnými ženami." Naklonila se k němu. „Bude se ti to líbit. Bude to téměř stejně zábavné, jako bys tam byl a díval se."

Fletchovi spadla čelist a zíral, jak se otočila na podpatku a vykročila do noci.

Ostatní lidé procházející ulicí si všimli, jak jeho, mizerného Hakena, vyplísnila. Někteří se spokojeně usmívali, jiní se mu přímo

smáli. Fletch si strčil ruce do kapes, vrátil se kousek zpátky a znovu se opřel o strom. Čekal až ostatní odejdou.

Na statek to bylo hodinu cesty daleko. Chtěl mít jistotu, že ti, kteří tam také míří, už budou mít dostatečný předstih, takže on s nimi během cesty nebude muset hovořit. Přemýšlel o tom, že si koupí něco k pití. Pořád mu ještě zbývaly nějaké peníze. Nebo by mohl jít zpátky, najít Morleyho a mohli by se jít napít společně. V každém případě mu myšlenka na to, že by se mohl jít opít, připadala jako dobrý nápad.

Náhle se prudce ochladilo. Tělem mu projelo mrazení.

Málem strachy vyskočil z bot, neboť se mu na rameno položila čísi ruka. Prudce se otočil a spatřil starší anderskou ženu. Vlasy sčesané dozadu a dosahující jí téměř na ramena mu napověděly, že jde o někoho důležitého. Díky šedinám na spáncích mu bylo jasné, že je stará; nebylo sice tolik světla, aby si všiml vrásek na jejím obličeji, ale přesto věděl, že už není nejmladší.

Fletch se jí uklonil. Bál se, aby pro něj neměla nějaký úkol, který by ho vyslal směrem, jímž odešla Beata.

„Záleží ti na ní?" otázala se žena.

Fletch byl touto podivnou otázkou zaskočen. „Já nevím," zakoktal.

„Byla na tebe pěkně hrubá."

„Zasloužil jsem si to, madam."

„Pročpak to?"

Fletch pokrčil rameny. „To nevím."

Nebylo mu jasné, co po něm ta žena chce. Ze způsobu, jakým ho studovaly její temné oči mu naskakovala husí kůže. Jako by si prohlížela kuře, které si chystá na oběd.

Měla na sobě jednoduché šaty, jejichž barva mu ve slabém světle připadala jako tmavohnědá. Navzdory současné módě, podle které anderské ženy nosily hluboké výstřihy, byly její šaty upnuté až ke krku. Podle šatů se nezdálo, že by šlo o šlechtičnu, ale délka vlasů říkala, že bude asi velmi důležitá.

Zdálo se mu, že se od jiných anderských žen podivně liší. Jedna věc na ní Fletchovi připadala velmi zvláštní: kolem krku měla obepnutý široký černý kruh.

„Některá děvčata občas, říkají věci, které tak ve skutečnosti nemyslí, aby zakryla, že se jim líbí chlapec, se kterým hovoří. Bojí se totiž, že se tomu chlapci nebudou líbit."

,,A občas říkají věci, které tak myslí a říkají je proto, aby ublížila."

,,To je vskutku hluboká pravda." Usmála se. „Žije na statku nebo tady ve Fairfieldu?"

,,Tady ve Fairfieldu. Pracuje pro řezníka Ingera."

Zdálo se, že ji to trochu pobavilo. ,,Možná je zvyklá na víc masa na kostech. Možná, že až budeš starší a trochu mohutnější, budeš se jí líbit víc."

Fletch vrazil ruce zpátky do kapes. ,,Možná."

Nevěřil tomu. Navíc si neuměl představit, že by mohl zmohutnět. Myslel si, že už je dost starý na to, aby dál nerostl, a že už po zbytek života zůstane tak jak je.

Opět si začala prohlížet jeho tvář.

„Chceš, aby tě měla ráda?" zeptala se nakonec.

Fletch si odkašlal. „No, myslím, že občas ano. Alespoň bych chtěl, aby mě přestala nenávidět."

Na její tváři se objevil úsměv, jako by ji něco potěšilo, ale Fletch pochyboval, že se kdy dozví, co to je.

„To lze zařídit."

„Madam?"

„Pokud ji máš rád a chceš, aby měla ráda i ona tebe, lze to zařídit."

Fletch překvapeně zamrkal. ,,Jak?"

„Nasypeš jí něco do pití nebo do jídla."

Náhle pochopil. Tahle žena byla čarodějka. Teď už mu bylo jasné, proč vypadala tak zvláštně. Slyšel o tom, že lidé ovládající magii vypadají vždycky zvláštně.

„Chcete říct. že byste to opravdu dokázala? Uděláte kouzlo nebo něco takového?"

Její úsměv se ještě rozšířil. „Nebo něco takového."

„Právě jsem začal pracovat pro pana Campbella. Je mi líto, madam, ale nemohu si to dovolit."

,,Aha, chápu." Její úsměv zmizel. ,,A kdybys mohl?"

Než mohl odpovědět, pohlédla zamyšleně na nebe.

„Možná bych mohla kouzlo připravit na pozdější dobu, až budeš moci zaplatit." Její hlas se ztišil, takže zněl stěží hlasitěji než šepot, jako by mluvila sama k sobě. „Uvidíme, jestli bych svou moc nedokázala přinutit, aby znovu začala fungovat."

Pohlédla mu do očí. „Tak co ty na to?"

Fletch polkl. Rozhodně nechtěl urazit anderskou ženu, a už vůbec ne takovou, která má dar. Zaváhal.

„No, madam, popravdě řečeno, pokud mě nějaká dívka bude doopravdy milovat, chtěl bych, aby to bylo kvůli mně - bez urážky. Je od vás hrozně hezké, že jste mi nabídla pomoc. Ale nemyslím, že by se mi líbilo, aby mě nějaká dívka milovala jen kvůli kouzlu. Myslím, že bych se kvůli tomu necítil dobře. Myslím při pomyšlení, že dívky mě mohou milovat jen pod vlivem magie."

Žena se rozesmála a poplácala ho po zádech. Její smích byl měkký, zvonivý zvuk plný radosti a bylo jasné, že se Fletchovi nevysmívá. Fletche až dosud nenapadlo, že někdy uslyší Andera, jak se při rozhovoru s ním takto směje.

„Rozhodl ses dobře," souhlasně mu pokynula. „Kdysi dávno mi jeden čaroděj řekl totéž."

„Čaroděj! To muselo být hrozné. Myslím potkat čaroděje."

Pokrčila rameny. „Ani ne. Byl to milý člověk. Byla jsem tehdy malé děvčátko. Jak už sis asi domyslel, narodila jsem se s darem. Ten čaroděj mi řekl, abych měla vždycky na paměti, že magie mi nikdy nenahradí lidi, kterým na mně skutečně záleží ne pro mou moc, ale proto, jaká jsem."

„Nevěděl jsem, že tu někdy byli čarodějové."

„Tady ne," odvětila. Mávla rukou někam do noci. „V Aydindrilu."

Fletch nastražil uši. „Aydindril? Město na severovýchodě?"

„No ne, jaký ty jsi ale chytrý chlapec. Správně. Na severovýchodě. V Čarodějově Hradu." Napřáhla k němu ruku. „Já jsem Franka. A ty?"

Fletch lehce uchopil její ruku, poklekl na jedno koleno a hluboce se uklonil. „Já jsem Fletch, madam."

„Franka."

„Madam?"

„Franka. Tak se jmenuji. Řekla jsem ti své jméno, Fletchi, takže bys mě jím měl oslovovat."

„Promiňte madam - chci říct Franko."

Znovu se perlivě zasmála. „No, Fletchi, ráda jsem se s tebou seznámila. Teď musím vyrazit zpátky na statek. Myslím, že ty se půjdeš něčeho napít. Myslím, že pití je činnost, která se chlapcům tvého věku zamlouvá ze všeho nejvíc."

Fletch musel připustit, že mu myšlenka na nějaký nápoj připadá velmi přitažlivě. Ale možnost, že by mu mohla vyprávět o Čarodějově Hradu mu zněla neodolatelně.

„Myslím, že nejlepší bude, když i já půjdu na statek. Pokud by vám nevadilo jít vedle Hakena, moc rád bych se k vám připojil, Franko," dodal po chvilce uvažování.

Znovu si prohlížela jeho tvář způsobem, při kterém jej zamrazilo.

„Mám dar, Fletchi. To znamená, že se liším od většiny ostatních, a proto si o mě ta většina, Andeři i Hakeni, myslí to samé, co si Andeři myslí o tobě, protože jsi Haken."

„Vážně? Ale vy jste Anderka."

„To, že jsem Anderka, ještě neznamená, že se ostatní přenesou přes můj dar. Vím, jaké to je, když tě lidé nemají rádi a přitom tě vůbec neznají.

Budu moc ráda, když se mnou půjdeš, Fletchi."

Fletch se usmál, částečně díky bláznivé radosti z toho, že vede opravdový rozhovor s anderskou ženou, a částečně díky šoku, že i ji Andeři nemají rádi - i když je také Anderka - protože má dar magie.

„Ale copak vás díky vaší magii nemají v úctě?"

„Bojí se mě. Strach může být dobry i špatný. Dobrý, protože lidé, kteří tě nemají rádi, se ti alespoň vyhýbají. Špatný, protože se lidé často snaží zničit to, čeho se bojí."

„Tohle mě nikdy nenapadlo."

Napadlo ho, jak skvěle se cítil, když mu Claudine Winthrop říkala 'pane'. Sice mu tak říkala jen proto, že se ho bála, ale přesto se mu to líbilo. Druhé části toho, co říkala Franka, však nerozuměl.

„Jste velmi moudrá. To dokáže magie? Učinit někoho moudrým?"

Opět se rozesmála, jako by jí připadal stejně podivný jako ryba s nohama.

„Kdyby ano, tak by se Čarodějovu Hradu říkalo Hrad moudrého muže. Někteří lidé by možná byli moudřejší, kdyby se nenarodili s břemenem magie."

Nikdy dosud nepotkal nikoho, kdo byl v Aydindrilu a navíc i v Čarodějově Hradu. Stěží mohl uvěřit, že s ním hovoří čarodějka. Trochu se bál, protože o magii nechtěl raději nic vědět, a měl pocit, že jestli ji rozzlobí, může mu ublížit.

Připadala mu však fascinující, i když byla stará.

Vyrazili po cestě směrem ke statku a mlčeli. Ticho ho občas znervózňovalo. Napadlo ho, jestli si s pomocí magie dokáže přečíst jeho myšlenky.

Fletch na ni pohlédl. Nezdálo se, že by jeho myšlenkám věnovala pozornost. Ukázal na její krk.

„Vadilo by vám, kdybych se zeptal, co je to za věc, Franko? Ten kruh, který máte na krku? Dosud jsem neviděl nikoho, kdo by něco takového nosil. Má to co dělat s magií?"

Hlasitě se rozesmála. „Víš, Fletchi, že jsi první osoba po mnoha letech, která se mne na to ptá? I když je to jen proto, že toho nevíš dost. Jinak by ses totiž bál položit čarodějce takovou osobní otázku."

„Omlouvám se, Franko. Nechtěl jsem říct nic, co by vás urazilo."

Začal se bát, že řekl něco hloupého, co ji rozzlobí. Rozhodně nechtěl, aby se na něj rozzlobila anderská žena, navíc obdařená magií. Zatímco kráčeli po cestě, setrvávala v tichu. Fletch cítil, jak se mu potí dlaně.

Nakonec odpověděla. „O to nejde, Fletchi. Chci říct, vůbec jsi mě neurazil. Jen jsi mě přiměl vzpomenout si na zlé věci."

„Omlouvám se, Franko. Neměl jsem nic říkat. Občas plácám hlouposti. Je mi to líto."

Začal si přát, aby se šel raději něčeho napít.

Po několika krocích se zastavila a otočila se k němu. „Ne, Fletchi, neřekl jsi nic hloupého. Podívej."

Sáhla si na nákrčník, rozepnula ho a sundala, aby se podíval. I když byla tma, ve světle měsíce si všiml silné světlé rýhy na krku. Vypadalo to jako nějaká jizva.

„Kdysi se mě jistí lidé pokoušeli zabít. Protože mám dar magie." Ve vlhkých očích se jí odrazilo měsíční světlo. „Serin Rajak a jeho nohsledi."

Fletch to jméno nikdy neslyšel. „Nohsledi?"

Znovu si nasadila nákrčník. „Serin Rajak nenávidí magii. Má nohsledy, kteří si myslí to samé. Bouří lidi, aby povstali proti čarodějům. Dokáže je vybudit do stavu divoké nenávisti a touhy po krvi.

Není nic horšího než zdivočelý dav, který netouží po ničem jiném než někomu ublížit. Každý jednotlivec z toho davu by na něco takového neměl nervy, ale společně si dodávají odvahu. Dav má svou vlastní mysl - svůj vlastní život. Dav je jako smečka psů štvoucích osamělé zvíře.

Rajak mě chytil a uvázal mi smyčku kolem krku. Nechal mi svázat ruce za zády. Pak se svými kumpány našel strom, druhý konec provazu přehodil přes větev a vytáhl mě za krk nahoru."

Fletch byl vyděšen. ,,Drazí duchové - to muselo příšerně bolet."

Zírala do prázdna a zdálo se, že ho neposlouchá.

Přitáhli pode mne dříví na podpal. Chystali se zapálit oheň. Než ho však rozdělali, vymyslela jsem jak jim utéct."

Fletch si mimoděk zajel prsty ke krku a snažil se představit si jaké to je viset na provaze.

,,Ten muž - Serin Rajak. Je Haken?" ,

Stále zírala do prázdna, ale zavrtěla hlavou. ,,Člověk nemusí být Haken, aby byl zlý, Fletchi."

Chvíli kráčeli v tichu. Fletch měl pocit, že Franka vzpomíná na to, jak visí za krk na provaze. Napadlo ho, jak je to možné, že se neudusila. Možná, že se smyčka pořádně neutáhla, usoudil - neutáhla se, takže mohla nabrat dech. Přemýšlel, jak utekla. Věděl však. že už se jí ptal až příliš a neodvažoval se pokládat další otázky.

Naslouchal zvonění kamínků pod podrážkami jejich bot. Občas na ni vrhal kradmé pohledy. Už nevypadala vesele jako předtím. Přál si, aby nezvolil tak nešťastné téma hovoru.

Nakonec dospěl k závěru, že by se jí měl zeptat na něco, co ji přiměje znovu se usmát. Možnost klást otázky byla konec konců hlavním důvodem, proč se rozhodl vyprovodit ji na statek.

„Franko, jak vypadá Čarodějův Hrad?"

Trefil se do černého; na rty se jí vrátil úsměv. „Je obrovský. Ani si neumíš představit jak, a já ti to nedokážu slovy vypovědět. Stojí na hoře, která se tyčí nad Aydindrilem a přes tisíce stop hlubokou propast k němu vede kamenný most. Část Hradu je vytesána do samotné hory. Jeho zdi se zdvihají k nebi jako útesy. Mezi jednotlivými budovami jsou mohutná opevnění. Tu i tam se nad Hradem tyčí vysoké věže. Je to úžasná stavba."

„Setkala jste se někdy s Hledačem Pravdy? Když jste tam byla, viděla jste někdy Meč Pravdy?"

Zamyšleně se zamračila. „Víš, vlastně ano. Má matka byla čarodějka. Šla do Aydindrilu, aby se tam kvůli něčemu setkala s Prvním čarodějem - ale nevím, o co šlo. Byla jsem s ní a šly jsme do komnat Prvního čaroděje. Žije na odděleném místě, kde skrývá všemožné zázraky. Vzpomínám si na ten ostrý a zářící meč."

Zdálo se, že ji vyprávění velice potěšilo, a tak se ptal dál. „Jak to tam vypadalo? Myslím v komnatách Prvního čaroděje? A co Meč Pravdy?"

„No, jak bych ti to..." Zamyšleně si zamnula čelo, a pak začala vyprávět.

Kapitola třetí

Když Dalton Campbell uchopil pero, spatřil ženské nohy, které právě procházely dveřmi do jeho kanceláře. Ještě dřív než zvedl pohled poznal podle silných kotníků, že je to Hildemara Chanboor. Jestli existovala žena s ošklivějšíma nohama, zatím ji nepotkal.

Odložil pero a s úsměvem povstal. „Lady Chanboor, prosím, posaďte se."

Ranní slunce odhalilo Rowleyho, stojícího v pozoru v přední kanceláři. Byl připraven na Daltonův pokyn vyvolávat jména poslů, kteří měli odcházet za různými úkoly. Zatím to nebylo potřeba. Ale vzhledem k návštěvě Hildemary Chanboor se zdálo, že k tomu dojde.

Když za sebou zavřela dveře, obešel Dalton stůl a nabídl jí pohodlné křeslo. Měla na sobě vlněné šaty v barvě slámy. Díky této barvě získávala její kůže nezdravý nádech. Spodní lem šatů jí dosahoval do půli stehen a odhaloval zbytek rovných pilířovitých nohou.

Hildemara pohlédla na křeslo, ale zůstala stát.

„Moc rád vás zase vidím, lady Chanboor."

Usmála se. „Ach Daltone, musíte být pořád tak formální? Známe se již dost dlouho na to, abyste mi říkal Hildemara." Otevřel ústa, aby jí poděkoval, ale ona ještě doplnila, „když jsme sami."

„Samozřejmě, Hildemaro."

Hildemara Chanboor nikdy nevykonávala návštěvy kvůli tak světským věcem, jako jsou pracovní záležitosti. Přicházela jako mrazivý vítr před bouří. Dalton usoudil, že bude nejlepší, když nechá špatné počasí, aby svou energii vybilo bez jeho pomoci. Dospěl rovněž k závěru, že by měl toto střetnutí udržovat na co nejformálnější úrovni navzdory její nabídce, aby ji oslovoval jménem.

Na její tváři se objevil nepřítomný výraz. Natáhla ruku k jeho rameni, kde mu visel kousek nitě z párajícího se švu. Sluneční paprsky procházející oknem se začaly odrážet na jejích prstenech a krvavě rudém rubínovém náhrdelníku, který měla na odhaleném krku. Její šaty neměly tak hluboký výstřih jako ty, které měla na hostině, přesto se mu však zdálo, že jsou až příliš vyzývavé.

S ženskou pečlivostí Hildemara nit uchopila a odtrhla. Dalton byl překvapen, ale nic neřekl. Hildemara vypadala spokojeně. Zlehka mu položila ruku na látku světlého kabátce na rameni.

„Můj milý Daltone. máte moc pěkná ramena. Silná a urostlá." Pohlédla mu do očí. „Vaše manželka je šťastná žena, neboť má doma takový kus chlapa."

„Děkuji vám, Hildemaro." Opatrnost mu zabránila říci cokoliv dalšího.

Rukou mu přejela po tváři a Daltona zastudilo enormní množství prstenů.

„Ano, je to velmi šťastná žena."

„A váš manžel je šťastný muž."

Odkašlala si a stáhla ruku. „Ano, často má štěstí. Ale jak se říká, to, co ostatní považují za štěstí, bývá většinou výsledek tvrdé práce."

„To jsou moudrá slova, Hildemaro."

Cynicky se zasmála a začala mu upravovat límec, jako by to potřeboval. Pak se její ruka svezla na stranu krku a prstem mu polaskala ušní boltec.

„Slyšela jsem, že vaše žena je vám věrná."

„Jsem šťastný muž, má paní."

„A že i vy jste jí věrný."

„Velice mi na ní záleží a respektuji slib, který jsme složili."

„Jak neobvyklé." Její úsměv se rozšířil. Šťouchla ho do tváře. Zdálo se mu, že to z její strany není jen pouhé hravé gesto. „Občas doufám, že se mi podaří vás přesvědčit, abyste byl méně... zpátečnický ve svých zvycích, abych tak řekla."

„Pokud to kdy nějaká žena dokáže, Hildemaro, budete to rozhodně vy."

Opět se cynicky rozesmála a pohladila ho po tváři. „Ach Daltone, vy jste opravdu výjimečný muž."

„Děkuji vám, Hildemaro. Od vás je to opravdu poklona."

Nadechla se a zdálo se, že se chystá změnit předmět hovora. „A s Claudine Winthrop a s ředitelem Linscottem jste udělal výjimečný kus práce. Netušila jsem, že dokážete tak účelně zabít dvě mouchy jednou ranou."

„Dělám co mohu, aby se mnou byli ministr a jeho překrásná žena spokojeni."

Obdařila ho chladným vypočítavým pohledem. „Ministrova žena se cítí užvaněností té ženské velmi ponížena."

„Nevěřím, že by ještě někdy v budoucnu..."

„Chci to s ní skoncovat."

Dalton potřásl hlavou. „Prosím o prominutí, asi jsem vám tak docela nerozuměl."

Rysy Hildemary Chanboor ztvrdly.

„Zabijte ji."

Dalton se narovnal a sepjal ruce za zády. „Mohu vás požádat, abyste mi sdělila důvod, proč chcete něco takového?"

„Můj manžel dělá jen svou práci. Stvořitel ví, že je, jaký je a nic kromě kastrace ho nezmění. Nepřipustím však, aby mě nějaká ženská ponižovala v mém vlastním domě a dělala ze mne hlupačku. Tajné milostné pletky jsou jedna věc; veřejně vyprávěné historky, které ze mě dělají terč šeptaných vtipů, je něco úplně jiného."

„Hildemaro, nevěřím, že by vás Claudine chtěla svými povídačkami ponižovat. Spíše chtěla postavit Bertranda do špatného světla. Navíc vás ujišťuji, že teď už bude mlčet, a i kdyby promluvila, ti, na kterých nám záleží, jí neuvěří."

„Milý Daltone, vy jste ale galantní."

„O to nejde, Hildemaro. Jen bych vás chtěl přesvědčit..."

Znovu ho uchopila za límec, tentokrát už nikterak přátelsky. „Hlupáci, kteří doopravdy věří těm žvástům o hladovějících dětech a lidech bez práce, ji kvůli jejímu zákonu začali uctívat. Hromadí se jí ve dveřích a žadoní o její přízeň.

Taková úcta je nebezpečná věc, Daltone. Dává jí moc. Povaha jejího útoku byla navíc velmi zákeřná. Tvrdila, že se na ni Bertrand vrhl. To hraničí se znásilněním."

Věděl, kam míří, ale nechal ji, aby mu to řekla a předala mu jasné rozkazy. Chtěl mít krytá záda pro případ, že by se rozhodla předhodit ho vlkům, ať už pro své skryté záměry nebo dokonce z náladovosti.

„Obvinění ze znásilnění nutí většinu lidí zívat nudou," namítl Dalton. „Navíc to stejně vypadá, že se nějaká bezvýznamná žena snaží poškodit vysoce postaveného muže. Ve skutečnosti ho nikdo nebude podezírat z tak odporného činu. Mohu snadno dokázat, že se ministr něčeho takového nedopustil."

Sevření na jeho límci zesílilo.

„Claudine může být pozvána na Úřad státní správy, aby své tvrzení prokázala. Ředitelé se bojí Bertrandovy moci a jeho schopností. Žárlí i na mě. Mohou se rozhodnout, že Bertrandovo chování k této ženě je urážkou Stvořitele, přestože neporušuje zákon.

Nařčení z urážky Stvořitele Bertranda vyřadí z kandidatury na úřad Suveréna. Ředitelé se proti nám mohou spojit a my budeme náhle bezmocní a vydaní jim na milost. Může se stát, že se odsud budeme stěhovat dřív, než si uvědomíme, co se stalo."

„Hildemaro, myslím..."

Přiblížila svou tvář k jeho.

„Chci, aby byla mrtvá."

Dalton byl přesvědčen, že většina běžných žen má v podstatě přátelskou a velkorysou povahu, a to je činí přitažlivými. Hildemara však byla jiná; její sobecký despotismus a bezbřehá zášť ke každému, kdo se postavil do cesty jejím ambicím, spolehlivě zničily každý sebemenší náznak přitažlivosti, který by se na ní dal najít.

„Samozřejmě. Hildemaro. Je-li to vaše přání, budiž." Dalton jemně sundal její ruku ze svého límce. „Máte nějakou konkrétní představu jak se to má stát?"

„Ano," zasyčela. „Nesmí to vypadat jako náhoda. Je to vražda a to musí být na první pohled jasné. Musí to být lekce pro ostatní souložnice mého manžela, aby držely jazyk za zuby.

Musí to byt provedeno krutě. Něco, co ty ostatní ženské vyděsí. Rozhodně to nesmí být pokojná smrt ve spánku."

„Chápu."

„Nesmí na nás padnout ani stín podezření. Nesmí se vynořit sebemenší důkaz, že za tím má prsty ministrova kancelář - ale musí být jasné, že jde o varování těm, které mají chuť žvanit."

Dalton už měl připravený plán. Splňoval její požadavky. Nikdo to nebude považovat za náhodu, bude to krutě provedeno, a přesně věděl, kde budou všichni hledat viníka, bude-li to potřeba.

Musel připustit, že Hildemařiny argumenty jsou správné. Ředitelé cítí, že se jim nad hlavami vznáší ostří ministrovy sekery. Mohli by se rozhodnout spojit se, aby ránu odrazili.

S Claudine by mohly být potíže i v budoucnu. Bylo by nemoudré nechat si vědomě za zády potenciálního nepřítele. Litoval toho, co musí udělat, ale musel souhlasit s tím, že je to nutné.

„Jak si přejete, Hildemaro."

Její tvář opět navštívil úsměv.

„Jste tu teprve krátkou dobu, Daltone, ale už jsem se naučila uznávat vaše schopnosti. A jedna z věcí, ve které Bertrandovi naprosto věřím, je jeho schopnost najít si takové spolupracovníky, kteří perfektně provedou svou práci. Musí si své podřízené vybírat pečlivě, to jistě chápete, protože jinak by se musel o všechno starat sám a nestíhal by ukájet touhu každé ženské, která před ním roztáhne nohy.

Předpokládám, že jste svého současného postavení dosáhl proto, že nemáte slabý žaludek, Daltone."

Bezpochyby věděl, že toto je z její strany zkouška jeho schopností. Ona však musela věřit, že je schopen úkol splnit. Neriskovala by neúspěch. Mohla se konec konců obrátit i na někoho jiného.

S takovými myšlenkami začal splétat nové vlákno v pavučině.

„Splnit vaše přání je pro mne velká čest, Hildemaro. Ujišťuji vás, že se na mne můžete spolehnout."

Nebylo to přání a oba to věděli; byl to rozkaz. Chtěl však, aby to vypadalo jako by ho přitahovala její ženskost. Doufal, že toto semeno zapustí kořeny.

Rozkaz k vraždě byl mnohem větší zločin než jakákoliv forma znásilnění. Doufal, že jednoho dne se mu to vyplatí.

Spokojeně se usmála a zlehka ho políbila na tvář. „Věděla jsem, že když se obrátím na vás, obrátím se na toho pravého. Děkuji, Daltone."

Sklonil hlavu.

Její výraz potemněl, jako když se slunce skryje za mraky. Dlaň, kterou ho hladila po obličeji, se svezla dolů, až na jeho tváři zůstal jen jediný prst.

„A mějte na paměti, že i když nemám moc vykastrovat Bertranda, mám moc vykastrovat vás, Daltone. Mohu to udělat kdykoliv se mi zlíbí."

Dalton se usmál. „Pak udělám vše pro to, abych vám k tomu nezavdal příčinu, má paní."

Kapitola čtvrtá

Fletch si přes hrubou látku svých starých šatů kuchyňského pomocníka poškrábal paži. Dokud se neoblékl do nové uniformy posla, nikdy si neuvědomil, jak jsou jeho staré šaty nepohodlné. Miloval úctu, které jako posel požíval. Nebyl sice nikdo důležitý, ale většina lidí měla posly v úctě jako někoho, kdo vykonává odpovědnou práci: kuchyňské pomocníky neměl v úctě nikdo.

Nenáviděl pocit, že má na sobě znovu své staré šaty. Cítil se, jako by ho ty šaty táhly zpátky k jeho starému životu, do kterého se rozhodně nechtěl vracet.

Líbila se mu práce pro Daltona Campbella a udělal by cokoliv, aby si ji udržel.

Kvůli tomu se však bez starých šatů neobejde.

Ze vzdálené hospody zazněla sladká melodie hraná na loutnu. Zřejmě šlo o hospodu U Šaška v Klikaté ulici. Často tam zpívali minstrelové.

Noc náhle prořízl ostrý trylek rákosové šalmaje. Šalmaj čas od času umlkala a tehdy minstrel zpíval balady, jejichž slovům však nebylo na takovou vzdálenost rozumět. Jejich libý nápěv a rychlé tempo však způsobovaly, že se Fletchovi rozbušilo srdce.

Ohlédl se přes rameno a v měsíčním světle spatřil podmračené tváře ostatních poslů. I oni na sobě měli oděvy, které patřily do jejich dřívějších životů. Fletch byl rozhodnut zůstat ve svém novém životě. Nesmí připustit, aby je zklamal. Je jedno jak, ale nedovolí to.

Vypadali jako banda otrhanců. Díky tomu, jak byli oblečeni, je pravděpodobně nikdo nepozná. Nikdo je nebude schopen odlišit od jiných mladých rudovlasych Hakenů v hadrech.

V okolí Fairfieldu bylo mnoho mladých Hakenů, doufajících, že je někdo alespoň na chvíli zaměstná. Často je vyháněli z ulic, kde se shromažďovali. Někteří odcházeli do vesnic, kde pomáhali farmářům, jiní získávali občasnou práci ve Fairfieldu, další žebrali, aby získali peníze na pití a ostatní číhali v temnotě a okrádali lidi. Ti poslední, byli-li chyceni městskou stráží, což se stávalo v převážné většině případů, zpravidla nežili dost dlouho.

Morleyho boty zaskřípěly, neboť přesunul svou váhu a udělal krok vedle Fletche. Fletch, stejně jako zbytek jeho mužů, si pro tuto příležitost ponechal své boty, přestože byly součástí uniformy; nikdo je nebude schopen rozpoznat jen podle bot.

I když Morley zatím nebyl poslem, pan Campbell jej požádal, aby se připojil k Fletchovi a ostatním, kteří zrovna nenesli zprávy na nějaká vzdálená místa. Morley byl rozčarován, když se dozvěděl, že se nestal poslem spolu s Fletchem. Fletch mu prozradil, co mu řekl pan Campbell o tom, že Morley bude čas od času užitečný pro rozličné práce, a že je pravděpodobné, že i on se po čase stane poslem. To poněkud zmírnilo Morleyho zklamání a vzbudilo to v něm naději.

Fletch měl celkem rád své nové přátele z řad poslů, ale byl rád, že je Morley s ním. On a Morley spolu pracovali jako kuchyňští pomocníci po dlouhý čas. To už něco znamenalo. Když se s někým opíjíte několik let, vytvoří to mezi vámi silné pouto, alespoň podle Fletchových představ. Zdálo se, že Morley to cítí stejně a je rád, že byl požádán o pomoc, a že může ukázat svou cenu.

Navzdory strachu Fletch nechtěl Daltona Campbella zklamat. Navíc měli na tomto úkolu s Morleyem osobní zájem. Narozdíl od ostatních se v tom pro ně skrývalo něco víc. Přesto se však Fletchovi potily dlaně a každých pár minut si je musel otírat o kalhoty.

Morley do Fletche šťouchl. Fletch vyhlížel na špatně osvětlenou cestu mezi řadami dvou a třípatrových budov. Viděl Claudine Winthrop jak schází po schodišti od průčelí jedné z nich. Vedle ní byl nějaký muž, přesně jak říkal pan Campbell - pěkně oblečený Ander, ozbrojený mečem. Podle úzké pochvy šlo zřejmě o lehký meč. Fletch si představil několik výpadů a krytů a dospěl k závěru, že meč bude rychlý a smrtící.

Rowley, oblečený v uniformě posla, přistoupil k vysokému Anderovi, který právě scházel po schodišti a podal mu srolovanou zprávu. Zatímco rozhrnoval pečeť a rozvinoval papír, muž s Rowleym hovořil, ale Fletch byl příliš daleko než aby slyšel slova.

Ze vzdálené hospody zazněla hudba hlasitěji. Minstrel U Šaška zpíval a hrál na loutnu a šalmaj. Lidé, kráčející po ulici sem a tam a oblečení vesměs v lehkých pláštích, spolu hovořili a smáli se. Z jedné z budov bylo slyšet burácení sborového smíchu. Kočáry se staženými střechami vezly pěkně oblečené cestující. Ke zvukové kulise Fairfieldu se přidával klapot koní táhnoucích povozy.

Muž vsunul papír do kapsy svého tmavého doubletu, otočil se k Claudine Winthrop, něco řekl a zagestikuloval. Fletch nic neslyšel. Claudine pohlédla na silnici vedoucí k Fairfieldu, a pak zavrtěla hlavou. Ukázala rukou směrem ke statku, na cestu, kde ve starých šatech čekali Fletch a ostatní poslové. Smála se a zdálo se, že má dobrou náladu.

Muž ji pak uchopil za ruku a potřásl jí. Zřejmě jí přál dobrou noc. Pak naposledy zamával a odspěchal po silnici do města.

Tuto zprávu poslal po Rowleym Dalton Campbell. Teď, když byla zpráva doručena, Rowley zmizel do tmy. Rowley jim vydal přesné pokyny, jak to udělají. Rowley jim vydával pokyny vždycky. Když poblíž zrovna nebyl pan Campbell, Rowley vždycky věděl, co dělat.

Fletch měl Rowleyho rád. Na to, že byl Haken, byl ten mladík velmi sebejistý. Dalton Campbell s ním jednal s úctou. Jednal tak i s ostatními, ale k Rowleymu se choval ještě o něco zdvořileji. Kdyby byl Fletch slepý, klidně by si mohl myslet, že Rowley je Ander. Jednal však s Fletchem velice přátelsky, i když šlo o pracovní záležitosti.

Claudine Winthrop, nyní osamělá, se vydala na cestu ke statku. Kolem ni prošli dva patrolující městští strážní, obrovití Andeři, ozbrojení obušky, kteří se za ní ohlédli. Na statek to nebylo daleko. Asi hodinu chůze.

Byla příjemná teplá noc, ale nebylo natolik horko, aby se člověk při chůzi zapotil. Svítil měsíc. Pěkná noc na malou procházku ke statku. Přitáhla si krémově zbarvený šál koleni ramen a zakryla si tak krk, takže nebyla ani zdaleka tak odhalená, jako když se s ní Fletch setkal poprvé. Mohla se posadit na lavičku a počkat až kolem pojede jeden z

kočárů, které se pravidelně pohybovaly mezi statkem a městem, ale ona tak neučinila. Nebylo to nutné. Bude-li unavena chůzí, může kočár zastavit cestou, až pojede kolem ní. Rowley spěchal zajistit, že se kočár zdrží.

Fletch a ostatní čekali tam, kde jim Rowley řekl, aby zůstali. Sledovali Claudine Winthrop, která rychlými kroky kráčela po cestě. Ve Fletchově hlavě duněly tóny hudby. Zdálo se, že se rytmus písně shoduje s bušením jeho srdce.

Očekával její příchod, prsty si poklepával do pokrčeného kolena a poslouchal šalmaj hrající hřmotnou melodii, kterou Fletch znal pod názvem 'Tam a zase zpátky'. Píseň byla o muži, který stíhá milovanou ženu, ta ho však odmítá. Muž ji stíhá tak dlouho, dokud se mu nepodaří ji chytit. Když ji dohoní, požádá ji, aby si ho vzala. Ona odpoví ano. Ten muž pak ztratí nervy, začne utíkat a na oplátku ho začne honit žena, a tak dál pořád dokola.

Jak Claudine kráčela dál po cestě, zdálo se, že lituje svého rozhodnutí jít pěšky. Pohlédla na pšeničná pole napravo a na cukrovou třtinu nalevo. Zrychlovala krok, neboť světlo města za ní sláblo. Kráčela mezi tichými poli, která obklopovala cestu a jejím jediným společníkem bylo měsíční světlo.

Fletch, sedící na bobku, cítil, jak se třese a jak mu hlasitě buší srdce. Začal si přát, aby tu nebyl a nemusel udělat to, k čemu se chystá. Věděl, že od této chvíle už nic nebude stejné.

Napadlo ho, jestli opravdu dokáže udělat to, co mu bylo přikázáno. Nebyl si jistý, jestli na to nakonec bude mít nervy. Ale konec konců nebyl tu sám. Osobně možná nebude muset udělat vůbec nic. Oni to mohou zvládnout za něj.

Ale Dalton Campbell si přál, aby to udělal on. Chtěl, aby se naučil, jak je třeba nakládat s lidmi, kteří neplní sliby. Chtěl, aby se stal skutečnou součástí sboru poslů.

Aby zapadl mezi ostatní, musí to udělat. Aby mezi ně doopravdy zapadl. Oni určitě nejsou tak vyděšení jako on. Nesmí ukázat strach.

Když se blížila, byl jako přimrazen, zíral na ni rozšířenýma očima. V tichu kolem se rozléhal jen zvuk jejích kroků. Fletch cítil, jak se v něm začíná vzmáhat hrůza. Přál si, aby se otočila a začala utíkat.

Pořád ještě byla dost daleko. Když kýval na instrukce Daltona Campbella, zdálo se mu to jednoduché.

Když stál v jeho kanceláři a Dalton Campbell vysvětloval, co je třeba vykonat, znělo to jednoduše. Za dne. Za dne to dávalo smysl. Fletch se jí snažil pomoci a varoval ji. Nebyla jeho chyba, že překročila zákaz.

Ve tmě mezi poli, když sledoval, jak se k němu osamělá Claudine Winthrop blíží, to však vypadalo úplně jinak.

Stiskl zuby. Nesmí zklamat ostatní. Když ukáže, že je stejně drsný jako oni, budou na něj pyšní. Ukáže jim, že má na to být jedním z nich.

Tohle byl jeho nový život. Nechtěl se vrátit zpátky do kuchyně. Zpátky ke Gillii, která mu kroutila ušima a kárala ho za jeho sprosté hakenské způsoby. Nechtěl, aby mu znova říkali 'Flek' jako tomu bylo předtím, než mu dal Dalton Campbell šanci ukázat, co v něm vězí.

Fletch měl co dělat, aby nevykřikl hrůzou, když Morley náhle vyrazil a zezadu se vrhl k ženě.

Než měl čas přemýšlet, vrhl se Fletch za svým přítelem.

Claudine vyjekla. Chtěla začít křičet, ale Morley jí mohutnou rukou zakryl ústa. Když do ní oba dva narazili, upadla celá trojice na zem a Fletch si bolestivě odřel loket. Morley na ní přistál celou svou vahou a Claudine ze sebe po nárazu vydala zachrčení.

Mávala rukama. Kopala nohama. Snažila se vykřiknout, ale ruka, která jí zacpávala ústa, jí to nedovolila. I kdyby se jí to podařilo, nebyl široko daleko nikdo, kdo by jí mohl pomoci.

Vypadalo to, že je samá ruka samá noha. Kroutila se a bojovala o život. Fletchovi se konečně podařilo chytit jí jednu ruku a zkroutit ji za záda. Morley jí sevřel druhou ruku a trhnutím ji postavil na nohy. Fletch jí šňůrou spoutal zápěstí za zády. Morley jí vrazil do úst špinavý hadr jako roubík a přes hlavu jí přehodil pytel.

Morley a Fletch jí uchopili pod paží a vlekli po cestě. Vzpírala se, kroutila a divoce sebou trhala. Obklopili je ostatní. Dva z nich ji uchopili každý za jednu nohu a zvedli ji tak do vzduchu. Třetí dával pozor, zda nikdo nejde.

Všech pět spolu s ostatními šlo asi půl míle po cestě dál od města. Claudine Winthrop, ztuhlá hrůzou, vydávala z pytle zdušené výkřiky. Celou cestu se zoufale snažila osvobodit.

Po tom, co udělala, měla dobrý důvod se bát.

Když se dostali pěkný kus cesty od města, odbočili ze silnice doprava mezi pšeničná pole. Nechtěli zůstat na cestě pro případ, že by šel někdo kolem. Neměli zapotřebí potkat projíždějící kočár. Nechtěli, aby ji museli pustit a utéct. Daltonu Campbellovi by se nelíbilo, kdyby se dozvěděl, že neuspěli.

Když došli značný kus od cesty na místo, kde byli z doslechu a z dohledu, hodili ji na zem. Neustále vydávala zdušené výkřiky. Když jí strhli z hlavy pytel bylo vidět, že má strachem rozšířené oči jako vepř čekající na porážku.

Fletch se třásl vzrušením a strachem z toho, co dělají. Měl pocit, že i ostatní musí slyšet hlasitý tlukot jeho srdce, které jako by se chystalo vyskočit mu z hrudi. Cítil, jak se mu třesou kolena.

Morley Claudine Winthrop zvedl na nohy a zezadu ji přidržel.

„Varoval jsem tě," řekl Fletch. „Jsi snad pitomá? Varoval jsem tě, abys už nikomu neříkala ty hrozné lži o našem ministru kultury. Že tě ministr znásilnil, je lež, a ty jsi slíbila, že ho přestaneš obviňovat. A teď jsi porušila slovo."

Zoufale vrtěla hlavou. To, že se snažila zapírat, Fletche ještě víc přesvědčilo o její vině.

„Říkal jsem ti, abys už našeho ministra kultury neurážela! Slíbila jsi, že toho necháš! Slíbila jsi, že už ho nebudeš obviňovat. A teď znovu používáš ten svůj prolhaný jazyk a říkáš ty odporné lži."

„Správně jsi to řekl, Fletchi," prohlásil jeden z ostatních.

„Ano, Fletch má pravdu," řekl jiný.

„Dal jsi jí šanci," doplnil další.

Několik mužů Fletche popleskalo po zádech. Měl radost, že jsou na něj hrdí. Začal si připadat důležitý.

Vrtěla hlavou. Obličej měla zhrůzněný strachem.

„Mají pravdu," řekl Morley a zatřásl s ní. „Byl jsem tam. Slyšel jsem, co jsi slíbila. Měla ses podle toho řídit. Fletch ti dal šanci."

Navzdory roubíku se zoufale snažila něco říct. Fletch jí roubík vytrhl.

„Ne! Nic jsem neřekla! Přísahám, pane! Když jste mi přikázal mlčet, nikomu jsem nic neprozradila! Přísahám! Prosím! Musíte mi věřit - nikomu jsem nic neřekla - ne, když jste mi přikázal mlčet - slíbila jsem to - a nic jsem neudělala!"

„Ale ano!" Fletch sevřel ruce v pěsti. „Pan Campbell nám řekl, že jsi mluvila. Chceš snad říct, že je pan Campbell lhář?"

Zavrtěla hlavou. „Ne! Prosím, pane, musíte mi věřit!" Začala vzlykat. „Prosím, pane, zachovala jsem se podle vašich instrukcí."

Fletche její zapírání rozzuřilo. Varoval ji. Dal jí šanci. Pan Campbell jí dal šanci a ona stejně nepřestala šířit lži.

I když mu říkala 'pane', nepřinášelo mu to teď takové potěšení. Věděl, že ostatní za jeho zády čekají, co bude dál.

Fletch už nechtěl její lži poslouchat. „Řekl jsem ti, abys držela hubu! A ty jsi neposlechla!"

„Poslechla," odvětila s pláčem a zhroutila se v Morleyho sevření. „Opravdu. Prosím, nikomu jsem nic neřekla. Nikomu jsem..."

Fletch ji udeřil pěstí do tváře tak silně, jak jen dokázal. Vložil do toho údem celou váhu. Ucítil prasknutí kosti.

Ten úder jím otřásl, ale necítil bolest. Po tvářích jí ve velkých chuchvalcích začala stékat krev.

„Dobrá rána. Fletchi!" zavolal Morley, který byl přinucen o krok ustoupit. Ostatní muži souhlasili. „Dej jí ještě jednu!"

Fletch při té pochvale pocítil hrdost a ucítil divoký příval hněvu. Napřáhl ruku. Snažila se ublížit Daltonu Campbellovi a ministrovi - budoucímu Suverénovi. Věděl, že jeho vztek na tuhle anderskou ženskou je oprávněný.

Druhá rána, kterou jí uštědřil, ji vyrazila z Morleyho sevření. Dopadla na bok na zem. Fletch viděl, že má vykloubenou čelist. Skrze krev a díky zlomenému nosu už nedokázal rozeznat její tvář.

Připadal si jaksi vzdáleně, jako by sám sebe pozoroval z dálky.

Ostatní se na ni vrhli jako smečka psů. Morley byl nejsilnější a nejhrubější. Zvedli ji. Všichni najednou ji začali mlátit. Hlava jí poskakovala ze strany na stranu. Po ráně do břicha se zlomila v pase. Ostatní se nad ní sklonili. Dopadala na ni rána za ranou a vytrhávaly ji ze sevření paží, jež ji držely.

Když znovu upadla na zem, začali do ní kopat. Morley ji zezadu kopl do hlavy. Další jí vší silou dupl na obličej. Ostatní kopali do jejího těla tak silně, až se převalovala ze strany na stranu. Noci se ozýval jen dutý zvuk dopadajících úderů a praskání kostí.

Fletch ji vší silou kopl do žeber. Měl pocit, že jeho duch je sám na nějakém tichém místě a s odstupem celou věc pozoruje. Cítil znechucení, ale současně vzrušení. Spolu s ostatními se podílel na něčem důležitém. Dělal důležitou práci pro Daltona Campbella a ministra kultury - budoucího Suveréna.

Jedna jeho část však byla tím, co se dělo, znechucena. Jedna jeho, část chtěla začít zoufale křičet. Jedna jeho část si přála, aby ji nikdy nepotkal.

Jiná jeho část však cítila divoké vzrušení, že může být součástí celku, že může být jedním z nich.

Nevěděl, jak dlouho to trvalo. Připadalo mu to jako věčnost.

Nos se mu naplnil hutnou vůní krve a měl pocit, jako by na jazyku cítil její chuť. I jejich šaty nasákly krví. Měli krví potřísněné ruce. Krev měli rozmazanou na tvářích.

Tato zkušenost Fletche naplnila krásným pocitem přátelství k ostatním. Utvořili krvavé bratrstvo a všichni se radostně smáli.

Když uslyšeli zvuk kočáru, ztuhli. Do očí se jim vplížily vyděšené pohledy, stáli, třásli se a naslouchali.

Vůz zastavil.

Než mohli zjistit proč, než mohl kdokoliv vystoupit a dojít k nim, všichni jako jeden muž začali utíkat. Běželi ke vzdálenému jezírku, kde ze sebe mohli smýt krev.

Kapitola pátá

Když Dalton uslyšel zaklepání, zvedl hlavu od zprávy, kterou právě pročítal.

„Ano?"

Dveře se otevřely a dovnitř strčil svou rudovlasou hlavu Rowley.

„Pane Campbelle, je tu někdo, kdo by se s vámi chtěl setkat. Říká, že se jmenuje Inger. Říká, že je řezník."

Dalton měl plno práce a neměl náladu se zabývat kuchyňskými záležitostmi. I bez nich měl problémů až nad hlavu. Jeho pozornost si vyžadovala spousta věcí, od těch lehčích až po ty nejvážnější.

Vražda Claudine Winthrop vyvolala senzaci. Byla dobře známá a všeobecně oblíbená. Byla důležitá. Celé město vřelo. Pokud však člověk věděl, jak správně postupovat, dalo se podobné situace skvěle využít. Dalton byl ve svém živlu.

Zajistil, aby Stein v době vraždy navštívil Úřad státní správy, takže na něj nemohl padnout ani stín podezření. Člověk s pláštěm z lidských skalpů by se mohl snadno stát cílem podezření, i když tyto skalpy získal ve válce.

Městští strážní ohlásili, že Claudine Winthrop spatřili, jak opouští Fairfield a kráčí ke statku - celkem běžná věc, i když v noci; na této cestě panoval živý nich, a až dosud se věřilo, že je dokonale bezpečná. Strážní také hlásili, že té noci v době před vraždou patřili shromáždění opilých mladých Hakenů. Obyvatelé byli pochopitelně přesvědčeni, že Claudine napadli Hakeni, a mnozí halasně prohlašovali, že je to další důkaz hakenské nenávisti vůči Anderům. Lidé, kteří chodili v noci, byli nyní doprovázeni stráží.

Mnoho hlasů po ministrovi požadovalo, aby něco udělal. Edwina Winthropa zasáhl šok z vraždy jeho ženy natolik, že musel ulehnout

na lůžko. I on však ministrovi zaslal dopis s naléhavou žádostí o zajištění spravedlnosti.

Později bylo uvězněno několik mladíků, kteří však byli propuštěni, když se ukázalo, že v noci, kdy došlo k vraždě, pracovali na farmě. Další noci se našlo několik 'soudců', kteří strávili značný čas v taverně, kde se posilňovali rumem, a pak vyrazili pátrat po 'hakenských zabijácích'. Dostihli několik hakenských chlapců, o kterých byli přesvědčeni, že jsou vinni, a před očima jásajícího davu je ubili k smrti.

Dalton pro ministra napsal několik prohlášení a svým jménem vydal pro toto krizové období řadu rozkazů. Vražda poskytla ministrovi záminku, aby ve svých ohnivých proslovech nařkl ty, kteří byli proti tomu, aby se stal budoucím Suverénem. Prohlašoval. že právě oni nesou vinu za špatné zákony a tedy i za násilí. Volal po přísnějších zákonech a bezpečnostních opatřeních, které by podobným incidentům zabránily. Jeho útoky na Úřad státní správy oslabily pozice ředitelů stojících proti němu.

Před davem, který se shromáždil, aby vyslechl jeho slova, ministr volal po nových opatřeních - blíže neurčených - které by zamezily násilí. Taková opatření byla vždycky blíže neurčená a jen stěží je někdy někdo zavedl. Jejich smyslem bylo jediné, ukázat ministra v očích lidí jako člověka, který se dovede rázně rozhodnout a má na mysli blaho ostatních. V podstatě šlo o to, aby se ministr představil jako silná osobnost. Toho se mu nyní za cenu poměrně malé námahy podařilo dosáhnout. Bylo lhostejné, jestli je opravdu takový, za jakého se vydává.

Bylo pochopitelné, že aby se na tato opatření získaly prostředky, bude nutné zvýšit daně. Něco takového bylo dokonale přijatelné: na opozici bylo nahlíženo jako na strůjce krutosti hakenských vládců a vrahů. Ministr a Dalton tak získali kontrolu nad větší částí ekonomiky. Tam se skrývala pravá podstata moci.

Bertrand, který byl ve středu dění, jen zářil, vydával rozkazy, na veřejnosti horoval proti zlu, získával na svou stranu různé zájmové skupiny občanů, uklidňoval obyvatele. Bylo jasné, že celá věc se pomalu sama utiší, neboť lidé se začnou věnovat jiným záležitostem a na vraždu zapomenou.

Hildemara byla šťastná; to bylo pro Daltona nejdůležitější.

Rowley stál s hlavou ve dveřích a čekal.

„Řekni Ingerovi, ať si to vyřídí s panem Drummondem," řekl Dalton a sáhl po další zprávě. „Drummond je šéfkuchař a je odpovědný za oslavu. Dal jsem mu seznam instrukcí. Nevidím důvod, proč bych se tím měl zatěžovat já."

„Ano, pane."

Dveře se zavřely a v místnosti se až na tiché pleskání kapek jarního deště rozhostilo ticho. Takový mírný deštík obilí jen prospěje. Dobrá úroda zmírní rozhořčení ze zvýšení daní. Dalton se v křesle pohodlně opřel a znovu se začetl.

Zdálo se, že osoba, která zprávu napsala, viděla, jak do Suverénovy rezidence míří léčitelé. Sice nedokázala najít příležitost si s nimi promluvit, ale tvrdila, že v Suverénově rezidenci strávili celou noc.

Možná, že jejich pomoc potřeboval někdo jiný než Suverén. V Suverénově domě se nacházelo značné množství lidí, téměř tolik jako na ministrově statku, až na to, že lidé žijící v Suverénově rezidenci byli podřízeni výlučně jemu. Pracovní záležitosti, pokud se jimi Suverén vůbec zabýval, se vyřizovaly ve zvláštní budově. Tam také dával audience.

Často se stávalo, že jeden či dva léčitelé strávili na statku ministra kultury noc péčí o nemocného. To však ještě neznamenalo, že nemocným byl ministr sám. Největší nebezpečí ministrovi hrozilo od žárlivých manželů, a ani to nebylo příliš velké; manželé se často dostávali do přízně vysokých státních představitelů právě pomocí svých žen. Jakékoliv projevy nespokojenosti by nikomu nepomohly.

Jakmile se Bertrand stane Suverénem, nebude již nutné nebezpečí ze strany žárlivých manželů brát v potaz. Pro každou ženu je velkou ctí strávit noc se Suverénem - na tento akt se nahlíželo podobně jako na svaté přijímání. Cizoložství se Suverénem bylo podle všeobecného názoru požehnáno samotným Stvořitelem.

Každý manžel rád nastrčí Suverénovi do postele svou manželku. Díky tomu totiž stoupne jeho prestiž. Získá veřejný obdiv a část lesku může dopadnout i na zbytek jeho rodiny.

Dalton se vrátil k předchozí zprávě a znovu ji přečetl. Po několik dní již nikdo neviděl Suverénovu ženu. Nevykonala slíbenou návštěvu v sirotčinci. Možná právě ona byla tím nemocným.

Nebo ji manžel nechce pustit z postele.

Čekání na smrt starého Suveréna bylo jako kráčet po tenkém laně. Pot stékal po čele a puls se zrychloval. Vše se pohybovalo na ostří nože, neboť Suverénova smrt byla jednou z věcí, nad kterou Dalton neměl žádnou kontrolu. Ten člověk byl příliš dobře střežen, než aby se vyplatilo riskovat a snažit se urychlit jeho cestu do podsvětí, zvláště když se teď vlákno jeho života povážlivě ztenčilo.

Nemohl dělat nic jiného než čekat. Bylo však potřeba se dopředu pečlivě připravit. Až Suverén zemře, musí být připraven.

Dalton přešel k další zprávě. Ta však obsahovala jen žádost člověka, který vznesl žalobu na ženu, jež na něj údajně seslala zlé kouzlo. To mělo způsobit, že onemocněl dnou. Ten člověk se snažil získat pomoc Hildemary Chanboor, která byla všeobecně obdivována pro svou čistotu a dobré skutky. Chtěl se s ní vyspat, neboť byl přesvědčen, že tak se svého kouzla zbaví.

Dalton se při představě takové soulože rozesmál; ten muž byl evidentně pomatený a navíc neměl žádný vkus. Dalton si zapsal jeho jméno, aby je předal strážím, a pak si povzdechl, že tímto nesmyslem zbytečně trávil čas.

Znovu se ozvalo zaklepání. „Ano?"

Znovu se objevil Rowley. „Pane Campbelle, vyřídil jsem tomu řezníkovi Ingerovi co jste chtěl. Říká, že s kuchyní to nemá nic společného." Rowley snížil hlas do pouhého šepotu. „Říká, že jde o nějakou vnitřní záležitost zde na statku, a že by si o tom s vámi rád promluvil. Pokud prý však nebudete chtít, půjde místo toho za některým ředitelem."

Dalton otevřel tajnou zásuvku, do které vsunul ty nejdelikátnější zprávy. Několik dalších na stole otočil lícem dolů.

„Pošli toho člověka dovnitř."

Inger, svalnatý Ander, možná o deset let starší než Dalton, vstoupil s úklonou hlavy.

„Děkuji vám, že jste mě přijal, pane Campbelle."

„Je mi potěšením. Prosím, pojďte dál."

Muž si otřel zpocené dlaně a znovu se uklonil. V porovnáním s tím, jak si Dalton představoval řezníka, vypadal překvapivě čistě. Mnohem víc připomínal obchodníka. Dalton si uvědomil, že zásobo-

vání statku pro toho muže zřejmě představuje značnou část zisků, a vzhledem k obrovskému množství masa, které sem musel dovážet, jde skutečně mnohem více o obchodníka než o pouhého pracovníka.

Dalton mu pokynul rukou. ,,Prosím, posaďte se, pane Ingere."

Ingerovy oči těkaly po místnosti. Po chvíli ze sebe vydal tiché obdivné hvízdnutí. Bude to spíše drobný obchodník, upřesnil si Dalton svůj dojem.

„Děkuji vám, pane Campbelle." Statný muž uchopil masitýma rukama židli, na které seděl a přisunul se blíž ke stolu. ,,Stačí, když mi budete říkat jen Inger. Jsem na to zvyklý." Rty se mu zvlnily úsměvem. ,,Jen můj starý učitel mi říkal pane Ingere, a to ještě jen předtím, než mi dal výprask. Ten jsem dostával, když jsem nepřinesl domácí úkol. Nikdy jsem však nedostával výprask v hodinách matematiky. Vždycky jsem měl rád čísla. Ať se na to díváte z jaké strany chcete, čísla jsou dobrý nápad. Čísla mi pomáhají v obchodě."

„Ano, to si umím představit," odvětil Dalton.

Inger pohlédl na bojové standarty a kopí a pokračoval. „Obchody jdou v současné době dobře. Ministrův statek je můj největší odběratel. Čísla jsou v obchodě nutná. Bez nich bych se neobešel. Pracuje pro mě spousta nadaných lidí. Všechny jsem je přiměl, aby se naučili pracovat s čísly, takže je při obchodě nikdo neokrade."

„Mohu vás ujistit, že jsme s vašimi službami velice spokojeni. Bez vaší neocenitelné pomoci by naše hostiny nebyly tak úspěšné. Chápu vaši hrdost na obchod, neboť nám dodáváte kvalitní potraviny."

Muž se radostně zašklebil, jako by právě dostal polibek od krásné dívky. „Děkuji vám, pane Campbelle. To je od vás nesmíme milé. Máte pravdu, když říkáte, že jsem na svou práci hrdý. Spousta lidí však není jako vy. Vy jste opravdu tak dobrý člověk, jak lidé říkají."

„Ze všech sil se snažím pomáhat ostatním. Jsem jen ponížený služebník." Dalton se vstřícně usmál. „Mohu vám s něčím pomoci, Ingere? Jde snad o obchodní záležitost? Něco, co by vám usnadnilo práci?"

Inger si přisunul židli ještě blíž. Loktem se opřel o stůl a naklonil se dopředu. Paži měl silnou jako soudek rumu. Zamračil se a jeho plaché chování zmizelo.

„Problém je v tom, pane Campbelle, že se snažím, aby lidi, kteří pro mě pracují, dělali svou práci pořádně. Trávím mnoho času tím, že je učím, jak odsekávat a připravovat maso, seznamuji je s čísly a tak podobně. Lidi, kteří pracují špatně a nejsou na svou práci hrdí, propouštím. Základním kamenem úspěšného obchodu, jak vždycky říkám, je spokojený zákazník. Ti z pracovníků, kteří se podle toho neřídí, se u mne nikdy dlouho nezdrží. Někteří říkají, že jsem příliš tvrdý, ale jsem jaký jsem. Na stará kolena se nebudu měnit."

„Na tom, co říkáte, není nic špatného."

„Ale na druhou stranu," pokračoval Inger, „si těch, kteří pracují dobře, velice cením. Pomáhají mi a já pomáhám jim. Vím, že mnozí své zaměstnance odírají, zvláště zaměstnance z řad Hakenů, ale u mě nic takového neexistuje. Pokud se mnou zaměstnanci jednají fér, jednám i já fér s nimi.

S takovým přístupem se brzy spřátelíte s těmi, kteří u vás žijí a jsou u vás zaměstnáni. Chápete, co chci říct? Během těch let se z nás stala jedna velká rodina. Starám se o ně. Je to jen přirozené - jestli mě chápete."

„Chápu, že..."

„Někteří z těch, kteří pro mne pracují, jsou děti lidí, kteří u mne pracovali dříve a pomáhali mi, abych se stal uznávaným řezníkem." Muž se ještě víc naklonil k Daltonovi. „Mám dva skvělé a pracovité syny, ale občas mě napadá, jestli se o své zaměstnance nestarám víc než o ty dva chlapce.

Mezi mými zaměstnanci je hezká hakenská dívka jménem Beata."

Daltonovi začal v hlavě zvonit poplašný zvonek. Vzpomněl si, že je to ta hakenská dívka, kterou si Bertrand a Stein zavolali, aby je pobavila.

„Beata. Nemohu říci, že bych ji znal, Ingere."

„Také není důvod, proč byste měl. Dováží jídlo do kuchyně. Kromě jiných věcí mi pomáhá s vyjednáváním cen. Věřím jí jako vlastní dceři. Moc dobře to umí s čísly. Pamatuje si mé příkazy. To je důležité, protože Hakeni neumějí číst, takže jim nemohu dávat psané seznamy. Proto musí mít dobrou paměť. Ona mě nikdy nezklamala; cokoliv jsem jí řekl, udělala správně. Nikdy jsem se nemusel bát, že by mé příkazy popletla nebo zapomněla."

„To je sice..."

„Ale najednou, z ničeho nic, už nechce sem na statek jezdit."

Dalton viděl, že muž sevřel ruku v pěst.

„Dnes bylo třeba dovézt sem náklad. Důležitý náklad potravin na hostinu. Řekl jsem jí, aby si vzala Brownii, a aby sem ten náklad zavezla.

Ona řekla ne." Ingerova pěst udeřila do stolu. „Ne!"

Řezník se trochu uvolnil a postavil svícen, který se při úderu zřítil.

„Nemám rád, když mi moji zaměstnanci říkají ne. Ale víte, Beata je něco jako moje dcera. A tak, namísto abych ji vyhodil, jsem se zamyslel nad důvodem jejího odmítnutí. Napadlo mě, že jde o nějakého chlapce, kterého nemá ráda, a kterého nechce vidět. Dodnes nechápu, co všechno se děvčatům v jejím věku vlastně honí hlavou.

Poručil jsem jí, ať se posadí a zeptal jsem se, proč nechce jet na statek. Odpověděla, že prostě nechce. Já jsem jí řekl, že to mi nestačí. Ona řekla, že klidně bude častěji jezdit někam jinam. Dodala, že bude klidně až do noci drát peří, ale že na statek zkrátka nepojede.

Zeptal jsem se jí, jestli sem nechce jet proto, že jí tu někdo ublížil. Odmítla mi to říct. Odmítla! Řekla, že sem už nikdy nepojede, a tím to skončilo.

Pohrozil jsem jí, že když mi nechce říct důvod, pojede sem s nákladem, ať už chce nebo ne.

Začala plakat."

Inger znovu stiskl ruku v pěst.

„Abyste věděl, znal jsem Beatu ještě když byla malé dítě, které si cucalo palec. Myslím, že během těch dvanácti let, co u mě pracuje, jsem ji předtím viděl plakat jen jednou. Mnohokrát se jí stalo, že se při práci pořezala, ale nikdy se nerozplakala, dokonce ani když jsem jí vynadal. Ve tváři měla výraz bolesti, ale neplakala. Rozplakala se jen jedinkrát, a to, když zemřela její matka.

A rozplakala se také dnes, když jsem jí řekl, že musí jet na statek.

A tak jsem ten náklad přivezl sám. Takže, pane Campbelle, nevím sice, co se tu stalo, ale ať už to bylo cokoliv, Beata se kvůli tomu rozplakala. Proto vám říkám, že to nebylo nic dobrého. Předtím sem vždycky jezdila ráda. Vždycky mluvila skvěle o ministrovi, neboť ho

považovala za člověka, který chce pro Andery to nejlepší. Byla hrdá, že sem na statek může dovážet potraviny.

Až dodnes.

Znám Beatu, a proto si myslím, že ji tu někdo zneužil. Znám Beatu a řekl bych, že bez jejího souhlasu.

Jak už jsem říkal, považuji tu dívku za svou dceru."

Dalton z Ingera nespouštěl oči. „Je to Hakenka."

„To ano." Inger nespouštěl oči z Daltona.

„Takže, pane Campbelle, chci toho mladíka, který ublížil Beatě. Mám v úmyslu ho pověsit na řeznický hák. Z toho, jak Beata plakala, mám pocit, že možná nejde jen o jednoho mladíka, ale že jich mohlo být víc. Možná jí ublížila celá banda.

Vím, že jste zaměstnaný muž, a že teď máte spoustu práce s vraždou Winthropovy ženy, pokoj její duši, ale ocenil bych, kdybyste mi s tím pomohl. Rozhodně bych nechtěl, aby někomu jen tak prošlo znásilnění."

Dalton se naklonil dopředu a položil ruce na stůl.

„Ingere, ujišťuji vás, že nepřipustím, aby se na statku dělo něco takového. Vaše podezření považuji za velice závažné. Úřad ministra kultury má sloužit anderitskému lidu. Představa, že tu jeden či více mužů ublížilo mladé ženě, mě naplňuje zděšením."

„Divil bych se, kdyby ne," řekl Inger.

„Samozřejmě. Máte mé upřímné ujištění, že já osobně celou záležitost prošetřím. Nepřipustím, aby kdokoliv, Ander či Haken, doznal zde na statku nějaké újmy. Nehodlám připustit, aby se tu komukoliv ubližovalo. Nedovolím, aby kdokoliv, Ander či Haken, unikl spravedlnosti.

Musíte však pochopit, že vzhledem k vraždě důležité ženy a možnému ohrožení životů dalších lidí včetně hakenských žen, je toto na prvním místě. Ve městě se o ničem jiném nemluví. Lidé očekávají, že tak odporný zločin bude potrestán."

Inger sklonil hlavu. „Chápu. Přijímám vaše osobní ujištění, že budu znát jméno mladíka nebo těch mladíků, kteří jsou za to zodpovědní." Židle zaskřípěla na podlaze a Inger se zvedl. „Nebo ne až takového mladíka."

Dalton vstal. „Mladý nebo starý, zjistíme, kdo to byl. Máte mé slovo."

Inger vztáhl ruku a podal ji Daltonovi. Měl neuvěřitelně silný stisk.

„Těší mě, že jsem se rozhodl zajít za tím správným člověkem, pane Campbelle."

„To jste rozhodně udělal."

*****

„Ano?" zavolal Dalton, když se ozvalo zaklepání na dveře. Domníval se, že ví, kdo přichází a nepřestal psát rozkazy pro nové strážné, kteří byli přiděleni na statek. Strážní na statku nespadali pod armádu. Byli to Andeři. Strážní službu by armádě nesvěřil.

„Pane Campbelle?"

Vzhlédl. „Pojď dál, Fletchi."

Chlapec vpochodoval do pokoje a postavil se před stolem do pozoru. Zdálo se, že od té doby, co na sebe navlékl uniformu o něco povyrostl, a že ještě víc povyrostl po té záležitosti s Claudine. Dalton byl potěšen způsobem, jakým Fletch a jeho svalnatý přítel splnili rozkazy. Dalton o tom měl důvěrnou zprávu od ostatních účastníků.

Dalton odložil skleněné plnicí pero. „Fletchi, pamatuješ si, jak jsme spolu poprvé hovořili?"

Otázka chlapce trochu znervóznila. „Ano... aha, ano, pane." Zakoktal. „Pamatuji se na to."

„Nahoře v chodbě. U odpočívadla."

„Ano, pane Campbelle. Jsem vám vděčný, že jste mě tehdy ne... chci říct, že jsem vám vděčný za to, že jste mě varoval."

„Za to, že jsem nikomu neřekl, že jsi byl tam, kde nemáš co dělat."

„Ano, pane," olízl si rty. „Bylo to od vás hrozně hezké, pane Campbelle."

Dalton si přejel prstem po spánku. „Vzpomínám si, jak jsi mi toho dne řekl, že ministr je velice hodný člověk, a že bys nechtěl, aby proti němu kdokoliv cokoliv říkal."

„Ano, pane, to je pravda."

„A prokázal jsi, že tvé činy dostojí tvým slovům - dokázal jsi, že jsi ochoten udělat cokoliv, abys ho ochránil." Dalton se pousmál. „Pamatuješ si, co ještě jsem ti tam tehdy říkal?"

Fletch si odkašlal. ,,Myslíte to, že jednoho dne mohu získat příjmení?"

,,Správně. Zatím splňuješ moje očekávání. A teď. Pamatuješ si, co ještě se toho dne stalo u schodiště?"

Dalton nepochyboval, že si to chlapec pamatuje. Nebylo to něco, na co se dá rychle zapomenout. Bylo vidět, že se Fletch usilovně snaží vymyslet způsob, jak to říci, aniž by cokoliv řekl.

„No, pane, já... chci říct, byla tam..."

„Fletchi, pamatuješ si na tu mladou dámu, co tě udeřila?"

Fletch si odkašlal. ,,Ano, pane, pamatuji."

„A znáš ji?"

„Jmenuje se Beata. Pracuje pro řezníka. Ingera. Chodí se mnou na zpovědní shromáždění."

„A ty jsi určitě viděl, co tam dělala. Spatřil tě ministr. Spatřil tě Stein. Musel jsi je s ní vidět."

,,Nebyla to ministrova chyba, pane. Dostala, co chtěla. Nic víc. Pořád na něj myslela, mluvila o tom, jaký je skvělý a přede všemi ho obdivovala. Když vyslovovala jeho jméno, vždycky si přitom nahlas povzdechla. Trochu ji znám a jsem přesvědčen, že přesně po tomhle vždycky toužila, pane."

Dalton se sám pro sebe usmál. ,,Tobě se líbí, že ano, Fletchi?"

,,Víte, pane, já nevím. Je těžké mít rád někoho, kdo vás nenávidí. Udeřila mě a tím jasně vyjádřila své pocity."

Pro Daltona nebylo těžké zjistit chlapcovy skutečné city k té dívce. Měl je vypsány ve tváři, i když to popíral.

,,Problém je v tom, Fletchi, že ta dívka se možná chystá dělat potíže. Dívky se občas takovým způsobem chovají. Jednoho dne to zjistíš sám. Buď opatrný až budeš plnit jejich přání, protože ony se mohou později snažit, aby to vypadalo jinak, než to bylo doopravdy."

Chlapec vypadal zaskočeně. ,,To jsem nevěděl, pane. Děkuji vám za radu."

„Jak jsi správně řekl, dostala přesně to, oč žádala. Nikdo ji nenutil. Teď si to však, zdá se, rozmyslela a hodlá všude vykřikovat, že

byla znásilněna. Podobně, jako Claudine Winthrop. Ženy, které stráví noc s důležitým mužem to občas dělají a snaží se tak něco získat. Stávají se lakotnými."

„Pane Campbelle, jsem si jist, že ona by nikdy..."

„Před chvilkou mě poctil návštěvou Inger."

Fletch poněkud pobledl. „Ona to řekla Ingerovi?"

„Ne. Řekla mu jen, že odmítá doručovat zboží na statek. Ale Inger je chytrý muž. Domnívá se, že zná důvod. Chce to, co považuje za spravedlnost. Pokud tu dívku Beatu přinutí, aby ministra obvinila, stane se budoucí Suverén předmětem pomluv."

Dalton se postavil. „Ty tu dívku znáš. Může se stát, že bude nezbytné, abys s ní skoncoval stejně jako s Claudine Winthrop. Ona tě zná. Pustí si tě k tělu."

Fletchův obličej definitivně ztratil barvu. „Pane Campbelle... pane, já... "

„Ty co, Fletchi? Ztratil jsi snad zájem o získání příjmení? Ztratil jsi snad zájem o to pracovat jako posel? Už se ti nelíbí nová uniforma?"

,,Ne, pane, tak to není."

„Tak o co jde, Fletchi?"

„O nic, pane. Myslím... jak už jsem řekl, ať už se stalo cokoliv, nebylo to víc než oč žádala. Chápu, že není správné, kdyby ministra obviňovala z něčeho špatného, když on přece nic špatného neudělal."

,,To by bylo stejně špatné, jako když ho obviňovala Claudine."

Fletch polkl. ,,Ano, pane. To by bylo stejně špatné."

Dalton se posadil. ,,Jsem rád, že si navzájem rozumíme. Pokud bude dělat potíže, zavolám tě. Přesto však doufám, že to nebude nutné.

Kdo ví, možná, že si to ještě jednou rozmyslí. Možná, že si s ní někdo promluví a poradí jí, aby nedělala hlouposti. Pak nebude nutné ministra chránit před jejím lživým obviněním. Možná se rozhodne, že řeznická práce pro ni není a odejde pracovat na farmu nebo něco takového."

Dalton nepřítomně cucal konec pera a sledoval, jak za sebou Fletch zavírá dveře. Napadlo ho, že bude zajímavé sledovat, jak to chlapec vyřídí. Pokud to nedokáže, postará se o to Rowley.

Ale pokud se s tím Fletch vypořádá, složí si všechny různobarevné kamínky do velkolepé mozaiky.

Kapitola šestá

Mistr Spink kráčel mezi lavicemi, ruce sepjaté za zády a jeho boty duněly na prkenné podlaze. Lidé vzlykali při pomyšlení na anderské ženy. Vzlykali při pomyšlení na to, co jim udělala hakenská armáda. Fletch si myslel, že ví, o čem bude dnešní lekce, ale mýlil se. Bylo to mnohem horší než si dokázal představit.

Cítil, jak mu obličej rudne a získává barvu jeho vlasů. Fletch si během vyprávění mistra Spinka doplnil mezery ve svých znalostech sexu. Nebylo to však tak příjemné učení, za jaké to původně považoval. Z toho, o čem vždy přemýšlel s rozechvěním, se nyní díky příběhu o anderských ženách stala odpornost.

Všechno to ještě zhoršovala skutečnost, že vedle něj po obou stranách seděly ženy. Kdyby věděly, o čem bude dnešní lekce, chtěly by se všechny ženy sesednout na jednu stranu místnosti a všichni muži na druhou. Mistru Spinkovi bylo celkem jedno, kde kdo sedí.

Ale když vstoupili, rozsadil je dnes mistr Spink výjimečně podle vlastního pořádku. Muž, žena, muž, žena. Znal všechny, kteří k němu chodili a věděl, kde žijí a pracují. Přinutil je. aby se rozsadili tak, aby se pravidelně střídala obě pohlaví a aby vedle sebe seděli ti, kteří se znají co nejméně.

Udělal to proto, aby v nich příběhy o každé ženě a o tom, co se jí stalo, zanechaly hlubší dojem. Popsal všechno do nejmenšího detailu. Během vyprávění se neozývalo tolik vzlykání jako obvykle. Lidé byli příliš otřeseni tím, co slyšeli než aby plakali, a příliš zahanbeni, než aby na sebe chtěli přivolávat pozornost.

Fletch až dosud netušil, co všechno se může stát mezi mužem a ženou, přestože vyslechl spoustu historek, když ještě pracoval mezi kuchyňskými pomocníky, i teď mezi posly. Muži, o kterých jim mistr

Spink vyprávěl, byli hakenští vládci, kteří byli zlí a nebylo v nich ani kousek ušlechtilosti. Ubližovali anderským ženám. Ponižovali je. Byli plni nenávisti stejně, jako Hakeni dneška.

„Všichni si bezpochyby říkáte," pokračoval mistr Spink, „že se to stalo už dávno. Před celými věky. Že se provinili dávní hakenští vládci. Myslíte si, že jste lepší než oni."

Boty mistra Spinka se zastavily před Fletchem. „Myslíš si to, Fletchi? Myslíš si, že jsi ty ve své pěkné uniformě lepší než oni? Myslíš si, že jsi lepší než hakenští vládci? Že se Hakeni naučili ušlechtilosti?"

„Ne, pane," odpověděl Fletch. „Nejsme lepší, pane."

Mistr Spink souhlasně zavrčel a poodešel. „Myslí si někdo z vás, že se současní Hakeni oprostili od odporných zvyků svých předků? Myslíte si. že jste lepší než vaši předchůdci?"

Fletch se rozhlédl. Asi polovina lidí váhavě zvedla ruku.

Mistr Spink hněvivě vybuchl. „Tak je to tedy! Myslíte si, že současní Hakeni jsou lepší! Jste tak arogantní, že si myslíte, že jste se změnili?"

Všechny zvednuté ruce zase rychle zmizely.

„Nejste lepší! Své odporné zvyky jste si udrželi až dodnes!"

Opět začal procházet mezi ztichlým shromážděním a jeho boty pomalu, dusaly na podlaze.

„Nejste lepší," zopakoval, ale tentokrát tiše. „Jste úplně stejní."

Fletch si nevzpomínal, že by jeho hlas někdy zněl tak poraženě. Zdálo se, že má co dělat, aby se sám nerozplakal.

„Claudine Winthrop byla oblíbená a známá žena. Když byla naživu, pracovala pro blaho všech lidí, Hakenů i Anderů. Naposledy se podílela na změně zastaralých zákonů, aby strádající lidé, převážně Hakeni, mohli najít práci.

Než zemřela, zjistila, že jste úplně stejní, jako dávní hakenští vládci."

Jeho boty neustále dusaly po místnosti.

„Claudine Winthrop má něco společného s ženami, o kterých jsem vám dnes vyprávěl. Potkal ji stejný osud."

Fletch se sám pro sebe zamračil. Věděl, že Claudine nepotkal stejný osud. Zemřela rychle.

„Stejně jako ubohé anderské ženy v té vesnici, byla i Claudine Winthrop znásilněna bandou Hakenů."

Fletch vzhlédl a zamračil se ještě víc. Okamžitě, jakmile si to uvědomil, změnil výraz. Mistr Spink byl naštěstí na druhé straně místnosti, díval se do očí hakenských chlapců, kteří tam seděli a nevšiml si Fletchovy nesouhlasné reakce.

„Můžeme se jen domýšlet, kolik hodin ubohá Claudine Winthrop trpěla, zatímco sloužila pro pobavení zvrhlých násilníků. Nevíme přesně, kolik krutých Hakenů bez kousku citu se podílelo na tom odporném činu, ale podle toho, jak byla zválená pšenice, vyšetřovatelé tvrdí, že muselo jít alespoň o třicet až čtyřicet mužů."

Všichni v místnosti v hrůze vydechli. I Fletch se zachvěl. Nebyla jich přece ani polovina. Chtěl vstát a říci, že to není pravda, že nic tak odporného Claudine neudělali, a že si zasloužila zemřít, neboť chtěla ublížit ministrovi a budoucímu Suverénovi. Chtěl říci, že bylo jeho povinností tomu zabránit. Fletch chtěl všem oznámit, že udělal dobrou věc pro ministra a pro Anderit. Místo toho sklonil hlavu.

„Neudělalo to však třicet nebo čtyřicet mužů," řekl mistr Spink. Ukázal prstem na shromážděné a pomalu přejížděl pohledem ze strany na stranu. „Udělali jste to vy všichni. Vy všichni jste ji znásilnili a zavraždili. V srdcích máte jen nenávist, a proto i vy máte podíl na tom odporném zločinu."

Otočil se k nim zády. „Teď odsud vypadněte. Nedokážu již snášet vaše oči naplněné nenávistí. Nedokážu již snést vaše zločiny. Běžte. Běžte a než nadejde čas dalšího shromáždění, přemýšlejte nad tím, jak by se z vás mohli stát lepší lidé."

Fletch vyrazil ke dveřím. Nechtěl se s ní minout. Nechtěl, aby mu zmizela na ulici. V davu ostatních ztratil její stopu, a proto se snažil protlačit co nejvíc dopředu.

Jakmile vyšel ven do chladné noci, poodstoupil Fletch trochu stranou. Sledoval ty, kteří odcházeli kolem něj pryč, ale zatím ji neviděl. Čekal ve stínu a sledoval zbytek vycházejících lidí.

Když ji spatřil, hlasitě zašeptal její jméno.

Beata se zastavila a rozhlédla se. Upřeně zírala do stínů a snažila se rozeznat, kdo to na ni volá. Kolem ní procházeli lidé, a tak jim uhnula z cesty a přiblížila se k němu.

Už na sobě neměla modré šaty, které se mu tak líbily, šaty, které měla na sobě v den, kdy se setkala s ministrem. Dnes na sobě měla oděv žluté barvy s tmavohnědým živůtkem nad dlouhou vzdouvající se sukní.

„Beato, musím si s tebou promluvit."

„Fletchi?" Položila si ruce v bok. „Fletchi, to jsi ty?"

„Ano," zašeptal.

Otočila se a chystala se odejít. Chytil ji za zápěstí a vtáhnul ji k sobě do stínu. Zbytek lidí odspěchal pryč. Všichni dychtili dostat se domů a nezajímalo je setkání dvou mladých lidí po shromáždění. Beata se snažila vyprostit, ale on ji držel pevně a táhnul ji co nejdál do černých stínu, které vrhaly stromy a křoví rostoucí podél síně, kde se shromáždění konalo.

„Pusť mě! Pusť mě, Fletchi, nebo budu křičet."

„Musíme si promluvit," zašeptal naléhavě. „Pojď se mnou!"

Místo toho se mu vzpírala. Táhnul ji a postrkoval, dokud nedosáhli místa hlouběji v křoví, kde je nebylo vidět. Kdyby byli potichu, nikdo by je ani neslyšel. V úkrytu větví stromu na ně dopadalo jen slabé měsíční světlo.

„Fletchi! Dej ty svoje odporné hakenské pracky pryč!"

Pořád ji táhl za zápěstí a otočil se k ní. Okamžitě vymrštila druhou ruku, aby ho udeřila. Očekával to a úder zachytil. Podařilo se jí vyprostit druhou ruku a vyťala mu políček.

Okamžitě jí facku vrátil. Neudeřil ji příliš silně, ale ona byla tak ohromená, že ztuhla. Bylo zločinem, aby hakenský muž kohokoliv udeřil. Konec konců ji však neudeřil nijak moc. Neměl v úmyslu ji zranit, ale překvapit a přinutit ji, aby mu věnovala pozornost.

„Poslouchej mě chvíli," zavrčel. „Jsi až po uši v problémech."

V měsíčním světle si všiml, jak se zamračila. „Ty jsi ten, kdo bude mít problémy. Řeknu Ingerovi, že jsi mě zatáhl do křoví, udeřil mě a pak..."

„Už jsi toho řekla Ingerovi až dost!"

Chvíli byla potichu. „Nevím o čem to mluvíš. Odcházím. Nebudu tu stát a čekat až mě znovu praštíš. Už jsi ukázal, jak odporně se jako Haken chováš k ženě."

„Budeš mě poslouchat, i kdybych s tebou měl praštit o zem a sednout si na tebe."

„Jen to zkus, ty malý hade."

Fletch stiskl rty a snažil se její urážky ignorovat.

„Beato, prosím. Poslouchej mě chvilku. Musím ti říct něco důležitého."

„Důležitého? Možná je to důležité pro tebe, ale rozhodně ne pro mne! Nechci slyšet nic, co bys mi chtěl říct. Vím, co bys chtěl. Vím, jak by se ti líbilo..."

„Chceš se dívat, jak je ubližováno lidem, kteří pracují pro Ingera? Chceš, aby se něco stalo Ingerovi samotnému? Tohle se mnou nemá co dělat. Nevím, proč máš o mě tak nízké mínění, ale nemám v úmyslu ti ho vymlouvat. Teď jde o tebe."

Beata si podrážděně založila ruce na prsou. Na chvilku se zamyslela. Rozhlédla se kolem sebe a skrze větve se podívala na cestu, aby se ujistila, že tam nikdo není a nedívá se na ně. Odhodila si vlasy z čela.

„Pokud se mi nebudeš snažit namluvit, jak pěkný je z tebe mladík v té tvé nové uniformě, tak mluv. Ale hoď sebou. Inger má pro mě práci."

Fletch si olízl rty. „Inger dnes přijel na statek s nákladem. Přijel, protože ty jsi odmítla na statek jezdit..."

„Jak to víš?"

„Tu a tam něco zaslechnu."

„A jak..."

„Budeš mě poslouchat? Jsi až po uši v problémech a nacházíš se v nebezpečné situaci."

Sevřela ruce v pěsti, opřela si je v bok, ale zůstala potichu, takže Fletch pokračoval. „Inger se domnívá, že ví, proč na statek nechceš jezdit. Přišel a žádal, aby se s tím něco udělalo. Chce jména těch, kteří ti ublížili."

V měsíčním světle si ho zamyšleně změřila.

„A jak víš tohle?"

„Jak jsem řekl, tu a tam něco zaslechnu."

„Ingerovi jsem vůbec nic neřekla."

„Na tom nesejde. Asi si to domyslel sám - já nevím - ale důležité je to, že mu na tobě záleží a je celý nažhavený vyžadovat spravedlnost. Je neústupný, takže nezmění názor. Nenechá to jen tak být. To celou věc jenom zhoršuje."

Podrážděně si povzdechla. „Neměla jsem odmítnout jet na statek. Klidně jsem tam ten náklad mohla přivézt - nezáleží na tom, jestli mi tam znovu udělají to samé."

„Já tě chápu, Beato. Kdybych byl na tvém místě, jednal bych stejně."

Podezřívavě na něj pohlédla. „Chci vědět, kdo ti to všechno řekl."

„Teď jsem posel a pohybuji se kolem důležitých lidí. Důležití lidé mluví o tom, co se děje na statku. Poslouchám, co říkají, to je všechno. A slyšel jsem i tohle. Věc spočívá v tom, že kdybys řekla, co se stalo, budou mít lidé pocit, že se snažíš ministrovi ublížit."

„Ale no tak, Fletchi, jsem jen hakenská dívka. Jak bych mohla ublížit ministrovi?"

„Ty sama jsi mi řekla, že lidé ho pokládají za budoucího Suveréna. Slyšela jsi, že by někdo někdy obviňoval Suveréna? No a ministr jím bude brzy jmenován.

Jak myslíš, že ostatní přijmou, když začneš všem vykládat, co se stalo? Myslíš, že uvěří, že jsi hodné děvče, které říká pravdu, a že pokud to ministr popírá, je lhář? Učí nás, že Andeři nelžou. Pokud ministra z čehokoli obviníš, budeš to ty, koho označí za lháře. Navíc za lháře, který se snaží ublížit ministru kultury."

Zdálo se, že se zamýšlí nad tím, co jí řekl, jako by to byla neřešitelná hádanka.

„No... sice se nic takového nechystám udělat, ale i kdybych něco řekla, musel by ministr přiznat, že mluvím pravdu - protože to tak je. Andeři nelžou. Jen Hakeni mají tak pokřivenou povahu. Kdyby se k tomu vyjádřil, připustil by, že mluvím pravdu."

Fletch si bezmocně povzdechl. Věděl, že Andeři jsou lepší než oni, a že Hakeni jsou poskvrněni zlem, ale začínal věřit, že ani Andeři nejsou úplně čistí a dokonalí.

„Podívej, Beato, vím, co jsme se učili, ale to není vždycky tak úplně pravda. Některé z věcí, které nás učí, nedávají smysl. Všechno není takové jak nám vykládají."

„Je to všechno pravda, řekla přesvědčeně.

„To si můžeš myslet, ale tak to není."

„Vážně? Myslím, že si zkrátka nechceš připustit, jak nechutní jsou hakenští muži. Asi by sis přál, abys neměl tak poskvrněnou duši. Přeješ si, aby nebyla pravda, co hakenští muži udělali těm ženám před dávnými časy, a co hakenští muži udělali Claudine Winthrop."

Fletch si odhrnul vlasy z čela. „Beato, přemýšlej trochu. Jak by asi mistr Spink zjistil, co přesně udělali každé z těch žen?"

„Přece z knih, ty hlupáku. Pro případ, že bys zapomněl, Andeři umí číst. Na statku je plno knih, které..."

„A ty si myslíš, že muži, kteří znásilňovali ty ženy, si přitom vedli zápisky? Myslíš, že se těch žen ptali na jména, a pak si zapsali všechno, co udělali jen proto, aby měly budoucí generace co číst?"

„Ano. Přesně tohle udělali. Jako všem hakenským mužům se jim líbilo to, co udělali těm ženám. Zapsali si to. To je všeobecně známo. Je to v knihách,"

„A co Claudine Winthrop? Pověz mi, kde je kniha, ve které se píše o tom, že byla znásilněna muži, kteří ji pak zabili?"

„Byla znásilněna. To je úplně jasné. Udělali to Hakeni a hakenští muži přesně takhle jednají. Měl bys vědět, jací hakenští muži jsou, ty malý..."

„Claudine Winthrop vznesla obvinění proti ministrovi. Líbil se jí a ona o něj projevovala zájem. Pak, když přivábila jeho pozornost a svobodně se mu odevzdala, náhle změnila názor. Začala tvrdit, že se na ni vrhl proti její vůli. Tvrdila, že se jí stalo to samé co tobě. Když začala lidem říkat takové odporné lži o tom, že byla znásilněna, skončila mrtvá."

Beata zmlkla. Fletch věděl, že Claudine se jen snažila ublížit ministrovi - řekl mu to Dalton Campbell. Co se stalo Beatě byla jiná věc, protože ona byla opravdu znásilněna, ale na druhou stranu se Beata vlastně nesnaží ministra obviňovat.

Stála ve tmě, zírala na něj a kolem vrzali cvrčci. Fletch se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. Skrz křoví viděl, že ostatní už jsou pěkně daleko. Nikdo nevěnoval pozornost temnému křoví, kde byli oni dva.

Když nakonec promluvila, postrádal její hlas předchozí palčivost. „Inger nic neví a já nemám v úmyslu mu cokoliv prozradit."

„Už je pozdě. Byl na statku a přede všemi prohlašoval, že jsi byla znásilněna. Přilákal pozornost důležitých lidí. Chce spravedlnost. Inger tě přinutí říct mu, kdo ti to udělal."

„To nedokáže."

„Je Ander. Ty jsi Hakenka. Dokáže to. I kdyby změnil názor, protože nebude chtít píchat do vosího hnízda, lidé na statku se mohou rozhodnout, že tě předvolají na magistrát a přikážou ti, abys jim sdělila jméno toho člověka."

„Tak prostě všechno popřu." Zaváhala. „Nemohou mě přinutit, abych jim něco řekla."

„Ne? Pokud jim odmítneš říct, co se stalo, prohlásí tě za zločince. Oni si myslí, že ti to udělali Hakeni a chtějí znát jejich jména. Inger je Ander a prohlásil, že tě znásilnili. Pokud jim neřekneš co chtějí, pravděpodobně tě uvrhnou do řetězů dokud nepromluvíš. I kdyby ne, přinejmenším přijdeš o práci. Bude z tebe psanec.

Řekla jsi mi, že jednoho dne bys chtěla vstoupit do armády - že je to tvůj sen. Zločinci tam vstoupit nemohou. Tvůj sen se rozplyne. Stane se z tebe žebrák."

„Najdu si jinou práci. Mohu dělat cokoliv."

„Jsi Hakenka. Když odmítneš spolupracovat s magistrátem, prohlásí tě za zločince. Nenajdeš nikoho, kdo by tě zaměstnal. Skončíš jako prostitutka."

„To nikdy!"

„Ale ano. Až budeš mít hlad a bude ti zima, skončíš tak. Budeš se prodávat mužům. Starým mužům. Pan Campbell mi řekl, že prostitutky roznášejí hrozné nemoci, na které umírají. Zemřeš, protože strávíš noc se starcem, který..."

„To nikdy! Snad si nemyslíš, že bych připustila něco takového?"

„Tak jak myslíš, že budeš žít? Pokud tě prohlásí za hakenského zločince, protože jsi odmítla odpovědět na otázky úředníku, jak budeš žít?

A i kdybys jim řekla pravdu, kdo ti uvěří? Prohlásí tě za lháře. Udělají z tebe zločince, protože lžeš anderským úřadům. I to je, jak jistě víš, zločin - lhát Anderům za účelem falešného obvinění."

Chvíli se mu upřeně dívala do očí. „Obvinění by nebylo falešné. Mohl bys dosvědčit, že co říkám, je pravda.

Řekl jsi mi, že chceš být Hledačem Pravdy, pamatuješ? Že je to tvůj sen. Můj sen je vstoupit do armády, tvůj je stát se Hledačem Pravdy. Jako někdo, kdo chce být Hledač, by ses měl postavit na mou stranu a potvrdit, že říkám pravdu."

„Mě snad šálí sluch. Předtím jsi řekla, že to nikomu nechceš prozradit a teď najednou říkáš, že ano."

„Ale ty bys mi mohl pomoci a svědčit v můj prospěch."

„Já jsem Haken. Myslíš, že uvěří dvěma Hakenům, kteří obviňují samotného ministra kultury? Copak ses úplně zbláznila?

Beato, nikdo nevěřil Claudine Winthrop a přitom to byla Anderka a navíc ještě důležitá. Vznesla obvinění, aby ministra pošpinila a teď je mrtvá."

„Ale jestli je to pravda..."

„A co je vlastně pravda. Beato? Je pravda to, co jsi předtím tvrdila o ministrovi? Že je to skvělý člověk? Že je mírný a laskavý? Dívala ses do jeho oken, vzdychala jsi a v soukromí jsi mu říkala Bertrand. Je pravda, že ti vylezly radostí oči z důlků, když jsi dostala pozvání setkat se s ministrem. Je pravda, že Dalton Campbell tě musel chytit, abys samou radostí nad tím pozváním neodletěla. Pravda může být i taková, že ministr ti chtěl jen svěřit zprávu pro Ingera, ve které psal, že mu chutná jeho maso.

Já jsem jediný, kdo ví, že ty a on... možná to vlastně nebylo proti tvé vůli. Jak jsem slyšel, ženy se někdy takhle chovají. Nejprve se s mužem ochotně vyspí, pak změní názor a začnou ho obviňovat, aby od něj něco získaly. Říká se to.

Může to být i tak, že tě setkání s ním naplnilo radostí natolik, že sis strhla sukni, abys dala najevo, že ho chceš a nabídla se mu. Neřekla jsi mi, jak to bylo doopravdy. Jediné, co jsem od tebe dostal, byla facka - možná proto, že jsem viděl, jak ve své pracovní době trávíš příjemnou chvilku s ministrem. Z toho, co vím, může i tohle klidně být pravda."

Beatě se roztřásly rty a zuřivě mrkala, aby potlačila slzy, které se jí draly do očí. Pak si sedla na bobek, zakryla si rukama obličej a rozplakala se.

Fletch stál zaraženě nad ní a přemýšlel, co má dělat. Nakonec si klekl před ni. Její pláč ho naplnil smutkem. Znal ji už dlouho a nikdy o ní neslyšel, že by plakala jako ostatní dívky. Teď se však rozbrečela jako dítě.

Fletch natáhl ruku a v konejšivém gestu ji položil na její rameno. Setřásla ho.

Protože zjevně nechtěla, aby ji utěšoval, jen tam klečel vedle ní a nic neříkal. Napadlo ho, že by měl odejít a nechat ji se vyplakat, ale pak si pomyslel, že by přece jen měl zůstat, kdyby něco potřebovala.

„Fletchi," řekla mezi vzlyky, zatímco jí po tvářích stékaly slzy. „Co mám dělat? Hrozně se stydím. Vždyť je to vlastně moje vina - pokoušela jsem dobrého anderského muže a sváděla ho díky své odporné nenasytné hakenské povaze. Až dosud mě to nenapadlo a myslela jsem, že je to jinak, ale taková je pravda. To, co ministr udělal, je moje chyba.

Ale nedokážu lhát a říkat, že jsem chtěla, když jsem nechtěla - ani trošku. Snažila jsem se bránit, ale byli příliš silní. Já se tak stydím. Co mám dělat?"

Fletch ztěžka polkl. Nechtěl to říct, ale pro její bezpečí tak musel učinit. Kdyby to neudělal, mohla by dopadnout jako Claudine Winthrop - a on by mohl být tím, kdo dostane příkaz se s ní vypořádat. Pak se všechny jeho sny rozpadnou, protože věděl, že by jí nedokázal ublížit. Vrátil by se zpátky do kuchyně k drhnutí pánví - přinejlepším. Musí něco udělat než mu přikážou Beatě ublížit.

Fletch uchopil její ruku a jemně ji rozevřel. Sáhl do kapsy svého kabátce. Do dlaně jí položil sponu se spirálovitým koncem. Sponu, kterou si Beata zapínala šaty na krku. Sponu, kterou toho dne ztratila ve třetím podlaží.

„Ať se na to dívám z jakékoliv strany, jsi až po krk v problémech, Beato. Jsem přesvědčen, že existuje jen jediný způsob, jak z toho vyváznout."

Kapitola sedmá

Tereza se usmála. „Ano, prosím."

Dalton vzal z tácu, který lokaj přinesl, dvě telecí pečínky posypané koprem. Hakenský sloužící se uklonil, udělal taneční krůček stranou a odešel. Dalton položil maso na tác, který sdílel s Terezou zatímco ona se nimrala ve své oblíbeném pokrmu z mladého králíka.

Dalton byl unavený a dlouhá hostina ho nudila. Čekala na něj spousta důležité práce. Jeho hlavní povinností bylo samozřejmě být ministrovi k službám, ale nejlépe tuto povinnost splní tak, když bude stát v pozadí a tahat za nitky. Vystavovat se všem na odiv, uklánět se a smát se ministrovým vtipným poznámkám je k ničemu.

Ministr mával klobásou a vyprávěl několika bohatým obchodníkům, sedícím u vzdálenějšího konce tabule, nějaký vtip. Podle rozjíveného chechotu obchodníků a způsobu, jakým Bertrand klobásu držel, Dalton poznal, o jaký druh vtipu jde. Steinovi se lechtivé historky líbily ze všeho nejvíc.

Jakmile smích utichl, Bertrand se zdvořile omluvil své ženě a požádal ji, aby mu vtip odpustila. Shovívavě si povzdechla, zlehka nad tím mávla rukou a řekla, že je nenapravitelný. Obchodníci se nad její dobře míněnou narážkou na manžela usmívali.

Tereza Daltona lehce uchopila za loket a zašeptala. „Co to bylo za vtip, který ministr vyprávěl? Nic jsem neslyšela."

„Měla bys děkovat Stvořiteli, že tě nepožehnal lepším sluchem. Byl to jeden z klasických Bertrandových vtipů, jestli chápeš, co tím myslím."

„No," řekla s úšklebkem, „doufám, že mi ho doma řekneš."

Dalton se usmál. „Až budeme doma, Tess, předvedu ti to."

Vydala ze sebe hrdelní smích. Dalton vzal jednu z telecích pečínek a namočil ji ve vínové a zázvorové omáčce. Nechal ji si ukousnout a olíznout omáčku z jeho prstů. Pak si zbytek strčil do úst.

Zatímco žvýkal, obrátil pozornost ke třem ředitelům na druhém konci místnosti, kteří byli, jak se zdálo, zabráni do vážného hovoru. Rozmáchle gestikulovali, nakláněli se k sobě, mračili se, vrtěli hlavami a na zdůraznění svých slov zdvihali prsty. Dalton věděl, co je předmětem jejich rozhovoru. Téměř každý rozhovor v celé místnosti se zabýval stejným tématem: vraždou Claudine Winthrop.

Ministr, který měl přes doublet s rukávy, zdobený vyšíváním barvy zlatého obilí, těsně padnoucí kazajku bez rukávů, zdobenou fialovohnědými proužky, uchopil Daltona za rameno a naklonil se k němu. Ministrovy bílé manžety byly potřísněné rudým vínem, takže to vypadalo, jako by ho těsné rukávy škrtily tak pevně, až z nich krvácel.

„Všichni jsou z vraždy Claudine Winthrop pěkně vzrušení," řekl Betrand.

„Ani se nedivím." Dalton si namočil skopovou kotletu v mátové omáčce. „Je to hrozná tragédie."

„Ano, díky tomu si musíme znovu uvědomit, jak křehké jsou ideály civilizovaného chování, které tak obdivujeme. Ukazuje se, že abychom z Hakenů a Anderů učinili jednotnou mírumilovnou společnost, čeká nás ještě spousta práce."

„S vaším moudrým vedením," prohlásila zapáleně Tereza zatímco Dalton polykal skopové, „určitě uspějeme."

„Děkuji vám za důvěru, má drahá." Bertrand se lehce naklonil k Daltonovi a poněkud snížil hlas. „Slyšel jsem, že Suverén je možná nemocný."

„Opravdu?" Dalton si olízal mátovou omáčku z prstů. „Je to vážné?"

Bertrand zavrtěl hlavou a zatvářil se, jako by mu bylo smutno. ,,Nemám ponětí."

„Budeme se za něj modlit," prohlásila Tereza a pustila se do plátku pepřeného bifteku. „A za ubohého Edwina Winthropa."

Bertrand se usmál. „Jste nesmírně milá a ušlechtilá žena, Terezo." Upřeně se zadíval na její křivky, jako by ze vzdouvajícími se ňadry viděl, jak tluče její velkomyslné srdce. „Kdybych já byl nevyléčitelně

nemocný, přál bych si, aby se ke Stvořiteli za mé uzdravení modlila právě tak ušlechtilá žena, jako vy. Jsem přesvědčen, že pod vašimi prosbami by se obměkčilo i Jeho srdce."

Tereza se rozzářila. Hildemara, uždibující z plátku hrušky, položila svému manželovi otázku a on se k ní otočil. Stein se připojil k jejich hovoru. Když se k nim přiblížil sloužící s tácem do křupava opečeného masa, umlkli.

Zatímco si Stein nabíral nabízené jídlo, Dalton znovu pohlédl na ředitele, kteří byli stále zabráni do diskuze. Pak pohlédl ke stolu naproti jejich tabuli a zachytil pohled Franky Gowenlock. Její tvář mu napověděla, že není schopna hovor zachytit. Dalton nevěděl, co se stalo s její mocí, ale stávala se z toho vážná nepříjemnost.

Lokaj pozvedl stříbrný tác směrem k ministrovi. Vzal si několik plátků vepřového. Přišel další sloužící s jehněčím na čočce. Oblíbeným jídlem Hildemary. Než sloužící odešel, přinesl k hlavní tabuli nové zásoby vína. Ministr ovinul paži Hildemaře kolem ramen a šeptem jí cosi sdělil.

Přišel další lokaj nesoucí veliký koš naplněný po okraj malými bochníky hnědého chleba. Přinesl ho k pultu sloužících, kde byly bochníky rozdělovány na stříbrné podnosy. Z dálky Dalton nemohl říct, co za problém s chlebem vzniklo. Jeho značné množství uznali sloužící za nevhodné k podávání na hostině. Vyřazené bochníky dávali stranou. Později budou rozdány chudině. Veškeré zbylé jídlo z oslav, obvykle obrovská hora potravin, se rozdělovalo mezi chudé.

Mistr Drummond měl před hostinou v kuchyni nějaké problémy s pečením chleba. Podle jeho vlastních slov se 'zbláznily pece'. Než mohl někdo zasáhnout, došlo k těžkému popálení nějaké ženy. Dalton měl na práci důležitější věci než zkoumat potíže s pečením chleba, a tak v této záležitosti nijak nepátral.

„Daltone," řekl ministr, který opět obrátil pozornost ke svému poradci. ,,Jak jste pokročil v pátrání po pachatelích vraždy ubohé Claudine Winthrop?"

Hildemara, sedící vedle ministra, vypadala, jako že ji Daltonova odpověď vůbec nezajímá.

,,Sleduji několik slibných stop," odpověděl Dalton klidně. ,,Doufám, že se mi podaří vnést do toho případu brzy více světla."

Jako vždy, když hovořili na oslavách, mluvili velmi obecně a neřekli nic, co se nemělo dostat k nepovolaným uším. Na hostině mohli být kromě Franky přítomni i jiní posluchači s darem, jejichž schopnost nebyla narušena. Dalton, Bertrand i jeho žena nepochybovali, že ředitelé tu mají své agenty, kteří pro ně sbírají informace.

„Problém je v tom," pokračoval Bertrand, „že mi Hildemara sdělila, jak jsou někteří lidé nespokojeni s tím, že tuto záležitost nebereme dostatečně vážně."

Dalton se chystal mu oponovat, ale Bertrand zdvihl ruku a pokračoval.

„Samozřejmě, že to není pravda. Vím, jak tvrdě pracujete na tom, abyste ty zločince chytil."

„Ve dne v noci," řekla Tereza. „Ujišťuji vás, ministře Chanboore, že Dalton poslední dobou vůbec nespí a neustále pracuje na objasnění vraždy ubohé Claudine."

„Ano, já vím," řekla Hildemara, naklonila se přes manžela a stiskla Daltonovi zápěstí tak, aby si toho mohly všimnout všechny oči, které je pozorovaly. „Vím, jak tvrdě Dalton pracuje. Všichni si ceníme toho, co pro nás dělá. Víme, kolik lidí již přivedl k výslechu, aby nám poskytli cenné informace.

Jde jen o to, že někteří lidé se ptají, zda naše snaha povede k odhalení viníků. Lidé se obávají toho, že ti zabijáci jsou stále mezi nimi a netrpělivě čekají, až se vše vyřeší."

„To je pravda," řekl Bertrand. „A my chceme víc než kdokoli jiný tu vraždu vyřešit, abychom měli čisté svědomí a náš lid se mohl znovu cítit v bezpečí."

„Ano," řekla Hildemara s chladným zábleskem v očích. „Tu vraždu musíme vyřešit."

V jejím tónu byl jasně obsažen ledový příkaz. Dalton nevěděl, zda Hildemara Bertrandovi prozradila, co přikázala, aby se stalo s Claudine, ale vlastně mu na tom nezáleželo. S touhle záležitostí skoncoval a čekaly ho další věci. Nezajímalo ho, jestli se svému manželovi přiznala, nebo jestli před ním mlčela, aby se vyhnula možným potížím.

Dalton očekával, že ministra a jeho ženu unaví lidé, požadující odhalení vrahů dřív, než se lidé unaví rozhovory o vraždě prominentní

ženy ve statku. Pro tento případ už měl připravené plány; zdálo se, že se k nim bude muset uchýlit.

Nejprve chtěl čekat, neboť věděl, že vzrušení brzy opadne a na celou záležitost se zapomene, neboť se na pořad dne dostanou naléhavější záležitosti. Ale Bertrand chtěl, aby vypadal jako člověk, který je ve svém úřadu kompetentní. Trpělivost nebyla jeho nejsilnější stránkou. U Hildemary nebylo o čem hovořit - chtěla, aby se objevil vrah. Jejich netrpělivost však mohla být nebezpečná.

„Já chci stejně jako ostatní, aby byli vrazi nalezeni," řekl Dalton. „Jako člověk ctící zákon a vykonávající odpovědný úřad však musím zajistit, abychom chytili skutečné vrahy. Nemá smysl někoho falešně obvinit, jen aby byl pro veřejnost nalezen viník.

Vím, že i vy s tímto postupem souhlasíte," lhal Dalton k případným dalším posluchačům.

Když v Hildemařině tváři spatřil výraz, který mu napovídal, že pro jakékoliv zdržení nemá pochopení, doplnil Dalton tichým, téměř humorným tónem. ,,Nejenže rychle falešně obvinit nevinné je špatnost. Kdybychom tak rychle chytili skutečné či domnělé viníky, mohla by se zpráva o tom dostat k Matce Vyznavačce, která by si mohla přát vyslechnout jejich přiznání. Kdyby zjistila, že jsme odsoudili nevinné, prohlásí nás Matka Vyznavačka za neschopné vykonávat naše úřady. Navíc to na nás vrhne velmi špatné světlo v očích *Suveréna* a v očích *ředitelů*."

Chtěl, aby zcela pochopili riziko, které by bylo zahrnuto ve falešném obvinění.

„Co je ještě horší, pokud někoho odsoudíme k smrti a provedeme popravu dřív než Matce Vyznavačce umožníme celý případ prozkoumat, může zasáhnout takovým způsobem, který otřese celou vládou. Jako trest se může vrcholných vládních představitelů dotknout svou mocí."

Bertrand a Hildemara tiše seděli s rozšířenýma očima, zatímco jim Dalton tiše, ale rozhodně podával vysvětlení svého postupu.

„Samozřejmě, Daltone. Máte pochopitelně pravdu, Bertrandovy prsty pročísly vzduch jako ploutve ryby, která se náhle rozhodla odplout na druhou stranu. ,,Rozhodně jsem ve vás nechtěl vzbudit dojem, že bych něco takového chtěl.

Jako ministr nemohu připustit, aby byl někdo falešně obviněn. Nic takového se nesmí stát. Nejenže by se dotyčnému stala hrozná nespravedlnost, ale skuteční vrahové by mohli uniknout a zabíjet znovu."

„Ale když už o tom mluvíme," - do Hildemařina hlasu se vrátil výhružný podtón - „myslím, že již brzy budete schopen zveřejnit jména skutečných vrahů? Slyšela jsem o vašich schopnostech takové pochvaly, že pochybuji o tom, že jim ještě nejste na stopě. Jako ministrův hlavní poradce jistě brzy zajistíte spravedlnost'? Lidé budou chtít vědět, zda je ministr kultury kompetentní vykonávat svůj úřad. Musí být naprosto jasné, že když je potřeba, dokáže konat velice rychle a efektivně."

„To je pravda," řekl Bertrand a sledoval svou ženu, dokud se pohodlně neopřela na židli. „Chceme, aby se tento případ vyřešil."

„Navíc k tomu všemu," řekla Hildemara, „se šíří řeči, že tu nedávno znásilnili nějakou ubohou hakenskou dívku. O tom znásilnění se rychle šíří povídačky. Lidé se myslí, že mezi těmi dvěma zločiny je spojitost."

„I já jsem něco zaslechla," pravila Tereza. „Je to něco hrozného."

Dalton dospěl k závěru, že Hildemara ví, kdo má to znásilnění na svědomí a chce, aby se i v tomto případě vše zahladilo. Byl připraven i na tuto možnost, ale původně doufal, že se mu vše podaří vyřešit jinak.

„Hakenská dívka? A kdo říká, že skutečně mluví pravdu? Možná je těhotná a snaží se za to na někoho svést vinu. Proto prohlašuje, že byla znásilněna a doufá, že v této době zjitřených vášní získá sympatie na svou stranu."

Bertrand namočil plátek vepřového do hořčice v malé nádobce. „Dosud se neví, jak se ta dívka jmenuje, ale z toho, co jsem slyšel, lze soudit, že mluví pravdu. Mnozí se snaží zjistit její jméno, aby ji mohli předvést před magistrát."

Bertrand se s významným pohledem zamračil na Daltona, aby získal jistotu, že Dalton ví, že se mluví o tom řeznickém děvčeti. „Převažuje mínění, že to děvče mluví pravdu, a že vinu na jejím znásilnění nesou ti samí kriminálníci, kteří napadli Claudine. Panuje obava, že ti zločinci už zaútočili dvakrát, a že mohou zaútočit znovu."

Bertrand potřásl hlavou a ukousl si sousto vepřového. Stein sedící vedle Hildemary sledoval konverzaci se vzrůstající nechutí a pojídal pečené maso. On by tuhle záležitost vyřešil rychle pomocí meče. Dalton by byl rád, kdyby to šlo takhle jednoduše.

„Právě proto," řekla Hildemara a naklonila se, „musí být ten zločin vyřešen. Lidé musí vědět, kdo je za to zodpovědný." Když vydala rozkaz, znovu se narovnala.

Bertrand položil Daltonovi ruku na rameno. „Znám vás, Daltone. Vím, že s tím nechcete vycházet na světlo, dokud nebudete mít všechny důkazy, protože jste velice opatrný, ale jsem přesvědčen, že už jste ten zločin vyřešil a brzy nám oznámíte jména vrahů. Vím, že se vám to podaří dřív než se někoho napadne tu ubohou hakenskou dívku dovléct před magistrát. Veřejná výpověď by pro ni znamenala veliké ponížení a ona už přece trpěla dost."

Oni to ještě nevěděli, ale Dalton už hovořil s Fletchem a uvolnil tak kamínek, který měl spustit lavinu. Teď mu však bylo jasné, že ta lavina bude muset padat jiným směrem než původně zamýšlel.

Stein sedící vedle Hildemary znechuceně hodil na stůl kus chleba.

„Ten chleba je spálený!"

Dalton si povzdechl. Ten chlap neměl žádné vychování. Nesnášel, když ho ostatní ignorovali a jako dítě pak udělal něco, aby získal jejich pozornost. Vadilo mu, že ho až dosud vynechávali z konverzace.

„Měli jsme v kuchyni nějaké potíže s pecemi," řekl Dalton. „Jestli vám vadí, že je ten chléb trochu připečen, odřízněte mu kůrku."

„Máte problémy s čarodějnicemi!" zařval Stein. „A vy mluvíte o odřezávání kůrky? To je vaše řešení?"

„Máme potíže s pecemi," procedil Dalton skrze zuby a opatrně se rozhlédl po místnosti, jestli si někdo všiml, co se u jejich stolu děje. Několik žen, příliš vzdálených než aby je mohlo slyšet, na Steina vrhalo dychtivé pohledy. „Možná, že komíny mají špatný tah. Zítra to opravíme."

„Čarodějnice!" trval na svém Stein. „Čarodějnice seslaly kouzlo na spálení chleba. Každý ví, že když se v sousedství nachází čarodějnice, nedokáže odolat a sešle kouzlo na spálení chleba."

„Daltone," zašeptala Tereza, „on o magii ledacos ví. Možná, že ví něco, co my ne."

„Je to jen pověrčivý člověk, to je vše," usmál se na ni Dalton. „Ale jak ho znám, jen s námi vtipkuje."

„Mohu vám pomoci je najít." Stein se odsunul od stolu a začal si nožem čistit nehty. „Já čarodějnice znám. Možná, že tu ženu zabila některá z nich. Najdu vám ji, protože vy toho nejste schopni. Našiji si na plášť další skalp."

Dalton odložil na stůl svůj ubrousek a omluvil se Tereze. Vstal, prošel kolem ministra a jeho ženy a naklonil se ke Steinovu uchu. Ten mu pozorně naslouchal.

„Mám zvláštní důvody, proč věci dělám tak, jak jsem je naplánoval," zašeptal Dalton. „Když to uděláme podle mého, přinutíme koně, aby nám zoral pole pluhem, přitáhl vůz se sklizní a umlel mouku. Kdybych chtěl jen koňské maso, nepotřeboval bych vás; porazil bych ho sám.

Protože jsem vás už jednou varoval, abyste pečlivěji vážil svá slova a vy, jak se zdá, jste to nepochopil, dovolte mi, abych vám to vysvětlil ještě jednou způsobem, který určitě pochopíte."

Stein v úšklebku odhalil zažloutlé zuby. Dalton se k němu naklonil ještě blíž.

„Tohle je problém, který je částečně tvořen vámi a vaší neschopností využít toho, co se vám nabízí. Namísto toho, abyste využil služeb žen, které by se vám ochotně daly, znásilňujete dívky proti jejich vůli. Nemohu změnit to, co se stalo, ale jestli si ještě jednou budete otvírat hubu takovýmhle nežádoucím způsobem, osobně vám podříznu krk a pošlu vaši hlavu v košíku císaři. Požádám ho, aby nám sem poslal někoho, kdo má v hlavě víc než jen půlku mozku."

Dalton přitiskl Steinovi ke krku nůž, který měl před tím skrytý v botě, a který nyní svíral v ruce tak, že byla vidět jen jeho špička.

„Jste v přítomnosti lidí, kteří jsou vám nadřazeni. Teď laskavě všem ostatním objasníte, že jste jen žertoval. A Steine - bude lepší, když uděláte, co vám říkám, nebo přísahám, že nepřežijete tuhle noc."

Stein se souhlasně pousmál. „Líbíte se mi, Campbelle. Máme spolu mnoho společného. Jsem přesvědčen, že se dokážeme dohodnout; vy a ministr si Řád zamilujete. Navzdory vašim směšným způsobům při jídle jsme stejní."

Dalton se obrátil k Hildemaře a Bertrandovi. „Stein vám chce něco říct. Hned jak skončí, musím se jít podívat na nějaké nové informace, které jsem dostal. Myslím, že budu schopen zveřejnit jména těch vrahů."

Kapitola osmá

Fletch spěchal špatně osvětlenou chodbou. Rowley mu sdělil, že je to důležité. Na dřevěné podlaze dusaly Morleyho bosé nohy. Toto dusání nyní Fletchovi znělo podivně. Fletch předtím boty nikdy nenosil, a proto mu trvalo dlouho než si zvykl na novou ozvěnu svých vlastních kroků. Teď mu už však připadal zvuk bosých nohou zvláštní. Kromě toho mu však ten zvuk připomínal, že i on sám býval bosým poskokem, ale na tuhle část svého života nerad vzpomínal.

Být poslem pro něj představovalo splnění snu.

Otevřenými okny dovnitř pronikaly zvuky hudby z oslavy. Bylo slyšet hru na harfu a ženský zpěv. Fletch miloval čistý zvuk hlasu harfenistky.

„Máš představu, o co může jít?"

„Ne," odpověděl Fletch. „Ale doufám, že teď v noci nebudeme muset nikomu doručovat zprávu. To by bylo teď v průběhu oslavy škoda."

„Doufám, že to nebude trvat dlouho."

Fletch věděl, na co Morley myslí. Zrovna se usadili a chystali se napít. Morley ukořistil téměř plnou láhev rumu a oba se těšili na to, až se opijí do bezvědomí. A nejen to. Jedna dívka, umývající nádobí, kterou Morley znal, jim slíbila, že se přijde napít s nimi. Morley Fletchovi sdělil, že by ji měli pořádně opít. Fletch si celý rozechvělý představoval další možný průběh jejich dýchánku.

Kromě toho chtěl pomocí alkoholu zapomenout na svůj rozhovor s Beatou.

Vnější kancelář byla prázdná a panovalo v ní naprosté ticho. Rowley se s nimi nevrátil, takže tu byli jen oni dva. Dalton Campbell,

přecházející pomalu sem a tam s rukama sepjatýma za zády, si jich všiml a mávnul na ně.

„Jste tu oba. Výborně."

„Co pro vás můžeme udělat, pane Campbelle?" otázal se Fletch.

Vnitřní kancelář byla osvětlena lampou, která vydávala hřejivé světlo. Okno bylo otevřené a lehké záclony se v mírném větru nadouvaly ven a zase dovnitř. Bojové praporce zlehka povlávaly.

Dalton Campbell si povzdechl. „Máme potíže. Potíže s vraždou Claudine Winthrop."

„O co jde?" zeptal se Fletch. „Můžeme udělat něco, abychom to napravili?"

Ministrův poradce si přejel rukou po tváři.

„Někdo vás viděl."

Fletch ucítil, jak mu tělem projíždí mrazivý záchvěv hrůzy. ,,Viděl? Co tím myslíte?"

„Pamatujete si, jak jste mi řekli, že jste slyšeli zastavit nějaký kočár? Pak jste všichni uprchli k jezírku, kde jste se umyli."

Fletch zalapal po dechu. „Ano, pane."

Dalton si znovu povzdechl. Prstem poklepával na desku stolu a zdálo se, že zvažuje svá další slova.

„Tělo našel kočí, který řídil kočár. Vrátil se a přivedl městskou stráž."

„To už jste nám říkal, pane Campbelle," pravil Morley.

„Ano, ale zrovna před chvílí jsem zjistil, že na místě vraždy nechal svého pomocníka. Ten sledoval vaši stopu po poli. Šel za vámi až k tomu jezírku."

„Drazí duchové," vydechl Fletch. „Chcete říct, že nás všechny viděl, jak se tam myjeme?"

„Viděl jen vás dva. Sdělil úřadům vaše jména. Fletch a Morley, říkal - kuchyňští pomocníci na statku."

Fletchovi se divoce rozbušilo srdce. Snažil se přemýšlet, ale přemohla ho panika, takže nedokázal vymyslet nic kloudného.

Teď už bylo jedno, z jakého důvodu Claudine zabili. Odsoudí je k smrti.

„Ale jestli nás ten muž viděl, proč něco neřekl už dřív?"

„Cože? Ach tak. Myslím, že jím otřásl pohled na mrtvolu, takže..." Dalton Campbell mávnul rukou. „Podívejte, není čas plakat nad tím, co se stalo. Musíme s tím něco udělat."

Vysoký Ander otevřel zásuvku. „Cítím se kvůli tomu hrozně. Vím, že vy dva jste pro mne vykonali skvělou práci - a pro Anderit. Skutečnost je však taková, že jste byli spatřeni."

Vytáhl ze zásuvky těžký kožený váček a položil jej na desku stolu.

„Co se s námi stane?" zeptal se Morley. Oči měl rozšířené tak. že velikostí připomínaly zlaté suverény. Fletch přesně věděl, jak se jeho přítel cítí. I jemu se třásla kolena a s děsem myslel na to, jak ho popraví.

Náhle jím otřásl nový záchvěv hrůzy, který ho málem přiměl hlasitě se rozplakat. Vzpomněl si na Franku, která mu vyprávěla, jak jí rozzuřený dav natáhl na krk oprátku. Jak ji pověsili, pod nohama jí rozdělali oheň a jak zoufale kopala nohama do vzduchu. Fletch však na rozdíl od ní neměl dar magie, který by mu pomohl uprchnout. Sáhl si na krk a v duchu cítil, jak se mu kolem něj svírá konopné lano.

Dalton posunul kožený váček přes stůl směrem k nim: „Chci, abyste si vzali tohle."

Fletch se musel soustředit, aby pochopil, co Dalton Campbell říká. „Co to je?"

„Z větší části stříbro. Je tam i trochu zlata. Jak jsem říkal, cítím se kvůli tomu hrozně. Vy dva jste mi velice pomohli a ukázali jste, že vám mohu věřit. Teď však, protože vás někdo viděl a je schopen vás identifikovat jako ty, kteří... za zabití Claudine Winthrop by vás odsoudili k smrti."

„Ale vy byste jim mohl říct..." „Já jim nemohu říct nic. Mým hlavním úkolem je chránit Bertranda Chanboora a budoucnost Anderitu. Suverén je nemocný. Bertrand Chanboor může být kdykoliv vyzván, aby se stal novým Suverénem. Nemohu kvůli Claudine Winthrop vrhnout celou zemi do chaosu. Vy dva jste jako vojáci ve válce. Během války dobří lidé umírají.

Kromě toho jsou všichni plni emocí, takže by mě nikdo neposlouchal. Zmocnil by se vás rozzuřený dav a..."

Fletch měl pocit, že se brzy zblázní. Dýchal zrychleně a hlavou se mu honily děsivé představy. „Chcete říct. že nás popraví?"

Dalton Campbell vypadal zamyšleně a při jeho slovech vzhlédl. „Cože? Ne." Ukázal na kožený váček. „Říkal jsem vám, že v tomhle je spousta peněz. Vezměte si to. Utečte. Nerozumíte? Musíte utéct, nebo vás popraví dřív než znovu vyjde slunce."

„Ale kam máme jít?" zeptal se Morley.

Dalton Campbell mávnul rukou směrem k oknu. „Pryč. Daleko odtud. Dost daleko na to, aby vás nikdy nikdo nenašel."

„Ale pokud se to snad vyjasní, takže lidé poznají, že jsme udělali jen to, co jsme museli..."

„A co znásilnění Beaty? Na to nezapomínejte."

„Cože?" řekl Fletch a dlouze se nadechl. „Nikdy bych - přísahám, že bych to nikdy neudělal. Prosím, pane Campbelle, víte, že bych něco takového nikdy neudělal."

„Nezáleží na tom, co bys udělal nebo ne. Pro lidi, kteří vás honí jako vrahy, jste vinni i tím znásilněním. Až vás chytí, budou tak rozzuřeni, že je nedokážu zastavit. Nebudou poslouchat. Myslí si, že ti samí lidé, kteří znásilnili a zabili Claudine, znásilnili i Beatu. Neuvěří vám. Ne, když vás ten muž identifikuje jako ty, kteří zabili Claudine Winthrop. Jestli jste Beatu znásilnili nebo ne, nebude hrát roli. Ten muž, který vás viděl, je Ander."

„Už po nás jdou?" Morley si třesoucí se rukou přejel po pobledlé tváři. „Chcete říct, že už teď po nás jdou?"

Dalton Campbell přikývl. „Pokud tu zůstanete, popraví vás za oba zločiny. Vaše jediná šance je utéct - a rychle.

Protože se za vás za oba cítím zodpovědný a velice dobře jste sloužili anderitské společnosti, chtěl jsem vás varovat, abyste měli alespoň šanci utéct. Abych vám pomohl s útěkem, dávám vám své životní úspory."

„Vaše úspory?" Fletch zavrtěl hlavou. „Ne, pane Campbelle, to si nemůžeme vzít. Máte ženu a ..."

„Prosím vás. Nebo, chcete-li, nařizuji vám to. Jedině když budu vědět, že jsem vám alespoň trochu pomohl, budu v noci klidně spát. O své podřízené se starám a snažím se pro ně dělat maximum. Tohle je to nejmenší, co mohu udělat pro své dva statečné podřízené."

Znovu ukázal na kožený váček. „Vezměte si to. Rozdělte to mezi sebou. Použijte ty peníze, abyste se odsud dostali. Začněte nový život."

„Nový život?"

„Ano," řekl pan Campbell. „Měli byste si oba koupit meče."

Morley užasle zamrkal. „Meče?"

„Samozřejmě. Je tam dost na to, abyste si každý koupili tucet mečů. Pokud odejdete do jiné země, nebudou vás tam považovat za podřadné Hakeny jako tady. Stanou se z vás svobodní lidé, a jako takoví byste měli mít meče. Začnete úplně jiný život. Najdete práci a budete-li jednat s rozvahou, nepochybuji, že si povedete dobře. S tolika penězi se můžete seznámit s milými dívkami a patřičně se jim dvořit."

„Ale my jsme nikdy neopustili Fairfield," namítl Morley a neměl daleko k pláči.

Dalton Campbell se rukama opřel o stůl a naklonil se k nim. ,,Pokud tu zůstanete, popraví vás. Stráže znají vaše jména a zatímco tu spolu hovoříme už vás bezpochyby hledají. Možná, že už jsou vám v patách. Modlím se ke Stvořiteli, aby vás nikdo neviděl jít sem.

Chcete-li si zachránit život, vezměte si peníze a prchněte. Najděte si nový život."

Fletch vrhl rychlý pohled přes rameno. Nikoho nespatřil, ani nic nezaslechl, ale mohli je chytit každou chvíli. Nevěděl co dál, ale bylo mu jasné, že se musí zařídit podle toho, co jim navrhl Dalton Campbell.

Fletch vzal kožený měšec ze stolu. „Pane Campbelle, jste ten nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznal. Přál bych si, abych pro vás mohl pracovat po zbytek života. Děkuji, že jste nás varoval, a že jste nám pomohl při útěku."

Dalton Campbell napřáhl ruku. Fletch si dosud nikdy s žádným Anderem ruku nepodal a toto gesto mu polichotilo. Začal se cítit jako muž. Dalton Campbell stiskl ruku i Morleymu. „Mnoho štěstí vám oběma. Navrhuji, abyste si pořídili koně. Kupte si je - nekraďte je, jinak jim poskytnete stopu. Vím, že to bude těžké, ale snažte se chovat nenápadně, protože jinak mezí lidmi vzbudíte podezření.

Šetřete s penězi, neutrácejte za prostitutky a pití nebo je všechny utratíte dřív než si to uvědomíte. Pokud se to stane, chytí vás a nebu-

dete žít ani tak dlouho, abyste zemřeli od nákazy, kterou roznášejí děvky.

Pokud budete utrácet rozvážně, vydrží vám ty peníze na pár let a umožní vám zařídit si nový život kdekoliv se vám bude líbit."

Fletch natáhl raku a znovu si s Daltonem potřásli. „Děkuji vám za rady, pane Campbelle. Uděláme to, jak jste řekl. Koupíme si koně a utečeme.

Nebojte se o nás. Morley i já jsme žili na ulicích už předtím. Víme, jak se nenechat chytit Andery, kteří nám chtějí ublížit."

Dalton Campbell se usmál. „To předpokládám. Ať tedy Stvořitel řídí vaše kroky."

*****

Když se Dalton vrátil na hostinu, nalezl Terezu, jak sedí na jeho židli a je zabrána do rozhovoru s ministrem. Její zvonivý smích se vznášel nad hlubokým smíchem Bertranda. Oba zvuky však byly téměř utopeny v hluku oslavy. Hildemara, Stein a obchodníci na druhém konci tabule si o něčem šeptem rozprávěli.

Tereza s úsměvem natáhla ruku a pohladila Daltona po paži. „Tady jsi, drahoušku. Zůstaneš už se mnou, prosím? Bertrande, řekněte Daltonovi, že pracuje příliš tvrdě. Musí se najíst."

„No ano, Daltone, pracujete usilovněji než kdokoliv jiný koho znám. Vaše žena se bez vás cítí hrozně opuštěná. Snažil jsem se ji pobavit, ale mé historky ji nudí. Snaží se sice tvářit zdvořile, ale je na ní vidět, že chce mluvit jen o vás a vychvalovat vás až do nebe. Až do nebe, přestože já už vaše kvality dávno znám."

Tereza se vrátila na své místo a Bertrand mu pokynul, aby se posadil. Dalton své ženě pokynul a tímto gestem ji požádal ještě o trochu strpení. Postavil se mezi ministra a Hildemaru. položil jim ruce na ramena a sklonil se k nim. Oba k němu nachýlili hlavy.

„Právě jsem obdržel novou informaci, která potvrdila má podezření. Jak se ukázalo, první dohady o tom zločinu byly přehnané. Claudine Winthrop ve skutečnosti zavraždili jen dva muži." Podal ministrovi složený kus papíru s voskovou pečetí. „Zde jsou jejich jména."

Bertrand si papír vzal a na tváři jeho ženy se rozšířil úsměv.

„Teď mě, prosím, pozorně poslouchejte," dodal Dalton. „Chtěl jsem je chytit, ale předběhli mě, takže než jsem byl schopen je uvrhnout do vězení, ukradli značnou částku z kuchyňské pokladny a uprchli. Dal jsem příkaz, aby se po nich rozběhlo rozsáhlé pátrání."

Tázavě zvedl obočí a podíval se jim oběma do tváře, aby se ujistil, že pochopili, co se skrývá za jeho příběhem. Jejich výrazy mu napověděly, že porozuměli skrytému významu jeho slov.

„Zítra, budete-li chtít, oznamte jména, která jsou napsána na tom papíru. Pracovali v kuchyni. Znásilnili a zavraždili Claudine Winthrop. Znásilnili hakenskou dívku, která pracuje pro řezníka Ingera. Teď vykradli kuchyňskou pokladnu a uprchli."

„Co na to to hakenské děvče říká?" zeptal se Bertrand v obavě, že pokud ta dívka bude přinucena mluvit, může popřít vinu těch dvou a ukáže prstem na něj.

„Naneštěstí se zřejmě obávala výslechu a utekla. Nevíme, kam šla, možná se vrátila ke svým vzdáleným příbuzným. Zatím se nevrátila. Městská stráž zná její jméno; jestli se pokusí vrátit, budu o tom vědět jako první a osobně dohlédnu na to, aby byla vyslechnuta."

„Takže tu není, aby potvrdila či vyvrátila podezření týkající se těch vrahů?" Na Hildemařinu tvář se vrátil zamračený výraz. „Proč bychom jim měli dávat noc, aby stihli utéct'? To je hloupost. Lidé budou chtít popravu. Veřejnou popravu. Měli bychom jim to dopřát. Lidi nic neuspokojí tak, jako pěkná veřejná poprava."

Dalton se trpělivě nadechl. „Lidé chtějí vědět, kdo to udělal. Bertrand jim dá jména viníků. To každému ukáže, že ministrova kancelář objevila vrahy. To, že utekli ještě dřív než byla zveřejněna jejich jména, prokáže jejich vinu."

Dalton se zamračil. „Cokoli jiného by nám mohlo přinést potíže ze strany Matky Vyznavačky. To si v současné situaci nemůžeme dovolit.

Poprava by nám nijak neposloužila a byla by spojena s velkým rizikem. Lidé se spokojí s vědomím, že jsme ten zločin vyřešili, a že ti zabijáci už nejsou mezi nimi. Cokoli jiného by nás velice ohrozilo. Je zbytečné riskovat, když stojíme na prahu Suverénovy komnaty."

Bylo vidět, že Hildemara chce protestovat.

„Má pravdu," prohlásil Bertrand s rozhodností.

Ustoupila. „Asi ano."

„Zítra s Edwinem Winthropem, bude-li v pořádku, učiníme prohlášení," řekl Bertrand. „Skvělá práce, Daltone. Opravdu skvělá. Za to si zasloužíte odměnu."

Dalton se také usmál. „Měl jsem to vše dobře naplánováno, ministře."

Bertrand se rozesmál. „O tom nepochybuji, Daltone. O tom nepochybuji." K jeho smíchu se připojil zvonivý smích Daltonovy ženy.

*****

Fletch si musel otírat slzy z očí, zatímco on a Morley spěchali potemnělými chodbami. Šli tak rychle, jak jen se odvážili a měli na paměti, že jim Dalton Campbell kladl na srdce, aby se snažili vypadat nenápadně. Když spatřili strážné, rychle změnili směr, aby se jim vyhnuli. Doufali, že strážní nespatří nic divného na poslů ve společnosti jednoho z pracovníků.

Kdyby však potkali strážné, kteří by je chtěli zastavit, museli by začít utíkat. Zvuky oslavy naštěstí přehlušily zvuky jejich vlastních kroků.

Fletch dostal nápad, který jim měl pomoci uniknout. Bez vysvětlování chytil Morleyho za rukáv a přinutil jej, aby ho následoval. Fletch zamířil ke schodišti. Seběhli po schodech do nižšího podlaží.

Fletch dvakrát zahnul a zakrátko nalezl místnost, do které mířil. Byla prázdná. Vzali lampu, oba se proplížili dovnitř a zavřeli dveře.

„Fletchi, cožpak jsi se zbláznil, že jsi nás zavedl zrovna sem? Už jsme mohli být na půl cesty do Fairfieldu."

Fletch si olízl rty. „Koho myslíš, že hledají, Morleyi?"

„Nás!"

„Ne, chtěl jsem říct, koho si myslí, že hledají. Posla a kuchyňského pomocníka, je to tak?"

Morley se podrbal na hlavě a neustále sledoval dveře. „Myslím, že ano."

„No a tohle je skladiště - mají tu i nějaké livreje. Než mi švadlena ušila novou uniformu, nosil jsem jednu, kterou jsem vzal tady odsud."

„No, takže už svou novou uniformu máš, tak proč nevypadneme?"

„Sundej si šaty."

,,Proč?"

Fletch znechuceně zavrčel. „Morleyi, oni hledají posla a pomocníka. Pokud se oblékneš do uniformy posla, budou z nás najednou poslové dva."

Morleyho obočí poskočilo nahoru. „Aha. To je dobrý nápad."

Morley ze sebe ve spěchu strhal odrbané šaty. Fletch se zvednutou lampou hledal police s výstrojí poslů ministrova poradce. Hodil Morleymu tmavohnědé kalhoty.

„Padnou ti tyhle?"

Morley si je natáhl a zapnul. „Celkem ano."

Fletch vytáhl bílou košili s nabíraným límcem. „A co tohle?"

Fletch se díval, jak se ji Morley pokouší zapnout. Na Morleyho široká ramena byla košile příliš malá.

‚Znovu ji slož," řekl Fletch a hledal jinou.

Morley odložil košili stranou. ,,Proč se s tím zatěžovat?"

,,Zvedni ji a slož ji. Chceš, aby nás chytili? Nechci, aby bylo poznat, že jsme tu byli. Pokud nebudou vědět. že jsme odsud ukradli šaty, bude se nám lépe utíkat."

„Aha," řekl Morley. Zvedl košili a začal ji svýma mohutnýma rukama skládat.

Fletch mu podal další, která mu padla téměř přesně. Fletch zakrátko našel doublet s rukávy s vyšívaným symbolem rohu hojnosti. Okraje byly lemovány hnědočernými pšeničnými snopy, znakem poslů Daltona Campbella.

Morley protáhl paže rukávy. Doublet mu padl dobře.

„Jak vypadám?"

Fletch zvedl lampu. Tiše si pro sebe hvízdl. Jeho přítel byl mnohem mohutněji stavěný než on sám. V uniformě posla Morley vypadal skoro jako šlechtic. Fletche nikdy nenapadlo, jak je Morley pohledný, ale nyní na něj byl impozantní pohled.

,,Morley, vypadáš lépe než Rowley."

Morley se zašklebil. ,,Vážně?" Jeho úšklebek zmizel. „Pojďme odsud vypadnout."

Fletch ho zadržel. ,,Boty. Potřebuješ boty nebo budeš vypadat hloupě. Navleč si punčochy, aby se ti neudělaly puchýře."

Morley si navlékl punčochy, a pak si sedl na podlahu. Porovnával jednotlivé páry bot s velikostí své nohy, dokud nenašel boty, které mu padly. Fletch mu nařídil, aby sebral své staré hadry, protože tak nikdo nepozná, že tu byli a ukradli výstroj. Pravděpodobnost. že by krádež zjistili, byla malá - ve skladišti byla spousta šatu a nevládl tu takový pořádek, aby bylo možné jednoznačně říci, že jedny šaty chybí.

Když v hale uslyšeli kroky. Fletch zhasil lampu. On i Morley stáli ve tmě jako sochy. Báli se byť i jen nadechnout. Kroky se přiblížily. Fletch chtěl začít utíkat, ale kdyby vyběhli ze dveří, vběhli by příchozím rovnou do náruče.

Fletch si uvědomil, že slyší kroky dvou mužů. Strážných. Strážných na obchůzce.

Fletche znovu zachvátila panika při pomyšlení na to, že bude popraven před očima jásajícího davu. Po zádech mu začal stékat pot.

Dveře se otevřely.

Fletch spatřil člověka stojícího s rukou na klice dveří, jehož postava byla lemována slabým světlem z chodby. Spatřil meč, který tomu muži visel u boku.

Fletch a Morley stáli až vzadu v místnosti, skryti mezi policemi. Dlouhý obdélník světla z otevřených dveří osvítil část podlahy a dosahoval téměř až k Fletchovým botám. Zadržel dech. Na jeho těle se nepohnul ani sval.

Možná, napadlo ho, je strážný, který má oči oslněné světlem, neuvidí. Stojí naštěstí mimo dosah světla v naprosté tmě.

Strážný zavřel dveře a připojil se ke svému kolegovi, který otevíral další dveře v chodbě. Zvuky kroků postupně odezněly.

„Fletchi," řekl Morley roztřeseným šepotem. „Málem jsem si nadělal do kalhot. Můžeme odsud, prosím, vypadnout?"

Fletch přinutil hlas zpátky k poslušnosti. „Jasně."

Po paměti v naprosté tmě, nahmatal dveře. Když je otevřel, přivítala ho prázdná osvětlená chodba. Oba dva spěchali k nejbližšímu východu, který představoval vchod pro služebnictvo nedaleko od sladovny. Během cesty zahodili Morleyho staré šaty do velkého koše vedle ubytovny služebnictva.

Zaslechli starého sládka, jak si zpívá opileckou píseň. Morley se chtěl zastavit a vzít s sebou něco k pití. Fletch si olízl rty a zvažoval jeho nápad. Znělo mu to docela dobře. Už teď měl docela žízeň.

„Ne," zašeptal nakonec. „Nechci se nechat popravit kvůli pití. Máme dost peněz. Koupíme si něco později. Nechci tu být ani o chvíli déle než je nutné."

Morley váhavě přikývl. Vyběhli ze dveří do ubikace. Fletch spěchal jako první a oba sbíhali po schodech, na kterých se setkali s Claudine, když s ní on a Morley poprvé hovořili. Kdyby je jen poslouchala a zachovala se podle Fletchových nařízení.

„Nevezmeme si s sebou nějaké naše věci?" zeptal se Morley.

Fletch se zastavil a pohlédl na svého přítele, který byl orámován světlem přicházejícím z oken statku.

„Máš něco tak cenného, že za to stojí zemřít?"

Morley se podrbal na uchu. „No, myslím, že ani ne. Jen pěkně vyřezávanou skládanku, kterou mi dal taťka. Jinak toho moc nemám, kromě šatů na převlečení, a ty jsou opravdu hrozné. To, co mám teď na sobě, je lepší než všechny mé ostatní šaty dohromady - dokonce i než šaty, které jsem nosil na shromáždění."

Zpovědní shromáždění. Fletch si se záchvěvem radosti uvědomil, že už nikdy nebudou muset chodit na zpovědní shromáždění.

„Ani já nemám nic, co by stálo za to vzít s sebou. Nechal jsem si na polici pár měďáků, ale to je nic ve srovnání s tím, co máme u sebe teď. Navrhuji vyrazit do Fairfieldu a koupit tam koně."

Morley znejistěl. ,,Ty umíš jezdit na koni?"

Fletch se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že v dohledu nejsou žádní strážní. Pak Morleymu uštědřil přátelský štulec, aby ho přiměl znovu vyrazit.

„Ne, ale vsadím se, že se to rychle naučíme."

,,Doufám," opáčil Morley. „Ale koupíme si raději koně s klidnější povahou."

Když byli na cestě, oba se naposledy ohlédli přes rameno na statek.

„Jsem rád, že odsud odcházím," řekl Morley. „Zvláště poté, co se tam dnes stalo. Jsem rád, že už nebudu muset znovu do kuchyně."

Fletch se na svého přítele zamračil. „O čem to mluvíš?"

„Copak jsi to neslyšel?"

„Co jsem měl slyšet? Byl jsem ve Fairfieldu a doručoval tam zprávy."

Morley Fletche uchopil za ruku a přinutil ho zastavit. „O tom ohni. Copak jsi neslyšel o tom ohni?"

„Jaký oheň?" odsekl Fletch. „O čem to mluvíš?"

„Dnes časně ráno v kuchyni. Něco se stalo s pecemi a s krbem. Něco podivného."

„Jak podivného?"

Morley zvedl ruce a hluboce zachrčel. Pak paže rozepjal a zjevně tak představoval vyrážející plameny. „Pece se příšerně rozžhavily. Spálily chleba. V tom žáru se roztavil kotel."

„To snad ne," řekl Fletch s údivem. „Stalo se někomu něco?"

Na Morleyho tváři se rozlil ďábelský úšklebek. „Hrozně to popálilo Gillie." Loktem šťouchl Fletche do žeber. „Když se ten oheň zbláznil, zrovna dělala omáčku. Spálilo jí to ten její hnusný ksicht. Shořely jí vlasy a všechno."

Morley se spokojeně zasmál jako někdo, kdo celé roky čekal na odplatu a konečně se dočkal. ,,Říkají, že to možná nepřežije. Ale i kdyby ano, budou ji až do konce života trápit hrozné bolesti."

Fletch z toho měl smíšené pocity. Neměl Gillie nijak rád, ale stejně...

„Morley, neměl by ses radovat z toho, že došlo ke zranění Andera. To jen ukazuje na naše odporné hakenské způsoby."

Morleymu se na tváři objevil pohrdavý výraz a oba přátelé znovu vyrazili. Celou cestu běželi a kdykoliv kolem nich projížděl kočár, skryli se v polích. Schovávali se v pšenici nebo ve třtině v závislosti na tom, která strana cesty nabízela lepší úkryt. Leželi tam a lapali po dechu dokud kočár nepřejel.

Svým způsobem byla pro Fletche zkušenost s útěkem velice osvobozující. Čím více se vzdalovali od statku, tím méně se bál, že je dopadnou. Alespoň v noci.

,,Myslím, že bychom se měli během dne skrývat," řekl Morleymu. ,,Přinejmenším ze začátku. Budeme se skrývat na bezpečných místech, která cestou najdeme a odkud bude vidět, jestli někdo přichází.

Budeme cestovat v noci, takže nás nikdo neuvidí a pokud ano, nebude schopen nás poznat."

„Ale co když na nás někdo narazí během dne, když budeme spát?"

,,Budeme držet hlídky. Stejně jako vojáci. Jeden z nás bude hlídat a druhý bude spát."

Morleymu připadala Fletchova logika téměř zázračná. ,,Tohle by mě nikdy nenapadlo."

Když se přiblížili k ulicím Fairfieldu, zpomalili běh do chůze. Ve městě dokázali zmizet stejně efektivně, jako když se skrývali v polích před projíždějícím kočárem.

,,Seženeme koně," řekl Fletch, „a ještě dnes urazíme pěkný kus cesty."

Morley se na chvíli zamyslel. ,,Jak se vlastně dostaneme z Anderitu? Pan Campbell říkal, že jsou místa, kde nezáleží na tom, že jsme Hakeni. Ale jak projdeme kolem armády na hranicích a kolem Dominie Dirtch?"

Fletch Morleyho poplácal po rameni. „Nezapomeň, že jsme poslové."

„No a?"

„Tak řekneme, že jedeme za naléhavým posláním."

„Poslové, kteří mají poslání mimo Anderit?"

Fletch se nad tím zamyslel. „Kdo by nám mohl dokázat, že lžeme? Pokud prohlásíme, že máme naléhavý úkol, nemohou nás zdržovat, aby si naše tvrzení ověřili. To by trvalo příliš dlouho."

„Mohou po nás chtít, abychom jim ukázali zprávu, kterou neseme."

„Přece jim nebudeme ukazovat zprávu, která je tajná. Zkrátka budeme tvrdit, že máme tajné poslání v jiné zemi, kterou nesmíme jmenovat, a že tam neseme důležité poselství, které nesmíme nikomu ukázat."

Morley se zašklebil. „To by, myslím, mohlo fungovat. Začínám věřit, že se nám podaří utéct."

„To si piš."

Morley přinutil Fletche zastavit. „Fletchi, kam vlastně půjdeme? Máš v tomhle směru nějaký nápad?"

Tentokrát to byl Fletch, kdo se zašklebil.

Kapitola devátá

Beata shodila batoh na zem a mhouřila oči v ostrém slunci. Odhrnula si větrem rozcuchané vlasy z očí. Protože neuměla číst, nedokázala říct, o čem hovoří značky nad tyčící se branou, ale před nimi bylo napsáno číslo: dvacet tři. S čísly to uměla, takže věděla, že je to správně.

Zírala na slovo napsané u dvojčíslí, snažila se zapamatovat si ho, aby snad jednoho dne zjistila, co znamená, ale současně se snažila sama sebe přesvědčit, že je to nemožné. To slovo jí připadalo jako nesmyslná změť znaků vyrytých na kousku dřeva. Stejný smysl by jí dávaly otisky kuřecích pařátů. Ani kuřecí stopy by si nedokázala zapamatovat; nechápala, jak se lidé v těch nesmyslných znacích vytvářejících slova dokážou vyznat.

Znovu si na záda navlékla batoh, ve kterém byl veškerý její majetek. Batoh byl poměrně těžký a bylo nepříjemné ho nést, neboť jí při chůzi narážel do zad, ale dalo se to vydržet.

Ve skutečnosti toho neměla zase tolik: nějaké šaty; pár bot od ševče, které patřily její matce, a které Beata nosila jen při zvláštních příležitostech, aby je neprošoupala; hřeben vyřezaný z rohu; mýdlo; upomínkové dárky, které dostala od několika přátel; trochu vody; několik krajek; a spoustu jídla.

Inger jí dal na cestu hodně potravin. Měla různé klobásy z mnoha druhů masa, některé tlusté jako její paže, jiné dlouhé a tenké, některé stočené. To byly ty nejtěžší věci v jejím batohu. Přestože několik klobás rozdala lidem, které potkala, a kteří byli hladoví a jednu věnovala farmáři a jeho ženě, kteří ji dva dny vezli navoze, zdálo se jí, že má pořád ještě dostatek klobás a zbytek roku.

Inger jí s sebou dal také dopis. Byl napsán na kvalitním kousku pergamenu přeloženém na dvakrát. Nedokázala ho přečíst, ale Inger jí před tím, než odešla, řekl, co tam stojí.

Pokaždé, když se cestou zastavila kvůli odpočinku, dopis vytáhla, opatrně ho rozložila v klíně a snažila se ho přečíst. Snažila se vzpomenout na slova, která jí Inger říkal a snažila se rozlišit, které slovo je které. Nedokázala to. Připadalo jí to jako zmatená škrábanice.

Fletch jednou do prachu nakreslil nějaké znaky a tvrdil jí, že napsal slovo 'Pravda'. Fletch. Zavrtěla hlavou.

Inger nechtěl, aby odešla. Říkal, že ji potřebuje. Ona odpověděla, že může zaměstnat někoho jiného. Mohl zaměstnat muže, který bude silnější než ona. Nepotřeboval ji.

Inger opáčil, že práci, kterou po ní chce, vykonává skvěle. Říkal, že se o ni staral téměř jako by to byla jeho vlastní dcera. Vyprávěl jí o tom, jak u něj začali pracovat její otec a matka a ona byla ještě nemluvně. Když ji Inger prosil, aby zůstala, měl oči zarudlé pláčem.

Beata se málem znovu rozplakala, ale ovládla se. Řekla mu, že ho miluje jako nejlepšího strýčka, a že právě proto odchází - kdyby zůstala, nevzešlo by z toho nic dobrého a jemu by to mohlo ublížit. Řekl, že by si s tím poradil. Ona opáčila, že jestli zůstane, mohli by i jí ublížit nebo ji dokonce zabít. Na to neměl odpověď.

Inger ji vždycky nutil tvrdě pracovat, ale byl čestný. Nikdy nepřipustil, aby hladověla. Nikdy ji nebil. Občas zpohlavkoval chlapce, kteří mu odmlouvali, ale dívky nikdy. Je ovšem pravda, že dívky mu zpravidla neodmlouvaly.

Jednou nebo dvakrát se na ni rozhněval, ale nikdy ji neuhodil. Pokud udělala něco tak hloupého, že ho to rozzlobilo, musela plnit párky a škubat slepice dlouho do noci. To se však nestávalo příliš často. Snažila se pracovat co nejlépe a nic nepokazit.

Jestli existovalo něco, co Beata považovala za důležité, bylo to poslouchat příkazy svého zaměstnavatele a nedělat potíže. Věděla, že se stejně jako všichni Hakeni narodila s odpornou povahou a chtěla se pokusit ji překonat.

Inger na ni čas od času mrknul a řekl jí, že dělá skvělou práci. Beata by pro tato mrknutí udělala cokoliv.

Než odešla, sevřel ji ve svém mohutném objetí, a pak ji přinutil se posadit, zatímco pro ni psal dopis. Pomyslela si, že když jí ho četl, měl v očích slzy. Měla co dělat, aby se při vzpomínce na to znovu nerozplakala.

Beatina matka a otec ji učili, aby neplakala před ostatními, neboť ti by ji mohli považovat za slabou a hloupou. Beata to měla neustále na paměti a plakala jen v noci, když ji nikdo nemohl slyšet. Vždycky zadržovala pláč dokud se nesetmělo, a pak se vyplakala v temnotě a sama.

Inger byl dobrý člověk a bude jí velmi chybět - i když po svých zaměstnancích vyžadoval maximální pracovní nasazení. Beata se práce nikdy nebála.

Otřela si nos a udělala krok stranou, aby uvolnila cestu pro vůz valící se k bráně. Tábor vypadal hodně veliký. Stál tu opuštěně uprostřed ničeho na nízkém kopci. Zdálo se, že jediný vchod dovnitř představuje brána skrze opevnění. Jediná další cesta dovnitř vedla přes strmé hliněné valy.

Jakmile vůz projel, šla Beata za ním skrz vysoké brány a vstoupila mezi zdi. Všude se to hemžilo lidmi. Tábor jí připomínal město. Překvapilo ji, že zde stojí mnoho budov s ulicemi a průchody mezi nimi.

Strážný uvnitř právě skončil rozhovor s vozkou na kozlíku a mávl na něj, že může projet. Pak svou pozornost obrátil k Beatě. Rychle si ji změřil od hlavy k patě a na jeho tváři nebylo poznat, co si myslí.

„Dobrý den."

Použil stejný tón, jako když mluvil s vozkou, přátelský, ale pracovní. Za ní přijížděly další vozy a on měl práci. Přátelsky mu pozdrav oplatila.

Tmavé anderské vlasy na krku měl promáčené potem. V těžké uniformě mu muselo být horko. Zvedl ruku a ukázal.

„Támhle. Druhá budova napravo." Zamrkal na ni. „Hodně štěstí."

Děkovně přikývla a proběhla mezi koňmi než se k sobě přiblížili, aby je nemusela zdlouhavě obcházet. Jen tak tak se vyhnula tomu, aby bosou nohou nešlápla do koňského koblížku. Všemi směry se pohybovaly davy lidí. Mezi nimi si razili cestu koně a povozy. Ve vzduchu

se vznášel pach potu, koní, kůže, prachu, hnoje a mladé pšenice rostoucí všude kolem.

Beata dosud nikdy nebyla mimo Fairfield. Byla to znepokojující zkušenost, ale také vzrušující.

Druhou budovu napravo našla celkem snadno. Uvnitř seděla za stolem anderská žena, která něco psala na pomuchlaný, často používaný kus papíru. Na straně stolu měla celý štos papírů, některé vypadaly opotřebovaně a jiné nově. Když žena vzhlédla, udělala Beata pukrle.

„Dobré odpoledne, drahá." Prohlédla si Beatu od hlavy k patě, stejně jako předtím strážný. ,,Šla jsi dlouho?"

,,Až z Fairfieldu, madam."

Žena odložila stranou plnicí pero. „Z Fairfieldu! To je tedy pěkný kus cesty. Není divu, že jsi celá zaprášená."

Beata přikývla. „Šest dní, madam."

Na ženině tváři se objevil zamračený výraz. Vypadala jako někdo, kdo se mračí často. „Jestli jsi z Fairfíeldu, proč jsi šla až sem? Mohla sis vybrat některou bližší stanici."

To Beata věděla. Nechtěla jít nikam poblíž Fairfieldu. Chtěla se od něj dostat co nejdál. Co nejdál od potíží. Inger jí poradil, aby šla sem, na stanici číslo dvacet tři.

„Pracovala jsem pro člověka jménem Inger, madam. Je řezník. Když jsem mu řekla, že chci vstoupit do armády, řekl, že tu byl, a že ví, že jsou tu skvělí lidé. Šla jsem sem na jeho radu, madam."

Žena se usmála koutkem úst. „Na řezníka jménem Inger si nevzpomínám, ale musel tady být, protože co se těch skvělých lidí týká, má pravdu."

Beata shodila batoh a vytáhla z něj dopis. „Jak jsem řekla, poradil mi, abych šla sem, madam."

Radil jí, aby se dostala od Fairfieldu co nejdál a tohle místo bylo dostatečně daleko. Ostýchala se přistoupit blíž ke stolu, a tak se naklonila kupředu a natáhla ruku, aby ženě podala svůj krásný dopis.

„Poslal tenhle přímluvný dopis."

Žena dopis rozložila, opřela se a začetla se do něj. Beata sledovala její oči, které se přesouvaly řádku po řádce a snažila si vzpomenout na Ingerova slova. S lítostí si uvědomila, že zapomněla přesné znění.

Zanedlouho už si bude moci vzpomenout jen na hrubý obsah toho, co Inger napsal.

Žena odložila dopis. „No, zdá se, že pan Inger má o tobě velmi dobré mínění, mladá dámo. Proč chceš nechat práce, ve které sis vedla tak dobře?"

Beata nečekala, že se jí na tohle někdo bude ptát. Krátce se zamyslela a rychle se rozhodla říci pravdu, ale ne zas až tak úplnou.

„Tohle byl vždycky můj sen, madam. Myslím, že člověk by se měl občas snažit si své sny splnit. Je zbytečné po něčem toužit, když se to člověk nepokusí splnit."

„A proč je tohle tvůj sen?"

„Protože chci konat dobro. A protože mi... ministr vyhlásil, že ženy v armádě si zaslouží úctu. Že v armádě jsou si s muži rovny."

„Ministr je skvělý muž."

Beata spolkla svou pýchu. Pýcha člověku nepomůže: jen ho zadržuje.

,,Ano, madam. To je. Každý má ministra rád. Vyhlásil zákon, který hakenským ženám dovoluje sloužit stejně jako anderským mužům a ženám. Ten zákon také říká, že hakenským ženám, které slouží naší zemi, musí všichni projevovat úctu. Hakenské ženy mu vděčí za mnohé. Ministr Chanboor je pro nás hrdina."

Žena si ji bez emocí změřila. „A ty máš potíže s nějakým mužem. Mám pravdu? Nějaký chlap tě obtěžoval a tys toho měla nakonec dost a rozhodla ses odejít."

Beata si odkašlala. „Ano, madam. To je pravda. Ale to, co jsem říkala předtím, že vstoupit do armády byl odjakživa můj sen, je pravda také. Díky tomu muži jsem se k tomu odhodlala dříve, to je vše. Pokud mne přijmete, bude mi velkou ctí se k vám připojit."

Žena se usmála. ,,Velmi dobře. Jak se jmenuješ?"

„Beata, madam."

„Výborně. Beato. My se tu snažíme následovat příkladu ministra Chanboora a konat dobro."

„Právě proto jsem tady, madam; abych mohla konat dobro."

,,Jsem poručík Yarová. Říkej mi poručíku."

„Ano, ma - poručíku. Takže... jsem přijata?"

Poručík Yarová na ni ukázala perem. „Zvedni tamhleten pytel."

Beata zvedla pytel. Zdálo se jí, že je naplněn palivovým dřívím. Chytla ho zespoda, opřela si jej o bok a držela ho.

„Ano, poručíku? Co s tím mám udělat?"

„Hoď si ho na rameno."

Beata pytel chytila i druhou rukou, nadhodila si ho na rameno a vyčkávala, co dál.

„V pořádku," řekla poručík Yarová. „Můžeš ho sundat."

Beata pytel odložila na původní místo.

„Prošla jsi," řekla poručík Yarová. „Gratuluji. Tvůj sen se splnil. Stala jsi se členkou anderitské armády. Hakeni se nikdy zcela neočistí od své povahy, ale zde budeš dělat užitečnou práci a pomáhat dobru."

Beata cítila náhlý záchvěv pýchy. Nemohla si pomoci.

„Děkuji vám, poručíku."

Poručík Yarová ukázala perem přes rameno. „Kolem budovy, dolů po cestě až na konec, těsně pod opevnění, tam najdeš hnojiště. Hoď tam svůj batoh a všechno, co je v něm."

Beata stála jako přimrazená. V batohu měla matčiny boty. Byly drahé. Matka a otec šetřili celé roky než je mohli koupit. Měla tam dárky na rozloučenou od přátel. Ze všech sil se snažila zadržet slzy.

„Mám tam hodit i jídlo, které mi dal Inger na cestu, poručíku?"

„Jídlo také."

Beata věděla, že když jí to anderská žena nařídila, je to správné a ona to musí udělat.

„Ano, poručíku. Omluvte mě tedy, abych to mohla jít udělat."

Žena na ni chvíli hleděla. Její tón trochu změkl. „Je to pro tvoje vlastní dobro, Beato. Ty věci patří k tvému starému životu. Kdyby sis ho pořád připomínala, vůbec by ti to neprospělo. Čím dříve na něj zapomeneš, včetně jídla, tím lépe."

„Ano, poručíku, rozumím." Beata sebrala veškerou svou odvahu. „A co ten dopis, madam? Mohu si nechat dopis, který mi s sebou dal Inger?" Poručík Yarová pohlédla na dopis na stole. Nakonec ho nadvakrát složila a podala jí ho.

„Protože je to doporučující dopis a ne připomínka tvého starého života, můžeš si ho ponechat. Získala jsi ho díky letům služby tomu člověku."

Beata se dotkla spony, která jí spínala límec na krku - té se spirálovitým koncem, kterou jí vrátil Fletch. Tu sponu jí dal otec. když byla malá, předtím než zemřel na horečku. Ztratila ji, když ji ministr a ta zrůda Stein povalili na zem a strhali z ní šaty.

,,A co tahle spona, poručíku? Mám zahodit i ji?"

Když se dívala, jak její otec tuto jednoduchou sponu vyrábí, řekl jí, že představuje způsob, jakým je všechno navzájem propojeno, i věci, do kterých by to člověk na první pohled neřekl. Všechno se pořád opakuje dokola a jednou všechny věci skončí. Řekl jí, aby se vždycky snažila splnit si své sny, a pokud bude konat dobro, sny kolem ní budou kroužit tak dlouho, dokud nedojdou naplnění, i kdyby to mělo být až po smrti, kdy vstoupí mezi dobré duchy, a ti odpoví na její přání. Teď už věděla, že to byla jen pohádka pro děti, ale přesto se jí líbila.

Poručík Yarová zamrkala a zahleděla se na sponu. „Ano. Od teď ti anderitský lid poskytne všechno, co budeš potřebovat."

,,Ano, poručíku. Doufám, že budu této zemi sloužit co nejlépe, abych jí splatila to, že mi poskytla tuto možnost."

Na ženině tváři se objevil malý úsměv. „Jsi chytřejší než většina těch, kteří sem přicházejí. Beato. Mužů i žen. Rychle chápeš a jsi schopná přijmout, co se po tobě vyžaduje. To je cenná vlastnost."

Poručík Yarová vstala od stolu. „Myslím, že po výcviku z tebe bude dobrý velitel - možná seržant. Velitelský výcvik je tvrdší než výcvik obyčejných vojáků, ale pokud to zvládneš, během týdne nebo dvou budeš velet vlastnímu družstvu."

„Velet družstvu? Během pouhého týdne či dvou?"

Poručík Yarová pokrčila rameny. ,,Být v armádě není nic těžkého. Jsem si jistá, že je to mnohem lehčí než se učit na řezníka."

„Cožpak se nebudeme učit bojovat?"

„Ano, ale dnes už to není tak důležité, protože boj je jednou z dávno překonaných funkcí armády. Kdysi byla armáda útočištěm pro násilníky. Armáda má chránit společnost a válečnický fanatismus této její funkci škodí."

Znovu se usmála. „Nejdůležitější zbraní vojáka je mozek a v tom se ženy mužům více než vyrovnají. Díky Dominii Dirtch není nutné,

aby byli naši vojáci skvělí válečníci. Tato zbraň boj obstará za nás a je neporazitelná.

Ženy mají přirozenou schopnost stát se dobrými důstojníky - vezmi si například to, jak jsem ti vysvětlila, proč se musíš vzdát svých starých věcí; muži se nezatěžují tím, že by svým podřízeným vysvětlovali, proč je něco nutné. Dobrý vůdce se musí starat o ty, kterým velí. Ženy tuto funkci dokážou vykonávat mnohem lépe.

Ženy, které brání Anderit, mají velkou zodpovědnost. Téměř bez výjimky prokazují, že si ji zaslouží. Naše současná armáda pomáhá rozvíjet naši kulturu namísto toho, aby ji jen vysávala, jak tomu bylo předtím."

Beata pohlédla na meč, který ženě visel u boku. „Budu smět nosit meč a všechno ostatní."

„Ano, Beato. Meče jsou od toho, aby ubližovaly nepříteli a zbavovaly ho odvahy. Naučíme tě, jak se to dělá. Bude z tebe hodnotná členka dvacátého třetího regimentu. Všichni jsme hrdí na to, že sloužíme Bertrandu Chanboorovi. ministru kultury."

Dvacátý třetí regiment. To byl ten, ke kterému se měla podle Ingera připojit; dvacátý třetí regiment. Jeho název hlásalo už číslo nad branou.

Dvacátý třetí regiment byl ten, který strážil Dominii Dirtch. Inger říkal, že vojáci, kteří stráží Dominii Dirtch, mají nejlepší práci v armádě a požívají největší úcty. Nazýval je 'elitou'.

Beata si teď na Ingera znovu vzpomněla. Měla pocit, že u něj pracovala v nějakém jiném životě.

Když se chystala odejít, Inger ji něžně otočil k sobě a objal ji. Řekl jí, že je přesvědčen, že jí nějaký muž na statku ublížil a požádal ji, aby mu řekla, jestli je to pravda. Ona přikývla. Požádal ji, aby mu řekla, kdo to byl.

Beata mu prozradila pravdu.

On si odkašlal a řekl jí, že konečně rozumí, proč musí odejít. Inger byl možná jediný Ander, který jí kdy věřil. Kterému na ní záleželo.

Inger jí popřál hodně štěstí.

*****

„Znovu," přikázal kapitán.

Beata, stojící v první řadě, zvedla meč a zaútočila. Bodla zbraní do slaměného panáka, který visel na laně. Tentokrát meč prohnala přímo jeho nohou.

„Výborně, Beato!" řekl kapitán Tolbert. Vždycky je chválil, když se jim něco povedlo. Protože byla Hakenka a nebyla na pochvaly zvyklá, připadalo to Beatě jako zvláštní zkušenost.

Když se snažila meč vytáhnout ze slaměné nohy, málem upadla. Nakonec se jí podařilo čepel vysvobodit, i když nijak elegantně. Ostatní si však nevedli o nic lépe.

Naštěstí pro Beatu měla léta zkušeností s čepelemi. I když ty čepele byty menší, věděla dost o tom, jak s nimi zacházet a jak je zabodnout tam, kam je potřeba.

Přestože byla Hakenka a Hakeni nesměli používat nože, neboť to jsou zbraně, Beata pracovala v řeznictví, a tak se to u ní přehlíželo, neboť řezníci byli Andeři, kteří drželi své hakenské zaměstnance na uzdě. Jedině řezníci dovolovali porcovat maso hakenským děvčatům a ženám. Hakenští chlapci a muži pro ně vykonávali převážně práce, které nevyžadovaly používání nožů.

Tři z ostatních děvčat, Karin, Emmelina a Anetta byly také Hakenky a nikdy předtím nedržely v ruce nic ostřejšího než nůž na chleba. Čtyři anderští chlapci, Turner, Norris, Karl a Bryce nepocházeli z bohatých rodin a nikdy předtím neměli v ruce meč, ale často si hrávali s holemi, se kterými šermovali.

Beata věděla, že Andeři jsou ve všech ohledech lepší než Hakeni, a proto měla obtíže se vyrovnat s tím, že Turner, Norris, Karl a Bryce jsou také Andeři. Pořád se tvářili jako blbci. Proto je zpočátku považovala za Hakeny. Neuměli nic jiného než se jeden před druhým chvástat.

Ani dvě anderské rekrutky, Estella Ruffin a Marie Fauvel, neměly žádnou zkušenost s meči. Všem se líbilo máchat svými novými zbraněmi kolem sebe. Všechna děvčata dosahovala při výcviku lepších výsledků než ti čtyři anderští chlapci.

Chlapci dokázali udeřit silněji, ale děvčata byla lepší při zasahování cíle. Kapitán 'Tolbert jim na tomto příkladu ukázal, že děvčata

mohou být stejně dobrými vojáky jako chlapci. Chlapcům řekl, že nezáleží na tom, jak silně dokáží udeřit mečem, když stejně nic netrefí."

Karl se prvního dne výcviku sekl do nohy a ránu bylo třeba sešít. Teď si s úšklebkem pyšně vykračoval a tvářil se jako zjizvený veterán.

Emmelina během výpadu vrazila do nohy slaměného panáka. Čepel minula hýbající se nohu a zamotala se do lana, kterým byla sláma svázána v pase Upadla přímo na svůj hakenský obličej.

Čtyři anderští chlapci vybuchli v záchvat smíchu. Děvčata, Anderky ani Hakenky, nikoliv. Chlapci na Emmelinu volali, že je neohrabaná kráva a tiše připojovali další hanlivé přídomky.

Kapitán Tolbert hněvivě zavrčel a uchopil za límec Bryceho, který stál nejblíž. „Už jsem vám říkal, že smát se ostatním jste mohli ve svém starém životě, ale ne tady! Nebudete se smát svým spolubojovníkům, i když jsou to Hakeni. Tady jste si všichni rovni!"

Odhodil Bryceho od sebe. „Taková známka nedostatku úcty k vašim spolubojovníkům vyžaduje potrestání. Chci, aby každá z vás řekla, jaký trest považuje za správný."

Kapitán Tolbert ukázal na Anettu a přikázal jí, aby jmenovala vhodný trest. Na chvíli se zamyslela, a pak odvětila, že by se chlapci měli omluvit. Karin a Emmelina, další dvě hakenská děvčata, řekla, že s tím souhlasí. Zeptal se Estelly. Odhrnula si své tmavé anderské vlasy a prohlásila, že by chlapce vykopala z armády. Marie Fauvel souhlasila, ale dodala, že by je za rok přijala zpátky. Všichni čtyři chlapci, když byli požádáni, aby sdělili svou představu o správném trestu, řekli, že by stačilo, aby je kapitán varoval a oni už to příště neudělají.

Kapitán Tolbert se otočil k Beatě. „Ty chceš být seržantem. Kdybys měla tuto hodnost, jaký trest bys pro ně vybrala?"

Beata už měla připravenu odpověď. „Protože jsme si všichni rovni, mělo by se s námi se všemi zacházet stejně. Protože čtyři z nás porušili pravidla, mělo by celé družstvo vykopat místo oběda novou latrínu." Založila si ruce na prsou. ,,Pokud někdo z nás dostane během kopání hlad, bude vědět, že za to vděčí těm čtyřem klukům."

Kapitán Tolbert se spokojeně usmál. „Beata vybrala vhodný trest. Právě tak to uděláme. Pokud má někdo něco proti tomu, může se vrátit

domů k máminým sukním, protože nemá odvahu být vojákem a brát se za své kamarády."

Obě Anderky, Estella a Marie, vrhly na anderské chlapce výhružné pohledy. Chlapci sklonili hlavy a zírali do země. Ani hakenské dívky se netvářily nijak nadšeně, ale chlapce více znepokojovaly pohledy od Anderek.

„A teď," řekl kapitán Tolbert, „dokončíme dnešní výcvik, abyste se mohli dát do kopání až zazvoní polední zvonec."

Nikdo ani nešpitl. Pochopili, že nemá smysl odmlouvat.

*****

Beatě stékal po krku pot. Pochodovali po dvou po úzké cestě. Vlastně se to ani cestou nedalo nazvat - byly to dvě koleje, vyježděné koly zásobovacích vozů. Vedl je kapitán Tolbert. Beata byla v čele pěti vojáků jdoucích v levé koleji a po její pravici pochodovala Marie Fauvel, která vedla druhou pětici.

Beata cítila pýchu nad tím, že pochoduje v čele svého družstva vojáků. Během dvoutýdeního výcviku dřela s nejvyšším nasazením a byla jmenována seržantem, jak jí to slibovala poručík Yarová. Na každém rameni měla Beata nárameníky označující její hodnost. Anderka Marie byla jmenována kaprálem a ve sledu velení družstva byla druhá v pořadí. Zbylých osm mělo hodnost vojínů.

Beata věděla, že pokud někoho vyhodili před dokončením výcviku, nestal se ani obyčejným vojákem. Z těch, kdo začínali s ní, však nebyl vyhozen nikdo.

Jejich uniformy byly v odpoledním žáru nepříjemné, ale Beata už si na ně začínala zvykat. Všichni měli na sobě zelené kalhoty. Dále měli na sobě dlouhé vycpávané a prošívané světlehnědé tuniky, sepjaté v pase lehkým opaskem. Přes tuniku měli navlečené kroužkové košile.

Protože tyto košile byly těžké, ženy je nosily bez rukávů. Muži museli nosit úplnou kroužkovou zbroj, delší a s rukávy. Měli na sobě také kroužkové kápě, které jim chránily hlavu a krk. Když pochodovali, hlava se jim pod rozpálenými kroužky potila. Na drátěných kápích měli všichni nasazené kožené přilby.

Beata byla vděčná, že ženy nemusí nosit plnou zbroj jako muži. Jako seržant měla za úkol i dohlížet i na patřičné odění svých podřízených, takže věděla, co mužská zbroj obnáší. Nedokázala si představit, že by celý den pochodovala s takovou váhou. To, co měla na sobě, jí bohatě stačilo. Radost spojená s tím, že mohou pochodovat s těžkým mečem u pasu, už dávno vyprchala; teď z toho bylo jen utrpení.

Každý měl na sobě ještě dlouhý plášť, ale protože bylo vedro, měli všichni pláště sepnuté jen na pravém rameni a přehozené na stranu. Přes zbroj měli upnuté opasky s mečem. Každý měl navíc ještě batoh a samozřejmě dva oštěpy a nůž, který měli na druhé straně opasku proti meči.

Beata měla dojem, že vypadají opravdu drsně. Pikenýři, které viděla v kasárnách dvacátého třetího regimentu, se jí ze všech vojáků líbili nejvíc. Byl na ně úžasný pohled. Mužům pikenýrská uniforma velice slušela. Občas jí ohledně nich napadaly příjemné postranní myšlenky. Ženy však v porovnání s muži vypadaly z nějakého důvodu ve vojenské výstroji hůř, i když byla stejná jako u mužů.

Beata před sebou spatřila cosi tmavého, co se tyčilo nad travnatým polem. Když přišli blíž, začalo to připomínat starobylý kámen. Před kamenem směrem k nim byly tři zavalité kamenné budovy. Střechy měly pokryté šindeli, pravděpodobně z břidlice.

Když Beata tu obrovskou, tichou, odpornou věc spatřila, ucítila záchvěv hrůzy.

Byla to Dominie Dirtch.

Dominie Dirtch byla jediná věc pocházející z hakenských časů, kterou používali i Andeři. Beata si vzpomněla na lekce, ve kterých se učila o tom, jak Hakeni pomocí této zbraně povraždili nespočetné Andery. Byly to hrozné věci. Dominie Dirtch vypadala staře a zdálo se, že její hrany jsou ohlazeny deštěm, větrem a rukama, které ji používaly.

Alespoň že teď, když vládnou Andeři, se z této zbraně stal nástroj míru.

Kapitán Tolbert je zastavil mezi budovami. Beata mohla vidět vojáky na kamenné základně obrovského kamene Dominie Dirtch, vytesaného do tvaru zvonu. Vojáci byli i v budovách. Byli to členové

družstva, které zde sloužilo po několik měsíců, a které mělo být vystřídáno družstvem Beaty.

Kapitán Tolbert se k nim otočil. „Tohle jsou kasárna. Tady budou bydlet ženy a tamhle muži. Seržante Beato, dohlédněte na to, aby se dodržovalo oddělené ubytování. Ostatní budovy se používají jako kuchyně, jídelna, společenská místnost, opravna a všechno ostatní." Ukázal k nejvzdálenější stavbě. „Támhleto je skladiště."

Přikázal jim, aby ho následovali a on pokračoval dál. Pochodovali za ním ve dvou řadách a prošli kolem Dominie Dirtch. Tyčila se nad nimi jako temná hrozba. Na podstavci kolem zvonovité části stál jeden muž a tři ženy a sledovali, jak procházejí.

Kousek před Dominií Dirtch zastavil, řekl jim, aby si dali pohov a vyrovnali se do řady. Postavili se k němu čelem, rameno na rameni.

„Tohle je hranice. Zde končí Anderit." Kapitán ukázal na zdánlivě nekonečnou travnatou pláň. „Tady všude kolem se rozkládá divočina. Za ní leží země jiných národů. Jsme tu, abychom ostatním zabránili, aby nás napadli a sebrali nám naši zem."

Beata cítila, jak sejí hruď dme pýchou. Teď patřila k těm, kteří brání anderitskou hranici. Věděla, že bude konat dobro.

„Po další dva dny vás budu já a družstvo, které máte vystřídat, učit vše, co musíte vědět o hlídání hranice a o Dominii Dirtch."

Prošel kolem řady a zastavil se přímo před Beatou. Pohlédl jí do očí. Hrdě se usmál.

„Až odejdu, budete spadat pod přímé vedení seržanta Beaty. Budete bez odmlouvání poslouchat její rozkazy a pokud zrovna bude nepřítomná, budete poslouchat rozkazy kaprála Marie Fauvel." Ukázal za ně. „Vyslechnu hlášení od družstva, které odvedu zpátky k dvacátému třetímu regimentu a přísně potrestám každého vojáka, který sebeméně neuposlechl příkazů svého seržanta."

Přejel pohledem celou řadu. „Mějte to na paměti. Mějte na paměti i to, že seržant má povinnost dostát závazkům své hodnosti. Pokud jim nedostojí, očekávám, že mi o tom podáte hlášení hned, jak se vrátíte až budete vystřídáni.

Zásobovací vozy budou jezdit každých čtrnáct dnů. Zásoby pečlivě uchovávejte a mějte neustále na paměti, jak dlouho bude trvat, než dostanete další.

Vaší hlavni povinností je obsluhovat Dominii Dirtch. V tomto smyslu tvoříte hlavní obrannou zeď naší milované vlasti. Z hořejšku hlídkového postavení Dominie Dirtch můžete vidět další Dominie Dirtch po obou stranách. Jsou rozmístěny podél celé hranice, aby ji bránily. Družstva na jednotlivých stanicích se nemění současně, takže po stranách jsou vždycky nějací zkušení vojáci.

Seržante Beato, jakmile vaše družstvo vycvičíme a odejdeme, bude vaší povinností dohlížet na to, aby vaši podřízení správně vykonávali své povinnosti. Pak se půjdete domluvit s veliteli obou sousedních družstev, abyste spolu zkoordinovali případnou obranu."

Beata zasalutovala s rukou u spánku. ,,Ano, kapitáne."

Usmál se. ,,Jsem na vás všechny hrdý. Jste dobří anderitští vojáci a já věřím, že svou povinnost splníte."

Za Beatou se tyčila strašlivá hakenská zbraň vraždění. Ona ji teď měla na starosti, aby mohla konat dobro.

Vší silou potlačila slzy radosti. Poprvé za celý svůj život věděla, že koná dobro. Splnil se jí její sen a to bylo to nejkrásnější.

Kapitola desátá

Hřmotný voják jí hranou boty kopnul do zadku. Když vykopával, snažila se mu uhnout z cesty, ale nebyla dost rychlá. Stiskla rty a snažila se to přejít.

Kdyby fungovala moc jejího daru, okamžitě by si to s ním vyřídila. Napadlo ji, že by ho mohla spráskat holí, ale protože měla cosi vykonat, rozhodla se ponechat vykonání spravedlnosti na později, i když voják by lekci určitě potřeboval.

Annalina Aldurren, dřívější Prelátka sester Světla, po téměř tři čtvrtiny tisíciletí nejmocnější žena Starého světa, zachřestila třemi měděnými mincemi v malém šálku a odešla žebrat k vojákům shromážděným u dalšího ohně.

Jako většina vojáků i další skupina se zájmem sledovala její příchod, neboť vojáci si mysleli, že je to možná prostitutka, ale jejich touha po ženské společnosti rychle pohasla, když došla až do kruhu světla a obdařila je bezzubým úsměvem - což byl převlek, který vyčarovala tak, že si začernila některé zuby.

Její převlek byl velmi přesvědčivý, a aby jej podpořila, oblékla si přes šaty potrhané hadry, hlavu si zahalila do děravého šátku a při chůzi se ztěžka opírala o hůl. Pokud by tedy někdo přehlédl její děravý úsměv, šaty i všechno ostatní by mu napověděly, za koho ji má považovat. Nejhorší ze všeho byla právě ta hůl; měla pocit, že jestli bude předvádět hrbatá záda ještě chvilku, bude ji potřebovat doopravdy.

Už dvakrát se jí stalo, že se vojáci rozhodli nevšímat si jejího nedostatku ženských půvabů. I když byli určitým drsným způsobem docela hezcí, musela jejich nabídky s politováním odmítnout. Jednoduché odmítnutí však vojáky neodradilo. Naštěstí si ve špatně osvětle-

ném táboře nikdo nevšímal člověka umírajícího s podříznutým krkem. Taková smrt konec konců nebyla mezi vojáky Císařského Řádu nic zvláštního.

Zabíjení byla činnost, kterou Ann vykonávala jen velice váhavě. Avšak vzhledem k tomu, kam tato armáda pochodovala, a také proto, jaký s ní měli vojáci záměr předtím než je zabila, se Ann podařilo váhavost překonat.

Vojáci, sedící kolem dalšího ohně, jedli a vyprávěli si historky, a když procházela mezi nimi, nikdo si jí příliš nevšímal. Většinou na ni bez zájmu pohlédli a rychle se vrátili ke žvýkání masa a tvrdého chleba, který zalévali medovinou a košilatými historkami. Žebračka, procházející mezi nimi, v nich nevzbudila žádný zájem, jen tu a tam některý z nich něco zavrčel.

Armáda této velikosti byla doprovázena spoustou dalších lidí. Obchodníky, kteří cestovali na svých vozech nebo sdíleli vůz s někým jiným. Následovali armádu a nabízeli různé služby, které Císařský Řád neposkytoval. Ann dokonce viděla malíře malujícího důstojníkům portréty. Jako každý umělec, který si přál udržet zaměstnání a všechny prsty, využíval svůj talent k maximálnímu zušlechtění zákazníků. Maloval je v hrdinných pózách, ukazoval je s vědoucíma očima a milým úsměvem - nebo s dobyvačným žárem v očích - v závislosti na tom, čemu ten který zákazník dával přednost.

Kramáři prodávali všechno od masa a zeleniny až po vzácné ovoce ze vzdáleného domova - i Ann samotné se sbíhaly sliny při tak lákavé připomínce Starého světa. Největší tržby však zaznamenávali prodavači s amulety pro štěstí. Pokud nějakému vojákovi nechutnalo jídlo, které mu dával Císařský Řád, a měl s sebou peníze, hned se kolem něj začalo mačkat mnoho lidí, kteří mu mohli splnit téměř vše, po čem touží. Kolem obrovské armády bzučeli hazardní hráči, podomní obchodníci, prostitutky a žebráci jako mračno komárů.

Jako žebračka mohla Ann snadno prozkoumat celý tábor Řádu a mohla jít, kam se jí zachtělo. To vše za cenu občasného kopance do pozadí. Probrat se armádou této velikosti se však ukazovalo jako nemožný úkol. Byla tu už téměř týden. Byla unavená a začínala být netrpělivá.

Z toho, co během týdne vyžebrala, by si mohla žít docela dobře - pokud by jí ovšem nevadilo jíst hnijící, červy prolezlé maso a zkaženou zeleninu. I takové dary však přijímala s vděčností, a když byla z dohledu, vyhazovala je. Od vojáků to byl krutý vtip, že jí dávali odpadky, kterých se chtěli zbavit. Mezi žebráky se však našli někteří, kteří si i tak odporné jídlo osolili a opepřili, a pak ho snědli.

Každý den, když už začalo být příliš pozdě na průzkum, se vrátila do tábora lidí provázejících armádu a utratila něco svých vlastních peněz za chudé, ale alespoň požívatelné jídlo. Každý si myslel, že peníze získala žebráním. Po pravdě řečeno jí žebrácká práce nešla od ruky. A byla to těžká práce. Několik žebráků, kteří k ní pocítili sympatie, když ji viděli v činnosti, se jí snažilo pomoci zlepšit techniku.

Ann taková rozptýlení vítala, neboť jí pomáhala lépe zakrýt, kým doopravdy je. Někteří žebráci si žili celkem dobře. Známkou jejich talentu bylo, že z mužů, jako byli vojáci Císařského Řádu, dokázali sem tam vytáhnout i nějakou minci.

Věděla, že krutý osud si občas s lidmi zahraje a proti jejich vůli je donutí žebrat. Díky stovkám let zkušeností také věděla, že žebrákům téměř není pomoci, neboť málokterý z nich je ochoten najít si práci a žebrání zanechat.

Ann v táboře nevěřila nikomu, ale ze všech lidí, kteří v něm přebývali, mohla nejméně věřit právě žebrákům. Byli nebezpečnější než vojáci. Vojáci byli tím, čím byli a nebrali si servítky. Pokud nechtěli, aby se kolem nich někdo potloukal, přikázali mu, aby zmizel, anebo ho kopli. Někteří na ni jednoduše varovně vytáhli nůž. Pokud chtěli ublížit nebo zabít, dali to jasně najevo.

Žebráci na druhou stranu žili život plný lží. Lhali od chvíle, kdy ráno otevřeli oči, do chvíle, kdy pronesli poslední lež ve večerní modlitbě k Stvořiteli.

Ze všech ubohých stvoření, která Stvořitel vytvořil, Ann ze všeho nejvíc nesnášela lháře - a ty, kteří se lhářům pravidelně svěřovali do rukou. Lháři byli šakalové Stvoření. Drobná lež sloužící ke vznešeným cílům byla jistě politováníhodná, ale občas byla nutná pro větší dobro. Lhaní ze sobeckých důvodů představovalo úrodné pole pro nemorálnost, ve které mělo své kořeny zlo.

Věřit člověku, který se živí lhaním, bylo známkou hlouposti a hlupáci nejsou pro lháře nic víc než prach na podrážkách jejich bot - prach, na který je možné šlápnout.

Ann věděla, že lháři jsou Stvořitelovy děti stejně jako ona sama, a že je jejím úkolem na ně pohlížet s trpělivostí a odpuštěním, ale to ona nedokázala. Zkrátka lháře nemohla vystát a tím to haslo. Rezignovaně si byla vědoma skutečnosti, že až zemře, bude za to v posmrtném životě potrestána.

Žebrání se ukázalo jako časově náročná činnost, takže aby prozkoumala co největší část tábora, snažila se Ann žebrat co nejméně. Tábor se při každonočním rozbití znovu a znovu měnil a bylo proto nemožné pokračovat v pátrání tam, kde předchozí noci skončilo. Proto se Ann rozhodla prozkoumat každé noci tak velkou část, jak to jen půjde. Naštěstí, protože byla armáda tak veliká, zůstávala přibližně ve stejném pořádku - a tábor se rozkládal podle řady nákladních vozů, které se na noc zastavovaly podél cesty.

Ráno trvalo vždycky více než hodinu poté, co se dala do pohybu přední část. než se pohnul i konec. V noci už první sled dávno večeřel, zatímco zadní voj teprve dorazil. Neurazili denně nijak velký kus cesty, ale jejich postup byl nezadržitelný.

Ať už měli cíl jakýkoliv, Ann byla znepokojena směrem jejich cesty. Armáda Řádu se po značnou dobu shromažďovala podél Grafanského zálivu ve Starém světě. Když se nakonec pohnula, převalila se podél pobřeží do Nového světa, kde se stočila podél pobřežní linie na západ. Tam se s ní Ann neočekávaně střetla.

Ann rozhodně nebyla žádný vojenský taktik, ale okamžitě jí přišlo podivné, co dělají. Předpokládala, že by mohli zaútočit na Nový svět směrem ze severu. To, že míří zdánlivě nesmyslným směrem, jí napovědělo, že k tomu musí mít dobrý důvod: Jagang nedělal nic bezdůvodně. Přestože byl krutý, přehnaně sebejistý a pyšný, nebyl ukvapený.

Jagang skvěle ovládal jemné umění trpělivosti.

Obyvatelé Starého světa tvořili všechno možné, jen ne homogenní společnost. Ann je konec konců pozorovala již více než devět století. Za nejsprávnější popis jejich chování považovala to, že jsou hádaví,

neschopní se dohodnout a uzavření sami do sebe. Ve Starém světě neexistovaly dvě oblasti, které by spolu navzájem souhlasily.

V průběhu dvaceti let se dívala, jak Jagang metodicky stmelil zdánlivě nezvládnutelné skupiny do soudržné společnosti. To, že jeho metody byly kruté, lstivé a zákeřné, bylo něco docela jiného; stmelil celou zemi a vykoval z ní sílu, jaké nebylo rovno.

Byli-li rodiče nezávislí a věrní jen malému kousku země, jejich děti už nikoliv. Veliké procento vojáků Císařského Řádu a jejich velitelů bylo potomky těch, kteří byli v době, kdy Císařský Řád teprve získával moc, malými dětmi. Vyrostli pod Jagangovou vládou, a jak je to pro děti obvyklé, věřili tomu, co je učili jejich nadřízení a přijímali stejné hodnoty a morální zásady.

Sestry Světla však sloužily vyššímu principu než jsou vlády. Ann viděla volené guvernéry, krále a další vládce přicházet a odcházet. Palác Proroků a sestry žijící pod starobylým kouzlem, které dramaticky zpomalovalo jejich stárnutí, tu však byly stále. Přestože ona a její sestry se snažily zlepšit chování lidského rodu, cíle jejich snažení se pohybovaly v oblasti daru, ne vlády.

Pokud se však vládci střetli se Stvořitelovým darem, přivolali na sebe pozornost Ann. Jagang, který se nedávno zasvětil vymýcení magie, překročil hranice vlády. Jeho vláda se pro ni stala nepřípustnou. Teď se ve své snaze porazit magii pohnul do Nového světa.

Ann po čase vypozorovala, že kdykoliv Jagang spolkl novou zemi nebo království, usadil se v ní, a okamžitě začal infiltrovat svými agenty další, pak je také obsadil a tak dále. Všude nalézal ochotné uši, které naslouchaly jeho lákavým slibům a oslaboval nepřátelskou obranu tvrzením, že v celé zemi zavládne mír.

Obrana některých zemí byla jeho sliby tak nahlodána, že když Jagang konečně přišel, radostně ho přivítali, rozvinuli před něj uvítací koberec a nebránili se. Základy dříve silných zemí byly tak oslabené termity lstivé přetvářky, tak prolezlé rakovinou úpadku a pochybných slibů, tak zastrašené díky ústupkům bázlivců, že i když se země rozhodla s Císařským Řádem bojovat, byl její odpor snadno rozdrcen.

Vzhledem k neočekávanému směru na západ, kterým se Řád ubíral, začala se Ann obávat, že se Jagang chystá vykonat cosi nepředstavitelného: že vyšle námořní výsadek, který obepluje velkou bariéru -

jejíž Věže Zkázy Richard před lety zničil. Takový podnik by s sebou přinášel nezměrné riziko. Ann to věděla; sama už to jednou učinila.

Bylo možné, že Jagang má knihy proroctví nebo čaroděje s prorockým talentem, který mu sdělil, že bariéra padla. Konec konců i jí Nathan sdělil tu samou věc.

Kdyby tomu tak bylo, nebylo by cílem Jagangova pochodu jen objevování, zabírání a dobývání. Podle její zkušenosti s pozorováním toho, jak Jagang ovládl celý Starý svět, věděla, že se Jagang zřídkakdy vydává po cestě, kterou před tím nerozšířil a nevyhladil.

Ann se zastavila v temnotě mezi dvěma skupinami mužů. Pečlivě se rozhlédla kolem sebe. I když jí to připadalo neuvěřitelné, dosud ani nespatřila Jagangovy stany. Chtěla je nalézt, protože doufala, že jí poskytnou cennou stopu při hledání sester Světla. Bylo pravděpodobné, že si je Jagang bude držet u sebe.

Zoufale si povzdechla, neboť kolem sebe viděla jen neměnné moře ohňů a vojáků. V temnotě a zmatku tohoto tábora bylo jisté, že může být u Jagangova sídla blízko, a přesto je může minout. Nejhorší na tom však bylo, že jí nepomáhal její dar. Pomocí daru by mohla snadno naslouchat vzdáleným rozhovorům, sesílat nenápadná kouzla a vyvolávat skrytou pomoc. Bez daru však toto pátrání shledávala jako frustrující a bezvýsledný podnik.

Stěží mohla uvěřit tomu, že se dostala tak blízko k sestrám Světla, a přesto je nedokáže nalézt. S darem by je byla schopna na tak krátkou vzdálenost vycítit.

Kromě výhod, které jí dar poskytoval, tu byla ještě další věc. Protože dar nebyla schopna používat, připadalo jí to, jako by jí Stvořitel upřel svou lásku. Její život, zasvěcený vykonávání Stvořitelovy vůle, což bylo spojeno s pocitem majestátu, který jí přinášel dotek magie - její životní síly Han - byl vždy naplněn radostí z daru. Přestože ji v životě potkala řada zklamání, prolila nespočet slz a mnohokrát selhala, vždy dokázala nahlédnout do svého nitra, dotknout se Han a učinit vyznání.

Po více než devět století ji životem provázel Han. Její současná neschopnost dotknout se daru ji při mnoha příležitostech přivedla téměř na pokraj pláče.

Většinou se necítila jinak než předtím - alespoň pokud o tom nezačala přemýšlet. Když se však její myšlenky obrátily do nitra a pokusily se dotknout vnitřního světla a nic se nestalo, bylo to, jako by její mysl zahalila temná mlha.

Dokud se dar nepokusila využít, zdálo se, že jej pořád má, a že čeká na její pokyn jako konejšivý přítel viděný koutkem oka. Když však po něm sáhla a soustředila na něj myšlenky, bylo to, jako by se rozevřela země a ona začala padat do nezměrné, děsivě černé propasti.

Bez daru a bez života pod ochranou kouzla Paláce Proroků se Ann ničím zvláštním nelišila od ostatních. Ve skutečnosti byla vlastně stěží víc než žebračkou. Byla jen starou ženou, která stárne jako všichni ostatní, a která nemá více síly než jiné stařeny. Schopnost nahlížet věcem pod povrch, její znalosti a - jak doufala - moudrost získaná díky tomu, že žila tak dlouho, byly její jediné výhody.

Dokud Zedd nepokoří chiméry, bude z větší části bezmocná. Dokud Zedd nepokoří chiméry. Pokud je Zedd dokáže pokořit...

Ann si vybrala špatnou cestu - mezi vozy stojícími blízko u sebe - a někdo se k ní blížil z druhé strany. Chystala se mu uhnout z cesty. Žebráci byli tolerováni, ale nesměli překážet.

„Prelátko?"

Ann ztuhla.

„Prelátko, jste to vy?"

Ann pohlédla do obličeje sestry Georgie Cifaro, naplněného bezbřehým údivem. Znaly se navzájem po více než pět set let. Georgiina ústa se pohybovala naprázdno, jak se pokoušela nalézt slova.

Ann se natáhla a poklepala ji po ruce, držící kouřící misku ovesné kaše. Sestra Georgie zamrkala.

„Sestro Georgie, díky Stvořiteli, že jsem tě konečně našla."

Sestra Georgie se na ni podezíravě podívala a dotkla se Anniny tváře, jako by si nebyla jistá, že je opravdová.

„Vy jste mrtvá," prohlásila sestra Georgie. „Byla jsem na vašem pohřbu. Viděla jsem... vás a Nathana... vaše těla, jak se na pohřební hranici připojují ke Světlu. Viděla jsem to na vlastní oči. Sledovali jsme, jak vy a Nathan hoříte a modlili jsme se celou noc."

„Vážně? To je od vás moc hezké. Ty jsi byla vždycky laskavý člověk, sestro Georgie. Bylo by ti podobné, že budeš stát celou noc v temnotě a modlit se za mě. Jsem ti za to hrozně vděčná.

Ale nebyla jsem to já."

Sestra Georgie o krok ustoupila. „Ale, ale Verna se stala novou Prelátkou."

„Ano, já vím. Přikázala jsem to, vzpomínáš?" Žena přikývla. Ann pokračovala. „Ke svému jednání jsem měla důvod. Nicméně jsem naživu a jak se můžeš sama přesvědčit, daří se mi celkem dobře."

Nakonec sestra Georgie postavila misku na zem a vrhla se Ann do náruče.

„Ach, Prelátko! Ach Prelátko!"

To bylo jediné, co ze sebe sestra Georgie dokázala vypravit, a pak se rozplakala jako dítě. Ann ji rychle, krátkými a naléhavými větami uklidnila. Nemohla si dovolit, aby je tu takhle někdo viděl. Jejich životy byly v sázce a Ann je nechtěla ztratit jen proto, že se sestra Georgie přestala ovládat.

„Prelátko, co se to s vámi stalo? Hrozně páchnete a vypadáte příšerně!"

Ann se zasmála. „Bojím se ukázat svou krásu všem těm mužům, co tu jsou, protože jinak bych obdržela víc nabídek k sňatku, než bych dokázala odmítnout."

Sestra Georgie se zasmála, ale její smích se brzy změnil v pláč. „Jsou to zrůdy. Všichni."

Ann ji konejšila. „Já vím, sestro Georgie. Já vím." Pozvedla její tvář, aby se jí mohla podívat do očí. „Jsi sestra Světla. Narovnej se. Nezáleží na tom, co dělají s tvým tělem. Jediné, na čem záleží, jsou naše nesmrtelné duše. Zrůdy mohou v tomto životě dělat s tvým tělem mnoho věcí, ale tvé čisté duše se nedokáží dotknout.

Teď jednej tak, jak přísluší tvému stavu sestry Světla."

Sestra Georgie se skrze slzy usmála. „Děkuji vám, Prelátko. Potřebovala jsem, abyste mi vyčinila, abych si vzpomněla, co je mým úkolem. Občas je příliš snadné zapomenout."

Ann přešla k hlavnímu předmětu svého zájmu. „Kde jsou ostatní?"

Sestra Georgie zvedla ruku a ukázala napravo dozadu za Ann. „Tamhle." „Jste tam všechny?"

„Ne, Prelátko. Některé sestry se zasvětily Bezejmennému."

Kousla se do spodního rtu a nervózně si zamnula ruce. „V našem řádu jsou sestry Temnot." „Ano, já vím."

„Vážně? Jagang je rozmístil na mnoho míst. Sestry Světla se drží pospolu, ale kde jsou sestry Temnot nevím, a ani se neodvažuji po tom pátrat."

„Díky Stvořiteli," řekla Ann s povzdechem. „Právě v to jsem doufala - že mezi vámi žádná z nich nebude."

Sestra Georgie se rozhlédla kolem sebe. ,,Prelátko, musíte odsud zmizet nebo vás zabijí či zajmou." Snažila se Ann otočit a přimět ji, aby odešla.

Ann sestru Georgii chytila za rukáv a pokusila se ji přimět, aby ji poslouchala.

„Jsem tu, abych sestry osvobodila. Stalo se něco, co nám poskytuje vzácnou možnost pokusit se uprchnout.'"

,,Není způsob..."

„Ticho," zavrčela Ann šeptem. „Poslouchej mě. Chiméry jsou volné."

Sestra Georgie vyjekla. „To není možné."

„Ale, vážně? Říkám ti, že je tomu tak. Jestli mi nevěříš, tak proč si myslíš, že tvá moc zmizela?"

Sestra Georgie se zarazila a Ann se zaposlouchala do hrubého smíchu mužů, hrajících nedaleko odsud kostky. Pohled sestry Georgie bloudil mezi vozy a na její tváři byla vidět obava, že je chytí.

„No?" zeptala se Ann. „Proč si myslíš, že je tvá moc pryč?"

Sestra Georgie si jazykem navlhčila rty. „Nesmíme se otevřít našemu Hanu. Jagang nám to dovoluje jen tehdy, když po nás něco chce. Jinak nesmíme. Je v našich myslích - on je snový cestovatel, Prelátko. Dokáže poznat, když se dotkneme Hanu bez jeho svolení. O něco takového se nikdo nepokusil podruhé.

Dokáže nás ovládat. Dokáže nás přinutit, abychom litovaly všeho, co uděláme bez jeho souhlasu." Žena se znovu rozplakala. „Ach, Prelátko..."

Ann si přitiskla její tvář na rameno. „Ale no tak. Buď tiše. Už je to v pořádku, Georgie. Přestaň plakat. Jsem tady a osvobodím vás od toho šílenství."

Sestra Georgie od ní odstoupila. „Osvobodíte? To nejde. V našich myslích je snový cestovatel. Právě teď nás může pozorovat. Víte přece, že to dokáže."

Ann zavrtěla hlavou. „Ne, to nedokáže. Chiméry, vzpomínáš? Tvoje magie selhala, jeho magie selhala. Už tě nedokáže ovládat. Jsi od něj osvobozena."

Sestra Georgie se chystala něco namítat. Ann ji uchopila za ruku a přinutila k chůzi.

„Zaveď mě k ostatním sestrám. Nemám čas se hádat, rozumíš? Musíme odsud zmizet, dokud máme šanci."

„Ale Prelátko, nemůžeme..."

Ann se dotkla kroužku, který měla sestra Georgie prostrčený rtem. „To chceš být i nadále otrokyní těch bestií? Chceš se nechat nadále zneužívat jeho muži?" Cvrnkla do kroužku. „Chceš?"

V Georgiiných očích se zaleskly slzy. „Ne, Prelátko."

„Tak mě zaveď do stanu, kde jsou ostatní sestry Světla. Mám v úmyslu vás ještě tuto noc odvést z dosahu Jagangovy moci."

„Ale Prelátko..."

„Hni sebou! Než nás tu chytí!"

Sestra Georgie sebrala ze země misku kaše a vyrazila. Ann jí krátčela v patách. Georgie se vždy po několika krocích rozhlížela kolem sebe. Po obou stranách cesty plápolaly ohně, kolem kterých seděli vojáci a sestra Georgie volila cestu tak, aby se příliš nepřiblížily ani k jedné straně.

Navzdory její snaze si jí vojáci občas všimli a někteří natáhli ruku, aby ji chytili za šaty. Většinou se zasmáli, když vyjekla a uskočila.

Když další muž chytil sestru za zápěstí, postavila se Ann mezi ně. Usmála se na něj. Byl tak překvapený, že pustil sestru Georgii. Další dva se dali na kvapný ústup.

„Takhle nás zabijete," zašeptala sestra Georgie proplétající se mezi vozy.

„No, nemyslím, že bys měla náladu na to, co ten chlap zamýšlel."

„Když na nás voják dostane chuť, musíme se podřídit. Když ne... Jagang nám dal lekci, co se stane, když to neuděláme."

Ann ji postrčila kupředu. „Já vím. Ale brzy vás odsud dostanu. Hoď sebou. Musíme najít sestry a utéct, dokud máme možnost. Ráno už budeme dávno pryč a Jagang nebude vědět, kde nás hledat."

Georgie otevřela ústa, aby protestovala, ale Ann ji postrčila vpřed.

„Stvořitel je mi svědkem, sestro Georgie, že během posledních deseti minut jsem od tebe vyslechla víc hloupých žvástů než před tím za celých pět set let. Teď mě doveď k ostatním sestrám nebo si budeš ještě přát, aby ses mohla znovu vrátit do spárů Jagangovi."

Kapitola jedenáctá

Ann se rychle rozhlédla kolem sebe, zatímco sestra Georgie zvedla stanovou plachtu. Ann uspokojena, že jim nikdo nevěnuje pozornost, vešla dovnitř.

Uvnitř se tísnil dav žen, osvětlených slabým světlem. Některé ležely, jiné seděly na zemi a objímaly si kolena, další se objímaly navzájem jako vyděšené děti. Jen málokterá se obtěžovala vzhlédnout k příchozím. Ann si nevzpomínala, jestli někdy viděla sestry tak zbědované.

Uvědomovala si však, že tyto ženy vytrpěly nevyslovitelná příkoří.

„Kšá," řekla sestra Rochelle, aniž by se na Ann podívala. „Pryč s tebou, žebračko."

„Dobře děláš, dítě," odvětila Ann. „Dobře děláš, sestro Rochelle, že ze svého ubohého domova vyháníš žebráky."

Polovina žen při zvuku Annina hlasu vzhlédla. V mihotavém světle svíček na ni hleděly rozšířené oči. Některé z žen šťouchaly do ostatních, které nedávaly pozor nebo je tahaly za ruce či za rukáv.

Některé byly oblečeny tak, že tomu Ann mohla jen stěží uvěřit. Šaty je zakrývaly od krku až po kotníky, ale byly tak průsvitné, že z praktického hlediska byly sestry vlastně nahé. Jiné na sobě měly své původní šaty, ale ty byly ve stupni pokročilého rozkladu. Některé na sobě měly jen stěží víc než hadry.

Ann se usmála. „Fionolo, vypadáš dobře, když uvážíme, čím jsi musela projít. Sestro Kereno, Sestro Aubrey, Sestro Cherno, mám pocit, že ti přibylo pár šedivých vlasů. To se stává nám všem, ale tobě šedá velmi sluší."

Ženy všude kolem na ni hleděly nevěřícíma očima.

,,Opravdu je to ona," řekla sestra Georgie. „Je naživu. Nezemřela, jak jsme si myslely. Prelátka Annalina Aldurren žije."

„Ano," řekla Ann. „Prelátkou je teď Verna, ale..."

Všechny ženy vyskočily na nohy. Jejich pohledy připomínaly Ann ovce, sledující, jak se k nim blíží vlk. Vypadaly, jako že se každou chvíli strachy rozutečou.

Sestry Světla byly silné ženy, ženy, rozhodné, ženy pronikavého intelektu. Ann se bála pomyslet na to, co se jim muselo stát, aby z nich zbylo tak uboze vypadající stádo.

Jemně položila ruku na hlavu vedle ní. „Sestro Lucy. Mé unavené oči se radují, že tě vidí." Ann se usmála s nepředstíranou radostí. „Všechny vás moc ráda vidím." Cítila, jak jí po tváři stéká slza. ,,Mé drahé, předrahé sestry, vy všechny jste požehnáním pro mé staré oči. Děkuji Stvořiteli, že mě k vám zavedl.

A pak všechny padly na kolena a sklonily se před ní. Stanem se rozlehly šeptané modlitby ke Stvořiteli prosící za její bezpečí. Modlitby byly prokládány radostnými vzlyky.

„Ale no tak. Nechte toho," řekla a prsty přejela po tváři sestry Lucy, aby jí setřela slzy. „Přestaňte. Máme důležitou práci a nemáme čas plakat, i když vím, že vy máte k pláči mnoho důvodů. Později se budete moci vyplakat do sytosti, ale teď musíme spěchat."

Sestry začaly líbat lem jejích šatů. Mnohé další se k ní na kolenou přišouraly a radostně se jí dotýkaly. Byly jako opuštěné děti, kterým se náhle vrátila matka. Ann to málem zlomilo srdce.

Usmála se svým nejdokonalejším úsměvem Prelátky a vyšla jim vstříc, dotýkala se jejich hlav, žehnala každé z nich jménem a nahlas děkovala Stvořiteli za to, že ušetřil jejich životy, a že uchránil jejich duše. Připomínalo to typické formální setkání sester Světla s Prelátkou.

Napadlo ji, že teď není vhodný čas připomínat jim, že už vlastně Prelátkou není, neboť tento úřad svěřila do rukou Verny. Během této radostné chvíle to zkrátka nebylo důležité.

Ann dovolila jejich radosti, aby trvala jen několik minut, a pak šťastné shledání rázně ukončila.

„Teď mě všechny poslouchejte. Utište se. Později budeme mít spoustu času na sdílení radosti z toho, že jsme zase spolu. Teď vám musím říct, proč jsem přišla.

Stalo se něco hrozného. Ale jak víte lépe než kdokoliv jiný, na světě existuje rovnováha všech věcí. Je Stvořitelovou vůlí, že ta hrozná událost, která se stala, nám umožní útěk."

„Prelátka mi řekla, že chiméry jsou na svobodě," přerušila ji sestra Georgie. Všechny sestry vyjekly. „Ona tomu věří."

Z toho jasně vyplývalo, že sama sestry Georgie tomu nevěří, neboť to považuje za nemožné, a kdo si myslí, že by se něco podobného mohlo stát, je hlupák.

„Teď mne všechny poslouchejte." Ann se zamračila a obdařila je pohledem, na který si každá sestra dobře vzpomínala a pod jehož tíhou se jim roztřásla kolena. „Pamatujete si na Richarda?" Odpovědí jí bylo hromadné přikyvování. „Je to dlouhý příběh, ale Jagang vypustil mor, který zabil tisíce lidí. Ukončil nespočet životů strašlivou smrtí. Odešlo mnoho dětí. Ještě více dětí se stalo sirotky.

Sestra Amélie..."

„Ta se zaprodala Strážci!" vyjeklo nahlas několik sester v pozadí.

„Já vím," odvětila Ann. „Ona sama se vydala do podsvětí. Zpátky přinesla Jagangovi mor. Zavraždila mnoho nevinných lidí...

Richard dokázal použít svou moc, aby mor zastavil."

V místnosti se rozhostilo udivené ticho, občas přerušované šeptáním. Ann měla pocit, že jim toho říká možná příliš mnoho najednou, ale musela jim vysvětlit všechno, aby pochopily, co je v sázce.

„Richard soustředil mor na sebe, a aby mu zachránila život, použila Matka Vyznavačka magii." Ann zvedla prst, aby je utišila. „Nathan uprchl." Stan se znovu naplnil šepotem. Ann čekala, dokud se znovu neuklidní. „Nathan Matce Vyznavačce prozradil jména chimér, aby mohla zachránit Richardovi život. Nathan tak učinil hroznou věc, ale já věřím, že to udělal jen proto, aby pomohl Richardovi. Aby mohla dokončit kouzlo, které mělo Richarda zachránit, pronesla Matka Vyznavačka jména těch tří chimér nahlas.

Chiméry jsou tady. Ona je přivolala na náš svět. Osobně jsem se s nimi setkala. Spatřila jsem je a viděla jsem je zabíjet."

V tu chvíli už nikdo neprotestoval. Dokonce i sestra Georgie vypadala přesvědčeně. Ann pochopila, že udělala správně, když jim to všechno řekla.

„Jak všechny víte, svobodné chiméry jsou schopny přivést na svět nepředstavitelnou katastrofu. Už to začalo. Magie selhává. Veškerá naše magie se umenšila až k bodu, kdy je nepoužitelná. Naštěstí pro nás však svou magii nedokáže použít ani Jagang.

Díky tomu se odsud můžeme všechny dostat." „Ale jaký pro nás chiméry znamenají rozdíl?" zeptala se nějaká sesta.

Ann se trpělivě nadechla. „Protože jsou tu chiméry, selhává magie. To znamená, že Jagangova magie snového cestovatele selhala stejně jako náš dar. Vaše mysli už nejsou pod nadvládou snového cestovatele."

Sestra Georgie na ni chvíli nevěřícně zírala. „Ale co jestli se chiméry vrátí zpátky do podsvětí? To se může kdykoliv neočekávaně stát. Pak se nám Jagang vrátí zpátky do hlavy. Ani teď si nemůžeme být jisté, jestli nás náhodou stále ještě neovládá, Prelátko. To nemůžeme vědět.

Možná, že se chiméry už vrátily zpátky do světa mrtvých. Možná, že už se nasytily duší a chtějí zpátky domů. Možná, že uprchly zpátky pod ochranu Bezejmenného. Snový cestovatel se už možná znovu usídlil v mé hlavě a sleduje mě, jak hovořím."

Ann ji uchopila za ruce. „Tak to není. Poslouchej mě pozorně. Má magie selhala. I vaše kouzla jsou pryč. Všechny jsme přišly o dar. Dokážu poznat až se vrátí - všechny to dokážeme. Prozatím však náš dar zmizel a s ním i moc snového cestovatele."

„Ale my svůj dar nesmíme používat bez dovolení," řekla nějaká sestra vpravo. „Nepoznáme, kdy se naše moc vrátí, aby nám dala vědět, že chiméry opustily tento svět."

„Já to poznám okamžitě," pravila Ann. „Jagang mi nezabrání v tom, abych se dotkla svého Hanu."

Dopředu postoupila sestra Kerena. „Ale jestli chiméry odejdou, Jeho excelence se vrátí a..."

„Ne. Poslouchejte. Existuje způsob, jak snovému cestovateli zabránit, aby ovládl vaši mysl."

„To není možné." Sestra Cherna vrhala nervózní pohledy kolem sebe, jako kdyby se Jagang mohl skrývat někde ve stínu a sledovat je. „Prelátko, musíte odsud utéct. Jestli tu zůstanete, chytí vás. Možná vás někdo spatřil. Zatímco tu spolu mluvíme, už o vás může podávat zprávu Jagangovi."

„Prosím, odejděte," řekla sestra Fionola. „My jsme ztraceny. Zapomeňte na nás a zachraňte se. Pokud tady zůstanete, nepovede to k ničemu dobrému."

Ann zavrčela. „Poslouchejte mě! Je možné zabránit tomu, aby snový cestovatel vstoupil do vaší mysli. Všechny se můžete osvobodit z jeho temného sevření."

Sestře Georgii se na tvář vrátil nedůvěřivý výraz. ,,Ale já nechápu jak..."

,,Jak myslíš, že je možné, že dosud nevstoupil do mé mysli? Copak si myslíš, že by mě nechtěl ovládnout? Mě, samotnou Prelátku? Myslíš, že by mě neovládl, kdyby mohl?"

Ostatní sestry zmlkly a zvažovaly, co jim Ann řekla.

„No, myslím, že by to udělal." Sestra Aubrey se zamračila. „Jak je možné, že vás není schopen ovládnout jako nás?"

,,Jsem proti němu chráněna. To se vám právě snažím vysvětlit. Richard je válečný čaroděj. Všechny víte, co to znamená: má obě strany daru."

Sestry ji s údivem sledovaly a pak si začaly navzájem šeptat.

,,Navíc," pokračovala Ann a přinutila stan plný žen k tichu, ,,on je přece Rahl."

„Jaký je v tom rozdíl?" otázala se sestra Fionola.

,,Snoví cestovatelé pocházejí z časů velké války. Čaroděj té doby, válečný čaroděj jménem Rahl, Richardův předek, vytvořil pouto, které mělo chránit lidi před vlivem snových cestovatelů. Následníci Domu Rahlů, kteří mají dar, se rodí s tímto poutem, které spojuje je a jejich lid a vytváří ochranu před vlivem snových cestovatelů.

Obyvatelé Richardovy země jsou k němu jako k lordu Rahlovi připoutáni. Z toho důvodu, a protože zdědil magii dávného závazku, jsou všichni jeho poddaní chráněni před snovým cestovatelem. To Jagangovi brání, aby komukoliv z nich vstoupil do mysli. Snový ces-

tovatel nemůže vstoupit do mysli toho, kdo přijal svůj závazek k lordu Rahlovi."

„Ale my nejsme jeho lid," začaly říkat sestry jedna přes druhou.

Ann zvedla ruku. „Na tom nesejde. Stačí, když budete Richardovi přísahat věrnost - v srdci to musíte myslet upřímně - a budete před snovým cestovatelem v bezpečí."

Zahrozila jim prstem před očima. „Já jsem se Richardovi zavázala už dávno. Vede nás v našem boji proti té zrůdě Jagangovi, která by chtěla vymýtit magii na našem světě. Má víra v Richarda, můj závazek k němu, to, že jsem mu v srdci přísahala věrnost, mě chrání před tím, aby Jagang vstoupil do mé mysli."

„Ale jestli je pravda to, že jsou chiméry na našem světě," řekla nějaká sestra vzadu ustrašeně, „pak selže i magie závazku a my zůstaneme bez ochrany."

Ann si povzdechla a snažila se s těmito vyděšeným ženami zachovat trpělivost. Připomněla si, že sestry jsou již po dlouhou dobu v krutých rukou nepřítele.

„Když nebude fungovat ani jedna moc, tak je to jedno, copak to nechápeš?"

Ann zvedla dlaně a narazila jimi do sebe. „Dokud jsou tu chiméry, Jagangova magie nebude fungovat on vám nemůže vstoupit do mysli." Znovu ruce rozepjala. „Až se podaří chiméry vyhnat, a pokud se zavážete Richardovi, zabrání toto pouto Jagangovi, aby vám vstoupil do mysli. Proto budete chráněny teď i potom.

Doufám, že už to chápete. Jediné, co musíte udělat, je přísahat Richardovi, jenž vede boj proti Jagangovi, boj za naši věc - vítězství Světla - a pak se už nikdy nebudete muset obávat, že k vám snový cestovatel vztáhne ruce.

Sestry, máme jedinečnou příležitost uprchnout. Dnes v noci. Hned teď. Je vám to už konečně jasné?

Můžete být svobodné."

Pochybovačně se na ni dívaly. Nakonec promluvila sestra Rochelle.

„Ale nejsme tu všechny."

Ann se rozhlédla kolem. „Kde je zbytek? Seženeme je a utečeme. Kde jsou?"

Mezi ostatními sestrami se znovu rozhostilo vystrašené ticho. Ann ukázala prstem na sestra Rochelle a nabádala ji tak k odpovědi. Nakonec jí sestra odpověděla.

„Ve stanech."

Oči všech žen v místnosti se sklopily k zemi. Ve světle svíček zářily kroužky, které měly provlečené ve spodním rtu.

„Co tím chceš říct, ve stanech?"

Sestra Rochelle si odkašlala a snažila se zadržet slzy, které jí vhrkly do očí.

„Když některá z nás rozzlobí Jaganga, nebo když nám chce dát lekci, nebo když nás chce potrestat, nebo když chce být jen krutý, tak nás pošle do stanů. Tam nás zneužívají vojáci. Vystřídá se jich mnoho."

Sestra Cherna padla s pláčem na zem. „Musíme jim sloužit jako děvky."

Ann se rychle rozhodla. „Všechny mě poslouchejte. Dnes v noci to všechno skončí. Odteď jste svobodné. Jste znovu sestry Světla. Slyšíte mě? Už nejste jeho otrokyně!"

„Ale co bude s ostatními?" zeptala se sestra Rochelle.

„Dokážete je přivést?"

Sestra Georgie vykročila dopředu. „Vy tu počkejte, Prelátko. Sestry Rochelle, Aubrey a Kerena půjdou se mnou a uvidíme, co se dá dělat." Pohlédla na ostatní tři, které jmenovala. „Že je to tak? Víme, co musíme udělat."

Všechny tři přikývly. Sestra Kerena uchopila Ann pod paží.

„Vy tu počkejte. Souhlasíte? Počkejte, dokud se nevrátíme."

„Ano, dobrá," řekla Ann. „Ale musíte sebou hodit. Musíme odsud zmizet dřív než se příliš připozdí, protože pokud se budeme proplétat táborem zatímco budou vojáci spát, vzbudíme podezření. Nemůžeme čekat na ..."

„Zkrátka tu počkejte," řekla sestra Rochelle klidně. „My se o to postaráme. Všechno bude v pořádku."

Sestra Georgie se obrátila k ostatním sestrám, které zaplňovaly stan. „Dohlédněte na to, aby tu počkala, ano? Musí tu na nás počkat."

Sestry přikývly. Ann si založila ruce v bok.

„Pokud vám to bude trvat moc dlouho, odejdeme bez vás. Rozumíte? Nemůžeme..."

Sestra Rochelle položila Ann ruku na rameno. „Budeme zpátky za chvilku. Počkejte tu na nás."

Ann si povzdechla. „Nechť vás Stvořitel provází."

*****

Ann seděla mezi sestrami, které se zdály být opět pohrouženy do svých vlastních myšlenek. Jejich radost, kterou projevily, když ji poprvé uviděly, nyní opadla. Byly jakoby duchem nepřítomné a nereagovaly na otázky.

Zíraly do prázdna a neposlouchaly, když se jim Ann snažila vyprávět veselé historky ze svých dobrodružství. Smála se, když vypočítávala veselé momenty a doufala, že některé to bude zajímat, a nakonec se aspoň usmějí. Nic se však nestalo.

Žádná sestra se jí na nic neptala, ani to nevypadalo, že by některá poslouchala. Začaly se jí vyhýbat pohledy. Jako uvězněná zvířata chtěly jen uprchnout hrůze.

Ann se posléze začala cítit stále méně jistě. Jak seděla mezi ženami, které tak dobře znala, začaly vzrůstat její pochyby a napadlo ji, že je možná nezná tak dobře, jak si myslela.

Zvířata uvězněná v kleci toho občas neznají dost na to, aby dokázala uprchnout otevřenou branou.

Když se stanová plachta zvedla, odtáhly se od ní. Ann vstala.

Do stanu vrazili čtyři rozložití muži, oblečení v kožených zbrojích, s pláštěmi přes ramena a s opasky obtíženými zbraněmi. Za nimi vešly sestry Georgie, Rochelle, Aubrey a Kerena. Muži měli vlasy spletené do pramenů, a když se ve stanu rozhlíželi ze strany na stranu, vlály jim kolem hlav. Podle způsobu, jakým se nesli, se Ann zdálo, že jsou něco víc než jen pouzí vojáci.

Sestra Rochelle na ni ukázala. „To je ona. Prelátka sester Světla."

„Rochelle," zavrčela Ann. „Co to má znamenat? Co si myslíš..."

Muž, který byl zřejmě velitelem, ji uchopil za bradu a aby si ji mohl pořádně prohlédnout, otočil ji zprava doleva. „Víš to určitě?"

Jeho temný pohled se přesunul k sestře Rochelle. „Připadá mi jako obyčejná žebračka."

Sestra Georgie ukázala na Ann. „Říkám ti, že je to ona." Mužovy oči se obrátily k sestře Georgii, která pokračovala. „Tohle je jen její převlek, aby se sem mohla dostat."

Muž pokynul ostatním vojákům, kteří postoupili kupředu. Přinesli s sebou pouta a řetězy. Ann se snažila s nimi bojovat a uprchnout, ale voják, který ji chytil, jí roztáhl ruce, aby další muž na ně mohl nasadit pouta. Dva z nich ji porazili na zem a další muž před ní postavil kovadlinu. Průvlaky na okovech protáhli hřeby a zakovali jejich hlavy, takže se zdálo, že ji spoutali navěky. Měla pouta utažená tak pevně až se jí zařezávala do masa, ale zdálo se, že bezděčný výkřik bolesti, který jí unikl, muže nezajímal.

Ann pochopila, že nemá cenu se vzpouzet, takže se uklidnila. Bez svého Hanu byla proti obrovitým mužům bezmocná jako dítě. Sestry se převážně tísnily tak nejdál od ní, jak jen to bylo možné. Žádná na ni nepohlédla.

Muži zkovali otevřené články na koncích řetězů.

Ann vyjekla, když jí strčili a ona upadla tváří do špíny. Další okovy jí nasadili na kotníky. Opět je propojili řetězem. Obrovité ruce ji zvedly. Řetěz kolem pasu propojil všechna pouta.

Ann by se teď nedokázala ani sama najíst.

Jeden z mužů se poškrábal v hustém plnovousu. „A to s sebou nikoho neměla?"

Sestry Georgie a Rochelle zavrtěly hlavami.

Zasmál se. „Jak je možné, že se stala Prelátkou, když je tak hloupá?"

Sestra Georgie, aniž by mu pohlédla do očí, udělala pukrle. „To nevíme, pane. Ale skutečně je to Prelátka."

Pokrčil rameny a chystal se odejít, ale pak se zastavil a přejel pohledem po třesoucích se ženách na podlaze. Tlustým prstem ukázal na sestru v absurdně vyzývavém oblečení.

„Ty."

Sestra Theola se otřásla. Zavřela oči. Ann viděla, jak se její rty pohybují ve vroucí modlitbě ke Stvořiteli.

„Půjdeš se mnou," přikázal jí muž.

Třesoucí se sestra Theola vstala. Ostatní tři muži se souhlasně usmáli nad výběrem svého vůdce a sledovali, jak sestru Theolu postrkuje před sebou.

„Říkal jste, že to neuděláte," řekla sestra Georgie pokorně.

„Vážně?" otázal se muž. Věnoval jí pokřivený úsměv. „Změnil jsem názor."

„Dovolte mi, abych šla místo ní," zvolala sestra Georgie, když se ten muž otočil k odchodu.

Znovu se k ní obrátil. „Ale, ale. Ty jsi tedy šlechetná." Uchopil sestru Georgii za zápěstí a táhl ji za sebou, když vycházel ze stanu. „Protože jsi tak dychtivá, můžeš jít také."

Poté, co muži s oběma ženami odešli, zaplnilo stan hrozivé ticho. Žádná ze sester se neodvažovala podívat na Ann, která seděla, spoutána řetězy.

„Proč?" promluvila Ann měkce, ale toto slovo zadunělo stanem jako zvuk obrovitého zvonu nad Palácem Proroků. Několik sester vyjeklo. Ostatní se rozplakaly.

„Už dávno víme, že nemá cenu snažit se utéct," řekla sestra Rochelle nakonec. „Každá z nás to jednou zkusila. Opravdu, Prelátko. Některé z nás při tom pokusu zemřely. Umíraly dlouho a v hrozných mukách.

Jeho excelence nás poučila o hlouposti každého pokusu o útěk. I pomoc komukoliv, kdo se o útěk pokouší, je hrdelní zločin. Žádná z nás si nepřeje zažít tu lekci znovu."

„Ale vždyť jste mohly být svobodné!"

„Víme svoje," řekla sestra Rochelle. „Nemůžeme být svobodné. Patříme Jeho excelenci."

„Nejprve jako oběti," opáčila Ann, „ale nyní podle vlastního výběru. Ochotně jsem riskovala vlastní život, abych vás mohla osvobodit. Nabídla jsem vám možnost, a vy jste si raději vybraly zůstat v otroctví než sáhnout po svobodě.

Co je však ještě horší, všechny jste mi lhaly. Lhaly jste mi ve prospěch zla." Ann je přejížděla žhnoucím pohledem a ostatní sestry skrývaly tváře. „A každá z vás ví, co si myslím o lhářích - co si Stvořitel myslí o těch, kteří lžou, aby se postavili proti jeho dílu."

„Ale Prelátko..." vyjekla sestra Cherna.

„Ticho! Nechci od vás nic slyšet. Ztratily jste právo ke mně hovořit.

Dostanu-li se kdy z těchto řetězů, pomohou mi v tom lidé, kteří slouží Světlu. Vy nejste o nic lepší než sestry Temnot. Ony mají alespoň dost cti v těle, aby se přiznaly ke službě temnému mistrovi."

Když do stanu vstoupil jakýsi muž, Ann zmlkla.

Byl průměrně vysoký a mohutně stavěný, měl mocné paže a hruď. Měl kožešinovou vestu, která byla rozevřená a odhalovala tucty zlatých řetězů vykládaných drahokamy, které visely z jeho býčího krku. Na každém jeho mohutném prstu byl prsten v ceně malého království.

Na jeho hladce oholené hlavě se odrážela světla svíček. V levé nosní dírce a v levém uchu měl zasazeny zlaté kroužky spojené umně vykovaným řetízkem, který byl rovněž ze zlata. Podél brady mu visely dlouhé zapletené konečky kníru. Pod dolním rtem měl bradku, která mu sahala až pod bradu.

Jeho oči však byly odrazem noční můry snového cestovatele.

Tyto oči neměly bělma. Temné duhovky měl zastřené pochmurnými tmavými stíny přecházejícími v inkoustovou čerň, ale Ann přesto ani nezapochybovala o tom, že se dívá přímo na ni.

Nedokázala si představit, že by i pohled samotného Strážce mohl být horší.

„Jak vidím, máme hosta." Jeho mohutný hlas ještě podtrhl celkový vzhled.

„Prase umí mluvit," opáčila Ann. „Jak fascinující."

Jagang se zasmál. Nebyl to příjemný zvuk.

„Ale drahoušku, ty jsi tedy pěkně divoká. Georgie mi řekla, že jsi samotná Prelátka. Je to pravda, drahá?"

Koutkem oka si všimla, že ostatní ženy ve stanu klečí na kolenou v hluboké úkloně s obličejem na zemi. Ann nemohla říci, že by nechápala, proč se žádná z nich nechce setkat s jeho děsivým pohledem.

Věnovala mu přátelský úsměv. „Annalina Aldurren, dřívější Prelátka sester Světla, k vašim službám."

Rýha mezi jeho mohutnými prsními svaly se ještě prohloubila, když přitiskl ruce dlaněmi k sobě v modlitební póze a uklonil se směrem k ní s úctou před její hodností.

„Císař Jagang, k vašim."

Ann si netrpělivě povzdechla. „No tak, co to bude, Jagangu? Mučení? Znásilnění? Oběšení, stětí, upálení?"

Na jeho tvář se vrátil hrozivý úšklebek. „Má drahá, ty ale víš, jak člověka pokoušet."

Popadl sestru Chernu za vlasy a zvedl ji ze země. „Pochop, věc je v tom, že mám spoustu těchto obyčejných sester, a mám i spoustu těch druhých, těch, které se zapřísáhly Strážci. Abych se přiznal, ty se mi líbí víc." Rty se mu zvlnily v náznaku úsměvu. „Ony si totiž stále zachovaly část své magie."

Uchopil sestru Chernu za hrdlo a její oči se naplnily bolestí. „Ale Prelátku mám zatím jen jednu."

Nohy sestry Cherny se zvedly na několik palců ze země. Nemohla dýchat, ale nesnažila se nijak bojovat. Jeho hrozivě mohutné svaly se napjaly a zaleskly se ve světle svíček.

Šlachy na pažích se mu napjaly. Jeho stisk zesílil a Cherně se rozšířily oči. Její ústa v tichém zoufalství lapala po dechu.

„Takže," zeptal se Jagang ostatních, „ona vám řekla všechno o chimérách? Pověděla vám o nich opravdu všechno?"

„Ano!" odvětilo několik sester najednou v naději, že Jagang pustí sestra Chernu.

Všechno ne, pomyslela si Ann. Jestli Zedd kdy v něčem uspěje, doufala, že to bude právě v případě chimér.

„Dobře." Jagang ženu pustil. Sestra Cherna dopadla na zem a její ruce vyletěly ke krku, jak bojovala o doušek vzduchu. Nedokázala se však nadechnout. Jagang jí rozdrtil průdušnici. Její prsty se bezmocně zkřivily. Ležela mu u nohou a začala modrat.

Se zoufalou snahou se snažila doplazit Ann do klína. Ann tu ubohou ženu pohladila po hlavě v gestu bezmocného soucitu.

Ann sestře Cherně pošeptala, že ji miluje, a že jí odpouští a pak se za ni v duchu pomodlila ke Stvořiteli a k dobrým duchům.

Paže sestry Cherny, zkroucené v agónii, vděčně objaly Ann kolem pasu. Bývalá Prelátka nemohla dělat nic jiného než se modlit ke Stvořiteli, aby odpustil svému dítěti, které právě umíralo v Annině klíně. Nakonec tělo sestry Cherny ztuhlo a na její tváři se rozhostil výraz klidu.

Jagang její mrtvé tělo odkopnul stranou. Popadl řetěz, který měla Ann kolem krku a jednou rukou ji snadno přinutil postavit se na nohy. Stínová mračna v jeho temných očích změnila tvar takovým způsobem, až jí z toho zatrnuly zuby.

„Myslím, že pro tebe najdu využití. Mohl bych ti useknout ruce a poslat je Richardu Rahlovi, abych mu způsobil špatné spaní. Nebo tě možná vyměním za něco, co pro mě má cenu. Ale neboj se, něco už si pro tebe vymyslím. Prelátko. Teď jsi můj majetek."

„Můžeš mít mé tělo na tomto světě," připustila Ann zamračeně, „ale nemůžeš se dotknout mé duše. Tento Stvořitelův dar je jen můj a jenom můj."

Rozesmál se. „Pěkná řeč." Přitáhl ji blíž k sobě. „Už jsem ji slyšel mnohokrát." Obočí se mu znechuceně zvlnilo. „Napadá mě, proč mi každá ženská v téhle místnosti říkala to samé. Ale víš ty co, Prelátko? Dneska ti lhaly, že ano?

Hodily tě přes palubu a přitom mohly uprchnout.

Alespoň ti zachránily život a samy sebe nijak neohrozily. Ale rozhodly se zůstat v otroctví, zatímco ty jsi jim nabídla svobodu.

Takže si říkám, Prelátko, že mám i jejich duše."

„Sestra Cherna v okamžiku své smrti vyhledala mě, ne tebe, Jagangu. Vyhledala dobro a lásku, přestože mě zradila. To, císaři, je znamením, po čem její duše skutečně toužila."

„Měla zkrátka možnost výběru," pokrčil rameny. „Co bys říkala na to, že bychom zabili i ostatní, jednu po druhé, sledovali, koho si každá vybere, a nakonec sečetli hlasy? Aby to však bylo fér, musíme se v zabíjení střídat. Já už jsem jednu zabil. Teď jsi na řadě ty."

Ann nemohla dělat nic jiného, než se na něj zuřivě zamračit.

Vydal ze sebe hrdelní smích. „Ne? Vidím, že nejsi tak odhodlaná vyhrát boj o duše svých sester."

Otočil se k sestrám, které neustále klečely. „Pro dnešek se na vás usmálo štěstí, mé drahé přítelkyně. Zdá se, že Prelátka se vzdala vašich duší."

Jeho temný pohled se vrátil k Ann. „Mám pocit, že asi doufáš, že se podaří chiméry vyhnat. My tuto naději sdílíme. Mám pro magii využití, ale pokud budu muset, dokážu určitě vyhrát i bez ní.

Ale pokud chiméry odejdou, nepřinese ti to nic dobrého. Abys tomu rozuměla, tyhle okovy a řetězy na sobě nesou kouzlo vytvořené těmi druhými sestrami. Znáš je přece? Sestry Temnot. Jak jistě víš, ony využívají odnímací magii a ta, má drahá Prelátko, stále funguje.

Jen jsem nechtěl, aby ses kojila falešnou nadějí."

„To je od tebe opravdu milé."

„Ale ničeho se neobávej. Vymyslím pro tebe nějaké zajímavé využití."

Napřáhl ruku. Jeho nahé svaly se zavlnily pod kožešinovou vestou. Jeho bicepsy byly mohutnější než pas leckteré ženy v místnosti.

„Prozatím však by ses mi nejvíc líbila v bezvědomí."

Snažila se vyvolat svou moc. Její dar neodpověděl.

Ann sledovala přibližující se pěst, ale nemohla udělat nic, aby ji zastavila.

Kapitola dvanáctá

Zedd se poškrábal na tváři a rozhlédl se kolem sebe. Nikoho nespatřil. Byla to podivná ulička, úzká a tmavá. Zamžoural na malé náměstíčko na jejím konci. Potemnělé obydlí vypadalo opuštěně.

To bylo dobré znamení.

Zedd poplácal Pavoučnatku po čenichu. „Ty tu počkej. Rozumíš? Počkej tu na mě."

Kobyla pohodila hlavou a současně zaržála. Zedd ji s úsměvem poškrábal za uchem. Ona mu na oplátku přitiskla čelo na hruď a držela je tam, aby mu dala na vědomí, že by ji potěšilo, kdyby pokračoval v drbání jejího ucha po zbytek odpoledne.

Pavoučnatka, pojmenovaná po nejasné nohaté černé skvrně, kterou měla na smetanovém zadku, se navzdory vysoké ceně ukázala jako skvělá koupě. Byla mladá, silná a překypovala mladistvou energií, takže milovala cval a občasný sprint. Donesla ho do Toscly během pozoruhodně krátké doby.

Když přijel, zjistil, že Toscla se nyní nazývá Anderit. Vlastně ho téměř srazil z koně muž, kterému to, že Zedd používal starý název té země, připadalo jako urážka. Pavoučnatka se naštěstí ani v nejmenším nezajímala o podivnou lidskou zálibu v pouhých slovech; s radostným zaržáním přešla do klusu a ze vzteklého muže brzy zbyla jen poskakující postavička na obzoru.

Zedd, který přišel o dar a stal se zranitelným, a navíc začal pociťovat svůj úctyhodný věk, se původně odevzdaně připravoval na dlouhou a nepříjemnou cestu pěšky přes divočinu. Díky šťastné náhodě však třetího dne cesty od vesnice Bahenního lidu narazil na člověka, ze kterého se vyklubal obchodní cestující. Ten neustále cestoval mezi svými klienty, a proto s sebou vezl několik náhradních koní.

Projevil ochotu se bez jednoho obejít, zvláště při ceně, kterou mu Zedd nabídl, a tak čaroděj získal Pavoučnatku.

Obávaná cesta, na kterou se Zedd vypravil s takovou nechutí, proto skončila během pozoruhodně krátké doby a byla celkem příjemná, alespoň dokud si Zedd připomínal důvod, proč míří do Anderitu.

Když dorazil k hraniční čáře, směl Zedd projet přes celnici spolu s vozy, obchodníky a dalšími cestujícími. Díky honosným šatům kaštanově červené a černé barvy, lemovaných stříbrným a zlatým brokátem a s opaskem z rudého saténu, mohl snadno projet a byl považován za zámožného obchodníka. Důstojníkovi na hranici řekl, že je majitelem ovocných sadů na severu, a že cestuje do Fairfieldu, aby uzavřel obchodní smlouvy na své zboží.

Při pohledu na vojáky střežící hranici dospěl k závěru, že obyvatelé Anderitu vkládají do Dominie Dirtch až nezdravě mnoho důvěry. Uplynula už dlouhá doba od chvíle, kdy navštívil zemi, která se tehdy nazývala Toscla, ale armáda, která tehdy střežila hranici, byla hrozivou silou, složenou z perfektně vycvičených vojáků. Současná armáda byla vlastně jen nesourodou skupinou mladých mužů a žen navlečených do slušivých uniforem, kterým ještě teklo mléko po bradě, a kteří měli jen vzdálený pojem o tom, co znamená být vojákem.

Zedd si všiml, že Pavoučnatka nastražila uši směrem k opuštěně vypadajícímu domu stojícímu na konci ulice. Na těle kobyly se napjal každý sval. Zedd měl pocit, že jeho kůň dokáže svými smysly vycítit to samé, co dokázal on vycítit pomocí magie. Tato myšlenka ho znepokojila. Uvědomil si totiž, že přišel o svá kouzla a chtěl je zpátky.

Když Pavoučnatku konejšivě popleskal po hřbetě a znovu ji požádal, aby tu na něj počkala, vydal se Zedd úzkou uličkou. Vysoké zdi po obou stranách zabraňovaly světlu, aby sem pronikalo ve větší míře. Navzdory tomu vedle úzké pěšinky rostlo velké množství léčivých bylin. Mnohé z nich Zedd poznával a věděl, že tyto rostliny ke svému růstu světlo nepotřebují. Některé z nich byly neobyčejně vzácné; na světle obvykle uvadaly, ale zdálo se, že zde se jim daří dobře.

Zedd pečlivě stoupl na každý ze tří schodů vedoucích ke dveřím a dával si dobrý pozor, aby žádný z nich nepřeskočil. Věděl, že jakýkoli pokus dostat se nenápadně dovnitř, by se v případě, že se skutečně jednalo o to správné místo, mohl ukázat jako velká chyba. Pohled do

mezer mezi záclonami mu prozradil, že uvnitř je tma. Nevšiml si očí, které ho pozorovaly, ale byl pevně přesvědčen, že tomu tak je. Neměl sice pomoc magie, která by mu jeho pocit potvrdila s naprostou jistotou, ale i běžnými smysly to dokázal rozpoznat.

Naposledy se přes rameno ohlédl na Pavoučnatku, která dům pozorně sledovala, uši nastražené směrem k čaroději. Pohnula hlavou, otevřela tlamu a zaržála. Zedd natáhl ruku a zaklepal.

Dveře se zaskřípěním otevřely. Za nimi nikdo nebyl.

„Vstupte," zazněl ze stínu za nimi hlas, „a řekněte, čeho si žádáte."

Zedd vstoupil do tmy úzkého pokoje. Mezi těžkými závěsy dovnitř pronikalo jen málo světla a i světlo procházející otevřenými dveřmi brzy odumíralo, jako by se neodvažovalo dosáhnout příliš daleko. Neviděl žádný nábytek a všiml si jen parket, které zřejmě pokrývaly celou místnost až k místu, kde stála ona žena.

Otočil se a pohlédl na vršek dveří. Ukázal na ně kostnatým prstem.

„Lano, použité k otevření dveří, zatímco ty stojíš támhle, je moc pěkný trik. Udělalo to na mě opravdu dojem."

„Kdo jsi, že pokoušíš můj hněv?"

„Pokoušet tvůj hněv? Ale drahoušku, to bych si nikdy nedovolil. Máš to všechno pomíchané. Hledám tu jednu čarodějku."

„Dávej si pozor, cizince, na přání, která zde vyslovuješ. Přání mají občas nepříjemný zvyk se vyplňovat. Oznam své jméno."

Zedd se dramaticky uklonil. „Zeddicus Zu'l Zorander." Pohodil hlavou a jedním okem mrkl na ženu skrytou ve stínech. „Ten samý Zeddicus Zu'l Zorander, který je Prvním čarodějem."

Žena vyběhla do světla a na jejím jemném obličeji byl vidět údiv. „První čaroděj..."

Zedd na ni vrhl odzbrojující úsměv. „Franka Gowenlock, jak doufám."

S otevřenými ústy a rozšířenýma očima nebyla schopna ničeho jiného než přikývnutí.

„Má milá, ty jsi ale vyrostla." Zedd zvedl ruku někam do výše pasu. „Když jsem tě viděl naposled, byla jsi asi takhle velká." Usmál se s

upřímným obdivem. „Zdá se, že jsi vyrostla opravdu v překrásnou ženu."

Zčervenala a rukou si rychle přihladila vlasy. „Ale no tak, cožpak nevidíš, že už šedivím?"

„Šedivá ti sluší a ty jsi v rozpuku mládí. Opravdu."

Myslel to vážně. Ona byla skutečně přitažlivá žena. Vlasy, které jí dosahovaly téměř po ramena, měla sčesané dozadu. V obličeji měla hrdé rysy. Lehký nádech šedé na spáncích jen zdůrazňoval její přirozenou krásu.

„A ty..."

„Ano," přiznal s povzdechem. „Já vím. Nevím přesně, kdy se to stalo, ale stal se ze mě starý muž."

Na její tváři se objevil úsměv, postoupila kupředu, uklonila se a přitom si štipcem prstů přidržovala sukni.

„Je mi ctí, že jsi navštívil můj ubohý domov, První čaroději."

Zedd mávnul rukou. „Nech těch formalit. Jsme přece staří známí. Říkej mi jen Zedde."

Narovnala se. „S radostí. Stěží mohu uvěřit, že Stvořitel tak přímým způsobem odpověděl na mé modlitby. Jak jen bych si přála, aby má matka byla ještě naživu, aby tě mohla znovu spatřit."

„I ona byla překrásná žena. Jsi po ní. Doufám, že dobří duchové stráží její milou duši."

Franka se rozzářila a oběma rukama uchopila jeho tvář. „Jsi pořád tak pohledný, jak si tě pamatuji."

„Opravdu?" Zedd se napřímil v ramenou. „Děkuji ti, Franko. Snažím se o sebe pečovat. Pravidelně se myji a tak - a do vody občas přidávám pár bylinek a zvláštních olejů. Myslím, že to prospívá mé pokožce."

„Ach Zedde, neumíš si ani představit, jak jsem šťastná, že tě vidím. Díky Stvořiteli." Pořád ještě v rukou držela jeho tvář. Oči se jí naplnily slzami. „Potřebuji pomoc. Ach První čaroději, zoufale potřebuji tvou pomoc."

Uchopil její ruce do svých. „Zvláštní, že se o tom zmiňuješ."

„Zedde, kdysi jsi pomohl mé matce. Teď musíš pomoci mně. Prosím. Má moc selhala. Zkoušela jsem všechno, co dokážu vymyslet. Konzultovala jsem svůj problém s knihami zaříkání, kouzel a čarová-

ní. Nic z toho mi nepomohlo. Musela jsem nad dveře přivázat lano, abych dokázala oklamat lidi a držet je v uctivé vzdálenosti.

Cítím se teď hrozně. Špatně spím. Zkoušela jsem..."

„Chiméry jsou osvobozeny."

Nejistě a s pochybovačným výrazem na něj pohlédla. Zdálo se, že její tichý domov na něj pohlédl spolu s ní, nastražil spolu s ní uši k tomu, co řekl, a spolu s ní zadržel dech.

„Co jsi to řekl?"

„Chiméry jsou osvobozeny."

„Ne," opáčila a zdálo se, že ji zalila vlna strachu. „Myslím, že v tom to není. Myslím, že na mě někdo vložil kouzlo. Možná, že mou moc spoutala nějaká čarodějka s menším talentem, ale většími ambicemi. Možná, že na mě žárlila, chtěla se pomstít za mé úspěchy. Snažím se nikomu nekřížit cestu, ale čas od času..."

Zedd ji uchopil za ramena. „Franko, jsem tady, protože doufám, že ty můžeš pomoci mně. Matka... manželka mého vnuka... neúmyslně osvobodila chiméry, když vyvolala mocnou magii, aby mému vnukovi zachránila život."

Potřebuji tvou pomoc. Proto jsem přišel. Můj dar také selhal. Selhává veškerá magie. Svět živých je ve strašlivém nebezpečí. Ženě tvých schopností jistě nemusím vysvětlovat následky takové události. Musíme zjistit, jestli neexistuje něco, s čím bychom mohli chiméry porazit. Jako První čaroděj jsem si přišel vyžádat tvou pomoc."

„Tvůj vnuk? Je... přežil to? Zotavil se?"

„Ano. Naštěstí s pomocí ženy, která se později stala jeho manželkou, to přežil a teď se mu daří dobře."

Na chvilku si stiskla zuby nehet ukazováčku a její tmavooký pohled těkal kolem, zatímco zvažovala jeho slova. „Když přežil, alespoň se v celém tom neštěstí skrývá nějaké dobro. Pak však zřejmě oplátkou za jejich pomoc chiméry překročily závoj..."

Obočí se jí vyklenulo nahoru. „Tvůj vnuk, říkáš. Má dar?"

Zeddovou myslí zavířilo tisíc věcí najednou. Odpověděl jednoduchým 'ano'.

Franka se mile usmála, aby ukázala, že má ze Zedda radost, a pak začala jednat. Odhrnula závěsy, vzala ho za ruku a nasměrovala ho ke stolu v zadní části místnosti. Rozhrnula těžký závěs na malém okně na

zadní stěně, aby na stůl dopadlo světlo. Deska stolu z tmavého mahagonu nesla stříbrem vykládané znamení Milosti.

Franka mu zdvořile pokynula, aby se posadil. Když tak učinil, přinesla dva šálky. Poté, co do nich nalila čaj z konvice, která stála na rozpáleném roštu nad krbem, postavila jeden šálek před něj a posadila se do křesla naproti němu.

Pohodlně se opřela a řekla. „Myslím, že se za tím příběhem skrývá něco víc."

Zedd si povzdechl. „To opravdu ano, ale máme málo času."

„Nevadilo by ti, kdybys mě seznámil alespoň s nejdůležitějšími body?"

„Dobrá." Zedd se nejprve napil čaje. „Vzpomínáš si na D'Haru?"

Její ruka, nesoucí šálek čaje ke rtům, se zarazila na půli cesty. „Jak by někdo mohl na D'Haru zapomenout?"

„Ano, no věc je v tom, že má dcera byla Richardova - Richard je můj vnuk - má dcera byla Richardovou matkou. Byl počat během krutého aktu znásilnění."

„To je mi líto," řekla s upřímnou sympatií. „Ale co to má co dělat s D'Harou?"

„Jeho otec byl Darken Rahl z D'Hary."

Její ruce se silně roztřásly. Ani nedokázala donést šálek čaje ke rtům. Aniž by se napila, postavila Franka šálek zpátky na stůl, aby nic nevylila.

„Chceš mi říct, že ten tvůj vnuk pochází ze spojení dvou linií čarodějů - a je to tedy ten samý lord Rahl, který požaduje kapitulaci všech států Středozemí?"

„Ach ano, to je mu podobné. To bude asi on."

„A že ten tvůj vnuk, samotný lord Rahl, je ten samý muž, který se oženil se samotnou Matkou Vyznavačkou?"

„Byl to překrásný obřad," pravil Zedd. „Opravdu hezký. Poněkud přeplácaný, to je pravda, ale stylový."

Franka si položila ruku na čelo. „Drazí duchové, opravdu nevím, jestli to vůbec dokážu strávit."

„Aha, ano. Je také válečný čaroděj. Na to jsem zapomněl - promiň. Narodil se s oběma stranami daru."

Vzhlédla k němu. „Cože?"

„Chápeš, obě strany. Odnímací magie a také obvyklá přijímací. Obě strany."

„Vím, co znamená 'obě strany'."

„Ach."

Franka polkla. „Počkej chvilku. Chiméry... chceš říct, že to byla Matka Vyznavačka, kdo je přivolal?"

„No, ona..."

Čarodějka spěšně vyskočila a její křeslo se s duněním převrátilo na podlahu. „Takže je to lord Rahl, kdo - drazí duchové, samotná Matka Vyznavačka zasvětila duši lorda Rahla - válečného čaroděje s oběma stranami daru - chimérám?"

„Přesně tak to je. Neznala skutečný význam toho kouzla... neudělala to záměrně. Je to dobrá žena a záměrně by nikdy nic takového neudělala."

„Záměrně nebo ne, jestli jsou mu chiméry v patách..."

„Poslal jsem je oba na bezpečné místo - kam se za nimi chiméry nedostanou. O to se nemusíme bát."

Vydechla úlevou. „Díky Stvořiteli alespoň za to."

Zedd si dopřál další doušek. „Hlavní problém je v tom, že jsme přišli o moc, a že svět pomalu přichází o magii. Možná se nacházíme na prahu zkázy. Jak jsem říkal, potřebuji pomoc."

Zedd pokývnul ke spadlému křeslu a Franka je na jeho tichý pokyn postavila a znovu si sedla. Usmál se na ni, řekl jí, že čaj je skvělý, a že by se sama měla také napít.

„Zedde, myslím, že v tomhle bys potřeboval spíš pomoc samotného Stvořitele. Jak myslíš, že ti budu schopna pomoci já? Já jsem jen podivná, nervózní a nevýznačná čarodějka z odlehlé země. Proč jsi přišel zrovna za mnou?"

Zedd se zamračil. Ukázal na její krk. „Proč si zakrýváš krk?"

Její prsty zabloudily k hrdlu. „Mám tam jizvu. Pamatuješ si na Krvavou Církev?" Zedd přikývl, že si pamatuje. „No, na většině míst na světě žijí lidé s podobnými názory, jako měli její členové, lidé, kteří nenávidí magii, lidé, kteří si myslí, že čarodějové jsou zodpovědní za každou nepříjemnost, která se jim v životě stane."

„Ano, všude na světě najdeš fanatiky."

„U nás má fanatismus jméno Serin Rajak. Je to obvyklý typ: zvrhlý a pomstychtivý. Má veliký talent vkládat své pocity do srdcí těch, kteří mu naslouchají, dokáže skvěle ovládat masy a přinutit je, aby ho následovaly v jeho zvrhlých způsobech."

„Takže jeho představa, jak se vypořádat se světem plným zla, spočívá v tom, že tě zabije?"

„Mě a ostatní, kteří umí kouzlit."

Na chvíli si stáhla látku, která jí zakrývala krk a ukázala mu jizvu.

„Pověsili mě za krk a on se svými následovníky pode mnou zapálil oheň. Upalování je jeho oblíbená zábava. Je přesvědčen, že oheň očistí svět od magie - přinutí ji, aby odešla ke Strážci spolu s mrtvými čaroději."

Zedd si povzdechl. „Nikdy to neskončí. Ale ty jsi ho zjevně přesvědčila, aby tě nechal na pokoji."

Usmála se. „To, co mi udělal, ho stálo oko."

„No prosím, to je mi ale ženská."

„Stalo se to už dávno."

Zedd se rozhodl změnit předmět hovoru. „Předpokládám, že už jsi slyšela o válce se Starým světem?"

„Samozřejmě. Navštívili nás zástupci Císařského Řádu, kteří tu záležitost probírají s naší vládou."

Zedd se narovnal. „Cože? Řád sem vyslal své lidi?"

„Vždyť ti to zrovna říkám. Určití lidé ve vládě pečlivě naslouchají tomu, co říká Císařský Řád. Obávám se, že Řád učinil našim vysokým představitelům lákavou nabídku. Myslím, že podobné nabídky z jeho strany k nám přišly již předtím."

Napila se a sledovala jej přes okraj šálku. Zdálo se, že rozvažuje, jestli mu má říci víc.

„Někteří lidé zvažovali, zda nemají poslat tajnou zprávu Matce Vyznavačce a požádat ji, aby sem přišla a zasáhla."

„Kvůli chimérám přišla o svou moc stejně jako ty a já. Dokud chiméry nezaženeme, v tomhle nám nepomůže."

Franka si povzdechla. „Ano, chápu, co myslíš. Bylo by nejlepší, kdyby se nám podařilo chiméry vyhnat."

„Možná, že tuhle záležitost nakonec prošetří vaši lidé."

Postavila šálek na stůl. „Kdo by podle tebe vyšetřoval úřad ministra kultury?"

„Ředitelé," nabídl Zedd.

Začala točit šálkem na desce stolu dokola. „Možná." Bylo vše, co k tomu řekla.

Když Zedd nic neříkal, rozhodla se zaplnit ticho. „Tady v Anderitu děláme, co musíme, abychom šli s davem."

„Vždycky se najdou tací, kteří chtějí vylepšit své postavení na úkor ostatních," řekl Zedd a zavrtěl se na židli. „V každém případě je to však věc, která mě momentálně tolik nezajímá. Anderit se bude muset vzdát Richardovi a novému ďhařanskému impériu, které dává dohromady, aby se postavil invazi Císařského Řádu."

Zedd si dopřál další doušek. „Zmiňoval jsem se už, že Richard je také Hledač Pravdy?"

Franka vzhlédla. „Ne, o tom ses zapomněl zmínit."

„Richard nedovolí, aby v Anderitu zůstaly zakořeněné současné způsoby - aby zde byli zkorumpovaní vládní představitelé, spolupracující s Řádem. On a Matka Vyznavačka s tím skoncují. To je jeden z důvodů, proč se rozhodl uchopit moc. Chce vytvořit vládu podle čestných a otevřených zákonů."

„Čestné zákony," odfrkla, jako by to bylo jen dětské přání. „Naše země prosperuje, Zedde. Andeři tu mají dobrý život. Kdyby to byli Hakeni, kdo naslouchá Císařskému Řádu, tak bych tomu rozuměla, protože oni jsou ti utlačovaní a měli by k tomu důvod, ale Řádu naslouchají Andeři, a to jsou přitom ti, kteří jsou u moci."

Zedd na chvíli odložil šálek s čajem. „Některé lidi hrozně štve, když jsou jiní lidé svobodní. Je to stejné, jako když následovníci Serina Rajaka nenávidí ty, kteří mají dar magie. Lidé, kteří vládnou, ze stejného důvodu často upírají svobodu volným lidem. Nalézají zalíbení v tom, že ostatním přinášejí zoufalství."

Zedd se rozhodl na chvilku odbočit od nepříjemného tématu. „Pověz mi, Franko, máš už manžela, nebo jsi stále otevřená dvoření pohledných mužů?"

Než Franka odpověděla, na chvíli se zasněně usmála. „Mé srdce už někomu patří..."

Zedd se natáhl přes stůl a pohladil ji po ruce. „To je dobře."

Zavrtěla hlavou a její úsměv zmizel. „Ne, je ženatý. Proto nemohu připustit, aby mé city vešly ve známost. Musela bych se navždycky nenávidět, kdybych mu dala jakýkoliv důvod, aby se rozhodl opustit svou překrásnou ženu a vzít si namísto toho stárnoucí čarodějku, jako jsem já. Neodvažuji se mu své pocity ani v nejmenším vyjevit."

„To je mi líto, Franko," řekl s upřímnou sympatií. „Život - nebo bych možná měl říct láska - je občas hrozně nespravedlivá záležitost. Nebo to tak alespoň může vypadat teď, ale po čase možná..."

Franka tu záležitost odmávla jako nedůležitou - spíš se snažila přesvědčit sebe než jeho, uvědomil si Zedd. Její pohled se znovu střetl s jeho.

„Zedde, mám radost, že jsi přišel zrovna za mnou - jsem ráda, že si dokonce ještě pamatuješ, jak se jmenuji - ale jak myslíš, že bych ti mohla pomoci? Jsi mnohem mocnější než já. Nebo jsi alespoň byl."

„Abych byl upřímný, nepřišel jsem proto, abych tě využil způsobem, jakým si myslíš. Přišel jsem, protože jako mladý čaroděj jsem se naučil, že právě na tomto místě byly chiméry kdysi pohřbeny - v Toscle, neboli v dnešním Anderitu."

„Vážně? To jsem nevěděla. Kde v Anderitu jsou pohřbeny?"

Zedd rozhodil ruce. „Doufal jsem, že to budeš vědět ty. Jsi jediný člověk, kterého tu znám, a proto jsem tě vyhledal. Potřebuji pomoc."

„Je mi líto, Zedde, ale nemám představu, kde by mohly chiméry být pohřbeny." Znovu pozvedla šálek a zamyšleně usrkla. „Pokud však chiméry nedokážou získat duši tvého vnuka, jak jsi říkal, budou se nakonec muset vrátit zpět do světa mrtvých. Pak se celá záležitost vyřeší i bez našeho přičinění. Náš problém zkrátka zmizí."

„Ano, taková naděje skutečně existuje, ale musíš mít na paměti povahu podsvětí."

„Nechápu."

Zedd poklepal na vnější kruh Milosti nakreslené na desce stolu. „Tady, kde končí život, začíná podsvětí." Rukou zajel až za desku stolu. „Dál už pokračuje věčnost. „Protože podsvětí je věčné, nemá tam čas žádný význam. Tam, kde končí život, je jeho začátek, ale nemá konec, takže pojem čas tam nemá smysl. Pouze ve světě živých je čas definován začátkem a koncem, a proto tu má význam.

Chiméry byly vyvolány z bezčasých prostor za světem živých a právě odtamtud odvozují svou moc, takže i pro ně je čas jen prázdným pojmem.

Možná je pravda, že pokud nezískají duši, po které touží, budou se muset vrátit do podsvětí. Protože to jsou však stvoření neovlivněná tokem času, může se stát, že tu stráví velice dlouhou dobu, během které se budou snažit získat Richardovu duši, budou se bavit tím, že na náš svět přinesou mnoho smrti a utrpení, a přesto se jim ta doba bude jevit jen jako pouhý okamžik. Takový okamžik však může trvat třeba tisíciletí. Může to být také deset tisíc let a pro ně to přesto bude doba tak krátká, že si ani nevšimnou, že už uplynula - uvědom si, že nemají duše, a proto také nechápou podstatu života a jeho délku."

Visela na každém jeho slově a zdálo se, že je uchvácena hovorem o věcech, kterým dokáže porozumět jen málo lidí - těch, kteří mají dar.

„Ano, vím, kam míříš." Pozvedla prst. „Ale podle stejného klíče mohou odejít třeba ještě dnes - zmizet, zatímco tu spolu hovoříme - protože musí pociťovat nekonečné zoufalství z toho, že pobývají ve světě, kde plyne čas a kde se musí podřídit jeho zákonům. Duše, kterou hledají, má pro pobyt na našem světě vyměřenu z jejich hlediska jen nekonečně krátkou dobu. A chiméry, aby ji získaly, ji musí chytit, dokud ještě pobývá zde."

„To je celkem rozumná úvaha, ale jak dlouho si můžeme dovolit čekat? Po určité době již bude příliš pozdě na to, aby se magie mohla zotavit. Mnozí lidé již kvůli selhání magie zemřeli. Jak dlouho může trvat, než zemřeme všichni?

Na cestě k tvému domu jsem viděl mnoho vzácných rostlin." Zedd pozvedl obočí. „Jak dlouho bude trvat, než z nedostatku magie zchřadnou? Jak dlouho může trvat, než vymře motýl královský? Umíš si představit, co nastane, až vyroste otrávené obilí?" Její obličej, pobledlý starostí, se od něj odvrátil. Kdyby ji Zedd neznal tak dobře, nikdy by k ní takhle nemluvil, ale věděl, že bez magie získají Jagang a Císařský Řád mnohem více síly. Bez magie, která by jim pomáhala, by v boji s Řádem zemřelo mnohem víc lidí a jejich krev by klidně mohla být prolita bezvýsledně.

„Franko, jako strážci závoje, ochránci bezmocných stvoření magie a služebníci kouzelných sil pomáhajících lidskému rodu, musíme jednat se vší možnou rychlostí. Nevíme, kde leží hranice, po jejímž překročení již bude pozdě na nápravu."

Zamyšleně přikývla. „Ano. Ano, máš samozřejmě pravdu. Proč potřebuješ vědět, kde jsou chiméry pohřbeny? Jak ti to pomůže při tvém úkolu?"

„Jejich dávné vyhnání, které dokázalo zrušit původní kouzlo, jež je sem přivedlo, v sobě muselo mít obsaženou i možnost nového porušení závoje. V každém protikouzlu se musí skrývat podmínka rovnováhy, která říká, že subjekt může působení kouzla zvrátit. Ke kouzlu, které chiméry zahnalo, tedy rovněž existuje kouzlo, které jim umožňuje návrat do světa živých. Toto kouzlo návratu může být mimořádně obtížné - podobně jako kouzlo tří - ale na tom nezáleží; pouhá existence návratového mechanismu je vše, co vyžaduje podmínka rovnováhy vestavěná v kouzlu vyhnání."

Zedd pomalu přejížděl prstem po okraji šálku. „Podle toho, co o této záležitosti vím, věřím, že aby kouzlo návratu začalo fungovat, musely být splněny určité přesně stanovené a málo pravděpodobné podmínky. To je důvod, proč jsem tady."

Zamyšleně se na něj dívala. „Ano, to dává smysl. Brána mezi světy, ať už je kdekoliv, bude otevřená."

„Přestože nevíš, kde jsou chiméry pohřbeny, mohla bys sloužit jako má průvodkyně."

Oplatila mu upřený pohled. „Kde budeme hledat? Máš představu, kde bychom měli začít?"

Poté, co si dopřál další doušek, odložil Zedd šálek.

„Myslel jsem, že bys mi mohla pomoci, abych se dostal do knihovny."

„Do Anderitské národní knihovny? Na statku ministra kultury?"

„To je ona. Mají tam starobylé texty. Alespoň to tak bývalo. Protože chiméry byly poraženy tady v Anderitu, možná se o tom v knihovně dochovaly záznamy nebo alespoň útržky nějakých informací. Kdybych se k nim mohl dostat, snad bych se dozvěděl, kde se to stalo, a tedy kde je brána. Možná, že tam najdu i jiné užitečné informace."

„Jak se jmenují knihy, které hledáš? Možná je budu znát."

„Nevím, které knihy by nám pomohly, jestli vůbec existují, a pokud ano, kde jsou. Budu se zkrátka muset začít prohrabovat jednotlivými svazky a zkusit něco najít."

Naklonila se dopředu. „Zedde, v knihovně jsou tisíce knih."

„Já vím, už jsem je viděl."

„A pokud nalezneš knihu, kde je to místo popsáno, co uděláš pak?"

Zedd nedbale pokrčil rameny. „Pěkně popořadě."

Kdyby nedokázal najít informace o mechanismu jejich vyhnání, možná by dokázal získat představu o tom, co je třeba udělat, pokud by věděl, kde se nachází brána. Přesto však se může ukázat, že vyhnat chiméry nebude možné bez použití magie. Zedd však věděl, že jeho dar selhal, a že proto nemusí být schopen problém vyřešit.

Možná bude přinucen uchýlit se k zoufalým krokům.

„Tak co bude s tou Národní knihovnou? Myslíš, že se tam dostanu?"

„Myslím, že s tím bych ti mohla pomoci. Jsem Anderka, na statku ministra kultury mě znají a do knihovny mám propustku. Tuto propustku má však jen málo lidí. Ti, kteří vládnou, vykládají historii po svém a křiví ji takovým způsobem, že ti z nás, kteří si pamatují víc, se nestačí divit. Podle toho, co vykládají Hakenům na zpovědních shromážděních, bych ani nepoznala, že se hovoří o té samé historii."

Na chvíli upadla do zamyšleného mlčení, ale pak se probrala a s odvážným úsměvem se napřímila. „Kdy bys tam chtěl jít?"

„Čím dříve, tím lépe."

„Myslíš, že by ses mohl představit jako učenec?"

„Myslím, že dokážu vystupovat tak, jako bych měl potíže zapamatovat si vlastní jméno."

Kapitola třináctá

„Ach, jak milé!" prohlásil Zedd radostně, když žena položila do světla vysoké lampy tlustý svazek. „Teď už to vím zcela jistě. Nemám o tom nejmenší pochybnosti. Nemůžete být nikdo jiný než dobrý duch, který mi přišel pomáhat, paní Firkinová."

Žena okamžitě zčervenala jako pubertální děvče. Její tváře, červené jako jablíčka, se roztáhly v úsměvu.

„Je to má práce, pane Rybniku."

Naklonil se k ní blíž a ztišil hlas do hravého šepotu. „Mám raději, když mi krásné ženy říkají Rubene."

Když okolnosti vyžadovaly používat smyšlené jméno, používal Zedd s oblibou jména Ruben Rybnik. Považoval je totiž za mimořádně dobře vymyšlené a oslnivé. Jednoduchý život, který vedl, jej nabádal k občasné okázalosti. Zedd považoval rozpustilost za nezbytnou pro vytvoření rovnováhy. I něco tak jednoduchého, jako používání jména Ruben Rybník, tuto potřebu uspokojovalo.

Žena zamrkala a na jeho pokus o flirtování se nechytila - pomyslel si, že je to překvapivé, když uvážil, že je docela hezká, a že musí mít celou řadu nápadníků. Zedd byl přinucen změnit přístup.

„Tedy chci říct, paní Firkonová, že bych byl rád, kdybyste mi říkala Rubene."

Zírala na něj prázdným pohledem a pak, když v jejích tmavohnědých očích viděl, že si vše uvědomila, a že se jí rozsvítilo, zazněl dlouhou místností náhlý výbuch hihňavého smíchu. Pár lidí sedících u ostatních stolů vzhlédlo. Všiml si, že se jejich směrem obrátily i oči jednoho ze strážných. Paní Firkinová si rukou zakryla smějící se ústa a její tvář získala šarlatovou barvu.

„Ruben. Znovu se rozesmála nad takovou rozpustilostí, že mu může říkat křestním jménem. Rozhlédla se kolem sebe, a pak se k němu naklonila. „Vedetta."

„Ach," prohlásil Zedd zasněně. „Jaké překrásné jméno."

S úsměvem odspěchala pryč a její vzdalující se kroky zněly měkkou ozvěnou obrovitou místností - nižším ze dvou podlaží elegantní Anderitské knihovny. Ze svého místa u stolu měl Zedd překrásný výhled oknem na západ slunce. Zář lampy osvětlovala teplým světlem medově zbarvené dubové obložení místnosti a poskytovala osvětlení pro ty, které víc zajímala slova než večeře.

Zedd před sebe položil těžký svazek, který nalezla Vedetta Firkinová. Rychlý pohled mu prozradil, že pro něj nemá žádnou cenu. Rozevřel jej a tvářil se, jako že čte, a že tento svazek je pro něj nesmírně zajímavý.

Nebyl. Kniha, kterou opravdu četl, byla na jeho stole položena v pravém horním rohu, ale i se skloněnou hlavou dokázal se zvednutýma očima číst její obsah. Kterýkoliv zvědavec, který by šel kolem něj a zajímal se, co dělá, by byl ošálen jeho malou lstí. Pár takových zvědavců se tu našlo.

Už měl na svědomí jednu senzaci, kterou způsobil svým velkolepým příchodem, když se postavil do vchodu do knihovny a učinil vzletné prohlášení, že vytvořil hypotézu zákona zahrnujícího odpovědnost druhotných dodavatelů zboží k signatářům obchodních smluv, zrušených podle nejrůznějších doložek, včetně aktu Stvoření nijak konkrétně specifikovanou a ve velmi zvláštním kontextu, nicméně však vyplývající z běžných zákonů starobylých obchodních principů, a že je přesvědčen, že bude moci svou teorii dokázat na nejrůznějších příkladech zákonů, jejichž útržky lze nalézt studiem dějin anderitského práva.

Nikdo nebyl tak statečný, aby jeho prohlášení zpochybnil. Každý, kdo v tu dobu v knihovně byl, se spokojil s tím, že jej ponechal jeho výzkumům. Pomohlo mu, že s ním šla Franka, která byla v knihovně známá.

Bylo už pozdě a lidé spravující knihovnu chtěli jít domů, ale báli se vzbudit hněv někoho, kdo má tak neobyčejnou znalost zákonů. Protože se nezdálo, že by se chystal odejít, zůstali tu i někteří pracovníci.

Zedd si nebyl jist, jestli si ho tak cení, že jsou ochotni prodloužit otevírací dobu nebo jestli ho chtějí mít pod dohledem.

Franka se tísnila na druhé straně stolu a všude kolem sebe měla rozložené nejrůznější knihy. Probírala se jednotlivými svazky a občas ho upozornila na odstavce, které považovala za zajímavé. Franka byla velice chytrá a poukázala na věci, kterých by si všiml jen málokdo, věci, které by se později mohly ukázat jako důležité. Zatím však nenalezli nic, co by pro ně mělo nějaký praktický význam. Zedd sice nevěděl, co přesně hledá, ale byl si jistý, že to ještě nenašel.

Zedd, soustředěný na četbu, málem vyskočil až ke stropu, neboť se někdo zlehka dotkl jeho ramene.

„Omlouvám se," zašeptala Vedetta.

Zedd se při pohledu na její ruměnec usmál. „Má drahá Vedetto, v žádném případě se nemáte zač omlouvat." Tázavě pozdvihl obočí.

„Ach." Sáhla do kapsy svého pracovního pláště. Opět zrudla a její ruka pátravě přejížděla po záhybech kapsy. Pak se zarazila.

„Našla jsem to." „Co?" zašeptal Zedd.

Naklonila se k němu a ztišila hlas. Zedd si všiml, že Franka je s hlavou skloněnou nad knihou upřeně pozoruje.

„Máme zakázáno to komukoliv ukazovat. Je to převeliká vzácnost." Tvář jí opět zrudla jako pivoňka. „Ale vy jste velmi zvláštní muž, Rubene, tak chytrý a tak vůbec... a tak jsem to pro vás přinesla ze sklepa, abyste se na to mohl podívat."

„Opravdu Vedetto? To je od vás neobyčejně laskavé. O co jde?"

„To nevím úplně přesně. Ale patřilo to samotnému Josefu Anderovi."

„Vážně?" Zedd dělal vše pro to, aby jeho hlas nezněl znuděně.

Dychtivě přikývla. „Hoře." „Cože?"

„Hora. Tak se mu kdysi dávno přezdívalo. Když nemám co dělat, občas si čtu starodávné texty z té doby - abych se něco naučila o našem milovaném předkovi Josefu Anderovi. Tak jsem se dozvěděla, že se mu kdysi říkalo Hora."

Teď už jí Zedd věnoval plnou pozornost a sledoval, jak vytahuje ruku z kapsy. Držela v ní nějaký malý předmět. Pocítil záchvěv zklamání, protože předmět se mu zdál příliš malý, než aby to mohla být kniha.

Ale pak mu srdce začalo bít jako splašené, protože v její ruce uviděl malou černou knížečku.

Cestovní kniha.

Pod hřbetem knihy bylo stále ještě zastrčené pero. Zedd si olízl rty a s posvátnou úctou pozoroval knihu, kterou Vedetta držela v obou rukou. Položil si prst na spodní ret. Uvědomil si, že Vedetta nemá ani v nejmenším v úmyslu vydat tak nesmírně cennou věc ze svých rukou, i kdyby to mělo být tak švarnému učenci, jakým je on. Poblíž dveří do sklepení stáli na stráži dva ozbrojení vojáci, ale nevěnovali Zeddovi žádnou zvláštní pozornost.

„Mohl bych nahlédnout dovnitř, Vedetto?" otázal se naléhavým šepotem.

„No... no, myslím, že to nebude vadit."

Žena opatrně rozevřela desky. Cestovní kniha byla v celkem dobrém stavu, podobně jako ta, kterou u sebe měla Ann, a která byla zřejmě podobného stáří. Cestovní knihy byly předměty opředené kouzly, a to byl nejspíš důvod, proč navzdory tisícům let používání vypadaly stále jako nové. To a veliká péče, kterou sestry těmto cenným knihám věnovaly. Bylo vidět, že zdejší pracovníci se ke knihám chovají se stejnou úctou jako ony.

Zedd ztuhl uprostřed nadechnutí.

Hora.

Pochopil. *Dvojče Hory* bylo sesterskou knihou té, na kterou právě hleděl. Konečně mu jednotlivé kousky skládačky zapadly do sebe. *Dvojče Hory* bylo zničeno a spolu s ním možná i návod, jak se vypořádat s chimérami.

Ale tato kniha, Cestovní kniha Josefa Andera, by ten návod mohla obsahovat také - pokud ovšem nebyl vymazán, aby uvolnil místo na další zprávy.

Jako svázaný kouzlem sledoval Vedettu Firkinovou, jak otáčí první prázdnou stránku. Měl pocit, jako by k němu tři tisíce let mrtvý čaroděj začal promlouvat osobně.

Zedd zíral na slova na další stránce. Díval se na ně tak upřeně, jak jen dokázal. Nedávala mu smysl. Obával se, že jde o kouzlo, které zabraňuje nepovolaným, aby si obsah přečetli.

Ne, to není ono. Navíc magie selhala; takové kouzlo by teď nefungovalo. Pečlivě studoval písmo a uvědomil si, že jde o jazyk, který nezná.

Pak mu to došlo. Byla to vznešená D'Harština.

Zeddovi se málem zastavilo srdce. Dnes již tento jazyk téměř nikdo nezná. Richard mu říkal, že se jej učil. Zedd o tom nepochyboval, ale Richard byl nyní na cestě do Aydindrilu. Zedd nebude schopen dostihnout ho včas.

Navíc mu pracovníci knihovny tuhle knihu určitě nepůjčí a Zedd neměl magii, která by mu s tím mohla pomoci.

„Ani ve snu bych nevěřil, že spatřím něco tak úžasného," zašeptal Zedd, který se díval, jak žena před jeho očima pomalu otáčí stránkami.

„Je to nádherná kniha," řekla s hlubokým přesvědčením. „Občas si zajdu do sklepení, sednu si a dívám se na věty napsané samotným Josefem Anderem. Představuji si, jak jeho prsty otáčejí stránky. Jsem z toho úplně rozechvělá," přiznala se.

„I já," odvětil Zedd.

Zdála se potěšená jeho přiznáním. „Je hrozná škoda, že to dosud nikdo nebyl schopen přeložit. Dokonce ani nevíme, o jaký jazyk by se mohlo jednat. Někteří z našich učenců předpokládají, že se jedná o starobylý kód používaný čaroději.

Josef Ander byl čaroděj," sdělila mu spikleneckým šeptem. „Ví to jen málokdo, ale je to tak. Byl to opravdu skvělý muž."

Zedda napadlo, jak mohou vědět, že byl tak veliký, když nemají ani představu, o čem píše. Ale pak si uvědomil, že to je přesně důvod, proč ho považují za velikého.

„Čaroděj," zopakoval Zedd. „Člověk by řekl, že takový čaroděj bude chtít, aby jeho slovům každý porozuměl."

Vedetta se zachichotala. „Ó, to je hned vidět, že toho o čarodějích moc nevíte, Rubene. Je to přesně naopak. Čarodějové jsou hrozně tajemní a vůbec."

„Asi ano," opáčil nepřítomně a na stránkách, které se mu míhaly před očima se snažil narazit na nějaké slovo, které by mu dávalo smysl.

Žádné takové tam nebylo.

„S výjimkou tohohle," sdělila mu Vedetta téměř neslyšitelným šepotem, zatímco její oči těkaly ze strany na stranu. Poklepala na stránku téměř u konce. „Tato slova se mi úplnou náhodou podařilo rozluštit. Jen tahle dvě."

„Vážně?" Zedd na ta slova zíral. „ *'Fuer Owbens'*." Pohlédl do jejích vzrušených očí. „Vedetto, vy vážně víte, co znamená *'Fuer Owbens'* nebo si význam těch slov jen domýšlíte?"

Ublíženě se zamračila. „Opravdu to vím. V jiné knize, která se jmenuje Tinderova vláda, jsem narazila na místo, kde se tahle slova vyskytují rovněž, a kde je uveden i jejich význam. Ta kniha pojednávala o..."

„Takže jste ta slova rozluštila. Co znamenají?"

Naklonila hlavu k jeho uchu a její rty se jej téměř dotýkaly. „Pece."

Zedd otočil hlavu a pohlédl do jejích tmavých očí. „Pece?"

Přikývla. „Pece."

Zamračil se. „Máte nějakou představu, co to může znamenat?"

Vedetta se zaklapnutím zavřela malou, černou Cestovní knihu.

„Je mi líto, ale nemám." Napřímila se. „Připozdívá se, Rubene. Strážní říkají, že až vám to ukážu, chtějí knihovnu zavřít."

Zedd se ani nepokoušel skrýt své rozčarování. „Samozřejmě. Každý chce jít domů, dát si večeři a spát."

„Ale můžete přijít zítra, Rubene. Hrozně ráda vám zítra pomohu a třeba na něco přijdeme."

Zedd si mnul spodní ret a jeho mysl běžela jako o závod. Probírala se každým útržkem informace, kterou získala a snažila se přijít na to, jestli něco z toho bude k užitku. Zatím to tak nevypadalo.

„Cože?" pohlédl na ni. „Co jste říkala?"

„Říkala jsem, že bych vám hrozně ráda pomáhala i zítra. Doufám, že zítra přijdete." Stydlivě se usmála. „Jste mnohem chytřejší než většina těch, kteří sem přicházejí. Jen málokdo se stará o studium starých knih jako vy. Myslím, že je to hanba. Současní lidé nemají v úctě dávné znalosti."

„Ne, to nemají," řekl se vší vážností. „S radostí přijdu zítra znovu, Vedetto."

Její obličej opět zrudl. „Možná... kdybyste chtěl, mohla bych vás pozvat k sobě domů a uvařit vám něco k jídlu?"

Zedd se usmál. „To by bylo krásné, Vedetto a vy jste opravdu velkorysá dáma, ale nebude to možné.

Jsem tu s Frankou. Ona je má hostitelka a musíme se spolu vrátit do Fairfieldu a probrat náš výzkum. Však víte, můj projekt. Ten zákon."

Obličej se jí protáhl. „Chápu. No, budu se těšit na zítřejší setkání."

Když se otočila a začala odcházet, Zedd ji chytil za rukáv. „Vedetto, mohl bych vaši nabídku přijmout zítra? Tedy jestli bude zítra ještě platit."

Na tvář se jí vrátil rozzářený úsměv. „Proč by neplatila? Samozřejmě. Vlastně bude zítřek lepší. Vlastně budu mít čas, abych... ano, zítřek se mi hodí. Má dcera bude zítra večer pryč, to vím určitě, takže si můžeme udělat příjemnou večeři ve dvou.

Můj manžel zemřel před šesti lety," doplnila a potahovala se za límec. „Skvělý člověk."

„Jsem si jistý, že ano," Zedd se postavil a hluboce se uklonil. „Tedy zítra." Zvedl prst. „A děkuji vám za to, že jste mi ukázala tu zvláštní knihu ze sklepení. Prokázala jste mi velikou laskavost."

Otočila se, aby odešla a svůj rozzářený úsměv si vzala s sebou. „Dobrou noc, Rubene."

Zamával jí prsty a zeširoka se usmál. Když mu zmizela z dohledu, otočil se k France a pokynul jí.

„Pojďme."

Franka zavřela knihu, kterou studovala a obešla stůl. Zedd jí nabídl rámě a společně začali vystupovat po velkém schodišti. Na dubovém zábradlí, které bylo umně vyřezávané a téměř stopu široké, se odráželo světlo lamp osvětlujících schodiště.

„Nějaká stopa?" zašeptala, když vyšli z doslechu ostatních.

Zedd se nenápadně ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že nikdo z lidí, kteří o ně předtím projevovali zájem, není dostatečně blízko, aby je mohl slyšet. V knihovně byli přinejmenším tři lidé, kteří Zeddovi připadali podezřelí, ale ti byli příliš daleko a zabývali se rovnáním

svitků a zavíráním knih. V šustotu papíru proto nebylo pravděpodobné, že by je mohli zaslechnout - pokud ovšem neměli dar.

Protože však magie nefungovala, nemusel se toho obávat. Malá výhoda, kterou selhání magie přineslo.

„Ne," odvětil Zedd rezignovaně. „Nenašel jsem nic, co by se nám mohlo hodit."

„Co byla zač ta malá kniha, kterou přinesla ze sklepení? Vždyť ti ani nedovolila vzít ji do ruky."

Zedd mávnul rukou. „Nic, co by se nám mohlo hodit. Bylo to ve vznešené D'Harštině." Pohlédl na ni koutkem oka. „Pokud ovšem vznešenou D'Harštinu neumíš."

„Ne. Viděla jsem ji jen párkrát v životě."

Zedd si pvzdechl. „Ta žena znala z celé knihy význam jen dvou slov: 'Pece'."

Franka se na schodech zastavila. Byli už téměř nahoře.

„Pece?"

Zedd se zamračil. „Ty víš, co to znamená?"

Franka přikývla. „Je to název místa. S výjimkou lidí, kteří mají dar, je nikdo nezná. Má matka mě tam kdysi vzala."

„Co tam je? Co je to za místo?"

Franka se začala probírat pamětí. „No... je to mimořádně horké místo. Jeskyně. V té horké jeskyni můžeš cítit moc - magii - ale nic tam není."

„Tomu nerozumím."

Franka pokrčila rameny. „Ani já. Nic tam není, ale je to zvláštní místo, což si však uvědomí jenom ti, kteří mají dar. Člověk tam má pocit něčeho... nevím, jak bych to popsala. Je tam cítit takový druh chvění, jako by ti tělem procházela úžasná síla. Ale ti, kteří nemají dar, necítí nic."

Ohlédla se, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. „O tom místě nikomu neříkáme. Je to tajné místo - jen pro ty, kteří mají dar. Protože nevíme, co tam vlastně je, držíme to v tajnosti."

„Chci se na to místo jít podívat. Můžeme tam hned vyrazit?"

„Je to vysoko v horách - několik dní cesty odtud. Jestli chceš, můžeme vyrazit ráno."

Zedd si to promyslel. „Ne, myslím, že bych tam raději šel sám."

Franka vypadala ublíženě, ale pokud tam bylo to, že si myslel, že tam nalezne, nechtěl, aby byla Franka někde poblíž. Navíc ji neznal až tak dobře, aby měl jistotu, že jí může věřit.

„Podívej, Franko, může to být nebezpečné a já bych si nikdy neodpustil, kdyby se ti něco stalo. Už jsi mi pomohla až dost a značně jsi přitom riskovala."

Zdálo se, že jí to trochu zlepšilo náladu. „Někdo asi bude muset sdělit Vedettě, že k ní asi nebudeš moci zítra přijít na večeři. Bude zklamaná." Franka se usmála. „Vím, že kdybych já byla na jejím místě, určitě bych zklamaná byla."

Kapitola čtrnáctá

Když Pavoučnatce sundával sedlo, Zedd zavzdychal námahou. Usoudil, že na takovéhle věci už začíná být starý. Při té ironii se usmál.

Položil sedlo přes kládu, aby nenavlhlo od země. Pavoučnatka ze sebe šťastně setřásla zbytek postroje, který Zedd položil na sedlo. Celou výstroj překryl sedlovou pokrývkou.

Kláda s vybavením byla schovaná pod starou jedlí, takže vše bylo alespoň do určité míry chráněno před počasím. Kolem svých věcí nakupil hranici smrkových větví, opřel je o kmen jedle a zajistil, aby se nepohnuly. Doufal, že věci vydrží v suchu. Nepochyboval o tom, že mírný deštík se brzy změní v lijavec.

Pavoučnatka zbavená zátěže začala okusovat trávu, ale neustále k němu stražila uši a pozorovala ho. Měl za sebou tvrdou čtyřdenní jízdu přes řeku Drun a do hor. Cesta pro něj byla horší než pro koně; kobyla nebyla tak stará jako on. Když Zedd viděl, že Pavoučnatka si našla zábavu, vrátil se ke svým záležitostem.

Zhruba půl tuctu jedlí, rostoucích pohromadě, zakrývalo výhled na místo jeho určení. Rychle kráčel kolem stromů, aby je obešel. Když se dostal za ně, vystoupil na skalní výstupek, který poněkud připomínal pódium.

Položil si ruce v bok a pohlédl na jezero.

Byl na velice krásném místě. Za ním v uctivé vzdálenosti kolem jezera rostl hustý les, jako by se bál přiblížit se blíž, takže s výjimkou několika odvážných jedlí rostoucích kolem sem byl celkem pohodlný přístup. Výběžek byl tu a tam pokryt křovím, ale vesměs na něm rostly jen kusy trávy a mechu. Tráva byla poseta modrými a růžovými barvami osamělých květin.

Zbytek jezerních břehů přerůstal v prudkou skalní stěnu. Mělo-li toto skalní jezero nějaké jméno, on je neznal. Jiným způsobem, než jakým to učinil on, se sem nedalo dostat.

Nad ním se tyčily ježaté vrcholky hor, které byly čím dál tím vyšší a na jejichž úbočích rostly jen tu a tam zakrnělé stromy, které se ze všech sil snažily zapustit kořeny do zvětralé skály. Napravo od něj čněl temný útes, který zastíral výhled tím směrem, ale Zedd věděl, že za ním jsou stejně jen další hory.

Na druhé straně jezera se přes vyčnívající skalní stěnu k zemi řítil vodopád. Před ním zrcadlily klidné vody jezera pokojnou scénu.

Ledové vody do jezera přitékaly z hor, z velikého jezera ležícího nad neúrodnou pustinou, kde hlídkovali jen skalní orlovci. Tyto vody byly částí pramenů řeky Danmar, která se vlévala do Drunu. Tato chladná voda, přitékající ze sídla smrti, zavlažovala údolí Nareef a dávala život.

Za vodopádem se skrývaly Pece.

Ve skalnaté zdi za pěnící vodou byly před třemi tisíci lety, díky bráně do podsvětí, kdysi pohřbeny chiméry.

A teď byly svobodné.

Čekaly na svou duši.

Při tom pomyšlení Zedd ucítil, jak mu na těle naskakuje husí kůže a měl pocit, jako by mu po nohou lezlo tisíc pavouků.

Znovu, jako již nespočetněkrát, se pokusil přivolat svůj dar magie. Dělal, co mohl, aby se přesvědčil, že tentokrát magie na jeho zavolání přijde. Rozpřáhl paže s dlaněmi nahoru směrem k nebi a usilovně se soustředil, aby vyvolal svou moc.

Horské jezero se od něj žádné magie nedočkalo. Hory čekaly a mlčky přihlížely jeho selhání.

Zedd se cítil velmi osaměle, velmi staře a smutně si povzdechl. Představoval si to tisíci různými způsoby.

Ale že zemře právě takto, si nikdy nepředstavoval.

Právě to byl důvod, proč nemohl připustit, aby se Richard dozvěděl, že na svět byly vypuštěny samotné chiméry. Richard by nikdy nepřijal to, co Zedd zamýšlí, a přesto starý čaroděj věděl, že to udělat musí.

Násilím odvrátil své myšlenky od smutných záležitostí a pohlédl na jezero. Věděl, že musí mít neustále na paměti, co dělá, protože jinak by mohl snadno selhat a jeho obětování by bylo na nic. Když už se to chystal provést, měl v úmyslu to provést správně, V každé dobře udělané práci se skrývalo uspokojení, i když to byla práce jako tahle.

Když si celou scenérii znovu prohlédl zkušeným okem, poznal, že to, co se zprvu jevilo jako tiché vody jezera, je jen přelud. Voda vířila neviděnými věcmi, které se číhavě pohybovaly sem a tam a kypěly temnými úmysly.

Vodu oživovaly chiméry smrti.

Zedd pohlédl na vodopád. Hned za ním dokázal rozeznat temné ústí jeskyně. Musel se tam dostat přes vodu, přes vodu vířící chiménami.

„Sentrosi!" Zedd rozevřel paže. „Přišel jsem svobodně nabídnout duši, kterou hledáte! Svou duši! Vydávám vám, co je mé!"

Kolem sloupce vody zavířily plameny, které se vyvalily z místa zvaného Pece. Oheň a voda se střetly a všude kolem se zvedla oblaka páry. Plameny vrhaly na povrch jezera oranžové záblesky. Vodopád se na okamžik změnil ve sloupec bílé páry. Kolem ní se ovíjely závoje černého kouře, které spolu s párou vytvořily hrozivý pilíř zvýrazňující jícen smrti.

Zaznělo jasné zazvonění, které otřáslo horami.

Sentrosi odpověděla.

Odpověď byla ano.

„Reechani!" Zavolal do vody před sebou. „Vasi!" Zavolal do vzduchu kolem sebe. „Nechte mne projít, neboť jsem vám přišel nabídnout svou duši."

Voda vířila a převalovala se sem a tam, jako by se u břehu shromažďovalo obrovské hejno ryb. Zdálo se, že oživla samotná voda, dychtivá a hladová. Zedd věděl, že to tak opravdu je.

Vzduch kolem něj jakoby zhoustl, svíral ho a nutil ho jít kupředu.

Zvedla se vlna, která se roztříštila o břeh a v gestu pozvání se stáhla zpět směrem k Pecím. Ve vzduchu zněly tisíce zvonků, jejichž nesčetné jednotlivé tóny dohromady vytvářely krystalický zvuk. Vzduch čpěl po spálenině.

Protože už začalo pršet, bylo Zeddovi celkem jedno, jestli se namočí ještě víc. Vstoupil do vody.

Čekal, že bude muset plavat, ale zjistil, že povrch vody je dost pevný na to, aby ho udržel podobně jako led, až na to, že voda se stále pohybovala. Od podrážek mu odletovaly vodní kapky, jako by kráčel skrze mělkou louži a rozstřikoval kolem sebe vodu. Při každém kroku, který učinil, našel pod nohama pevnou oporu.

Byla to podpora chimér, neboť Reechani jej vedla ke zkáze, ke své královně. Vasi, chiméra vzduchu, jej doprovázela a tkala kolem něj plášť smrti.

Zedd na sobě cítil dotek podsvětí. Při každém kroku pociťoval neodvratně se blížící smrt. Věděl, že každý krok může být jeho poslední.

Vzpomněl si na Juniho, lovce Bahenního lidu, který se utopil. Zedda napadlo, zda Juni nalezl mír, který hledal, mír, který mu chiméry nabídly než zemřel.

Protože znal podstatu chimér, Zedd byl téměř přesvědčen, že poté, co svou oběť svedou pokušením a obrazy nesmírné krásy, a před tím než z ní vysají život, odhalí chiméry svou hrůznou podstatu.

Než došel k vodopádu, jakási neviditelná věc prořízla vodní sloupec. Neviditelné ruce rozdělily vodopád na dvě části a vytvořily tak uprostřed otvor, kterým mohl projít do jeskyně za ním. Došel k závěru, že Sentrosi, vládkyně ohně, dává přednost tomu, aby byl suchý.

Vstoupil do otvoru ve skále, ale než se vydal na pouť jeskyní, uslyšel, jak ze sebe Pavoučnatka vydala naléhavé zaržání. Zedd se otočil.

Kůň stál na břehu s napjatými svaly, nohy připravené k běhu. Uši měl sklopené k hlavě a oči mu varovně blýskaly. Pavoučnatka mrskala ocasem ze strany na stranu.

„To je v pořádku, Pavoučnatko," zavolal Zedd na zvíře. „Dávám ti svobodu." Zedd se usmál. „Pokud se nevrátím... užij si života. Užij si života."

Pavoučnatka ze sebe vydala smutné odfrknutí. Zedd jí naposledy zamával a odpovědí mu bylo zaržání.

Zedd se otočil zády k padající vodě a vstoupil do temnoty. Závoj vody se za ním zavřel.

Nezaváhal. Měl v úmyslu dát chimérám to, co chtějí: duši. Kdyby je dokázal zahnat tak, aby si přitom zachránil život, udělal by to, ale bez své magie měl jen malou naději, že se mu taková věc podaří a on přitom současně zůstane v celku.

Jako První čaroděj měl poměrně rozsáhlé znalosti o problému, který musel vyřešit. Aby chiméry mohly zůstat ve světě živých, potřebovaly duši - to byla podmínka, za které byly vyvolány. Navíc potřebovaly konkrétní duši: tu, která jim byla slíbena.

Bytosti z podsvětí, které nemají duši, mají jen omezené chápání toho, co to znamená duši mít, a proto ani přesně nechápou povahu duše, která jim byla slíbena. Pochopitelně tu byly jisté obecné znaky, které chiméry dokázaly rozeznat, ale Zedd věřil, že jemnější rozdíly jim uniknou. Chimérám se svět živých musel jevit jako cizí a nepřátelský. Jeho jedinou nadějí byla jejich nevědomost.

Protože Zedd byl Richardův blízký příbuzný a Richardův život byl počat skrze Zedda, sdílely jejich duše věčné pouto a existovalo mezi nimi spojení; stejně jako si byli podobní fyzicky, byli si podobní i duševně. Stejným způsobem, jako sdíleli některé rysy, jako například tvar úst, měly podobné rysy i jejich duše.

Přesto se však od sebe v mnohém lišili, neboť každý člověk je jedinečný a v tom se skrývalo nebezpečí.

Doufal, že chiméry budou považovat jeho duši zatu, kterou chtějí, vezmou si ji místo Richardovy, a protože se zmýlí, Zeddova duše je zadusí. Tolik k teorii.

Byla to Zeddova jediná naděje. Neznal jiný způsob, jak chiméry zastavit. S každým dalším dnem narůstalo nebezpečí hrozící zničit svět živých. Každým dnem umírali lidé. Každým dnem magie slábla.

Přestože si ze všech sil přál zůstat naživu, nedokázal vymyslet jiný způsob než obětovat svůj život a zastavit tak chiméry, než bude příliš pozdě.

Když rozevřou svou náruč, aby přijaly slíbenou duši, stanou se zranitelnými a Zedd doufal, že jeho duše dokáže zničit tok kouzel, díky kterému chiméry vstoupily do tohoto světa.

Když se uváží, že byl čaroděj, nebyly vyhlídky na úspěch nijak malé; ve skutečnosti šlo o celkem rozumný plán. Ne úplně stoprocentní, ale nejlepší ze všech, které ho napadly.

Zedd věděl, že přinejmenším by se mu mohlo podařit kouzlo do určité míry narušit - podobně jako když lovec vystřelí šíp na zvíře, aby je zabil, ale nestrefí se, a tak zvíře alespoň zraní.

Nevěděl však, co to udělá s ním. Zedd v tomto směru nechoval žádné marné naděje. Důvodně předpokládal, že to, co udělá, mu buď vysaje duši z těla a on zemře, a i kdyby ne, určitě rozlítí chiméry a ty na něm vykonají svou pomstu.

Zedd se usmál. Spatřil v tom určitou rovnováhu věcí, neboť konečně znovu uvidí svou milovanou Erilyn, jejíž duše na něj čeká ve světě duchů.

V jeskyni byl nesnesitelný žár.

Její stěny se pomalu převalovaly, svíjely, otáčely a křivily, tvořeny kapalným ohněm.

Vstoupil do chřtánu nestvůry.

Uprostřed pulzující jeskyně na něj Sentrosi, královna ohně, upřela svůj smrtící pohled. Jazyky plamenů ochutnávaly vzduch kolem něj. Královna se usmála - zavíření žlutého ohně.

Naposledy se Zedd marně pokusil přivolat svou magii.

Sentrosi vyrazila směrem k němu s děsivou rychlostí, děsivou touhou.

Každou částečkou těla Zedd pocítil strašlivou bolest a jeho duši zachvátila nepředstavitelná agónie.

Svět vybuchl. Jeho křik zazněl jako zvuk umíráčku.

*****

Richard vykřikl. Zvuk zvonu mu trhal duši na kousky a hlava se mu zdála rozskočit bolestí.

Stěží si byl vědom věcí kolem sebe a bezmocně se nakláněl přes krk svého koně. Bolest způsobená pádem na zem byla ve srovnání s mocným zvoněním, které přemohlo jeho sebekontrolu a přinutilo jej křičet, vlastně jen příjemným vyrušením.

Svíral si hlavu, stočil se na cestě do klubíčka a nekontrolované křičel bolestí.

Svět se naplnil temnotou.

Všude kolem seskakovali lidé z koní a vykřikovali rozkazy. Richard je dokázal rozeznat jen jako nejasné stíny míhající se kolem. Nerozuměl slovům, která vykřikovali. Nepoznával jejich obličeje.

Nedokázal se soustředit na nic jiného než na svou bolest.

Nemohl dělat nic jiného než se snažit udržet při vědomí a při životě. Bojoval proti nemilosrdným křečím agónie.

To, že musel projít zkouškou bolesti a přežít ji, jako museli všichni ti, kteří se chtěli stát čaroději, byla jediná věc, která ho udržela naživu. Bez lekcí, které se naučil, by už byl mrtvý.

Osaměl ve svém soukromém pekle.

Nevěděl, jak dlouho se ještě dokáže udržet při životě.

*****

Vypadalo to, jako by se vše najednou zbláznilo. Beata utíkala po travnaté zemi, běžela seč jí síly stačily. Celým tělem jí projížděly záchvěvy hrůzy.

Turner přestal křičet. Jeho křik jako by trval celou věčnost, ale ve skutečnosti uběhlo jen několik málo vteřin.

„Přestaňte!" vyvřískla Beata jak nejsilněji dokázala. „Přestaňte! Copak jste se zbláznili? Přestaňte!"

Vzduch stále ještě vibroval zvukem Dominie Dirtch. Hluboký tón zvedal ze země prach, takže to vypadalo, jako by se z trávy kouřilo. Prach se třásl a valil po zemi jako dým. Osamělý malý stromek, který zasadilo předchozí družstvo, byl vyrván i s kořeny.

Celý svět jako by se otřásal přízračnými záchvěvy.

Beatě, která se řítila přes pole a křičela na ně, aby přestali zvonit, stékaly po tvářích slzy.

Turner byl vepředu na pravidelné obhlídce, aby zjistil, zda je prostor před Dominií Dirtch čistý.

Jeho křik skončil jen několik vteřin poté, co Dominie Dirtch zazvonila, ale bolest a hrůza, které v něm zaznívaly, zněly Beatě stále v hlavě. Věděla, že až do konce svého života na ten křik nebude schopna zapomenout.

„Přestaňte!" zaječela a chytila se zábradlí, aby mohla snáze vyběhnout po schodech nahoru. „Přestaňte!" vykřikla znovu, zatímco pádila vzhůru.

Beata se se zvednutými pěstmi vyřítila na plošinu, připravena udeřit toho hlupáka, který rozezněl Dominii Dirtch.

Beata zastavila, divoce se třásla a rozhlížela se kolem sebe. Emmelina stála jako přimrazená, s očima rozšířenýma děsem. I Bryce vypadal, jako by byl duchem nepřítomen. Jen na Beatu zíral, v očích se mu odrážel strach.

Dlouhá palice, používaná k rozezvučení Dominie Dirtch, byla pořád upevněná v držáku. Oba dva, kteří měli hlídku na plošině, od něj byli dost daleko. Ani jeden z nich dřevěnou palici nepoužil, aby rozezněl smrtící zbraň.

„Co jste to udělali!" zaječela na ně. „Co vás to napadlo začít zvonit! Úplně jste se zbláznili!" ohlédla se přes rameno na hromádku kostí a zkrvavených cárů masa, které byly ještě před nedávnem Turnerem.

Beata vymrštila paži a ukázala tím směrem. „Zabili jste ho! Proč jste to udělali? Co se to s vámi stalo?"

Emmelina pomalu zavrtěla hlavou. „Neudělala jsem ani krok z tohohle místa."

Bryce se začal třást. „Ani já. Seržante, my jsme na tu věc nazazvonili. Přísahám. Nemůžeme za to. Ani jeden z nás se toho ani nedotkl. Neudělali jsme to."

Beata na ně v tichosti zírala a po chvíli si uvědomila, že slyší vzdálené výkřiky. Pohlédla přes planinu k další Dominii Dirtch. Zdálo se jí, že rozeznává malinkaté postavičky pobíhající kolem, jako by se celý svět zbláznil.

Otočila se a pohlédla na druhou stranu. Tam to bylo stejné: křičící lidé pobíhající sem a tam. Beata si zaštítila oči před sluncem a pohlédla do dálky. Spatřila zbytky dvou vojáků před jejich zbraní.

Estella Rufin a kaprál Marie Fauvel doběhly k tomu, co bývalo Turnerem. Estella, držící se za hlavu, začala křičet. Marie se otočila a začala zvracet.

Toto byl způsob, na jaký byli zvyklí. Tímto způsobem postupovali. Řekli jim, že se to tak dělá celá tisíciletí.

Každé družstvo u každé Dominie Dirtch vyslalo v tu samou chvíli hlídku, která měla za úkol prozkoumat prostor před jejich stanicí. Kdyby vepředu cokoli bylo, nedokázalo by se to proplížit ani skrýt před pozornýma očima vojáka.

Stalo se to všude. Každá Dominie Dirtch po celé linii zazvonila o své vůli.

*****

Kahlan Richardem zatřásla. Stále byl ještě mimo sebe a třásl se bolestí. Jeho tělo bylo zkroucené a ona jej nedokázala udržet v klidu. Nebyla si sice úplně jistá, co se děje, ale bála se, že to ví.

Zjevně byl v nějakém smrtelném nebezpečí.

Uslyšela ho vykřiknout. Viděla ho spadnout z koně a dopadnout na zem. Jen nevěděla proč.

Její první myšlenkou bylo, že ho zasáhl šíp. Vyděsilo ji pomyšlení, že to mohl být šíp od vraha, a že je Richard mrtvý. Nenašla však žádnou krev. Celá vyděšená Richarda prohlédla, ale ani pečlivý průzkum žádnou krev neodhalil.

Kahlan se rozhlédla a spatřila tisíc d'hařanských vojáků rozestavených kolem nich.

V první chvíli, když Richard vykřikl a spadl z koně, učinili bez rozkazů vše potřebné. Jejich meče v okamžiku opustily pochvy. Sekery střelhbitě vyskočily zpoza opasků. Napřažená kopí se blyštěla ve slunci.

Všude kolem nich muži seskočili z koní na zem, připraveni k boji, v rukou zbraně. Další vojáci vytvořili kolem vnější obranný kruh. Zůstali na koních, otočili se směrem ven k očekávanému nepříteli a byli připraveni vyrazit do útoku. Zbytek vojáků se snažil najít útočníky a vyčistit prostor od nepřítele.

Kahlan se pohybovala mezi vojáky po celý život a o válčení toho věděla hodně. Podle způsobu, jakým D'Hařané zareagovali, poznala, že jsou to ti nejlepší vojáci, jaké kdy viděla. Nemusela vydávat žádné rozkazy; oni provedli všechny obranné manévry, jaké by napadly i ji, a vykonali je rychleji než by jim ona stihla vydat pokyn.

Těsně kolem ní a Richarda se sevřeli mistři meče lidu Baka Tau Mana a v jejich rukou se blyštěla ostří. Ať už byl útok proveden jakkoliv, šípem, dýkou či něčím jiným, Kahlan věděla, že vojáci, kteří je chrání, útočníkovi nedovolí, aby se k lordu Rahlovi znovu přiblížil. Když už nic jiného, bylo kolem nich příliš mnoho těl, než aby k nim mohl proletět šíp.

Kahlan, poněkud v šoku z rychlého sledu událostí, pocítila záchvěv obav z toho, jak se Cara rozhněvá, až se dozví, že celá armáda nedokázala zabránit zranění Richarda. Kahlan konec konců slíbila, že nepřipustí, aby se mu něco stalo - jako kdyby Cara nějaký slib potřebovala.

Mezi mistry meče si prorazila cestu Du Chaillu a poklekla vedle Richarda na druhé straně. Měla měch s vodou a plátno na ovázání zranění.

„Našla jsi ránu?"

„Ne," odvětila Kahlan, která ho znovu pečlivě prohlížela.

Přitiskla ruku Richardovi na tvář. Vzpomněla si, jak se Richard nakazil morem, byl stravován horečkou a nevěděl, kde je. Teď to bylo stejné. Přesto však nemohl být napaden nemocí. To, jak náhle vykřikl a spadl z koně, vypadalo spíš na zákeřnou ránu. Tělo měl však rozpálené, jako by měl vysokou teplotu.

Du Chaillu přetřela mokrým plátnem Richardovu tvář. Kahlan si všimla, že obličej Du Chaillu je zrůzněn úzkostí.

Kahlan pokračovala v prohlížení Richarda a snažila se zjistit, jestli byl bodnut dýkou nebo jestli ho zasáhla šipka z kuše. Třásl se a tělem mu probíhaly záchvěvy křečí. Hledala stále usilovněji, převrátila ho na bok, aby mu prohlédla záda, ale stále nemohla přijít na to, co ho zranilo. Soustředila se na svou činnost a snažila se nemyslet na to, jak je vyděšená, protože jinak by ji strach mohl zbavit schopnosti jednat.

Kahlan Richarda znovu položila na záda a Du Chaillu ho pohleskala po tváři. Zdálo se, že se nijak nesnaží zjistit, zda nebyl raněn. Pak se šamanka naklonila kupředu a tiše začala vyslovovat slova zaříkání, kterým Kahlan nerozuměla.

„Nemohu nic najít," přiznala nakonec Kahlan zoufale.

„Nic nenajdeš," odpověděla Du Chaillu vzdáleně.

„Jak to?"

Šamanka Baka Tau Mana mumlala k Richardovi podivná slova. Přestože Kahlan neznala jejich význam, poznala hloubku citů skrývajících se mezi nimi.

„Nemá fyzické zranění," odvětila Du Chaillu.

Kahlan se rozhlédla po vojácích, kteří je chránili. V ochranném gestu položila ruce Richardovi na hruď.

„Co to znamená?"

Du Chaillu jemně odstrčila Kahlaniny ruce pryč.

„Zraněn byl jeho duch. Duše. Pomoz mi ho narovnat."

Kahlan pohladila jemně Richarda po tváři. „Jak to víš? Jen hádáš. Nemůžeš to vědět jistě."

„Jsem šamanka. Takové věci poznám."

„Jen proto, že..."

„Našla jsi zranění?"

Kahlan se na chvíli odmlčela a probírala se svými pocity. „Máš nějaký nápad, jak bychom mu mohly pomoci?"

„Tohle je něco, co přesahuje tvou schopnost pomáhat." Du Chaillu přitiskla ruce na Richardovu hruď a sklonila přitom tmavovlasou hlavu.

„Nech mě to udělat," zamumlala Du Chaillu, „nebo náš manžel zemře."

Kahlan si sedla na paty a dívala se, jak se šamanka lidu Baka Tau Mana, s hlavou skloněnou, zavřenýma očima a rukama na Richardovi, zlehka kolébá, jako by byla v nějakém druhu tranzu. Šeptem vyslovovala jakási slova, která však nebyla určena nikomu jinému. Pak se zachvěla. Její paže se roztřásly.

Obličej Du Chaillu se zkřivil bolestí.

Náhle se prudce probrala a přerušila tak spojení. Kahlan ji uchopila za ruku.

„Jsi v pořádku?"

Du Chaillu přikývla. „Má síla. Fungovala. Vrátila se."

Kahlan pohlédla na ni a pak na Richarda. Zdálo se, že je mu lépe.

„Co jsi udělala? Co se stalo?"

„Něco se pokusilo zmocnit jeho ducha. Použila jsem své schopnosti, abych se té moci postavila a zadržela ruce smrti, které se po něm natahovaly."

„Tvá moc se vrátila?" zeptala se Kahlan pochybovačně. „Ale jak je to možné?"

Du Chaillu zavrtěla hlavou. „Já nevím. Vrátila se, když *Caharin* vykřikl a spadl z koně. Poznala jsem to, protože jsem znovu pocítila sílu závazku."

„Možná se chiméry vrátily do podsvětí."

Du Chaillu opět zavrtěla hlavou. „Ať už se stalo cokoliv, je to pryč. Má moc opět odchází." Chvíli hleděla do prázdna. „Už je pryč. Vrátila se jen na tak dlouho, abych mu mohla pomoci."

Du Chaillu začala vydávat tiché rozkazy svým mužům, že už není třeba hlídat, a že nebezpečí pominulo.

Kahlan stále nebyla přesvědčena. Pohlédla na Richarda. Zdálo se, že se uklidňuje. Začal pravidelně dýchat.

Pak se jeho oči prudce otevřely. Ve světle zamrkal.

Du Chaillu se k němu naklonila, přitiskla mu na čelo mokré plátno a otřela mu pot.

„Teď už jsi v pořádku, manželi," řekla mu.

„Du Chaillu," zamumlal, „kolikrát ti ještě musím říkat, že nejsem tvůj manžel. Chybně si vykládáš staré zákony."

Du Chaillu vrhla na Kahlan úsměv. „Vidíš? Už je mu lépe."

„Děkuji dobrým duchům, že jsi tady, Du Chaillu," zašeptala Kahlan.

„Tak mu to připomeň, až si zase začne stěžovat a nutit mě, abych odešla."

Kahlan si nemohla pomoci a při pohledu na Richardovu bezmoc při jednání s Du Chaillu se rozesmála. Rozesmála se úlevou, že je mu lépe. Náhle jí do očí vhrkly slzy, ale ona se ovládla a nerozplakala se.

„Richarde, jsi v pořádku? Co se stalo? Proč jsi spadl z koně?"

Richard se pokoušel posadit, ale Kahlan i Du Chaillu ho společně přinutily zůstat ležet.

„Obě tvé ženy ti nařizují odpočívat," poznamenala Du Chaillu.

Richard se přestal pokoušet vstát. Jeho šedé oči se obrátily na Kahlan. Pohladila ho po ruce a v tichosti vzdala dík dobrým duchům.

„Nejsem si jistý, co se stalo," řekl nakonec. „Bylo to, jako kdyby mi v hlavě zazněl zvuk - dunivý zvuk zvonu - jako by mi vybuchl v

hlavě. Ta bolest byla jako..." Z jeho obličeje se poněkud vytratila barva. „Nevím, jak to popsat. Nic takového jsem dosud nezažil."

Posadil se a tentokrát se ubránil jejich snahám znovu ho položit. „Teď už jsem v pořádku. Ať už se mi stalo cokoliv, je to pryč. Pominulo to."

„Tím bych si nebyla tak jistá," namítla Kahlan.

„Já jsem," řekl. Vypadal uštvaně. „Bylo to, jako by něco týralo mou duši."

„Něco ti jí chtělo sebrat," řekla Du Chaillu. „Pokoušelo se to o to, ale neúspěšně."

Tvářila se smrtelně vážně. Kahlan jí věřila.

*****

Kobyla stála bez pohybu s naježenou srstí, kopyta zarytá do travnaté země. Její instinkty ji nabádaly, aby začala utíkat. Tělem jí projížděly záchvěvy strachu, ale ona přesto neučinila ani ten nejmenší pohyb.

Ten muž vstoupil za padající vodu do té temné díry.

Pavoučnatka neměla díry ráda. Žádný kůň je nemá rád.

Slyšela ho křičet. Země se otřásla. Stalo se to už před dlouhou dobou. Od té chvíle se ani nepohnula. Teď se rozhostilo ticho.

Kobyla však přesto věděla, že její přítel stále žije.

Vydala ze sebe tiché zanaříkání.

Věděla, že stále žije, ale on nepřicházel.

Zůstala sama.

Pro koně není nic horšího než zůstat sám.

Kapitola patnáctá

Ann otevřela oči. Překvapilo ji, že ve slabém světle vidí tvář, kterou nespatřila již celé měsíce, ne od té doby, kdy byla ještě Prelátkou v Paláci Proroků v Tanimuře ve Starém světě.

Dívala se na sestru ve středním věku, která ji také pozorovala. Ve středním věku, pomyslila si Ann, pokud lze ovšem člověka starého přes pět set let považovat za osobu ve středním věku.

„Sestro Alessandro."

Vyslovování nahlas ji bolelo. Rty se jí ještě nevyléčily. Čelist ji pořád ještě patřičně nefungovala. Ann napadlo, jestli není zlomená. Ale i kdyby byla, nedalo se s tím nic dělat. Bude se muset uzdravit sama od sebe; nemá mágii, která by to za ni udělala.

„Prelátko," pozdravila ji žena neutrálním tónem.

Nosívala dlouhý cop, vzpomněla si Ann. Dlouhý cop, který si vždycky omotávala kolem hlavy a spínala na temeni. Teď své šedivějící vlasy nosila rozpuštěné a spadaly jí téměř k ramenům. Ann si pomyslela, že to lépe zakrývá její velký nos.

„Přinesla jsem vám něco k jídlu, Prelátko, pokud se na to ovšem cítíte."

„Proč? Proč jsi mi přinesla něco k jídlu?"

„Jeho excelence si přeje, abychom vás krmily."

„Proč ty?"

Žena se trochu pousmála. „Nemáte mě ráda, Prelátko."

Ann se snažila zatvářit vznešeně. Vzhledem k tomu, jak ji bolel obličej, si však nebyla jistá, jestli v tomto ohledu odvede dobrou práci.

„Ve skutečnosti, sestro Alessandro, tě miluji stejně jako miluji všechny Stvořitelovy děti. Zkrátka se mi jen nelíbí tvé skutky - to, že jsi zapřísáhla svou duši Bezejmennému."

„Strážci podsvětí." Úsměv sestry Alessandry se poněkud rozšířil. „Takže vy stále pociťujete odpovědnost za ženu, která je sestrou Temnot?"

Ann odvrátila tvář, přestože se z kouřící misky šířila lákavá vůně. Nechtělo se jí hovořit s padlou sestrou.

Protože byla v řetězech, nedokázala se Ann najíst sama. Bezpodmínečně odmítala přijímat jídlo od sester, které jí raději lhaly a zradily, než aby se pokusily získat svobodu. Až dodnes ji krmili vojáci. Těm se to však nelíbilo. Jejich nechuť krmit starou ženu zřejmě vyústila v objevení sestry Alessandry.

Sestra Alessandra nabrala plnou lžíci polévky a donesla ji Ann k ústům.

„Prosím, ochutnejte. Vařila jsem to sama."

„Proč?"

„Protože jsem myslela, že vám to bude chutnat."

„To už tě, sestro, znudilo trhat mravencům nožičky?"

„Ale, ale, Prelátko, vy máte dlouhou paměť. Nic takového jsem nedělala od doby, kdy jsem byla dítě, které poprvé přišlo do Paláce Proroků. Jak si vzpomínám, byla jste to vy, kdo mě přesvědčil, abych s tím přestala a snažila jste se zmírnit můj smutek nad tím, že jsem odešla z domova.

Tady, prosím, ochutnejte."

Ann byla upřímně překvapená, že ji slyší říkat 'prosím'. Otevřela ústa, aby se jí do nich vešla lžíce. Polykání ji bolelo, ale kdyby nejedla, zeslábla by. Mohla by odmítat jíst, aby zeslábla a zemřela, ale měla úkol, a tedy i důvod žít.

„Není to špatné, sestro Alessandro. Opravdu to není špatné."

Sestra Alessandra se usmála a na tváři se jí objevil výraz něčeho, co připomínalo radost. „Říkala jsem, že vám to bude chutnat. Prosím, vemte si ještě."

Ann jedla pomalu a snažila se žvýkat měkkou zeleninu tak, aby ji při tom co nejméně bolela čelist. Tvrdé kousky masa nežvýkala, ale rovnou polykala, protože se bála kousat a narušit tak hojivý proces.

„Vypadá to, že budete mít na rtu jizvu."

„Mí milenci budou smutní, když uvidí, jak je má krása zmařená."

Sestra Alessandra se rozesmála. Nebyl to zlý nebo cynický smích, ale zvonivý smích skutečného pobavení.

„Vždycky jste mě dokázala rozesmát, Prelátko."

„Ano," řekla Ann jedovatě. „Proto jsem také dlouho nedokázala rozpoznat, že jsi se přidala na stranu zla. Myslela jsem, že má malá Alessandra, má šťastná malá Alessandra, nemá v srdci zlobu. Příliš jsem věřila, že miluješ Světlo."

Úsměv sestry Alessandry zmizel. „Milovala jsem ho, Prelátko."

„Lžeš," odsekla Ann. „Milovala jsi jen sama sebe."

Žena chvíli mlčky míchala polévku a nakonec donesla Ann ke rtům další lžíci. „Možná máte pravdu, Prelátko. Vždycky jste ji měla."

Ann opatrně polykala sousta a rozhlížela se po neútulném malém stanu. To, že se zjevila mezi sestrami Světla zřejmě způsobilo takový rozruch, že Jagang přikázal, aby ji ubytovali odděleně od ostatních. Proto jí přidělili malý stan. Každou noc, když se pochod zastavil, zatloukli do země železný kolík, ke kterému ji připoutali. Kolem ní pak vztyčili stan.

Během dne, když se připravovali na cestu, ji hodili do hrubé, dřevěné bedny, která měla víko zajištěné závorou a ocelovými zámky. Způsobem uzamykání si nebyla jistá, protože znala krabici jen zevnitř a neměla čas si ji prohlédnout zvenku. Když byla zavřená v bedně, naložili ji do zavřeného vozu, který zjevně neměl okna ani větrání. Věděla to, protože vyhlížela škvírami ve dřevě a neviděla světlo.

Když zastavili na noc, vytáhli ji ven a jedna ze sester ji doprovodila na latrínu. Pak ji přikovali k zemi a kolem ní postavili stan. Pokud cítila potřebu během dne, měla na výběr jen dvě věci. Buď to vydržela až do večera nebo ne.

Občas se ani nenamáhali stavět kolem ní stan a jednoduše ji nechali připoutanou ke kůlu jako psa.

Ann si svůj malý stan postupně oblíbila a měla radost, když ho kolem ní postavili. Byl jako její soukromá svatyně, kde si mohla natáhnout unavené nohy a ruce, lehnout si a modlit se.

Ann polkla lžíci polévky. „Pověz mi, přikázal ti Jagang ještě něco jiného, než že mě máš krmit? Možná mě týrat pro jeho nebo tvé pobavení?"

„Ne." Sestra Alessandra si povzdechla. „Mám vás jen krmit. Z toho, co vím, se ještě nerozhodl, co s vámi udělá. Mám ale pocit, že chce, abyste zůstala naživu, protože mu jednoho dne můžete být užitečná."

Ann ji sledovala, jak lžící míchá polévku. „Nemůže vstoupit do tvé mysli, víš? Ne teď."

Sestra Alessandra vzhlédla. „Proč si to myslíte?"

„Chiméry jsou volné."

Lžíce se zachvěla. „Také jsem to slyšela." Lžíce znovu začala kroužit. „Povídačky. Nic víc to není."

Ann se zavrtěla a snažila se najít si na drsné zemi větší pohodlí. Udivovalo ji, že navzdory tomu, jak ke stáru přibrala na váze a měla tedy na svém těle tukový polštář, není schopna si poradit s hrbolky a výčnělky na zemi.

„Přála bych si, aby to byly jen povídačky. Proč myslíš, že tvá magie nefunguje?"

„Vždyť funguje."

„Myslím tvou přijímací magii."

Ženiny hnědé oči se sklopily k zemi. „Myslím, že jsem ji vlastně ani nezkoušela, to je vše. Nepochybuji o tom, že kdybych se o ni pokusila, fungovala by."

„Tak to zkus. Uvidíš, že mám pravdu."

Zavrtěla hlavou. „Jeho excelence to nepovoluje, pokud si to sama výslovně nepřeje. Je... nemoudré jednat jinak než podle přání Jeho excelence."

Ann se k ženě naklonila. „Alessandro, chiméry jsou na svobodě. Magie selhala. Pro zázrak Stvoření, proč si myslíš, že jsem v tomhle postavení? Kdybych mohla použít magii, nemyslíš, že bych jim způsobila pořádné potíže, než by mě zajali?

Používej hlavu, Alessandro. Nejsi žádná hlupačka, tak se podle toho chovej."

Pokud se něco o Alessandře dalo říct s naprostou jistotou, byl to fakt, že nebyla hloupá. Jak je možné, že tak chytrá žena mohla padnout do nástrah Strážcových slibů, nebylo Ann jasné. Napadlo ji, že lži mohou ošálit i chytré lidi.

Ann se vyhýbala používání oslovení 'sestro' nejen proto, že to byl výraz úcty, ale také proto, že Ann měla pocit, že se ženou, kterou zná polovinu tisíciletí, a kterou měla značnou část té doby ráda, může hovořit daleko přímočařeji bez tohoto oslovení. Používání titulu 'sestra' by jen připomínalo Alessandřino spojení se sestrami Temnot.

„Alessandro, Jagang se nemůže dostat do tvé mysli. Jeho moc snového cestovatele selhala stejně, jako selhala má síla."

Sestra Alessandra ji pozorně sledovala, ale nedávala na sobě nic znát.

„Možná, že svou moc dokáže vyvolat skrze naši sílu, a on si zachoval svou moc vstupovat do myslí sester Temnot."

„Hlouposti. Teď přemýšlíš jako otrok. Jestli chceš přemýšlet jako otrok - s hanbou musím říct podobně jako sestry Světla - jdi pryč."

Zdálo se, že žena váhá, jestli má odejít a ukončit rozhovor nebo zůstat. „Nevěřím vám. Jagang je všemocný. Určitě nás teď sleduje skrze mé oči, poslouchá, o čem hovoříme, a já o tom ani nevím."

Ann byla přinucena spolknout plnou lžíci polévky, kterou jí Alessandra neočekávaně strčila do úst. Pomalu žvýkala a prohlížela si ženinu tvář.

„Můžeš se vrátit zpátky do náruče Světla, Alessandro."

„Cože!" Chvilkový záblesk hněvu v ženiných očích roztál v pobavení. „Prelátko, vy jste musela zešílet."

„Myslíš?"

Sestra Alessandra donesla Ann k ústům další sousto. „Ano. Zapřísáhla jsem se vládci podsvětí. Sloužím Strážci. Teď jezte."

Než mohla Ann polknout, donesla jí Alessandra ke rtům další lžíci. Než ze sebe stihla vypravit slovo, byla donucena spolykat půltucet soust.

„Alessandro, Stvořitel by ti odpustil. Jeho láska a odpuštění jsou nekonečné. Přijal by tě zpátky do své náruče. Mohla by ses vrátit na stranu Světla. Cožpak by se ti nelíbilo vrátit se na výsluní Stvořitelovy lásky?"

Sestra Alessandra ji neočekávaně udeřila hřbetem ruky. Ann narazila hlavou tvrdě o zem. Alessandra měla tvář staženou vzteky a oči jí výhružně plály. „Můj pán je Strážce! Nemluvte hlouposti! Na tomto světě mi vládne Jeho excelence. V podsvětí má duše bude patřit Stráž-

ci. Nebudu poslouchat, jak mě nabádáte, abych zradila závazek ke svému mistrovi. Slyšíte?"

Ann se obávala, že uštědřená rána zmařila hojení její čelisti. Příšerně to bolelo. Oči se jí naplnily slzami. Sestra Alessandra nakonec uchopila Ann, oděnou do ubohých hadrů, za rameno a pomohla jí se posadit.

„Nepřipustím, abyste říkala takové věci v mé přítomnosti. Rozumíte?"

Ann mlčela, neboť se bála vyvolat další výbuch hněvu, který by vyústil v novou ránu. Sestra Alessandra byla zjevně stejně nemocná, jako Annina čelist.

Sestra Alessandra pozdvihla misku s polévkou. „Moc toho už nezbylo, ale měla byste to dojíst."

Alessandra zírala na misku, jako by ji ze všeho na světě nejvíc zajímala lžíce, která plavala v polévce. Odkašlala si. „Omlouvám se. že jsem vás udeřila."

Ann pokývla. „Odpouštím ti, Alessandro." Ženiny oči již nebyly naplněny hněvem a pohlédly na Prelátku. „Opravdu, Alessandro," zašeptala Ann upřímně a s úžasem sledovala titánský souboj citů, které se zjevně svářely v nitru její dřívější žákyně.

Alessandřiny oči se sklopily k zemi. „Není co odpouštět. Jsem, co jsem a nic to nezmění. Nemáte představu o věcech, které jsem udělala, abych se stala sestrou Temnot." Vzhlédla a na tváři měla nepřítomný výraz. „Nemáte představu o moci, kterou jsem na oplátku získala. Neumíte si to představit, Prelátko.'"

Ann se jí málem zeptala, jaké dobro jí to přineslo, ale rozhodla se držet jazyk za zuby a v tichu dojíst polévku. Při každém polknutí se zachvěla bolestí. Lžíce cinkla, když ji Alessandra pustila do prázdné misky.

„Bylo to výborné, Alessandro. Nejlepší jídlo, jaké jsem jedla od... od doby, kdy mě chytili. Myslím, že tu jsem už týdny."

Sestra Alessandra pokývla a vstala. „Pokud nebudu zaměstnaná, přinesu vám něco k jídlu i zítra."

„Alessandro." Žena se otočila. Ann jí pohlédla do očí. „Mohla bys se mnou chvilku posedět?"

„Proč?""

Ann se hořce zasmála. „Každý den jsem uvězněná v bedně. Noc co noc mě přikovávají k zemi. Byla bych ráda. kdyby se mnou někdo, koho znám, chvilku poseděl, to je vše."

„Jsem sestrou Temnot."

Ann pokrčila rameny. „A já sestrou Světla. Přesto jsi mi však přinesla polévku."

„Přikázali mi to."

„No co. Byla jsi ke mně upřímnější než sestry Světla, které jsem přišla vysvobodit. Mrzí mě, že to musím říct, ale je to tak." Ann zachrastila řetězy a lehla si na bok. Odvrátila se od sestry Alessandry. „Je mi líto, že se o mne musíš starat. Teď možná Jagang chce, aby ses vrátila zpátky pobavit jeho muže."

Uvnitř stanu zavládlo ticho. Venku se vojáci smáli. popíjeli a hráli v kostky. Dovnitř pronikala vůně pečeného masa. Ann alespoň přestaly trnout zuby hladem. Polévka byla vynikající.

Z dálky Ann zaslechla zvuk ženského křiku. Křik se změnil ve zvonivý smích. Bezpochyby jedna z táborových prostitutek. Občas bylo možné zaslechnout výkřiky, ve kterých zaznával skutečný děs. Z těch zvuků se Ann často zapotila, a s hrůzou myslela na to, co se s těmi ubohými ženami děje.

Sestra Alessandra se nakonec znovu posadila. „Klidně s vámi mohu chvilku posedět."

Ann se k ní obrátila. „To budu moc ráda, Alessandro. Opravdu ráda."

Sestra Alessandra jí pomohla se posadit, a pak obě dvě seděly v narůstajícím tichu a naslouchaly zvukům tábora, které sem doléhaly zvenčí.

„Jagangův stan," řekla Ann po chvíli. „Slyšela jsem, že to je opravdu něco. Prý je na něj úžasný pohled."

„Ano, to je. Připomíná palác. Přesto však nemohu říct, že bych tam chodila ráda."

„Vzhledem k tomu, že jsem se s tím člověkem setkala, si umím představit proč. Víš, kam míříme?"

Odpovědí jí bylo zavrtění hlavy. „Sem nebo tam, není v tom žádný rozdíl. Jsme otrokyně, které slouží Jeho excelenci."

Alessandře v hlase zaznívala beznaděj a Ann se rozhodla, že stojí za pokus vzbudit v sestře naději. „Věř mi, Alessandro, že ti nemůže vstoupit do mysli."

Sestra Alessandra na ni zamračeně pohlédla a Ann jí pověděla, jak závazek k lordu Rahlovi chrání každého, kdo jej přijal. Ann se vyhýbala podrobnostem o tom, co závazek pro ni a pro ostatní, kteří Richardovi přísahali, opravdu znamená na osobní úrovni a spíše se jej snažila vysvětlit jako nabídku k záchraně. Žena jí naslouchala bez poznámek.

„Teď," řekla Ann na závěr, „magie Richardova závazku nefunguje, ale nefunguje ani Jagangova magie, takže jsem před snovým cestovatelem pořád v bezpečí." Zasmála se. „Pokud ovšem nevstoupí do tohoto stanu, to připouštím."

Sestra Alessandra se rozesmála spolu s ní.

Ann se podařilo přesunout si spoutané ruce do klína a přitáhnout řetězy co nejblíž, takže měla dost místa na to, aby mohla pod sebou zkřížit nohy.

„Až se chiméry nakonec vrátí do podsvětí k tvému vládci, začne závazek k Richardovi znovu fungovat, a přestože se vrátí i Jagangova moc, budu před ní chráněna i nadále. Navzdory tomu, že jsem tu uvězněná, je tohle jedna z mála příjemných věcí - vědomí, že Jagangova moc mi nemůže vstoupit do mysli."

Sestra Alessandra seděla bez hnutí.

„Věřím," doplnila Ann, „že pro tebe musí být úleva necítit v hlavě Jagangovu přítomnost."

„Není poznat, když tam je. Člověk přitom necítí nic zvláštního. S výjimkou... když chce, abych se to dozvěděla."

Když Ann nic neříkala, uhladila si šaty. „Ale myslím, že nevíte o čem mluvíte, Prelátko. Snový cestovatel je právě teď v mé mysli a sleduje nás."

Vzhlédla a čekala, co na to Ann odpoví. Ann místo toho řekla, „jen o tom přemýšlej, Alessandro. Jen o tom přemýšlej."

Sestra Alessandra sebrala misku. „Už bych měla jít."

„Děkuji, že jsi přišla, Alessandro. Děkuji za polévku. A děkuji ti za to, že jsi se mnou poseděla. Bylo hezké se s tebou znovu setkat."

Sestra Alessandra přikývla a vyběhla ze stanu.

Kapitola šestnáctá

Přestože to bylo jen stěží postřehnutelné, byla travnatá země, dosahující k horizontu před Beatinou Dominií Dirtch, o něco vyšší než země po obou stranách obrovité kamenné zbraně, a proto poskytovala pevnější oporu zvláště pro koně. Po nedávných deštích byla země napravo poměrně rozblácená. Nalevo to nebylo o nic lepší. Vzhledem k jedinečnému vyvýšení země teď lidé, zvláště po dešti, procházeli raději kolem Beatina postavení než kolem ostatních stanic.

Nebylo jich mnoho, ale ti, kteří touto oblastí cestovali do Anderitu a procházeli divočinou, nejčastěji přicházeli k její stanici. Beatě se líbilo, že má tak zodpovědný úkol, může se vyptávat lidí na důvod jejich návštěvy a vydávat jim svolení ke vstupu do země. Pokud přišel někdo, o kom měla pocit, že by ho neměla vpustit, poslala ho na hraniční stanici, kde si ho vzala na starost staniční hlídka.

Měla hřejivý pocit, že rozhoduje o důležitých věcech a není bezmocná.

Bylo vzrušující vidět cizince přicházející z dalekých krajů, moci si pohovořit s cizokrajnými návštěvníky a prohlédnout si jejich neobvyklé oděvy. Zřídkakdy pospolu cestovali více než dva nebo tři lidé. Bez výjimky na ni pohlíželi s úctou: byla velitelkou tohoto postavení.

Dnešního jasného slunečného rána však Beatě divoce bušilo srdce. Ti, kteří se objevili tentokrát, byli jiní. Tentokrát jich také rozhodně nebylo málo. Tentokrát to vypadalo na skutečné nebezpečí.

„Carino," přikázala Beata, „připrav se na můj pokyn udeřit."

Hakenská žena na ni zamžourala. „Jsi si jistá?" Carina byla krátkozraká; neviděla nic, co od ní bylo dál než třicet kroků a noví příchozí byli téměř na horizontu.

Tohle bylo něco, co Beata ještě nikdy nedělala. Dnes poprvé přikázala vytáhnout z držáku palici určenou k rozeznění zvonu. Když se dnes ti lidé objevili, nic jiného jí nezbylo. Samozřejmě, že podobnou situaci nacvičovali, ale dnes poprvé o tom samostatně rozhodovala. Kdyby tu nebyla, očekávalo se, že voják na hlídce v okamžiku, kdy spatří ohrožení, vykoná to samé na vlastní pěst, ale díky Beatině přítomnosti bylo na ní, aby vydala rozkaz. Ona byla velitelkou. Ostatní na ní záviseli.

Od té nešťastné události přidali na držák s palicí další zámek, i když si byli jistí, že to nebyla palice, co zbraň rozezvučelo. Nikdo jim nenařídil tak učinit: Beata měla zkrátka lepší pocit, když věděla, že se zvýšilo zabezpečení palice. Všichni měli lepší pocit a doufali, že se podobná náhoda již nebude opakovat.

Dosud nikdo nezjistil, proč se Dominie Dirtch rozezvonila.

Beata si otřela zpocené dlaně o šaty. „Jsem si jistá. Udělej to."

V obvyklých případech, když se objevili nějací příchozí, bylo snadné rozeznat, že nejsou nebezpeční. Většinou šlo o obchodníky s vozy nebo členy nomádských kmenů z divočiny, kteří chtěli obchodovat s vojáky pohraničních posádek - těm Beata nikdy nepovolovala vstup - obchodníky, kteří se z toho či onoho důvodu vydávali touto neobvyklou cestou, a občas se tudy také vraceli z hlídky vojáci anderských Zvláštních strážních jednotek.

Tito vojáci nepatřili do pravidelné armády. Byli jiní. V jejich řadách sloužili pouze muži a Beatě připadali, jako že jsou zvyklí čelit potížím jakéhokoliv druhu. Pravidelným anderitským vojákům, jako byla Beata, nevěnovali žádnou pozornost.

Jednou, když se tady objevili, jim přikázala zastavit. Beata věděla, co jsou zač, protože kapitán Tolbert je všechny o Zvláštních jednotkách informoval a nařídil jim, aby ty muže propustili, pokud se tu objeví. Ona se jich chtěla jen zeptat, jestli něco nepotřebují, protože to konec konců byli vojáci jako ona a Beatu napadlo, že by stálo za to s nimi poklábosit.

Oni však po jejím příkazu nezastavili. Celá řada obrovitých mužů si jí ani nevšimla, prokráčela kolem a jen jejich velitel se na Beatu krátce pousmál.

Lidé, kteří se objevili dnes, však neměli se Zvláštními jednotkami nic společného. Beata nevěděla, co si o nich myslet, s výjimkou toho, že vypadají opravdu nebezpečně. Dokázala rozeznat stovky koní a vojáků, oblečených v tmavých uniformách, kteří na horizontu zastavili a roztáhli se.

I z takové dálky na ně byl úchvatný pohled.

Beata pohlédla na Carinu a spatřila ji, jak napřahuje palici. Annetta jí s těžkým nástrojem pomáhala. Obě se chystaly udeřit do Dominie Dirtch.

Beata k nim přiskočila a zachytila držadlo palice dřív než s ním mohly máchnout.

„Nevydala jsem rozkaz! Co je to s vámi? Nechte toho."

„Ale seržante," namítla Annetta, „jsou to vojáci - spousta vojáků - a nejsou to naši. Je jasné, co musíme udělat."

Beata ji odstrčila. „Dávají nám signál. Copak to nevidíš?"

„Ale Beato," zakňourala Annetta, „nejsou to naši. Nemají tu co dělat."

„Vždyť ani nevíš, co tu chtějí!" Beata byla vyděšená a rozzuřená, že Carina s Annettou málem udeřily do zbraně na vlastní pěst. „Nezbláznily jste se? Ani nevíte, kdo jsou. Mohly jste zabít nevinné lidi.

Obě dvě dostanete dnes hlídku navíc. A za neuposlechnutí rozkazu to tak bude po celý týden. Rozumíte?"

Annetta sklonila hlavu. Carina zasalutovala, protože nevěděla, jak jinak by měla na potrestání reagovat. Beata se mohla rozzlobit i na kohokoliv jiného z jejího družstva, který by se pokusil chybně udeřit do Dominie Dirtch, ale hluboko uvnitř byla ráda, že jde o dvě Hakenky, a že se neprovinil nikdo z Anderů.

Na horizontu zamával nějaký člověk na koni bílou vlajkou, připevněnou na konci tyče či kopí. Beata nevěděla, na jakou vzdálenost dokáže Dominie Dirtch zabíjet. Možná, že kdyby na ni Carina a Annetta zazvonily, nic by se těm lidem nestalo, ale po tom, co se stalo Turnerovi, Beata doufala, že už zbraň nikdy neuvidí zvonit, když před ní budou lidé - pokud se zcela jasně nebude jednat o útočníky.

Beata viděla, že cizí vojáci čekají a z jejich středu vychází několik lidí, kteří se blíží směrem k jejímu postavení. Jak Beata věděla, taková byla pravidla. Příchozí museli zamávat vlajkou, a pokud jich bylo pří-

liš mnoho, smělo jich přijít jen několik, aby oznámili, proč přicházejí a požádali o dovolení projít.

Nechat se přiblížit několik zástupců nebylo nikterak nebezpečné. Dominie Dirtch dokázala zabít nepřítele, i když byl jen jediný krok před ní. Nezáleželo na tom, jak blízko se člověk dostal - nezáleželo ani na počtu.

Přicházeli čtyři lidé, dva pěšky a dva na koni a za sebou zanechali zbytek. Když se dostali blíž, bylo možno rozeznat, že jde o dva muže a dvě ženy. Jeden muž a žena jeli na koni, druhý pár šel pěšky. Na té ženě na koni bylo něco...

Když si Beata uvědomila, kdo je ta žena, srdce jí málem vyskočilo až do krku.

„Vidíte?" řekla Beata Carin a Annettě. „Umíte si představit, co by se stalo, kdybyste na tu věc zazvonily? Umíte si to představit?"

Obě dvě s pokleslými čelistmi zíraly na přibližující se lidi. Při pomyšlení na to, co by se mohlo stát, se Beatě roztřásla kolena.

Beata se otočila a zahrozila na ty dvě pěstí. „Okamžitě ukliďte tu palici. A neopovažujete se k Dominii Dirtch ani přiblížit! Rozumíte?"

Obě zasalutovaly. Beata se obrátila a seběhla dolů, přičemž brala schody po dvou. Ani v těch nejodvážnějších snech ji nenapadlo, že někdy dojde k něčemu takovému.

Nikdy ji nenapadlo, že se osobně setká se samotnou Matkou Vyznavačkou.

Lapala po dechu a spolu se zbytkem svého družstva sledovala, jak se k nim blíží žena v dlouhé bílé róbě. Jeden z mužů jel po její pravici. Vedle nich šli pěšky další muž a žena. Žena byla těhotná. Muž jdoucí pěšky po levici Matky Vyznavačky byl oděn ve volných šatech neurčitého stylu. Měl meč, ale jeho ostří bylo zasunuto v pochvě.

Muž jedoucí po pravici Matky Vyznavačky byl ovšem něco zcela jiného. Beata nikdy neviděla nikoho jako je on, celého oděného v černém, se zlatým pláštěm, který mu splýval dozadu. Pohled na něj bral dech.

Beatu napadlo, jestli je to ten muž, o kterém slyšela, že se oženil s Matkou Vyznavačkou: lord Rahl. Rozhodně vypadal jako lord. Byl to ten nejúžasněji vyhlížející muž, jakého kdy Beata spatřila.

Beata vyštěkla na dvě dívky, které se stále ještě zdržovaly na plošině. „Vypadněte tam odtud!"

Obě seběhly dolů a Beata je i se zbytkem družstva vyrovnala do řady. Kaprál Marie Fauvel, Estella Rufin a Emmelina stály po Beatině pravici. Dvě dívky, které seběhly z plošiny, se připojily ke třem anderským chlapcům, Norrisovi, Carlovi a Brycemu po její levici. Všichni se vyrovnali do řady a sledovali, jak se k nim čtyři lidé blíží.

Když Matka Vyznavačka sesedla, Beata a celé její družstvo pokleklo na kolena a všichni sklonili hlavy. Nebylo potřeba, aby k tomu byl vydán rozkaz. Ze své pozice na kolenou si Beata prohlížela nádherný bílý oděv Matky Vyznavačky a dlouhý vodopád jejích hustých hnědých vlasů. Tak krásné vlasy Beata nikdy neviděla, tak dlouhé a elegantně vyhlížející. Byla zvyklá na tmavé vlasy Anderů nebo rudé vlasy Hakenů, takže hustá hříva, která ve slunečním světle zářila medovou hnědí, skýtala tak neobyčejně vzácný pohled, až to vypadalo, že Matka Vyznavačka není obyčejný člověk, ale bohyně.

Beata byla ráda, že musí sklonit hlavu, neboť byla vyděšena z představy, že se její pohled střetne s pohledem Matky Vyznavačky. Jen díky tomuto strachu Beata sklopila zrak a vyhnula se obavě, že bude přistižena, jak na celou čtveřici upřeně civí.

Po celý život slýchala historky o moci Matky Vyznavačky, o úžasných kouzlech, která vytváří, o tom, jak dokáže proměnit lidi v kámen, pokud se jí znelíbí a o dalších hrůzu nahánějících věcech.

Beata ztěžka polkla, třásla se a byla téměř na pokraji paniky. Byla jen prostou hakenskou dívkou a teď měla náhle pocit, že se ocitla na špatném místě. Nikdy nepředpokládala, že se ocitne tak blízko Matky Vyznavačky.

„Povstaňte, mé děti." zazněl zeshora hlas.

Jen jeho zvuk, tak milý, tak jasný, tak přátelský, téměř rozptýlil Beatin strach. Nikdy si nepomyslela, že Matka Vyznavačka bude mít hlas tak... tak ženský. Beata se odjakživa domnívala, že její hlas bude znít jako hlas ducha přicházejícího ze světa mrtvých.

Beata se zbytkem družstva povstala na nohy, ale hlavu měla stále skloněnou, neboť se bála pohlédnout přímo do očí Matky Vyznavačky. Výcvik nezahrnoval poučení o tom, jak se chovat, když se střetnou se samotnou Matkou Vyznavačkou, neboť to byla možnost, kterou

nikdo nepokládal za pravděpodobnou. Teď se to však stalo a hakenská dívka si s tím musela poradit sama jak nejlépe uměla.

„Kdo tu velí?" Byl to hlas Matky Vyznavačky, který stále zněl velmi přátelsky, ale byl v něm i stěží postřehnutelný zvuk železné autority. Alespoň to však nevypadalo, že má Matka Vvznavačka v úmyslu na někoho seslat blesk.

Beata udělala krok dopředu, ale zrak měla stále sklopený k zemi. „Já, Matko Vyznavačko."

„A jmenuješ se?"

Beatino bušící srdce odmítalo zpomalit. Nedokázala se přinutit přestat se třást. „Vaše ponížená služebnice, Matko Vyznavačko. Seržant Beata."

Beata málem vyskočila z kůže, když ji za bradu uchopily jemné prsty a zdvihly její tvář. A pak pohlédla přímo do zelených očí samotné Matky Vyznavačky. Bylo to jako hledět na vysokého, překrásného, usmívajícího se dobrého ducha.

Dobrý duch nebo ne, Beata stála přimrazena bezmocnou hrůzou.

„Ráda tě potkávám, seržante Beato." Matka Vyznavačka pokynula nalevo. „Tohle je Du Chaillu, přítelkyně, a Jiaan, další přítel." Pak položila ruku na rameno vysokého muže vedle ní. „Tohle je lord Rahl," řekla a její úsměv se rozšířil. „Můj manžel."

Beata nakonec sebrala odvahu a její pohled se přesunul na lorda Rahla. I on se přátelsky usmíval. Beatě se dosud nikdy nestalo, že by se na ni důležití lidé usmívali takovým způsobem. A to vše díky tomu, že se připojila k anderitské armádě, a že navzdory své zlé hakenské povaze koná dobro.

„Nevadilo by vám, kdybych se podíval na Dominii Dirtch, seržante Beato?" zeptal se lord Rahl.

Beata si odkašlala. „Ach - no - ne, pane. Ne, pane. Prosím, budu přešťastná, budu-li vám moci ukázat Dominii Dirtch. Poctěna, chci říct. Chci říct, že budu poctěna, budu-li vás moci provést."

„A naši muži," zeptala se Matka Vyznavačka a milosrdně tak ukončila Beatino žvatlání, „mohou se nyní přiblížit?"

Beata se uklonila. „Odpusťte. Omlouvám se. Samozřejmě, že mohou, Matko Vyznavačko. Pochopitelně. Promiňte. Pokud dovolíte, dohlédnu na to."

Poté, co jí Matka Vyznavačka pokývla, vyběhla Beata nahoru po schodech a cítila se jako hlupák, že Matce Vyznavačce zapomněla říct, že ji vítá v Anderitu. Popadla roh a zatroubila signál 'všude čisto' posádkám Dominie Dirtch po obou stranách. Pak se otočila k vojákům čekajícím v dálce a dlouze zadula, aby jim dala na vědomí, že mají svolení přijít, a že mohou bezpečně projít kolem Dominie Dirtch.

Lord Rahl vycházel nahoru po schodech. Beata odtrhla roh od rtů a opřela se o zábradlí. Bylo na něm něco, něco v jeho přítomnosti, co jí bralo dech. Ani samotný ministr kultury, před tím než jí udělal, co udělal, v ní nevzbuzoval takový úžas jako tenhle muž, lord Rahl.

Nebyla to jen jeho velikost, jeho široká ramena, jeho pronikavé šedé oči nebo jeho černozlatý oděv s širokým opaskem, na kterém byly zlatě vyšívané kožené kapsy a zvláštní symboly. Byla to jeho přítomnost.

Nevypadal tak vyšňořeně a vyumělkovaně jako anderští představitelé, jako Dalton Campbell a ministr kultury. Měla však pocit, že je mnohem víc ušlechtilý, cílevědomý a také... nebezpečný.

Smrtící.

Tvářil se velmi přátelsky a byl hezký, ale ona věděla, že kdyby se na ni jeho šedé oči obrátily v hněvu, padla by na místě mrtvá jen díky jejich pronikavosti.

Byl-li někde na světě muž hodný toho, aby pojal za choť Matku Vyznavačku, byl to právě lord Rahl.

Za ním šla po schodech nahoru ta těhotná žena a její oči se pozorně rozhlížely kolem sebe, jako by si všechno ukládala do paměti. I na této tmavovlasé ženě bylo něco, díky čemu vypadala jako šlechtična. Ona a ten druhý muž, oba s tmavými vlasy, trochu připomínali Andery. Měla na sobě to nejpodivnější odění, jaké kdy Beata viděla; na pažích a přes ramena měla našity tenké různobarevné střapce.

Beata pozdvihla ruku. „Toto je Dominie Dirtch, lorde Rahle." Beata původně chtěla oslovit i onu ženu, ale její jméno jí úplně vypadlo z hlavy, a ona si na ně nedokázala vzpomenout.

Oči lorda Rahla přejížděly po obrovské kamenné zbrani vytesané do tvaru zvonu.

„Před tisíci lety byla vytvořena Hakeny," pokračovala Beata, „jako vražedná zbraň proti Anderům, ale dnes slouží jako záruka míru."

S rukama sepjatýma za zády zkoumal lord Rahl nespočetné tuny kamení, které tvořily Dominii Dirtch. Očima se vpíjel do každičkého detailu způsobem, jaký Beata ještě u nikoho neviděla. Napůl čekala, že lord Rahl k Dominii Dirtch promluví, a že mu zbraň odpoví.

„A jak je to podle vás možné, seržante?" zeptal se aniž na ni pohlédl.

„Pane?"

Když se k ní konečně otočil, pohled jeho šedých očí jí vyrazil dech.

„Říkáte, že Hakeni napadli Anderit, je to tak?"

V zajetí jeho pohledu měla co dělat, aby ze sebe vůbec vydala hlásku. „Ano, pane." Podařilo se jí ze sebe vyloudit stěží víc než zašeptání.

Palcem ukázal přes rameno na kamenný zvon. „A to si myslíte, že když sem nájezdníci přijeli, měli přitom Dominii Dirtch přivázanou na zádech, seržante?"

Beatě se roztřásla kolena. Zoufale si přála, aby se jí nikdo na nic neptal. Přála si, aby ji a její vojáky nechali on i Matka Vyznavačka být a jeli do Fairfieldu promluvit si s důležitými lidmi, kteří ví, jak správně odpovídat na otázky.

„Pane?"

Lord Rahl se otočil a ukázal na kámen tyčící se před ním. „Je zjevné, že tohle sem nikdo nepřivezl, seržante. Je to příliš veliké. A podívejte se, kolik těch zvonů tu je. Musely být postaveny přímo zde, bezpochyby s pomocí magie."

„Ale hakenští vrazi, kteří zaútočili..."

„Jsou namířeny ven, seržante, směrem k nájezdníkům, ne dovnitř proti anderitským obyvatelům. Je jasné, že byly postaveny jako zbraně pro obranu."

Beata polkla. „Ale učili nás..."

„Učili vás lži." Zdálo se, že je nešťastný z toho, co vidí. „Tohle je čistě obranná zbraň." Zkoumal Dominii Dirtch ze všech stran a hodnotil ji kritickým pohledem. „Jednotlivé zvony pracují společně. Byly tu postaveny jako linie obrany, nejsou to nástroje invaze."

Způsob, jakým to řekl, jakoby téměř s politováním, Beatě napovídal, že tuto poznámku nemyslel nijak útočně. Zdálo se, že říká to, co mu přijde na mysl v okamžiku, kdy si sám danou skutečnost uvědomí.

„Ale Hakeni..." řekla Beata stěží víc než šepotem.

Lord Rahl trpělivě stál a čekal, co z ní vypadne. Beatina mysl vířila zmatenými myšlenkami.

„Nejsem vzdělaný člověk, lorde Rahle. Jsem pouhá Hakenka, povahou zlá. Odpusťte mi, že jsem se neučila dost dobře na to, abych mohla lépe zodpovědět vaše otázky."

Ztěžka si povzdechl. „Seržante Beato, na to, abyste viděla, co máte přímo před očima, nepotřebujete vzdělání. Používejte hlavu."

Beata tiše stála, neschopna pokračovat v rozhovoru.

On byl důležitý muž. Slyšela o lordu Rahlovi spoustu věcí, o tom, jak mocný člověk to je, že je to mág s neuvěřitelnou silou schopný proměnit den v noc. Tento muž nevládl pouze jedné zemi jako ministr kultury a Suverén. Panoval v tajemném impériu D'Haře, a nyní postupně ovládal celé Středozemí.

A byl to také muž, který se oženil s Matkou Vyznavačkou. Beata si všimla výrazu, jaký měla Matka Vyznavačka v očích, když na lorda Rahla pohlédla během představování. Z toho výrazu Beata poznala, že Matka Vyznavačka lorda Rahla miluje a respektuje. To bylo nad slunce jasnější.

„Měla bys poslouchat, co ti říká," prohlásila těhotná žena. „On je také Hledač Pravdy."

Beatě poklesla čelist. Promluvila dřív než jí strach stihl svázat jazyk. „Znamená to, že ten meč, který máte u pasu, je Meč Pravdy, pane?"

Meč jí připadal jako obyčejná zbraň, která se od té její lišila jen málo. Byl v celkem obyčejné, černé kožené pochvě a jílec měl rovněž omotán kůží.

Lord Rahl na chvíli vytáhl meč z pochvy, a pak jej zasunul zpátky. Obličej se mu zachmuřil.

„Tohle? Ne... tohle není Meč Pravdy. Zrovna teď... ho s sebou nemám."

Beata neměla nervy na to, aby se zeptala proč. Bylo jí trochu líto, že nemá příležitost vidět opravdový Meč Pravdy. Byl kouzelný. To už

by bylo něco - kdyby spatřila Meč Pravdy, po kterém tak toužil Fletch. Mohla by mu o tom vyprávět. To, že byla v armádě a velela jedné z Dominií Dirtch, jí umožnilo zažít věci, o jakých se jemu nemohlo ani snít.

Lord Rahl se obrátil k tyčící se zbrani. Zdálo se, že zapomněl na cokoliv jiného a soustředil se jen na mechem pokrytý kámen před sebou. Stál stejně nehybně jako kamenný zvon. Téměř se zdálo, jako by s ním splýval.

Vztáhl ruku, aby se Dominie Dirtch dotkl.

Žena ho uchopila za zápěstí a přinutila ho ruku stáhnout.

„Ne, můj manželi. Nedotýkej se té věci. Je..."

Lord Rahl se otočil, aby jí pohlédl do očí a dokončil, co ona nechala nevyřčeno. „Zlá."

„Takže to také cítíš?"

Přikývl.

Samozřejmě, že je zlá, měla chuť říct Beata; vždyť ji vyrobili Hakeni.

Pak se Beatino obočí zvlnilo údivem. Ta žena lorda Rahla nazvala svým manželem, ale i Matka Vyznavačka prohlásila, že je lord Rahl její manžel.

Lord Rahl pohlédl na blížící se vojáky a začal sbíhat dolů po schodech. Žena naposledy pohlédla na Dominii Dirtch, a pak se otočila, aby vyrazila za ním.

„Manžel?" Beata nemohla odolat, aby se na to těhotné ženy nezeptala.

Hrdě pozvedla tvář a obrátila se k Beatě. „Ano. Já jsem manželkou lorda Rahla. Hledače, *Caharina*, Richarda."

„Ale, ale Matka Vyznavačka říkala..."

Žena pokrčila rameny. ,,Ano, my obě jsme jeho ženy."

„Obě? Dvě...?"

Žena začala scházet se schodů. Je to důležitý muž. Může si dovolit mít víc než jednu ženu." Žena se zastavila a ohlédla se. „Já jsem kdysi měla pět manželů."

Beatě se rozšířily oči a jen se dívala, jak žena mizí za schody. Ranní vzduch se chvěl duněním kopyt koní blížících se vojáků. Beata dosud neviděla žádné vojáky, kteří by vypadali tak odhodlaně a ne-

bezpečně jako tihle. Byla vděčná za svůj výcvik: kapitán Tolbert jí řekl, že díky výcviku dokáže bránit Anderit proti komukoliv, dokonce i proti mužům, jako jsou tito.

„Seržante Beato," zavolal na ni lord Rahl.

Beata přešla k zábradlí kolem zvonu. Viděla, že se zastavil u svého koně, a že je otočený k ní. Matka Vyznavačka právě uchopila svého koně za uzdu. Vložila nohu do třmene.

„Ano, pane?"

„Nepředpokládám, že byste zhruba před týdnem na tuhle věc zvonili?"

„Ne, pane, nezvonili."

Otočil se zpátky ke koni. „Děkuji vám, seržante."

„Ale ona se rozezvonila sama od sebe."

Lord Rahl ztuhl na místě. Těhotná žena se prudce otočila. Matka Vyznavačka, která už napůl vylezla na koně, zase seskočila zpátky na zem.

Beata seběhla dolů, aby na ně nemusela pokřikovat podrobnosti o té záležitosti na takovou dálku. Zbytek jejího družstva se schoval za Dominií Dirtch, aby nepřekážel v cestě tak důležitým lidem; bojí se, pomyslela si Beata, aby je Matka Vyznavačka nesežehnula pouhým svým pohledem. I Beata před tou ženou stále pociťovala bázeň, ale hrany jejího strachu se již otupily.

Lord Rahl hvízdl na vojáky a zvedl paži, čímž jim přikázal, aby co nejrychleji projeli skrz a dostali se za Dominii Dirtch. Bylo jasné, že nechce, aby se zdržovali v nebezpečném pásmu, kdyby Dominie Dirtch znovu o své vůli zazněla. Zatímco kolem nich s duněním projížděly stovky mužů na koních, pokynul Matce Vyznavačce, těhotné ženě a druhému muži, aby se co nejrychleji dostali dozadu za základnu kamenného zvonu.

Jakmile byly ženy v bezpečí, popadl Beatu za uniformu na rameni a stáhl ji zpátky z nebezpečného pásma před zbraní. Beata před ním - převážně ze strachu - ztuhla v pozoru.

Zamračil se na ni způsobem, ze kterého se Beatě roztřásla kolena.

Co se stalo?" zeptal se tiše, jako by se bál, že samotný zvuk hlasu by mohl způsobit, že Dominie Dirtch znovu zazvoní.

Přistoupila k nim Matka Vyznavačka a postavila se vedle něj. Jeho těhotná žena se postavila na druhou stranu.

„No, to nevíme, pane." Beata si olízla rty. „Jeden z mých mužů... Turner, byl..." Ukázala za lorda Rahla. „Byl na hlídce, když ta věc zazvonila. Byl to příšerný zvuk. Opravdu hrozný. A Turner..."

Beata cítila, jak jí po tváři kane slza. Přestože před tímto mužem a Matkou Vyznavačkou nechtěla ukázat slabost, nedokázala tu slzu zadržet.

„Stalo se to pozdě odpoledne?" zeptal se lord Rahl.

Beata přikývla. „Jak to víte?"

Nevšímal si její otázky. „Zazvonily všechny? Nejen tahle jedna, ale všechny v řadě?"

„Ano, pane. Nikdo neví proč. Několik důstojníků procházelo celou linii a snažilo se najít příčinu, ale nic bližšího nám nedokázali říct."

„Zemřelo hodně lidí?"

Beata sklopila zrak. „Ano, pane. Jeden z mých mužů a jak mi řekli, i spousta ostatních. Vozy s obchodníky na hranici, lidé vracející se z ciziny... každý, kdo před Dominií Dirtch stál, když zazvonila... bylo to zkrátka hrozné. Zemřít takovým způsobem..."

„Rozumíme," řekla Matka Vyznavačka soucitným tónem. „Mrzí nás vaše ztráta."

„Takže nikdo nemá představu, proč se to vlastně stalo?" dožadoval se lord Rahl.

„Ne, pane, alespoň nám o tom nikdo neřekl. Ptala jsem se velitelů družstev vedle nás a u nich to bylo stejné; i jejich Dominie Dirtch zazvonily samy od sebe, ale nikdo neví proč. Ani důstojníci, kteří to přišli prošetřit, zřejmě nevěděli důvod, protože se nás ptali, co se stalo."

Lord Rahl přikývl a zdálo se, že je hluboce zamyšlen. Vítr zdvihal jeho zlatý plášť. Matka Vyznavačka i jeho druhá těhotná žena si odhrnovaly vlasy z tváře.

Lord Rahl pokynul ke zbytku jejího družstva. „A tihle lidé jsou všichni, které máte k hlídání hranice? Jen tak málo... vojáků?"

Beata pohlédla na zbraň tyčící se nad nimi. „Pane, na rozeznění Dominie Dirtch stačí jediný člověk."

Pohledem znovu přejel po ostatních členech jejího družstva. „To jistě. Děkuji vám za pomoc, seržante."

On i Matka Vyznavačka rychle nasedli. Ona i muž a těhotná žena, kteří šli pěšky, se připojili ke zbytku vojáků. Lord Rahl se však ještě otočil k Beatě.

„Povězte mi, seržante Beato, myslíte si, že já - a Matka Vyznavačka - jsme horší než Andeři? Myslíte si, že i my máme zlou povahu?"

„Ach ne, pane. Jen Hakeni se rodí s pokřivenou, zlou duší. Nikdy nemůžeme být tak dobří jako Andeři. Naše duše jsou prokleté a neschopné se očistit; jejich duše jsou čisté a neschopné zlých skutků. Nikdy nemůžeme být zcela očištěni; můžeme jen doufat, že se nám podaří naši zlou povahu ovládnout."

Smutně se na ni usmál. Jeho hlas změkl. „Beato, Stvořitel netvoří zlo. Nikdy by nevytvořil tvou duši s tím, že by ji učinil zlou. Máš stejnou schopnost konat dobro jako kdokoliv jiný a Andeři mají stejně jako kdokoliv jiný schopnost konat zlo."

„To není to, co jsme se učili, pane."

Jeho kůň pohodil hlavou a odtančil pár kroků, dychtivý připojit se k ostatním. Lord Rahl koně poplácal po hnědém krku, a jakoby s ním skrze svůj dotyk dokázal promlouvat, ho uklidnil.

„Jak jsem říkal, učili vás špatně. Jsi stejně dobrá, jako každý jiný, Beato - Haken nebo Ander, na tom nezáleží. To je cíl našeho boje: zajistit, aby všichni lidé dostali stejnou šanci.

Buďte s tou věcí opatrná, seržante, s tou Dominií Dirtch."

Beata předpisově zasalutovala. „Ano, pane, to rozhodně budu."

Upřeně jí pohlédl do očí, a pak se pěstí udeřil do levé strany hrudi a oplatil jí tak pozdrav. Jeho kůň vzápětí přešel do cvalu, aby dohonil ostatní.

Když se Beata dívala, jak odjíždí, uvědomila si, že tohle byla možná ta nejúžasnější věc, jaká se jí za celý život mohla stát - hovořit s Matkou Vyznavačkou a lordem Rahlem.

Kapitola sedmnáctá

Když Dalton Campbell vešel do místnosti, Bertrand Chanboor vzhlédl. Byla tam i Bertrandova žena, která stála před jeho zdobeným stolem. Dalton jí krátce pohlédl do očí. Byl trochu překvapen, že ji tu vidí, ale dospěl k závěru, že tohle je natolik závažná záležitost. že je dobře, že tu je.

„No?" zeptal se Bertrand.

„Potvrdili, co jsme věděli už předtím," odpověděl Dalton. „Spatřili to na vlastní oči."

,,A opravdu s sebou mají vojáky?" zeptala se Hildemara. „I tohle je tedy pravda?"

„Ano. Odhady se pohybují kolem tisíce mužů."

Neslyšně zaklela, prstem poťukávala na Bertrandův stůl a zamyslela se. „A ti hlupáci na hranici je jen tak beze všeho pustili."

,,Právě takovou armádu jsme sami vytvořili, jak si jistě vzpomínáš?" připomněl jí Bertrand. „Konec konců také pouštějí přes hranici naše 'Zvláštní strážní jednotky'."

,,Stráže na hranici za to nemohou," promluvil Dalton. „Nemohli přece dost dobře odmítnout vstup Matce Vyznavačce. A ten muž s ní nebude nikdo jiný než sám lord Rahl."

Ministr v náhlém výbuchu hněvu popadl skleněné plnicí pero a rozpřáhl se. Udělal několik kroků a vztekle jím mrštil proti zdi. Pak přešel k oknu, opřel se o rám, naklonil se ven a zahleděl se do dáli.

„Při zázraku stvoření, Bertrande, ovládej se trochu," zavrčela lady Chanboor. Otočil k ní tvář zrudlou hněvem a pozdvihl pěst.

„Tohle může zničit všechno naše snažení! Pracovali jsme na tom roky, pečlivě jsme kultivovali vzájemné vztahy, seli jsme semena vzájemné důvěry, pečovali jsme o úrodu, která vyrostla díky našemu po-

tu, a právě když se konečně snažíme sklidit ovoce našeho snažení, přijede ta čubka s tím - s tím - s tím d'hařanským bastardem lordem Rahlem!"

Hildemara si založila ruce na prsou. „Tvůj vztek náš problém opravdu nevyřeší. Přísahám, Bertrande, občas se chováš hůř než opilý rybář."

„Ten rybář určitě chlastá proto, že má pitomou ženu, a to s ním mám společné!"

Zaskřípěl zuby a odkopl stranou křeslo. Bezpochyby se připravoval na pronesení dlouhé tirády plné výčitek. Dalton si všiml, že Hildemara se celá naježila a sevřela pěsti.

Když se ti dva začali hádat, obvykle Daltona ignorovali, jako by byl jen kus nábytku. Tentokrát měl však důležitější věci na práci než sledovat jejich nesmyslné argumenty, poslouchat jejich křik a plýtvat cenným časem. Musel udílet rozkazy, jejichž znění bude závislé na tom, co se zde rozhodne. Musel začít připravovat vše potřebné.

Vzpomněl si na Franku a napadlo ho, zda již dokázala obnovit svou moc. Poslední dobou ji příliš často nevídal, a když už ano, vypadala nesoustředěně. Trávila spoustu času v knihovně. Ve chvíli, jako byla tato, by se mu velice hodila její pomoc. Její magická pomoc.

„Matka Vyznavačka a lord Rahl jedou velice rychle a mí muži měli co dělat, aby se s nimi střetli ještě před Fairfieldem," řekl Dalton ještě předtím, než se Bertrand stihl pustit do své ženy, nebo než ona po něm stihla něco hodit. „Budou tu během hodiny - přinejlepším dvou. Měli bychom se připravit."

Bertrand na něj chvíli zíral, pak si přitáhl křeslo a posadil se. Ruce položil na stůl. „Ano, máte pravdu, Daltone. Máte úplnou pravdu. První věc je, že musíme někam uklidit Steina a jeho muže. Nedělalo by dobrotu, kdyby..."

„Na to už jsem dohlédl, pane ministře. Některé z nich jsem poslal na prohlídku skladišť pšenice, jiní se chtěli jít podívat na strategické cesty vedoucí Anderitem."

Bertrand vzhlédl. „Výborně."

„Pracovali jsme příliš dlouho, než abychom to všechno ztratili teď, když jsme tak blízko," řekla Hildemara. „Pokud si udržíme klid-

nou hlavu, nevidím jediný důvod, proč bychom nemohli pokračovat podle plánu."

Její manžel přikývl a zdálo se, že jako vždy, když se začal zaobírat obtížnými záležitostmi, ho přešel veškerý vztek. Měl podivuhodnou schopnost v jednu chvíli se rozhněvat a za okamžik se vesele smát.

„Snad ano." Obrátil se na Daltona. „Jak blízko je Řád?"

„Stále ještě docela daleko, pane ministře. Vojáci Steinových 'Zvláštních strážních jednotek', kteří přijeli včera, mi řekli, že ještě alespoň čtyři týdny cesty. Možná i o něco víc."

Bertrand pokrčil rameny, jeho obočí se zvlnilo a na rtech se mu objevil suchý úsměv. „Tak budeme muset Matku Vyznavačku a lorda Rahla prostě zdržet."

Hildemara se pěstmi opřela o stůl a naklonila se k manželovi.

„Ti dva, lord Rahl a Matka Vyznavačka, budou očekávat naši odpověď. Už je to dost dlouho, co našim zástupcům v Aydindrilu dali na výběr, buď se k nim připojit nebo čelit možnosti války, pokud odmítneme. Poslali je sem zpátky s varováním, že pokud se odmítneme připojit k d'hařanskému impériu, dobudou naši zemi silou a nebudou brát žádné ohledy."

Dalton s ní souhlasil. „Bude to právě naše země, kam se obrátí jejich síly, pokud nebudeme souhlasit s podmínkami kapitulace. Kdybychom byli malý, nevýznamný stát, bezpochyby by je naše zdržovací taktika nezajímala, ale za současného stavu věcí, pokud se k nim odmítneme připojit, staneme se primárním cílem jejich útoku."

„Velké soustředění jejich sil se nachází, jak jsem slyšela, na jih odtud," připojila Hildemara. „Lord Rahl není člověk, kterého by bylo možné přehlížet nebo z něj dělat hlupáka. Mnohé z ostatních zemí - mezi jinými Jara, Galea, Herjborgue, Grennidon a Kelton - se k němu už připojily, ať už z donucení nebo z vlastní vůle. Lord Rahl má sám o sobě obrovskou armádu z D'Hary, ale když k tomu připočteme i tyto země, je jeho síla opravdu hrozivá."

„Ale on tu nemá celou svou armádu," řekl Bertrand, z nějakého důvodu náhle naprosto klidný. „Řád bude schopen se s jeho jednotkami vypořádat. Dominie Dirtch dokáže zadržet jakýkoliv útok ze strany d'hařanského impéria."

Dalton o tom měl značné pochybnosti. „Mé zdroje mi tvrdí, že tenhle lord Rahl je čaroděj nepředstavitelné moci. Je také Hledačem Pravdy. Obávám se, že takový muž bude znát způsob, jak se s Dominií Dirtch vypořádat."

Hildemara se zamračila. „Kromě toho Matka Vyznavačka, lord Rahl a asi tisíc vojáků už linií Dominie Dirtch prošli a jsou ve vnitrozemí. Budou požadovat naši kapitulaci. Pokud k tomu dojde, přijdeme o veškerou moc. Než sem dorazí Řád, uplynou celé týdny - a pak již bude pozdě."

Zahrozila na manžela prstem. „Pracovali jsme na tom příliš dlouho, než abychom teď všechno ztratili."

Bertrand sepjal ruce a usmál se. „Tak je budeme muset, jak už jsem říkal, co nejvíc zdržet, že ano, má drahá?"

*****

Dlouhý temný had d'hařanských vojáků se vlnil po cestě vedoucí ke statku ministra kultury. V jejich čele jeli Richard a Kahlan. Tmavá kůže a blyštivá ocel. Do západu slunce zbývala jen asi hodina a jeho poslední paprsky dopadaly na zem zpoza potrhaných mračen. Konečně se blížili k cíli.

Richard si rozepjal těsnou d'hařanskou košili a pohlédl na udiveného havrana, který jim kroužil nad hlavami. Jeho chraptivý křik zvěstoval jejich přítomnost a Richarda se zmocnilo nepříjemné tušení.

Měli za sebou horký a těžký den. On a Kahlan na sobě měli náhradní šaty, které jim přivezli vojáci, aby bylo možné vyprat jejich vlastní oděvy, a připravovali se na setkání, o němž oba věděli, že k němu brzy dojde.

Richard se ohlédl přes rameno a zachytil vražedný pohled Du Chaillu. Přinutil ji jet na koni, aby urazili větší vzdálenost, a aby nestrávili na cestě ani o den víc. Jejich cesta už tak trvala příliš dlouho.

Baka Tau Mana neměli jízdu na koni nijak v oblibě. Za obvyklých okolností by Du Chaillu jeho přání, aby nasedla na koně, jednoduše ignorovala. Tentokrát však věděla, že pokud se jeho přání nepodvolí, nechá ji Richard a ostatní daleko za sebou.

Caře zjevně trvalo nějaký čas, než našla síly generála Reibische a vyslala za nimi vojenskou eskortu. Richard, Kahlan a Baka Tau Mana se dost dlouho museli pěšky prodírat divočinou. Než je dojeli d'hařanští vojáci na koních, neurazili příliš velkou vzdálenost.

Jejich rychlost zpomalovala i přítomnost Du Chaillu, i když šamanka to nečinila úmyslně. Neustále protestovala a říkala, že jízda na koni ublíží jejímu nenarozenému dítěti - dítěti, o kterém Richardovi neustále připomínala, že je vlastně jeho. Právě její nenarozené dítě Richarda dlouho zdržovalo od toho, aby ji přinutil nasednout.

V každém případě původně nechtěl, aby s nimi šla. Když však přijeli d'hařanští vojáci se zásobami a náhradními koňmi, odmítla se vrátit domů, přestože původně slíbila, že tak učiní.

Ke cti jí bylo třeba přičíst to, že si nikdy nestěžovala na obtíže spojené s cestováním. Když ji však Richard přinutil nasednout na koně rozhněvala se a hněv ji neopouštěl.

Kahlan, která nejprve přítomnost šamanky Baka Tau Mana přijímala velice chladně, se k ní ode dne, kdy Richard spadl z koně, chovala mnohem vřeleji. Byla přesvědčená, že Du Chaillu mu zachránila život. Richard oceňoval Du Chaillinu snahu pomáhat, ale nevěřil, že to byl její zásah, co mu zachránilo život.

Pořád si nebyl úplně jistý, co se vlastně stalo. Od chvíle, kdy spatřil Dominii Dirtch a dozvěděl se, že ve stejnou dobu, kdy pocítil strašlivé bolesti, zazvonila na vlastní pěst, pochopil, že ty dvě události spolu nějak souvisí a nevěřil, že zásah Du Chaillu celou záležitost nějak ovlivnil. Bylo v tom něco mnohem většího, než si ona uvědomovala a něco mnohem složitějšího, než byla ona s to pochopit.

Od spatření Dominie Dirtch Richard všechny nutil ke spěchu, a to navzdory těhotenství šamanky. Protože i Du Chaillu stála blízko těch kamenných zvonů a cítila něco z toho, co pocítil i on, zdaleka již proti spěchu tak neprotestovala.

Richard spatřil jezdce, který se k nim blížil, a který za sebou zvedal mračno prachu. Zvedl ruku. Slyšel, jak se v odpověď na jeho signál začínají celým vojskem šířit rozkazy, díky kterým řada vojáků rychle zastavila. Když zastavili, rozhostilo se náhle ticho a on si uvědomil, jaký hluk dělá, když jsou v pohybu.

„To bude naše uvítání," řekla Kahlan.

„Jak daleko je to k ministrovu statku?" zeptal se Richard.

„Už jsme blízko. Urazili jsme víc než polovinu cesty z Fairfieldu. K cíli nám zbývá asi tak jedna míle."

Richard a Kahlan sesedli z koní, aby se setkali s blížícím se jezdcem. Jeden z vojáků převzal uzdu Kahlanina koně. Richard mu podal i svou uzdu, a pak předstoupil před ostatní. Kahlan šla spolu s ním. Rukou dal signál, aby kolem nich vojáci netvořili obranný kruh.

Jezdec na koni byl mladý muž, který zastavil a seskočil ze sedla. Jednou rukou držel otěže, poklekl na koleno a uklonil se. Kahlan jako Matka Vyznavačka jej přivítala a on povstal. Měl na sobě livrej skládající se z černých bot, tmavých kalhot, bílé košile s nabíraným límcem a nákrčníkem a světlehnědý doublet lemovaný černým a hnědým vyšíváním.

Muž před Richardem sklonil rudovlasou hlavu. „Lord Rahl?"

„Ano, správně."

Narovnal se. „Jmenuji se Rowley. Poslal mne ministr kultury, abych vás přivítal a vyjádřil jeho radost nad tím, že jste vy a Matka Vyznavačka poctili anderitský lid svou přítomností."

„Tím jsem si jistý," pravil Richard ironicky. Kahlan ho loktem šťouchla do žeber. „Děkujeme, Rowleyi. Ukažte nám místo, kde si naši muži mohou postavit tábor."

„Ano, Matko Vyznavačko. Ministr chtěl, abych vám řekl, že si v naší zemi můžete vybrat jakékoliv místo. Budete-li chtít, můžete své muže nechat utábořit přímo na statku, kde vám budou k dispozici."

Richardovi se ten nápad moc nelíbil. Nechtěl, aby jeho muži byli nahuštěni na poměrně malém prostoru. Chtěl, aby byli poblíž, ale současně museli být schopni zaujmout vhodné obranné postavení. Ať už si ostatní mysleli cokoliv, musel tuto zemi považovat za potenciálně nepřátelské území.

Ukázal na pšeničné pole. „A co kdybychom je nechali utábořit tady? Vlastníkovi pole samozřejmě nahradíme veškeré škody."

Rowley se uklonil. „Jak si přejete, lorde Rahle. Ministrovým přáním je, abyste si vybral dle libosti. To pole patří státu a pšenice máme nadbytek, takže pro nás nemá žádnou zvláštní cenu.

Až se váš doprovod utáboří k vaší spokojenosti, ministr by uvítal, kdybyste ho vy a Matka Vyznavačka navštívili. Rád by na vaši počest

uspořádal večeři. Požádal mě, abych vám sdělil, že dychtí po setkání s vámi, a že se těší, až znovu spatří Matku Vyznavačku."

„Bohužel..."

Kahlan ho znovu šťouchla. „Vyřiďte ministrovi, že nám bude ctí s ním povečeřet. Požádejte ho však, prosím, aby měl ohled na to, že máme za sebou dlouhou jízdu, a že jsme unaveni. Ocenili bychom, kdyby šlo jen o tichou večeři, která nebude mít více než tři chody."

Rowleyho tento požadavek evidentně zaskočil, ale slíbil, že jej ministrovi okamžitě přednese.

Jakmile se rozjel pryč, přistoupila k nim Du Chaillu.

„Potřebuješ se vykoupat," poznamenala k Richardovi. „Jiaan říká, že kousek za tím kopcem je jezírko. Pojď, vykoupeme se."

Kahlan svraštila obočí. Du Chaillu se sladce usmála.

„Pořád ho k tomu musím nutit," řekla. „Je hrozně stydlivý, když se máme společně vykoupat. Když se svlékáme ke koupeli, jeho obličej zrudne" - ukázala, na Richardovu tvář - „zrovna jako teď. Kdykoliv mi řekne, abych se svlékla, je přesně takhle rudý."

Kahlan si založila ruce na prsou. „Neříkej."

Du Chaillu přikývla. „Také se s ním ráda koupeš? Zdá se, že on se s ženami koupe hrozně rád."

Teď Richard konečně pochopil, jak moc Du Chaillu rozhněvalo, že musela jet na koni, a že má v úmyslu vyrovnat skóre.

Kahlan na něj upřela zelené oči. „Jak je to s tebou, ženami a vodou?"

Richard pokrčil rameny, neboť neměl náladu hrát tuhle hru. „Chceš se k nám přidat? Mohla by to být zábava." Zamrkal na ni, pak se otočil a uchopil Du Chaillu za ruku. „Tak tedy pojďme, *ženo*. Půjdeme napřed, Kahlan se k nám možná připojí později."

Du Chaillu vyvlékla paži z jeho sevření. Tenhle žert na její vkus zašel až příliš daleko. „Ne. Nemám chuť dostat se do blízkosti vody."

V očích se jí zrcadlil strach. Nepřála si dát chimérám další šanci, aby se ji znovu pokusily utopit.

Kapitola osmnáctá

Richard si netrpělivě povzdechl a přejel pohledem po účastnících večeře. Tomuhle Bertrand Chanboor říká skromná večeře. Kahlan Richardovi pošeptala, že v Anderitu se za skromnou večeři považuje účast padesáti či šedesáti lidí.

Mnozí, na které Richard pohlédl, zvláště muži, odvraceli pohledy. Ženy rozhodně nic takového nečinily. Při způsobu, jakým na něj vyzývavě hleděly, bylo štěstí, že Kahlan zatím nezačala žárlit. Na Du Chaillu ve skutečnosti nežárlila; věděla, že ta žena se ho ve skutečnosti snaží jen škádlit. Přesto však měl Richard na paměti, že dříve či později bude muset vysvětlit, jak nevinná kdysi byla jeho koupel s Du Chaillu.

Bylo těžké teď cokoliv Kahlan vykládat, protože kolem nich bylo pořád spousta lidí. I když spali, neustále je pečlivě střežili mistři meče a nyní i vojáci, kteří z nich nespouštěli pohledy ani na okamžik. Neměli čas užít si spolu intimní a už vůbec ne romantickou chvilku. Začínal zapomínat, že jsou manželé, a přestože trávili mnoho času spolu, byli vlastně každý sám.

Jejich soukromé problémy však byly zcela zastíněny významnými událostmi poslední doby. To, že lidé umírali kvůli chimérám, je nutilo jednat v co největším spěchu.

Seděl blízko u ní, jedl s ní ze společného tácu, díval se, jak se světlo lamp odráží v jejích zelených očích, jak jí odlesky plamenů tančí ve vlasech, sledoval ladnou křivku jejího krku a vzpomínal na to, jak týdny předtím v domě duchů - kdy se s ní naposledy miloval... sdíleli společné lože a on laskal její nahé tělo. Věděl, že na tehdejší noc nezapomene až do konce života.

Kahlan si odkašlala. „Na něco se tě ptal, Richarde," zašeptala.

Richard zamrkal. „Cože?"

„Ministr Chanboor ti položil otázku."

Richard se otočil na druhou stranu. „Omlouvám se, na chvilku jsem se zamyslel. Nad závažnými věcmi."

„Ano, chápu," pravil ministr Chanboor s úsměvem. „Byl jsem jen zvědav na to, kde jste vyrůstal."

V Richardově mysli se vynořily dávno zapomenuté vzpomínky na mládí, vzpomínky na zápasení se starším bratrem - jeho nevlastním bratrem Michaelem. Velice miloval přátelské soupeření a štulce, které si navzájem udíleli. Byl to čas smíchu a radosti.

„Ach, však víte - všude, kde se dal nalézt dobrý boj."

Ministr znejistěl a bylo vidět, že tápavě hledá další slova. „Asi... asi jste měl dobrého učitele."

Nevlastní bratr jej později, když oba vyrostli, zradil Darkenu Rahlovi. Michael zradil mnoho lidí. Díky Michaelově zradě mnoho nevinných lidí zemřelo.

„Ano," odpověděl Richard a mezi ním a ministrovou zvědavou tváří se jako temný závoj tyčily jeho vzpomínky. „Měl jsem skvělého učitele. Minulou zimu jsem ho nechal popravit."

Ministr pobledl.

Richard se obrátil zpátky ke Kahlan. Rukou si zakryla úsměv. „Dobrá odpověď," zašeptala a stěží přitom pohybovala rty, takže její slova nemohl díky hudbě, kterou vyluzovala ze svého nástroje harfenistka sedící před jejich stolem, nikdo zaslechnout.

Pokud byla lady Chanboor, usazená vedle Kahlan, Richardovou odpovědí šokována, nedala to na sobě znát. Dalton Campbell, sedící na druhé straně vedle ministra, pozdvihl obočí. Vedle něj seděla jeho žena Tereza, podle Richardova mínění překrásná žena, která však jeho slova neslyšela. Když se k ní Dalton otočil a pošeptal jí je, její oči se rozšířily, ale spíše vzrušením než hrůzou.

Kahlan Richarda varovala, že tito lidé se podřizují pouze tomu, kdo má větší moc a nabádala ho, aby se jim ukázal ve světle krutovládce a válečníka, protože jen tak Andery přesvědčí ke spolupráci.

Ministr si ukrojil kousek pečené masové rolky, namočil jej do červené omáčky a rozhodl se změnit předmět hovoru na něco méně krvavého.

„Lorde Rahle, nedáte si kousek masa?"

Richard měl pocit, že masový chod se podává již nejméně hodinu. Rozhodl se být k ministrovi pro změnu upřímný.

„Jsem válečný čaroděj, ministře Chanboore. Stejně jako můj otec Darken Rahl nejím maso." Richard se odmlčel, aby získal pozornost všech hostů sedících u jejich tabule.

„Pochopte, čarodějové musí ve svém životě udržovat rovnováhu. To, že nejím maso, vyrovnává všechno to zabíjení, které mám na svědomí."

Harfenistka zahrála falešnou notu. Všichni ostatní zadrželi dech.

Richard vyplnil prodlužující se ticho. „Jsem si jist, že už jste slyšeli nabídku, kterou jsem učinil zemím Středozemí, aby se k nám připojily. Mé podmínky jsou čestné a stejné pro všechny. Vaši zástupci vám určitě přednesli mé požadavky. Pokud se k nám připojíte dobrovolně, přivítáme váš lid mezí nás. Pokud se proti nám postavíte... no, pokud se proti nám postavíte, budeme vás muset dobýt a v tom případě budou vaše podmínky mnohem horší."

„Přesně tak mi to řekli," odvětil ministr.

Kahlan se k němu naklonila. „A byl jste informován o tom, že já lorda Rahla podporuji? Víte, že všem zemím radím, aby se k nám připojily?"

Ministr sklonil hlavu v lehké úkloně. „Ano, Matko Vyznavačko, a mohu vás ujistit, že vaší věhlasné rady si velice ceníme."

„Pak je tedy vaším záměrem, ministře, připojit se k nám v našem boji za svobodu?"

„No... pochopte, Matko Vyznavačko, není to tak docela jednoduché."

„Dobrá," řekl Richard a začal vstávat. „Pak se tedy setkám se Suverénem."

„To nejde," řekl Dalton Campbell.

Richard se posadil a zlověstně se zamračil. „A pročpak to?"

Ministr si olízl rty, „Náš Suverén, nechť Stvořitel dohlíží na jeho požehnanou duši, je velice nemocný. Je upoután na lůžko. Ani já se s ním nemohu setkat. Podle toho, co mi řekli léčitelé a jeho žena, je tak zesláblý, že ani není schopen mluvit. Setkání s ním by nemělo cenu, protože se jen stěží drží při vědomí."

„To je mi líto," řekla Kahlan. „Netušili jsme to."

„Jestli chcete, dovedeme vás k němu, Matko Vyznavačko, lorde Rahle," řekl Dalton Campbell upřímně znějícím hlasem. „Ale Suverén je natolik nemocný, že nám nebude schopen poskytnout své stanovisko."

Harfenistka přešla k hlasitější, složitější a dramatičtější skladbě, při které, jak se zdálo, využívala všechny struny svého nástroje.

„Pak se tedy musíte rozhodnout bez něj," řekl Richard. „Císařský Řád už napadl Nový svět. Abychom se mohli postavit jejich tyranii, potřebujeme každého, neboť jinak nás zakryje jejich temný stín."

„Ano," řekl ministr a soustředěně smetal z ubrusu neviditelná smítka. „Chci, aby se k vám má země připojila a podpořila váš ušlechtilý cíl. Opravdu. A jsem si jistý, že můj názor sdílí většina obyvatel Anderitu..."

„Skvělé. Takže jsme dohodnuti."

„To právě bohužel nejde." Ministr Chanboor vzhlédl. „I když já si to přeji z celého srdce, má žena také a Dalton mě přesvědčuje o výhodnosti takového spojení, o něčem tak důležitém nemůžeme rozhodnout na vlastní pěst."

„Ředitelé?" zeptala se Kahlan. „Tak si s nimi rovnou promluvíme."

„I oni na tom rozhodnutí musí mít svůj podíl," řekl ministr, „ale ani to nestačí. Jsou tu i další, kteří musí s tímto rozhodnutím souhlasit."

Richard se zaatvářil udiveně. „O koho jde?"

Ministr se pohodlně opřel, rozhlédl se po místnosti, a pak se jeho temné oči vrátily zpátky k Richardovi.

„Anderitský lid."

„Vy jste ministr kultury," řekla Kahlan hněvivě a naklonila se k němu. „Vy za něj mluvíte. Stačí, abyste řekl, že to tak bude a stane se podle vašich slov."

Ministr rozhodil ruce. „Matko Vyznavačko, lorde Rahle, žádáte po nás, abychom se vzdali své suverenity. Něco takového přece nemohu rozhodnout jen já sám."

„Proto se tomu říká 'kapitulace'," zavrčel Richard.

„Ale vy žádáte, aby se náš lid vzdal svých kořenů, zapomněl na to, čím je a sjednotil se s vámi a vaším lidem. Myslím, že si plně neuvědomujete, co to pro nás znamená. Žádáte nás, abychom se vzdali nejen své suverenity, ale i své kultury.

Copak to nechápete? Podle vás bychom se měli vzdát toho, čím jsme. Naše kultura je stará tisíce let. A teď přijdete vy, jeden muž, a žádáte, aby náš lid zahodil celou svou historii? Pochopte, že není tak jednoduchá věc, abychom zapomněli na své dědictví, na své předky a na jejich odkaz."

Richard bubnoval prsty do stolu. Pozoroval ostatní hosty, kteří neměli ani představu o tom, jak důležitý rozhovor se vede u čelní tabule.

„Vykládáte si to chybně, ministře Chanboore. Nemáme v úmyslu zničit vaši kulturu" - Richard se k ministrovi naklonil - „přestože z toho, co jsem o ní slyšel, vyvozuji, že v sobě obsahuje některé aspekty, od kterých budete muset upustit. Podle našich nových zákonů se s každým bude jednat stejně.

Dokud se budete chovat podle našich zákonů, budete si moci svou kulturu zachovat."

„Ano, ale..."

„Na prvním místě je to nezbytné k zajištění svobody stovek tisíc lidí Nového světa. Nepřipustíme, abychom je vydali všanc nepříteli. Pokud se k nám odmítnete připojit, budeme vaši zemi muset dobýt. Když se to stane, nebudete se moci vyjadřovat k dění v našem společenství. Budete platit mnohem víc než kolik byste platili, kdybyste se k nám svobodně přidali a vaše země bude na celé generace oslabena."

Žár v Richardových očích přiměl ministra zaklonit se o několik palců. „Mnohem horší to však bude, pokud vás jako první obsadí Císařský Řád. Oni po vás nebudou chtít peníze, oni vás zničí. Povraždí a zotročí vaše obyvatele."

„Císařský Řád vyžadoval kapitulaci Ebinissie," řekla Kahlan nepřítomně. „Byla jsem tam. Viděla jsem, co Řád učinil s těmi, kteří se odmítli vzdát a nechat se zotročit. Muži Císařského Řádu umučili a zavraždili každého muže, ženu i dítě ve městě. Všechny až do posledního. Nikoho neponechali naživu."

„Kdokoliv, kdo by..."

„Na vraždění nevinných obyvatel Ebinissie se podílelo přes padesát tisíc vojáků Řádu," řekla Kahlan chladným, mocným hlasem. „Vedla jsem ty, kteří se jim pomstili. Zabili jsme každého, kdo se účastnil těch jatek v Ebinissii."

Kahlan se naklonila k ministrovi. „Mnozí z nich škemrali o milost. Jako Matka Vyznavačka jsem vyhlásila, že s Řádem nikdo nesmí mít žádné slitování. Nikdo nesmí mít slitování ani s těmi, kteří se připojí na jejich stranu. Pobili jsme každého z těch mužů, ministře Chanboore. Všechny až do posledního."

Hrozivý mráz, vycházející z jejích slov, otřásl každým u stolu a kolem se rozhostilo ticho. Tereza, žena Daltona Campbella, vypadala, jako by se každou chvíli chystala uprchnout od tabule.

„Vaše jediná záchrana," řekl Richard nakonec, „spočívá v tom, že se k nám připojíte. Společně vytvoříme mohutnou sílu, schopnou odrazit Císařský Řád a zajistit v Novém světě mír a svobodu.

Ministr Chanboor chvíli váhal, a pak promluvil. „Jak už jsem řekl, kdyby to bylo na mně, souhlasil bych a připojil se k vám. Tento názor sdílí i má žena a Dalton. Potíž tkví v tom, že císař Jagang našemu lidu učinil velkorysou nabídku. Nabízí mír a..."

Kahlan vyskočila na nohy. „Cože! Vy popřáváte sluchu těm vrahům!"

Někteří lidé v místnosti přerušili své rozhovory a pohlédli k čelní tabuli. Nyní, jak si Richard povšiml, z ministra a jeho hostů vůbec nespustili oči.

Poprvé za celou dobu ministr nevypadal nejistě. „Když je vaše země ohrožena dvěma nepřátelskými silami, a každá z nich vyžaduje kapitulaci, je povinností vůdců vyslechnout obě strany. Nechceme válku, ale přesto se k nám válka blíží. Je pro nás životně důležité vyslechnout všechny nabídky. Nemůžete nás zbavit práva vyslechnout i druhou stranu, abychom zvážili obě možnosti."

„Svoboda nebo otroctví," řekl Richard a postavil se vedle své ženy.

I ministr Chanboor povstal. „Zde v Anderitu se považuje za svaté právo každého, aby přišel a promluvil k nám. Nezaútočíme na nikoho, dokud pro nás nezačne představovat skutečnou hrozbu. I Císařský Řád

nás nabádal, abychom vám nenaslouchali, ale přesto jste zde a hovoříte k nám. Každého, kdo nám má co říci, vyslechneme."

Richardova ruka se sevřela na jílci meče. Očekával, že na dlani ucítí zlatem vykládaná písmena dávající dohromady slovo „Pravda". Na chvíli ho překvapilo, když je nenahmatal.

„A jaké lži vám Řád ještě vykládal, ministře?"

Ministr Chanboor pokrčil rameny. „Jak jsem již řekl, vaše nabídka se nám líbí víc."

Zvedl ruku v gestu pozvání. Richard a Kahlan se váhavě posadili.

„Rovnou vám říkám, ministře," řekl Richard, „že ať už chcete cokoliv, nedáme vám to. Je zbytečné, abyste se namáhal a vypočítával nám vaše podmínky. Jak už jsme vysvětlili vašim zástupcům v Aydindrilu, všem zemím jsme učinili stejnou nabídku. Protože chceme jednat se všemi stejně, nebudou žádné výjimky a žádné zvláštní úlevy pro některé."

„O nic nežádáme," řekl ministr Chanboor.

Kahlan se dotkla Richardových zad a on to rozpoznal jako znamení, aby se uklidnil a ovládl svou výbušnou povahu. Zhluboka nabral dech a připomněl si jejich cíl. Kahlan měla pravdu. Musí přemýšlet, nejen reagovat.

„Dobrá, ministře, jaký problém vám brání přijmout naše podmínky?"

„No, jak už jsem řekl, kdyby to bylo jen na mně..."

„O co jde?" Richardův tón byl výhružný.

Zvažoval použití svých vojáků vzdálených odsud necelou míli. Stráže na statku by pro elitní d'hařanské vojáky nepředstavovaly žádnou překážku. Doufal sice, že k použití síly nebude přinucen, ale stát se mohlo cokoliv. Nemohli ministrovi dovolit, aby se, ať už úmyslně nebo ne, stal překážkou v boji s Jagangem.

Ministr si odkašlal. Všichni ostatní u tabule seděli jako sochy, jako by se báli pohnout, jako by v Richardových očích dokázali číst jeho myšlenky.

„Toto rozhodnutí zasáhne každého v celé zemi. Žádáte, abychom zapomněli na svou kulturu a to samé žádá Císařský Řád - přestože vaše strana je ve svých požadavcích mírnější, a pokud se k vám připojíme, mohli bychom si podržet mnohé naše zvyklosti.

Tohle zkrátka není něco, co bych mohl rozhodnout za veškerý lid. Toto rozhodnutí musí učinit obyvatelé Anderitu sami."

Richardovo obočí se zvlnilo. „Cože? Co máte na mysli?"

„Takovou věc nemohu svým lidem jen tak nařídit. Sami se musí rozhodnout, co chtějí."

Richard zvedl ruku. Pak ji nechal dopadnout zpátky na stůl. „Ale jak toho hodláte dosáhnout?"

Ministr si navlhčil rty. „Oni sami svými hlasy rozhodnou, jaký má být jejich osud."

„Čím?" zeptala se Kahlan.

„Svými hlasy. V tak závažné otázce, jako je tato, musí každý dostat možnost vyjádřit své přání."

„Ne," řekla Kahlan pevně.

Ministr rozhodil ruce. „Ale Matko Vyznavačko, vždyť říkáte, že jde o svobodu našeho lidu. Jak chcete zajistit, aby byli svobodní, když jim upřete právo na vyjádření svého názoru?"

„Ne," zopakovala Kahlan.

Všichni u tabule vypadali šokované. Vypadalo to, že po vyslechnutí názoru jejího manžela, vylezou lady Chanboor oči z důlků. Dalton seděl strnule s pootevřenými ústy. Tereza měla obočí zvlněné obrovským překvapením. Bylo zcela jisté, že nikdo z nich o ministrově záměru předem nevěděl a bylo zřejmé, že jeho nápad nikdo nepokládá za moudrý, ale přesto všichni mlčeli.

„Ne," řekla Kahlan znovu.

„Copak očekáváte, že náš lid uvěří ve vaši upřímnost, pokud mu odmítnete dovolit vyjádřit svůj názor? Jak mohou být obyvatelé Anderitu svobodní, když si nebudou moci zvolit vlastní osud? Pokud to, co nabízíte, je skutečně svoboda, nemusíte se přece bát, že by ji lidé odmítli. Pokud to, co nabízíte, je čestné a správné, a pokud je Císařský Řád tak podlý a krutý, proč nechcete našemu lidu dovolit, aby se svobodně rozhodl k vám připojit? Co je na tom tak špatného, že to odmítáte? Proč nechcete, aby si sami zvolili svůj osud?"

Richard na Kahlan krátce pohlédl. „Má pravdu."

„Ne," odsekla Kahlan.

Pořád se ještě nikdo nepohnul, neboť všichni věděli, že teď se rozhoduje o budoucnosti jejich země, a že osud visí na vážkách.

Richard uchopil Kahlan za paži. Obrátil se k ministrovi. „Pokud nás na chvíli omluvíte, musíme spolu prodiskutovat několik záležitostí."

Richard Kahlan odtáhl od stolu k závěsům za služebním stolem. Vyhlédl z okna, aby se ujistil, že nikdo poblíž nenaslouchá. Hosté u hlavní tabule se na ně rovněž nedívali, seděli v tichu a rozhlíželi se po jídelní hale plné lidí, kteří jedli, hovořili, smáli se a neměli ani potuchy, jaké drama se odehrává u čelního stolu.

„Kahlan, nechápu, proč..."

„Ne. Ne, Richarde, ne. Jaké části 'ne' nerozumíš?"

„Nechápu, jaký máš ke svému odmítnutí důvod."

Vydala ze sebe netrpělivý povzdech. „Podívej, Richarde, zkrátka si nemyslím, že je to dobrý nápad. Něco takového není správné. Myslím, že je to hrozná myšlenka."

„Podívej, Kahlan, víš přece, že ve věcech, jako je tahle, si od tebe vždycky nechám poradit..."

„Tak přijmi mou radu. Ne."

Richard si bezmocně prsty prohrábl vlasy. Znovu se rozhlédl kolem. Nikdo si jich nevšímal.

„Chtěl jsem ti jen říct, že bych rád znal tvůj důvod.

Ten muž má docela pravdu. Pokud nabízíme lidem možnost se k nám připojit v boji za svobodu pro všechny, proč bychom jim měli upírat možnost, aby se svobodně rozhodli připojit k naší straně? Svoboda přece není něco, co je možné uvalit na ostatní proti jejich vůli."

Kahlan mu sevřela paži. „Nedokážu ti vysvětlit, proč se mi to nelíbí, Richarde. Ano, zní to hezky. Ano, chápu, že něco takového by bylo správné. Ano, dá to lidem možnost svobodně si zvolit."

Sevření na jeho paži zesílilo. „Ale všechny mé instinkty křičí ‚ne'. V tomhle svým instinktům musím věřit, Richarde, a ty bys jim měl věřit také. Jejich volání je silné a neodbytné. Nedělej to."

Richard si přejel rukou přes tvář. Snažil se vymyslet nějaký argument, kterým by se mohli postavit proti navrhované záležitosti. Místo toho mu však na mysli vyvstávaly stále nové a nové argumenty pro - a to nejen kvůli jednoduché potřebě, aby se Anderit postavil proti Řádu.

„Kahlan, jí ti opravdu věřím. Jsi Matka Vyznavačka a celý život jsi se učila vládnout ostatním. Já jsem jenom zálesák. Ale chtěl bych od tebe slyšet lepší argumenty než jen ‚mé instinkty říkají 'ne'."

„Nemohu ti poskytnout víc. Znám tyhle lidi a vím, že jsou arogantní a v určitém smyslu pokřivení. Nevěřím, že se Bertrand Chanboor stará o to, co chtějí obyčejní lidé. Z toho, co vím, jsem přesvědčena, že Bertrand a jeho žena se starají jen sami o sebe. Proto mi něco na jeho návrhu smrdí."

Richard ji pohladil po tváři. „Kahlan, miluji tě. Věřím ti. Ale teď jde o životy obyvatel Anderitu. Bertrand Chanboor nebude ten, který o nich rozhodne - v tom to celé je. Jestli to, co jim nabízíme, je správné, proč by o tom Anderiťané nemohli rozhodnout sami? Pokud o tom skutečně rozhodnou obyčejní lidé a ne jejich vůdci, nemyslíš, že za námi bude celý národ stát mnohem pevněji?

Copak považuješ za správné, že po nich požadujeme, aby změnili svou kulturu, říkáme jim co mají dělat, a přitom odmítáme nechat je o tom rozhodnout samotné? Proč by o osudu svého národa měli rozhodovat jen vůdci? Co když si ministr přeje spojit se s Jagangem? Cožpak bys v takovém případě nechtěla, aby měli lidé možnost přehlasovat svého vůdce a vybrat si svobodu?"

Zamnula si bradu a zdálo se, že není schopna vyjádřit, co má proti ministrově návrhu. „Richarde, v tvém podání to zní... dobře, ale já prostě... nevím, jen si myslím, že je to chyba. Co když budou podvádět? Co když celé volby zfalšují? Jak to poznáme? Kdo bude dohlížet na to, že lidé budou moci skutečně říci, co chtějí? Kdo bude dohlížet na to, že se nebude podvádět při sčítání hlasů?"

Richard přejel palcem po hedvábném rukávu její bílé róby Matky Vyznavačky. „A co kdybychom si tedy sami stanovili podmínky? Takové podmínky, které zajistí, že nad hlasováním budeme mít kontrolu my, a ne oni?"

„Jaké podmínky?"

„Máme tu tisíc mužů. Můžeme je poslat do všech měst a vesnic Anderitu, aby dohlíželi na hlasování. Každý člověk může na kousek papíru udělat značku... řekněme, že kroužek bude znamenat spojit se s námi, křížek připojení odmítnout. Naši vojáci budou shromážděné

papírky hlídat a dohlížet na jejich sčítání. Tak vyloučíme možnost podvodu."

„Ale jak lidé poznají, co jejich hlasování doopravdy znamená?"

„Budeme jim to muset říct. Anderit není tak veliký. Můžeme navštívit všechna místa a vysvětlit tam lidem, proč se k nám musí připojit - proč je to pro ně tak důležité a jak by trpěli, kdyby je místo nás obsadil Císařský Řád. Pokud je pravda skutečně na naší straně, nemělo by být tak těžké přimět většinu lidí, aby to pochopili."

Skousla si spodní ret a zamyslela se. „Jak dlouho to bude trvat? Průzkumníci říkají, že Řád sem dorazí během šesti týdnů."

„Pak si na celou záležitost vyhradíme čtyři týdny. Po čtyřech týdnech budou lidé hlasovat. To nám poskytne dost času na to, abychom projeli celou zem, promluvili k lidem a vysvětlili jim, o jak důležité záležitosti budou rozhodovat. Pak, až se rozhodnou k nám připojit, budeme mít dost času, abychom sem přivedli naši armádu a využili Dominii Dirtch k zastavení Jaganga."

Kahlan se zamračila. „Nelíbí se mi to, Richarde."

Pokrčil rameny. „Tak dobrá. Armáda generála Reibische je na cestě. Bude tu dřív než se k Anderitu dostane Jagang. Přikážeme Reibischovi, aby zůstal na severu, držel se mimo dohled, ale vybereme přepadový oddíl vojáků z těch, co jsou tu s námi, kteří obsadí Dominii Dirtch a svrhnou zdejší vládu.

Kvalita anderitské armády je tak mizerná, že to nebude trvat dlouho."

„Já vím," řekla Kahlan zamyšleně a na čele se jí objevily ustarané vrásky. „Nerozumím tomu. Byla jsem tu už dřív. Jejich armáda představovala hrozivou, výborně vycvičenou sílu. Vojáci, které jsme viděli teď, však byli stěží víc než... děti."

Richard vyhlédl z okna. Díky světlům, která ozařovala budovu, bylo vidět ven dost dobře na to, aby bylo možno říci, jak krásná je okolní krajina. Celý Anderit vypadal jako mírumilovná a překrásná země.

„Špatně vycvičené děti," doplnil. „Ani já tomu nerozumím. S výjimkou toho, že ta dívka na hranici, Beata, řekla: na rozeznění Dominie Dirtch stačí jeden člověk.

Možná nemají chuť utrácet spoustu peněz za udržování velké armády, když jim stačí jen pár vojáků na hranici, připravených obsluhovat Dominii Dirtch. Konec konců ty lépe než kdo jiný víš, kolik peněz stojí vydržování mohutné armády. Vojáky musíš každý den krmit. To je přece také důvod, proč Jagang míří právě sem. Možná, že Anderit zkrátka nechce plýtvat prostředky."

Kahlan přikývla. „Možná. Vím, že ministr kultury je znám tím, že podporuje bohaté finančníky - bankéře, obchodníky a tak podobně - a ti mu na oplátku pomáhají zajistit jeho postavení. Je možné, že se jim nechce utrácet nehorázné sumy za armádu, a že ministr se jejich přání z nějakého důvodu podvolil. Armáda je nesmírně drahá hračka, dokonce i pro bohatou zemi. Přesto však mám pocit, že pro tak naprosté znehodnocení dříve funkční armády existují i jiné důvody."

„Tak co tedy navrhuješ? Nechat je hlasovat nebo je prostě obsadit?"

Pohlédla mu do očí. „Pořád říkám, žádné hlasování."

„Uvědom si, že mnoho lidí bude zraněno a zabito. Může se stát, že během dobývání této země se budeme koupat v krvi. Možná budeme nuceni pobít jejich vojáky u Dominie Dirtch, včetně seržanta Beaty. Jsou to sice stěží víc než jen děti, ale možná se proti nám postaví a my je budeme muset pobít.

Nemůžeme dovolit, aby si udrželi kontrolu nad Dominií Dirtch. Má-li naše armáda přejít přes hranici, musíme tuto zbraň ovládnout sami. Nesmíme riskovat, že naše muže ta věc povraždí."

„Ale magie selhává."

„Dominie Dirtch před týdnem zazvonila. Všichni ti, kteří byli před ní, zemřeli. Tahle magie pořád funguje. Nemůžeme stoprocentně počítat s tím, že také selže.

Proto si musíme vybrat. Buď zaútočíme, nebo budeme souhlasit s tím, co navrhuje ministr: necháme lidi rozhodnout o vlastním osudu. A i když dojde k něčemu nepředvídanému, pořád ještě budeme moci využít první možnost. S tím, co je v sázce, nebudu váhat a pokud bude potřeba, tuto zemi obsadím silou. V ohrožení je příliš mnoho životů ostatních lidí."

„To je pravda. Zaútočit a obsadit Anderit můžeme kdykoliv."

„Je tu však ještě jedna věc, kterou musíme zvážit. Myslím, že je mnohem důležitější než všechno ostatní."

„Co to je?" zeptala se.

„Chiméry. To je důvod, proč tu jsme, vzpomínáš? Tahle záležitost s hlasováním nám může s chimérami pomoci."

Pořád ještě nevypadala přesvědčeně. „Jak?"

„Musíme prohledat knihovnu. Dokážeme-li najít to, co potřebujeme, abychom zastavili chiméry - jako to kdysi udělal Josef Ander - pak to musíme udělat dřív, než bude pro magii příliš pozdě. Nezapomněla jsi, doufám, na motýla královského a celý ten zbytek?"

„Ne, samozřejmě, že ne."

„Nezapomeň také na svou vyznavačskou moc, magii Du Chaillu, na závazek a tak dále. Jagang může bez magie snadno vyhrát; nebezpečí ze strany Řádu jen zesílí. Bez magie, která nás chrání a pomáhá nám, jsme jen dva obyčejní lidé, stejní jako všichni ostatní. Neexistuje nebezpečnější místo než je svět bez magie.

Když tu zůstaneme čtyři týdny, snad se nám podaří najít o chimérách informace, které potřebujeme. Protože budeme cestovat po celé zemi a přesvědčovat lidi, aby hlasovali pro nás, zastřeme tak naši skutečnou činnost a nikdo nás nebude podezírat z toho, co skutečně děláme. Myslím, že by bylo riskantní říci těmto lidem, že magie selhala. Bude lepší je v tomto směru udržovat v nevědomosti."

Richard se naklonil blíž. „Kahlan, chiméry jsou na prvním místě. Tohle nám poskytne čas k hledání. Myslím, že bychom měli souhlasit a nechat obyvatele Anderitu hlasovat."

„Pořád říkám ne, ale pokud to chceš zkusit," - ukazováčkem a palcem si stiskla kořen nosu - „nemohu uvěřit, že s tím souhlasím - budu důvěřovat tvému rozhodnutí, Richarde. Jsi přece lord Rahl."

Ale závisím na tvých radách."

„Jsi také Hledač."

Usmál se. „Nemám s sebou svůj meč."

I Kahlan se usmála. „Dovedl jsi nás až sem. Pokud říkáš, že bychom to měli zkusit, podřídím se, ale nelíbí se mi to. Ohledně chimér však máš pravdu. To je náš hlavní cíl. Hlasování nám poskytne čas, abychom našli informace, které potřebujeme."

Richard byl rád, že nakonec souhlasila, ale pociťoval značnou nejistotu díky jejím argumentům proti. Kahlan se do něj zavěsila a oba se vrátili k čelní tabuli. Ministr, jeho žena a Dalton Campbell povstali.

„Máme podmínky," řekl Richard.

„A to?" zeptal se ministr.

„Naši muži budou na všechno dohlížet a zajistí, aby nikdo nepodváděl. Všichni budou volit současně, aby se nemohlo stát, že ti samí lidé budou hlasovat na více různých místech. Všichni se shromáždí ve městech a vesnicích a každý na kousek papírku udělá značku. Kroužek bude znamenat připojení k nám, křížek bude znamenat odmítnutí. Na sčítání hlasů budou dohlížet naši vojáci a budou nám o tom podávat zprávy, abychom měli jistotu, že vše proběhne čestně."

Ministr se usmál. „Samé výborné nápady. Se vším souhlasím."

Richard se k němu naklonil. „Ještě jedna věc."

„Jaká?"

„Hlasovat budou všichni. Nejen Andeři, ale i Hakeni. I oni jsou součástí této země, právě tak jako Andeři. I v jejich životech dojde ke změnám. Má-li být hlasování, budou hlasovat všichni obyvatelé Anderitu."

Lady Chanboor a Dalton Campbell na sebe pohlédli. Ministr rozhodil ruce a jeho úsměv se rozšířil.

„Ale samozřejmě. Všichni lidé budou hlasovat. Takže dohodnuto."

Kapitola devatenáctá

Hildemara byla rozzuřená. „Bertrande, jsi na nejlepší cestě, aby tě Jagang nechal stáhnout z kůže. Bude to podívaná, kterou bych si s chutí dopřála, a lituji jen toho, že mě díky tvé tuposti čeká stejný osud!"

Bertrand odmítavě mávnul rukou. „Nedělej si starosti, má drahá. Právě se mi podařilo zdržet Matku Vyznavačku a lorda Rahla až do Jagangova příchodu."

Dalton byl pro jednou nakloněn tomu, souhlasit s Hildemarou. Navzdory řadě chyb byla brilantním stratégem. Byla zcela namístě obava, že pokud budou mít možnost volit, rozhodne se většina lidí. Hakeni zcela jistě, přijmout nabízenou svobodu v impériu lorda Rahla a jen málokdo dobrovolně přistoupí na to, podřídit se tyranii Císařského Řádu.

Dalton však také věděl, že za Bertrandovým spokojeným úsměvem se skrývá něco víc. Ministr byl vynikající taktik a vždy na první pohled pochopil, co musí učinit, aby dosáhl výsledku, který chce. Bertrand skákal jen tehdy, když si byl zcela jist, že dokáže propast přeskočit; nikdy neskákal jen proto, že si *přál*, aby ji přeskočil.

Díky svým rozsáhlým znalostem zákonů Dalton věděl, že jen málokterá zbraň sloužící k rozdrcení protivníka je tak účinná, jako jednoduchá zdržovací taktika. Doufal jen, že Bertrand nehodlá využít zbraň, která místo nepřítele zničí je samotné.

„Ministře, obávám se, že nás čekají jisté potíže. Podaří-li se nám zdržet lorda Rahla, bude to jistě cenné, ale draze to vykoupíme, neboť mu umožníme rozpálit lidi proti Císařskému Řádu. V podstatě se dá říct, že jsme na nejlepší cestě sami vehnat naše obyvatele do náručí

lorda Rahla. Jestli se to stane, nebudeme schopni naplnit naši dohodu. Ocitneme se uprostřed bouře války."

„A Jagang z nás udělá výstražný příklad, na kterém ukáže ostatním, co se stane těm, kteří neplní své sliby," doplnila Hildemara.

Bertrand si dopřál doušek z poháru, který si přinesl do své studovny. Pak stříbrný pohár postavil na malý podnos a než doušek rumu polknul, chvíli jej poválel po jazyku.

„Má drahá manželko a můj věrný poradce, cožpak ani jeden z vás nevidí genialitu mého plánu? Zdržíme je tu tak dlouho, že Císařský Řád bude mít čas se sem dostat. Zdržíme je tu tak dlouho, až pro ně bude příliš pozdě a oni s tím nedokáží nic udělat. A jako vrchol všeho, umíte si představit, jak bude Jagang vděčný, až mu jako dárek předáme jeho největšího nepřítele?"

„A jak chceš něco takového udělat?" zeptala se jeho žena.

„Ten měsíc, který hlasování zabere, umožní Řádu rozmístit na strategických místech předvoj své armády. Jagangovi vojáci budou moci obsadit Dominii Dirtch. Pak nebudou síly lorda Rahla navzdory tomu, že jsou blízko, schopny přijít lordu Rahlovi a Matce Vyznavačce na pomoc. Lord Rahl mezitím ztratí podporu našeho lidu. Jagang bude neporazitelný.

Císař získá zemi a lidi, kteří pro něj budou pracovat tak, jak jsme slíbili a my dostaneme odměnu za to, že jsme to vše dokázali zařídit. Získáme neotřesitelné postavení. Už nikdy se nebudeme muset starat o nějaké ředitele. Budeme vládnout Anderitu po celý život způsobem, jaký si vybereme, bez strachu z opozice."

Pro anderitské obyvatele bude život pokračovat dál, to Dalton věděl. Z větší části se život většiny vůbec nezmění, možná budou jen o něco chudší, ale všichni budou sloužit vyššímu dobru Řádu. Dojde samozřejmě k nevyhnutelným vyhnanstvím a popravám. Někteří budou odvlečeni, aby sloužili císaři. Většina bude vděčná za to, že žije, tak jako tomu bylo dosud.

Dalton se zamyslel nad tím, jaký by jeho samotného čekal osud, kdyby se nestal důvěrným vrchním poradcem ministra, jehož služby jsou zcela nepostradatelné. Otřásl se při pomyšlení na to, co by se mohlo stát Tereze.

„Pokud ovšem on dodrží svou část dohody," zamumlala Hildemara.

„Císař, jehož armáda bude v bezpečí a nebude se muset bát našeho útoku, bude jen šťasten, když bude moci svou část dohody dodržet," řekl Bertrand. „Odměna, kterou nám slíbil na oplátku za to, že necháme anderitské obyvatele pracovat jako doposud jen s tím rozdílem, že teď budou produkty jejich práce patřit Jagangovi, je tak obrovská, že si to ani nedokážeme představit; pro něj je to však ve srovnání s tím, co získá, jen malá drobnost. Nám stačí jen dohlížet na to, aby byl Řád zásobován jídlem zatímco bude dobývat Středozemí. S radostí nám zaplatí, jak jsme se dohodli."

Lady Chanboor si rozčileně odfrkla. „Nepovede však k ničemu dobrému, když lord Rahl přiměje lidi, aby hlasovali pro připojení k jeho říši."

Bertrand vyprskl. „Ty určitě žertuješ. Tohle, má drahá, je na celé věci to nejkrásnější."

Založila si ruce na prsou a bylo na ní vidět, že čeká vysvětlení.

I v Daltonovi tato část Bertrandova plánu probouzela obavy. „Takže vy ve skutečnosti nemáte v úmyslu nechat proběhnout hlasování?"

Bertrand přelétl pohledem z jednoho na druhého.

„Copak to nechápete? Toto hlasování snadno vyhrajeme."

„Možná mezi Andery," namítla Hildemara, „ale co Hakeni? Chceš vložit náš osud do rukou Hakenů? Těm, kteří nás počtem tolikrát převyšují? Určitě si zvolí svobodu."

„To těžko. Hakeni jsou udržováni v nevědomosti. Proto nemají možnost srovnávat svou životní úroveň například se způsobem života v jiných zemích. Věří, že jediný, kdo jim může něco dát, práci, jídlo - včetně možnosti vstupu do armády - jsme my. Věří, že svobodu či naději jim mohou poskytnout pouze Andeři. S naprostou svobodou přichází i odpovědnost - což není jednoduchá cesta, kterou by preferovali."

Jeho žena nevypadala přesvědčeně. „Jak si tím můžeš být tak jistý?"

„Máme přece spoustu vyvolávačů a lidí cvičených na to, aby ovládali dav, kteří budou lomit rukama, prolévat slzy a vyjadřovat

hluboké obavy z toho, co se s lidmi stane až budou vydáni na milost a nemilost krutému impériu D'Hary. Budou se třást strachem, co jim přinesou temné paže lorda Rahla, který o jejich hakenských potřebách neví ani zbla a stará se jen o svou temnou magii. Hakeni budou tak vyděšení, že ztratí i to málo, co mají, že se odmítnou napít z nabízeného poháru svobody - stačí je jen přesvědčit, že ten nápoj je ve skutečnosti jed."

Daltonova mysl se už zaobírala možnostmi jak zajistit úspěch ministrova plánu. Okamžitě pochopil, že se před nimi otevírá řada nedozírných možností.

„Musíme pečlivě zvážit, jak to přesně provedeme," řekl Dalton. „Nejlepší bude, když se budeme tvářit, jako že s tím nemáme nic společného."

„Přesně můj názor."

„Ano..." řekla pomalu Hildemara, jejíž mysl rovněž pracovala na plné obrátky, zjevně okouzlena jednoduchostí a brilantností plánu svého manžela.

„Musí to vypadat, jako že lid žádáme, aby nám ukázal směr, kterým se máme vydat. Nesmí vyjít najevo, že jsme to ve skutečnosti my, kdo ovlivňuje jejich mínění,"

„Zaplatíme lidem s obratnými jazyky, aby promlouvali našimi slovy," řekl Bertrand s přikývnutím. „Za každou cenu se musíme držet mimo - musí to vypadat, jako že jsou naše ruce svázány ušlechtilou touhou po rovnosti, a že náš osud vkládáme do moudrých rukou našich poddaných. Všichni musí věřit, že jejich touhy a potřeby stavíme nade vše ostatní."

„Mám lidi, kteří to dokáží vhodně vyjádřit." Dalton si zamyšleně zamnul bradu. „Kamkoliv půjde lord Rahl, půjdou za ním i ti, kteří budou mluvit pro nás a s sebou ponesou poselství, které připravíme."

„Správně," řekl Bertrand. „Poselství mnohem mocnější, mnohem řezavější, mnohem děsivější."

Dalton, hluboce zamyšlený a snažící se dopředu promyslet všechny tahy, které budou muset učinit, zvedl prst.

„Jestli lord Rahl a Matka Vyznavačka poznají, co máme v úmyslu, bude jejich protiúder rychlý a rozhodný. Vlastně by bylo nejlepší, kdyby se nedozvěděli, co lidem říkáme - alespoň ze začátku. Naše

poselství musí být lidem sdělováno až poté, co se oni vydají někam jinam.

Nechme je, ať nabízejí naději. My přijdeme po nich a přesvědčíme lidi, že naděje na svobodu, kterou jim nabídli, je falešná - zasejeme do Anderů i Hakenů sémě strachu."

Dalton věděl, jak je snadné zmanipulovat mysl lidí správnými slovy, zvláště, když se lidé musí zaobírat jinými otázkami a musí si zvolit mezi dvěma protiklady.

„Pokud to provedeme správně, bude většina lidí hlasovat pro nás a v podstatě tak podpoří naši zradu." Dalton se konečně usmál. „Až budeme projíždět po ulicích, budou na nás radostně pokřikovat a nutit nás k tomu, abychom udělali to, co máme v úmyslu."

Bertrand si dopřál další doušek rumu. „Konečně začínáte přemýšlet jako muž, kterého jsem zaměstnal."

„Ale když lidé odmítnou jeho nabídku," namítla Hildemara, „lord Rahl určitě nepřijme porážku jen tak; uchýlí se k použití síly."

„Možná. Bertrand odložil pohár. „V té chvíli však už Řád obsadí Dominii Dirtch a bude už příliš pozdě na to, než aby s tím lord Rahl mohl něco dělat. On a Matka Vyznavačka tu budou izolováni bez naděje na posily."

„Lord Rahl a Matka Vyznavačka budou uvězněni Anderitu..." Teď se usmála i Hildemara a sevřela ruce v pěst. „A Jagang je dostane."

Bertrand se ušklíbl. „A odmění nás." Obrátil se na Daltona. „Kde se utábořili ďhařanští vojáci?"

„Na cestě mezi statkem a Fairfieldem."

„Dobře. Zařiďte, ať lord Rahl a Matka Vyznavačka dostanou vše, co chtějí. Vyplňte všechna jejich přání. Musíme ukázat co nejvyšší pohostinnost."

Dalton přikývl. „Říkali, že by se chtěli podívat do knihovny."

Bertrand opět zdvihl pohár. „V pořádku. Ať ji klidně převrátí vzhůru nohama - dohlédněte na to, ať se tam mohou pohybovat s neomezenou volností. V knihovně není nic, co by jim mohlo jakkoliv pomoci."

*****

Richarda vyrušil šramot.

„Kšá!" vykřikla Vedetta Firkinová. Stará žena zamávala rukama a přidala tak ke slovní výhrůžce i výhrůžku fyzickou. „Zmiz, ty jeden zloději!" Havran, stojící na prkně připojeném k okennímu rámu, odskočil, zamával křídly a hlasitě vyjádřil svou nespokojenost. Vedetta se rozhlédla kolem, pak uchopila hůl opřenou u zdi a držela ji napřaženou, zatímco sledovala otevřené okno. Držela hůl jako meč a v okamžiku, kdy se havran pokusil znovu přistát, vší silou po něm švihla. Odpovědí bylo zuřivé máchání křídel a havran s načepýřenými pírky odplachtil pryč a vztekle na ni zakřičel.

Udělal ve vzduchu okruh a pokusil se znovu vrátit, ale Vedetta ho opět úspěšně odehnala. Při dalším pokusu a dalším ústupu se havran rozhodl usadit na blízké větvi. Z této bezpečné pozice na Vedettu pokřikoval v ptačí řeči jakési urážky. S prásknutím zavřela okno.

Pak se otočila, odložila hůl a triumfálně si oprášila ruce. Pyšně zvedla nos a vrátila se ke své práci.

Když přišli Richard a Kahlan do knihovny, chvíli s ní hovořili, aby ji uklidnili. Richard si chtěl zajistit její spolupráci a nechtěl ji vyděsit nebo rozzlobit, aby nedospěla k rozhodnutí, že před nimi bude schovávat knihy. Jejich přátelské chování se u ní setkalo s úspěchem.

„Promiňte," zašeptala tichým hlasem, jako by tak chtěla kompenzovat své předchozí zuřivé výkřiky. Přišourala se k Richardovi a Kahlan. „Sypu na to prkno zrní pro hladové ptáky, ale ti odporní havrani je pořád kradou."

„I havrani jsou ptáci," namítl Richard.

Žena se narovnala a trochu znejistěla. „Ano, ale... jsou to havrani. Oškliví ptáci, to tedy ano. Přížívníci. Kradou zrní a pak sem nepřilétají zpěvní ptáčci. A já tak miluji zpěváčky."

„Chápu," řekl Richard s úsměvem, a pak svou pozornost znovu obrátil ke knize.

„V každém případě se vám, lorde Rahle, Matko Vyznavačko, omlouvám za vyrušení. Nechtěla jsem, aby ten ukřičený havran rušil vaše studium. S havrany je nejlepší se nepárat a dát jim pořádně za vyučenou. Budu se snažit, aby tu už teď bylo ticho."

Kahlan se na ni usmála. „Děkujeme, paní Firkinová."

Chystala se odejít, ale pak se zarazila a bylo vidět, že má ještě něco na srdci. „Odpusťte mi mou opovážlivost, lorde Rahle, ale máte překrásný úsměv. Hrozně mi připomíná úsměv jednoho mého přítele."

„Vážně? A kdopak to je?" zeptal se Richard nepřítomně.

„Ruben..." Obličej jí zrudl. „Je to pravý gentleman."

Richard jí předvedl úsměv, který se jí tak líbil. „Jsem si jist, že právě vy jste ten důvod, proč se na vás směje, paní Firkinová."

„Ruben," zamumlala Kahlan, když žena začala odcházet. „To mi připomnělo Zedda. I on občas používá jméno Ruben."

Richard si povzdechl steskem po svém dědečkovi. „Přál bych si, aby tu ten stařík byl teď s námi," zašeptal ke Kahlan.

„Kdybyste cokoliv potřebovali," řekla Vedetta Firkinová přes rameno, zatímco se šourala pryč, „neváhejte prosím a řekněte si. Mám docela dobré znalosti o anderitské kultuře - a o naší historii."

„Ano, děkujeme," zavolal na ni Richard a využil možnosti, že je k nim zády a pod stolem Kahlan svádivě pohladil po noze.

„Richarde," řekla Kahlan hněvivým tónem, „soustřeď se na práci."

Richard ji konejšivě poplácal po stehně. Soustředil by se daleko snáz, kdyby vedle sebe necítil její sladkou hřejivou přítomnost. Zavřel knihu, kterou četl a otevřel novou. Šlo o starou knihu městských záznamů. Hledal mezi nimi cokoli, co se alespoň tvářilo jako užitečná informace.

Nenašli sice nijak moc důležitých informací, ale Richard si přesto dával kousek po kousku dohromady ucelený obraz o Anderitu. Čas strávený v knihovně se bezpochyby ukazoval jako čas strávený dobře a Richard pomalu začínal chápat místo, které navštívil. Toto byla knihovna kultury v pravém slova smyslu. Richard pochyboval o tom, že by lidé, kteří zde žijí, vůbec tušili, jak zajímavé informace se tu skrývají.

Začínal si uvědomovat, že starobylý Anderit se v době před nájezdem Hakenů rozvíjel na jakýsi tajný popud někoho v pozadí. Chránila jej čísi benevolentní ruka.

Podle starobylých písní a modliteb, které tu nalezl zapsány a podle pozdějších výčtů slibů oddanosti a způsobu jejich vyjádření ochránci, který připomínal ovčáka, dospěl Richard k závěru, že šlo o

ruku Josefa Andera. Takové uctívání by na toho muže podle Kolová popisu perfektně sedělo. V popisu rozličných zázraků Richard rozpoznal práci nějakého čaroděje. Po jeho odchodu lidé připomínali sirotky, kteří přišli o idol, který sice i nadále uctívali, ale který jim už neodpovídal na prosby. Byli zmateni a vydáni na milost silám, kterým nerozuměli.

Richard se zaklonil, aby se protáhl a zívl. Staré knihy naplňovaly knihovnu zápachem plesniviny. Byla to dráždivá vůně, slibující přítomnost dávno zapomenutých skrytých tajemství, ale nebyla nijak příjemná. Začalo se mu stýskat po čerstvém teplém vzduchu na druhé straně oken, a stejně toužil po tom, aby se mu dávno zapomenutá skrytá tajemství odkryla.

Du Chaillu seděla poblíž, jednou rukou si hladila břicho s nenarozeným dítětem a prohlížela si knihu s mnoha umnými iluminacemi. Na většině vyobrazeních byla různá malá zvířata: fretky, lasičky, hraboši, lišky a podobně. Neuměla číst, ale kniha plná kreseb vzbudila její pozornost. S úsměvem otáčela stránky. Nikdy nic takového neviděla. Richard dosud nikdy neviděl její temné oči tak jiskřit. Byla rozradostněná jako dítě.

Nedaleko lenošil Jiaan. Mistr meče alespoň předváděl dobrou imitaci lenošení. Richard věděl, že se snaží vypadat nenápadně a přesto vše sleduje pozorným zrakem. V místnosti hlídalo půl tuctu d'hařanských vojáků. U dveří byli i anderští strážní.

Po jejich příchodu někteří návštěvníci okamžitě knihovnu opustili v obavě, aby Matku Vyznavačku a lorda Rahla nevyrušovali. Pár jich zůstalo. Kahlan mu řekla, že jsou to špehové, kteří sem byli posláni, aby je sledovali. Richard s jejím názorem souhlasil.

Nevěřil ministrovi o nic víc než Kahlan. Od první chvíle, kdy se dostal Anderit na přetřes, ho její zjevná nechuť k tomuto místu značně ovlivnila. Ministr kultury neudělal nic, co by jeho dojem změnilo a Richard si plně uvědomoval váhu Kahlaniných varování.

„Tady," řekl Richard a poklepal na stránku. „Tady je to zas."

Kahlan se k němu naklonila, aby se také podívala. Při spatření jména Westbrook souhlasně zabručela.

„To, co se tu říká, potvrzuje, co jsme našli předtím," řekl Richard.

„Znám to místo. Je to malé město. Pokud si vzpomínám, nic moc tam není."

Richard zvedl ruku a zamával, aby přivolal pozornost staré ženy. Ta k nim okamžitě přispěchala.

„Ano, lorde Rahle? Mohu vám nějak pomoci?"

„Paní Firkinová, říkala jste, že o historii Anderitu toho víte hodně."

„Ach ano, to vím. Je to oblíbený předmět mého studia."

„Výborně. Našel jsem několik míst, kde se zmiňují o místě zvaném Westbrook. Říká se tu, že tam kdysi žil Josef Ander."

„Ano, to je pravda. Je to nahoře na úpatí hor. Nad údolím Nareef."

Tohle už mu řekla Kahlan, ale bylo dobré vědět, že stará žena se je nesnaží zmást nebo před nimi skrývat informace.

„A zbylo tam po něm něco? Něco, co mu patřilo?"

Nadšeně se usmála, potěšena tím, že samotný lord Rahl se ptá na Josefa Andera, podle kterého je pojmenována její vlast. „No ano, je tam malá svatyně zasvěcena Josefu Anderovi. Trochu to připomíná muzeum. Návštěvníci, kteří tam přijdou, se mohou podívat na křeslo, ve kterém sedával a na pár dalších drobností.

Dům, ve kterém žil, zrovna nedávno shořel - byl to hrozný oheň - ale některé věci se podařilo zachránit, protože je odnesli pryč, když se dům opravoval. Dovnitř se dostala voda a spoustu věcí poničila. Vítr serval většinu tašek ze střechy a úplně ji zničil. Větve stromů - nic jiného to být nemohlo - rozbily okna, takže vítr se mohl dostat i dovnitř a přinesl s sebou déšť, který všechno promáčel. Byla zničena spousta jeho cenných relikvií. A pak ten oheň - lidé věří, že do domu udeřil blesk - vypálil dům do základů.

Ale jak už jsem řekla, některé věci se podařilo zachránit, protože je odnesli - když začali s opravami - ještě před tím požárem. Takže jsou teď jeho věci vystaveny, aby si je lidé mohli prohlédnout. Mohou vidět skutečné křeslo, ve kterém sedával."

Sklonila se kněmu. „A co mi připadá nejzajímavější, jsou tam některé jeho písemné poznámky a jsou stále ještě čitelné."

Richard se poněkud narovnal. „Poznámky?"

Její šedovlasá hlava vzrušeně přikývla. „Všechny jsem je četla. Nic skutečně důležitého. Jen jeho poznatky o horách kolem místa, kde žil, o městě a pár zmínek o lidech, které znal. Nic důležitého, ale přesto jeto zajímavé."

„Chápu."

„Rozhodně nic tak důležitého jako věci, které máme tady."

Teď jí Richard věnoval plnou pozornost. „Jaké věci?"

Mávla rukou. „V našem sklepení máme některé jeho zápisky. Záznamy jeho rozhovorů s ostatními, dopisy, knihy názorů.

Chtěl byste se na ně podívat?"

Richard se ze všech sil snažil, aby nevypadal příliš zaujatě. Nechtěl, aby tihle lidé poznali, co hledá; právě z tohoto důvodu se snažil nehledat nic konkrétního.

„Ano, to by mohlo být zajímavé. Vždycky mě zajímaly dějiny. Na jeho poznámky bych se opravdu rád podíval."

On i Vedetta Firkinová si všimli, že k nim někdo přichází po schodech. Byl to jeden z poslů - Richard jich tu potkával celou řadu - a všichni byli stejně oblečeni. Rudovlasý muž uviděl, že s Richardem a Kahlan hovoří paní Firkinová, a tak se zastavil, sepjal ruce za zády a uctivě čekal opodál.

Richard nechtěl hovořit o Josefo Anderovi a jeho práci, zatímco tu čeká cizí člověk, a tak pokynul. „Proč si s ním nejdete promluvit?"

Vedetta Firkinová se uklonila, aby vyjádřila svou radost z jeho zdvořilosti. „Omluvte mne tedy, prosím, na okamžik."

Kahlan zabouchla knihu, kterou četla a položila ji na hromadu ostatních, kterými se už prokousala. „Richarde, budeme muset jít. Čeká nás setkání s řediteli a pár dalšími lidmi. Pak se sem můžeme vrátit."

„Máš pravdu." Vydal ze sebe povzdech. „Alespoň se už nemusíme znovu setkat s ministrem. Další takovou hostinu už bych nevydržel."

„Jsem si jistá, že i on je rád, že jsme odmítli jeho další pozvání. Nevím proč, ale mám pocit, že přítomnost nás dvou má vždycky a všude za následek pořádání spousty oslav."

Richard souhlasně přikývl a šel oznámit Du Chaillu, že odcházejí. Když se šamanka zvedla, vrátila se paní Firkinová.

„S radostí vám přinesu ze sklepa knihy od Josefa Andera, lorde Rahle, ale nejprve musím vyřídit něco jiného, takže jestli vám to nevadí, chvilku počkejte. Nemělo by to trvat dlouho. Jsem si jistá, že zápisky Josefa Andera shledáte vzrušujícími. Jen málokdo má možnost je vidět, ale pro někoho tak důležitého jako jste vy a Matka Vyznavačka bych mohla..."

„Po pravdě řečeno, paní Firkinová, bych nic neudělal raději než se hned teď na místě začal těmi knihami probírat. Bohužel si však musím jít promluvit s řediteli. Mohl bych se však vrátit odpoledne, v podvečer nebo večer?"

„To bude skvělé," řekla s úsměvem a zamnula si ruce. Alespoň budu mít čas všechny knihy najít a přimést je sem. Až se sem vrátíte, budete mít všechno připraveno."

„Mnohokrát vám děkuji. Matka Vyznavačka a já se už nemůžeme dočkat, až ty vzácné knihy uvidíme na vlastní oči."

Richard se odmlčel, chystal se odejít, ale pak se zarazil. „A, paní Firkinová, navrhoval bych, abyste tomu havranovi nasypala trochu zrní. Ten ubohý pták vypadá hladově. "

Zamávala mu prsty. „Když to říkáte, lorde Rahle."

*****

Když stará žena, zavěšena do paže jednoho z jeho poslů, vstoupila do místnosti, Dalton povstal.

„Paní Firkinová, děkuji vám, že jste přišla."

„Milý pane Campbelle, vy ale máte pěknou kancelář." Rozhlížela se kolem sebe tak pečlivě, jako by tenhle pokoj chtěla koupit. „Opravdu velmi pěknou."

„Děkuji vám, paní Firkinová."

Trhnul hlavou, čímž poslovi přikázal, aby odešel. Muž za sebou zavřel dveře.

„Ó, a podívejme," řekla a sepjala ruce na hrudi jako při modlitbě. „Podívejme na všechny ty krásné knihy. Nikdy mě nenapadlo, že byste tu mohl mít tolik nádherných svazků."

„Jsou to převážně zákoníky. Mým oborem je právo."

Obrátila na něj svou pozornost. „Skvělé zaměření, pane Campbelle. Skvělé zaměření. Vybral jste si dobře. Držte se toho."

„Ano, to mám rozhodně v úmyslu. Paní Firkinová, když už hovoříme o zákonech, přivádí mne to k důvodu, proč jsem vás sem zavolal."

Vrhla postranní pohled na křeslo. On jí ho záměrně nenabídl, chtěl, aby zůstala stát.

„Dostal jsem zprávu, že knihovnu navštívil muž, který se rovněž zajímal o právo. Slyšel jsem, že má v úmyslu realizovat jakousi složitou teorii." Dalton položil pěsti na kožené vykládání na stole, opřel se o ně a zaměřil na ni pohled. „Dozvěděl jsem se, že jste ze sklepení vzala zakázanou knihu a bez povolení jste mu ji ukázala."

Bylo zajímavé sledovat, jak se z užvaněné stařeny stává ustrašená stařena.

Přestože to, co udělala, nebylo nic neobvyklého, bylo to porušení pravidel a tudíž i zákona. Většina podobných zákonů se příliš neuplatňovala, a pokud se zjistilo jejich porušení, trestalo se jen zřídka, pokud vůbec. Přesto se však občas lidé dostávali pro porušení těchto zákonů do problémů. Jako muž znalý práva, Dalton chápal cenu zákonů, které se převážně ignorovaly; porušoval je téměř každý, a to mohlo obratnému člověku dát velikou moc. Její přečin se dal vysvětlit jako vážný přestupek, který je jen krůček od zločinu loupeže kulturních pokladů. Pokud by mu to stálo za to, věděl, že by se mu podařilo její přestupek ukázat i v takovém světle.

Nervózně si pohrávala s knoflíkem na krku. „Ale já jsem mu nedovolila, aby se jí dotkl, pane Campbelle. Přísahám. Nepustila jsem ji z rukou. Dokonce jsem i sama otáčela stránky. Jen jsem ho nechala podívat na zápisky našeho slavného zakladatele. Neměla jsem v úmyslu..."

„Ať už jste měla v úmyslu cokoliv, porušila jste pravidla a já proto musím podniknout patřičné kroky."

„Ano, pane."

Dalton se narovnal. „Přineste mi tu knihu." Bouchnul do stolu. „Přineste mi tu knihu okamžitě. Okamžitě, rozumíte?"

„Ano, pane. Okamžitě."

„Přinesete ji, položíte mi ji na stůl a já se na ni podívám. Pokud zjistím, že tam není žádná cenná informace, ze které by mohl mít prospěch nějaký cizí vyzvědač, nebudu z vašeho přečinu vyvozovat žádné důsledky - pro tentokrát. Ale bude pro vás lepší, když už nebudete znovu porušovat pravidla, paní Firkinová. Rozumíte?"

„Ano, pane. Děkuji vám, pane." Měla na krajíčku. „Pane Campbelle, dnes knihovnu navštívili Matka Vyznavačka a lord Rahl."

„Ano, já vím."

„Lord Rahl si přál prohlédnout knihy a zápisky Josefa Andera. Co mám dělat?"

Dalton mohl jen stěží uvěřit, že ten muž tak plýtvá časem a je ochoten si prohlížet nudné a nepoužitelné knihy. Téměř mu bylo lorda Rahla a jeho nevědomosti líto. Téměř.

„Matka Vyznavačka a lord Rahl jsou významní hosté a jejich pobyt zde je pro nás velikou ctí. Oba jsou velice důležití lidé. Mohou si prohlédnout jakoukoliv knihu, kterou v knihovně máme. Pro ně neexistují žádné zákazy. Žádné. Máte proto povolení ukázat jim vše, co budou chtít vidět."

Prsty poklepal na desku stolu. „Ale tu knihu, kterou jste ukázala tomu muži, tuším, že se jmenoval Ruben, tak tu knihu chci mít okamžitě na stole."

Stařena se ošívala, jako by se pomočila strachy.

„Ano, pane. Hned ji přinesu, pane Campbelle." Odspěchala z místnosti a její celý život byl nyní soustředěn na přinesení té knihy.

Daltonovi na té knize ve skutečnosti vůbec nezáleželo - ať už pojednávala o čemkoliv. Zkrátka nechtěl, aby si pracovníci v knihovně začali dělat, co chtějí a začali porušovat pravidla. Staré knihy byly poměrně cenné a on si nepřál, aby s nimi zaměstnanci zacházeli jak se jim zachce.

Měl na starosti mnohem důležitější věci než starat se o bezcenné zaprášené staré knihy Josefa Andera, ale snažil se starat o každou drobnost a nechtěl, aby se něco podobného opakovalo. Na tu knihu se jen krátce podíval, ale doopravdy důležité bylo to, že ta stará žena dostala strach, a že její přestupek se už s největší pravděpodobností nebude opakovat.

Čas od času bylo nezbytné lidi trochu vyděsit, aby se jim připomnělo, kdo tu vládne a kdo má moc nad jejich životy. O této události se doslechnou i ostatní. Strach z tohoto incidentu přinutí ostatní podřízené, aby alespoň po jistou dobu zachovávali všechna pravidla. Pokud se to nepodaří, dalšího, kdo se dopustí nějakého přestupku, vyhodí ze statku pro výstrahu ostatním.

Dalton se pohodlně opřel a vrátil se ke štosu zpráv, které měl na stole. Nejznepokojivější zpráva se týkala toho, že Suverénovi se udělalo lépe. Uvádělo se v ní, že dokonce znovu dostal chuť k jídlu. To nebylo dobré znamení, ale ten chlap tu přece nemůže být věčně.

Dříve nebo později se Suverénem stejně stane Bertrand Chanboor.

Řada zpráv a hlášení se však týkala toho, že řada lidí zemřela působením podivných náhod. Tyto zvláštní události - neobvyklé způsoby smrti - vyděsily značnou část obyvatel v celé zemi. Uhoření, utopení, pády z výšek. Vesničané, vyděšení podivnými událostmi, které se stávaly za nocí, přicházeli do města a hledali tu bezpečí.

Mezi lidmi ve městě se rovněž stávala podobná úmrtí a měšťané byli také vyděšeni. I oni hledali bezpečí, opouštěli město a odcházeli na venkov.

Dalton zavrtěl hlavou nad hloupostí, která se skrývá v lidském strachu. Shrnul hlášení na hromadu. Těsně předtím než je hodil do krbu, něco ho napadlo. Jeho ruka se zarazila. Zamyšleně pohlédl na svazek hlášení, které držel.

Díky tomu, co mu jednou řekla Franka, dostal nápad.

Ještě se mohou hodit. Vložil hlášení do zásuvky.

„Drahoušku, pořád ještě pracuješ?"

Dalton při zvuku známého hlasu vzhlédl. Do místnosti vplula Tereza, která měla na sobě úžasné šaty růžové barvy, ve kterých ji viděl poprvé.

Usmál se. „Tess, má lásko. Co tě sem přivádí?"

„Přišla jsem, abych tě chytila s nějakou ženskou."

„Cože?"

Přišla k jeho stolu, kde se zarazila a zadívala se z okna. Šaty měla v pase opásané šerpou ze zeleného sametu, což zvýrazňovalo její

křivky. Představoval si, jak jeho ruka zajíždí do míst, kde se jí šaty rozevíraly.

„Byla jsem minulou noc hrozně osamělá," řekla a sledovala lidi venku na trávě.

„Já vím. Mrzí mě to, ale musel jsem vyřídit spoustu..."

„Myslela jsem, že jsi s jinou ženou."

„Cože? Tess, poslal jsem ti přece vzkaz, kde jsem vysvětloval, že musím pracovat."

Otočila se k němu. „Když jsi mi napsal, že budeš pracovat do pozdních hodin, nijak mě to nezarazilo. Pracuješ dlouho skoro každou noc. Ale když jsem se tentokrát probudila, bylo už skoro ráno a ty jsi nebyl vedle mě... byla jsem si jistá, že jsi v posteli s nějakou jinou ženou."

„Tess, nikdy bych..."

„Napadlo mě, že půjdu a svedu lorda Rahla, jen tak, abych se ti pomstila, ale on má Matku Vyznavačku, která je mnohem krásnější než já, takže by se jen zasmál a poslal mě pryč.

A tak jsem se oblékla a přišla jsem sem. Chystala jsem se na to, že přijdeš a budeš mi lhát. Já bych ti pak mohla říct, že vím, že jsi ve skutečnosti nepracoval. Namísto prázdné kanceláře jsem však viděla všechny tvé posly, jak se hemží sem a tam, jako by se připravovali na válku. Viděla jsem, jak rozdáváš příkazy a píšeš hlášení. Opravdu jsi pracoval. Chvíli jsem se na tebe dívala."

„Proč jsi nešla dál?"

Konečně se k němu vrhla a usadila se mu do klína. Pažemi ho objala kolem krku a zahleděla se mu do očí.

„Nechtěla jsem tě vyrušovat, když máš tolik práce."

„Ty přece nikdy nevyrušuješ, Tess. Víš, že jsi jediná věc v životě, na které mi záleží."

Pokrčila rameny. „Styděla jsem se ti říct, že jsem myslela, že mě podvádíš."

„Tak proč to přiznáváš?"

Políbila ho tak, jak to uměla jen ona. Její polibek mu bral dech, byl horký a vlhký. Usmála se a dívala se, jak sleduje její výstřih.

„Protože," zašeptala, „tě miluji a chybíš mi. Vzala jsem si nové šaty. Myslela jsem, že bych tě s jejich pomocí mohla svést a dostat do postele."

„Myslím, že jsi mnohem krásnější než Matka Vyznavačka."

Zasmála se a pohladila ho po vlasech. „Co takhle jít na chvilku domů?"

Když vstávala, poplácal ji po zadečku. „Hned jsem tam."

****

Ann nenápadně sledovala Alessandru, která se dívala, jak se modlí. Ann ji požádala, jestli by jí nevadilo, kdyby se Prelátka před jídlem pomodlila.

Alessandra byla nejprve překvapena, ale pak řekla. „Ne, proč by mělo?"

Seděla na holé zemi uprostřed svého pochmurného stanu a dychtivě se oddala modlitbě. Nechala své nitro, aby se naplnilo radostí ze Stvořitelovy přítomnosti, podobně, jako když se otevírala svému Hanu. Dovolila Světlu, aby ji naplnilo láskou. Její srdce ucítilo Stvořitelův mír. Oddala se děkovné modlitbě za vše, co má, když mnozí jiní jsou na tom mnohem hůř.

Modlila se, aby Alessandra mohla pocítit alespoň paprsek vřelého Světla a otevřít mu srdce.

Když skončila, naklonila se, jak jí to řetězy dovolovaly, a ve starodávném gestu oddanosti Stvořiteli si políbila prsteníček. Sestry Světla byly se Stvořitelem symbolicky oddány.

Věděla, že Alessandra si vzpomene na nádherné uspokojení plynoucí z modlitby ke Stvořiteli, z otevření srdce díkům tomu, kdo všem lidem na světě poskytl dar duše. V životě každé sestry nastávaly chvíle, kdy byla radost z tohoto poznáni taková, že nad ní bylo, možné jen plakat štěstím.

Ann si všimla, jak se Alessandra otřásla a málem reflexivně přitiskla svůj vlastní prst ke rtům.

Byla však sestrou Temnot a takový čin by byl jen zradou Strážce.

Alessandra zasvětila svou duši, kterou jí daroval Stvořitel, Strážci podsvětí - zlu. Ann si nedokázala představit, že by mohlo existovat

něco, co by mohl Strážce poskytnout na oplátku, a co by vyvážilo byť i jen prostou radost z modlitby vyjadřující díky Tomu, kdo je původcem všech věcí.

„Děkuji ti, Alessandro. Je od tebe moc hezké, žes mne nechala před jídlem pomodlit."

„Nic hezkého na tom není," opáčila sestra Temnot. „Alespoň teď budeš ochotnější a rychle se najíš, abych se mohla věnovat svým vlastním záležitostem."

Ann přikývla s radostí, že cítí Stvořitele ve svém srdci.

Kapitola dvacátá

„Co budeme dělat?" zašeptal Morley.

Fletch mu uštědřil šťouchanec. „Ticho, musím všechno promyslet."

Fletch neměl představu co dělat, ale nechtěl připustit, aby to Morley zjistil. Na Morleyho dělalo dojem, jak si Fletch se vším věděl rady, a že dokázal najít tohle místo. Začal být na Fletchovi a jeho rozhodnutích závislý.

Ne, že by bylo nutné vymýšlet nějaké složité plány. Většinu času co nejrychleji ujížděli. Měli peníze, které jim dal Dalton Campbell, takže se nemuseli protloukat. Mohli si koupit jídlo; nemuseli lovit nebo krást. Mohli koupit veškeré vybavení, které potřebovali; nemuseli vyrábět sami.

Fletch věděl, že peníze jsou ve světě plném nástrah pomocníkem, ochráncem, ale i nebezpečím. Vždycky se najdou lidé, kteří vás o peníze chtějí připravit. Protože vyrůstal na ulicích Fairfieldu. věděl, jak své peníze hlídat, jak zabránit tomu, aby je někdo ukradl a jak se zbavit podvodníků. Nakládal s penězi opatrně, za žádnou cenu nenakupoval křiklavé šaty nebo cokoliv, co by mohlo ve zlodějích vzbudit dojem, že stojí za to, aby je oba praštili po hlavě nebo něco mnohem horšího.

Jedno z překvapení, které na cestě zažili, spočívalo v tom, že všem bylo jedno, že jsou Hakeni. Dokonce se zdálo, že to většina lidí ani nepoznala. Většina těch, se kterými se setkali, s nimi jednala zdvořile a vesměs je považovala za milé mladíky.

Fletch nedal na Morleyho přemlouvání, aby čas od času popili v nějaké hospodě; věděl, že je to jistý způsob, jak dát všem na vědomí, že mají peníze, a kdyby se opili, snadno by mohli zapomenout na opa-

trnost. Namísto toho si kupovali láhev, a až když se utábořili na noc, na místě, kde měli jistotu, že na ně nikdo nenarazí, tak se s Morleym opili. Nejvíc se opili napoprvé. Fletchovi to pomohlo zapomenout, že si lidé myslí, že znásilnil Beatu.

Morley chtěl utratit část peněz za děvky v jednom městě, kterým procházeli, ale Fletch nesouhlasil. Nakonec na Morleyho naléhání dal svému příteli něco peněz, aby se pobavil. Konec konců peníze, které jim Dalton Campbell dal, patřily jim oběma. Fletch čekal s koňmi a s vybavením mimo město. Věděl, co se občas stává návštěvníkům přicházejícím z Fairfieldu, aby se pobavili s prostitutkami.

Když Morley s širokým úšklebkem dorazil, nabídl Fletchovi, že pohlídá jejich věci a Fletch se mezitím může s tou ženou pobavit také. Bylo to velké pokušení, ale ta myšlenka ho znervóznila. V duchu živě viděl, jak je celý nervózní, představoval si, jak se mu ta žena směje, jak se mu třesou kolena a potí ruce. Byl si jistý, že by se mu vysmála.

Morley byl velký, silný a mužný. Morleymu se ženy nesmály. Beata byla zvyklá často se Fletchovi smát. Nechtěl, aby se mu začala smát nějaká žena, kterou nezná, hned jak ze sebe on shodí šaty.

Nakonec se rozhodl, že nechce nic takového riskovat ani plýtvat dalšími penězi na takovou hloupost. Nevěděl, kolik je ještě bude stát dostat se na místo, kam míří, a bál se příliš utrácet. Morley ho nazval hlupákem a řekl, že to za to stálo. Ještě týden poté nemluvil o ničem jiném. Fletch si posléze začal přát, aby to byl býval udělal také, neboť Morley by pak aspoň mlčel.

Zatím to vypadalo, že se o peníze nemusejí bát. Konec konců až doposud jich mnoho neutratili - ne v porovnání s tím, co měli. Peníze jim pomáhaly urychlit cestu. S penězi si mohli dovolit vyměňovat unavené koně za čerstvé a udržovat stálou rychlost, aniž by se museli starat o únavu svých zvířat.

Morley zavrtěl hlavou. ,,Urazili jsme takovou cestu, a když jsme tak blízko, tak se zastavíme."

,,Řekl jsem ticho. Chceš, aby nás chytili?"

Morley zmlkl a škrábal si strniště. Fletch často toužil po tom, aby i jemu rostly pořádné vousy. Zatím mu však na tváři vyrůstaly jen řídké chloupky. Morleymu rašil plnovous. Fletch si občas vůči Mor-

leymu připadal jako dítě, neboť jeho přítel měl široká ramena a na tváři strniště.

Fletch sledoval vzdálené strážné, kteří na hlídce přecházeli sem a tam. Dovnitř se nadalo vstoupit jinak než po mostě. To mu řekla Franka a teď, když tu byl, mohl se o tom přesvědčit na vlastní oči. Museli se nějak dostat přes most nebo odejít.

Fletch náhle ucítil, jak ho po krku pohladil podivný závan šeptajícího větru. Když závan přešel, otřásl se.

„Hele, koukej, co to dělá," zašeptal Morley.

Fletch zamžoural a snažil se zaostřit na vzdálenou postavu. Vypadalo to, jako by se jeden ze strážných vyšplhal na kamennou zárubeň mostu.

Fletchovi poklesla čelist. ,,Drazí duchové! Podívej se na to!"

Morley vyjekl. „Proč to udělal?"

I na tu vzdálenost uslyšel Fletch výkřik, když se muž odrazil a skočil do prázdna.

„To snad není pravda," vydechl Morley. „Proč skákal?"

Fletch nevěřícně zavrtěl hlavou. Zrovna se chystal promluvit, když si všiml, že i muž na druhé straně mostu vylézá na zárubeň.

Fletch na něj ukázal. „Podívej! Tamhle se chystá skočit další!"

Muž rozpřáhl paže, jako by chtěl obejmout vzduch a vrhl se z mostu do propasti.

Ostatní vojáci na mostě zmateně přibíhali k místu, ze kterého muž skočil, když tu se náhle do náruče smrti vrhl třetí z nich. Bylo to šílené. Fletch, ležící na břiše, to sledoval s vytřeštěnýma očima.

Na tu vzdálenost zněl křik vojáků, z nichž někteří skákali z mostu, jako cinkot zvonků. Vojáci tasili zbraně, jen aby je vzápětí odhazovali a sami šplhali na kamenné zdi.

Fletch měl pocit, jako by ho něco pohánělo vpřed, jako by ho jeho vlastní představivost nutila využít nabízející se šance. Pocítil příval vzrušení. Vyškrábal se na nohy.

„Pojď, Morleyi, vyrazíme."

Morley následoval Fletche, který vyrazil ke koním skrytým mezi stromy. Fletch strčil nohu do třmenu a vyhoupl se do sedla. Morley ho okamžitě následoval a Fletch svou kobylu pobídl patami a přinutil ji ke cvalu.

Byl to risk, jejich osud visel na vlásku, neboť přes stromy nebylo vidět, zda se vojákům podařilo dát se dohromady. Nevěděl, jestli ti, kteří přežili, budou dostatečně zmatení, aby se jim dvěma podařilo skrze ně projet. Fletch však věděl, že druhou takovou šanci už možná nedostanou. Netušil sice, co se stalo, ale nepovažoval za pravděpodobné, že by strážní skákali z mostu každý den. Bylo to teď nebo nikdy.

Když projížděli poslední zatáčkou, řítili se jako vítr. Doufal, že díky panujícímu zmatku se jemu a Morleymu podaří projet mezi zbylými vojáky a dostat se na druhý konec mostu.

Most byl prázdný. V dohledu nebyl žádný voják. Fletch zpomalil a Morley učinil totéž. Zamrazilo ho při vzpomínce na všechny ty muže, kteří tu ještě před malou chvílí stáli. Teď na mostě hlídal jen kvílící vítr.

„Fletchi. jsi si jistý, že se tam chceš opravdu vydat?"

Hlas jeho přítele se třásl. Fletch sledoval Morleyho pohled a uviděl to i on. Jako by vyrůstal ze skály, jako by byl součástí samotné hory, ze které snad byl vytesán. Byl temný a vyhlížel nepřátelsky. Bylo to to nejhrozivější místo, jaké spatřil nebo si dokázal představit. Byly tam hradby, věže a zdi tyčící se nad hlubokou propastí. Celou stavbu obepínalo mohutné vnější opevnění.

Byl rád, že sedí v sedle; nebyl si jist, zda by ho nohy při pohledu na to místo nezradily. Nikdy neviděl nic tak obrovského a tajemně vyhlížejícího, jako byl Čarodějův Hrad.

„Pojďme," řekl Fletch. „Dřív než zjistí, co se stalo, a pošlou sem další strážné."

Morley se rozhlédl po prázdném mostě. „A co se vlastně stalo?"

„Tohle je místo magie. Mohlo se stát cokoliv."

Fletch se v sedle poposunul dopředu a pobídl koně, aby vyrazil. Koni se most nelíbil a byl jen rád, že může běžet dál. Nezpomalili, ani když procválali branou ve vnější zdi pod ostnatými hroty zvednuté mříže.

Uvnitř byla oplocená ohrada pro koně. Než koně uvázali, řekl Fletch Morleymu, že nebudou z koní sundávat sedla, takže v případě útěku se nebudou zdržovat jejich nasazováním. Morley se zde nechtěl zdržovat o nic víc než Fletch. Společně vyběhli po tuctu širokých žu-

lových schodů ohlazených během staletí bezpochyby nohama nespočetných čarodějů.

Uvnitř to vypadalo přesně tak, jak mu vyprávěla Franka, až na to, že její popis velikosti stavby se nedal vůbec srovnat s tím, co Fletch viděl na vlastní oči. Sto stop nad jejich hlavami se ve slunečním svitu leskla prosklená střecha. Uprostřed podlahy z dlaždic vyrůstala fontána vytesaná do tvaru jetelového lístku. Z mísy uprostřed stříkala do výše patnácti stop voda stékající do jezírka ve středu fontány. Celá fontána byla obehnaná bílou mramorovou zdí, která mohla sloužit i jako lavice.

Rudé mramorové sloupy byly tak velké, jak Franka říkala. Podepíraly vznosné oblouky pod balkonem, který obkružoval oválnou místnost. Fletch hvízdl. Odpověděla mu nádherná ozvěna.

„Pokračujme," řekl Fletch, otřesený nádherou obrazu, který se před nimi předestřel.

Proběhli chodbou, o které mu Franka vyprávěla a vběhli do dveří na konci několika schodišť. Prošli pěšinou vedoucí mezi čtvercovými budovami bez oken a pak vyšlapali po schodech, které se točitě vinuly do půli výšky věže. Pak prošli chodbou pod něčím, co vypadalo jako cesta nad jejich hlavami a přešli kamenný most nad malým zeleným dvorem hluboko pod nimi.

Nakonec došli k mohutnému náspu, širokému jako cesta. Fletch pohlédl napravo a spatřil Aydindril rozkládající se hluboko pod ním. Pro chlapce, který vyrůstal v prostém Anderitu, to byl úžasný pohled. Na Fletche udělala dojem řada věcí, které spatřil během cesty, ale nic nepředčilo tohle místo.

Na druhém konci náspu stál tucet obrovských sloupů z pestrého rudého kamene, které podpíraly přečnívající entablaturu z tmavého kamene. Po obou stranách zlatě kovaných dveří stálo šest sloupů. Všechny byly výsledkem mimořádné kamenické práce, některé byly zdobeny měděnými plaketami a okrouhlými kovovými disky a byly pokryty podivnými symboly.

Když procházeli přes dlouhý násep, Fletch si uvědomil, že dveře musí být aspoň deset či dvanáct stop vysoké a dobré čtyři stopy široké. Na nich byly vyryty stejné symboly jako na plaketách a discích.

Když Fletch strčil do dveří, tiše se otevřely dovnitř.

„Jdeme," zašeptal Fletch. Nevěděl, proč šeptá, ale uvědomil si, že se mimoděk bojí, aby neprobudil duchy čarodějů strážících toto místo.

Nechtěl, aby ho duchové přinutili skočit z náspu, jako to udělali s vojáky na mostě. Letmý pohled přes hranu propasti mu prozradil, že musí být tisíce stop hluboká.

„Jsi si jistý?" zeptal se Morley.

„Já jdu dovnitř. Můžeš tady počkat nebo jít se mnou. Je to na tobě."

Morleyho oči se rozhlížely kolem a zdálo se, že Morley neví, nad čím se divit dřív. „Myslím, že půjdu s tebou."

Uvnitř seděly na zelených mramorových podstavcích po obou stranách skleněné koule, velké jako hlava. Vypadaly jako bezruké sochy, čekající, aby přivítaly návštěvníky veliké místnosti, plné zdobné kamenické práce. Uprostřed stály čtyři sloupy z černého leštěného mramoru, jejichž průměr se shodoval s délkou koně od hlavy k ocasu. Společně tvořily čtverec, který podpíral oblouky vnějších hran centrálního dómu.

Všude v místnosti byly na stěnách železné držáky se svíčkami, ale nahoře na stěnách dovnitř propouštěl světlo prstenec oken, takže svíčky nebylo nutné zapalovat. Fletch se cítil, jako by stál v příbytku samotného Stvořitele. Měl pocit, že by měl pokleknout a začít se modlit.

Křídlo, ve kterém se nacházeli, bylo pokryto rudým kobercem. V řadách po obou stranách koberce stály šest stop vysoké podstavce z bílého mramoru. Každý z nich byl širší než břicho pana Drummonda. Na vrcholcích každého podstavce byly různé předměty. Byly tam krásné mísy, umně vypracované zlaté řetězy, inkoustově černá láhev a další věci vyřezané ze dřeva. U některých věcí nebylo Fletchovi jasné, k čemu slouží.

Nevěnoval příliš pozornosti předmětům na sloupech; místo toho hleděl přes velikou místnost na druhou stranu centrálního dómu. Tam uviděl stůl, na kterém byla navršena hromada věcí. Měl pocit, že to, co se opírá o stůl, je právě ten předmět, pro který přišel.

Mezi každým párem černých sloupů se zlatými vrcholky vybíhalo z rozlehlé centrální komnaty další křídlo. Křídlo nalevo připomínalo knihovnu ve strašlivém nepořádku, s knihami poházenými všude na podlaze. Křídlo napravo bylo temné.

Fletch přeběhl po rudém koberci. Na konci byl přibližně tucet širokých schodů, které sbíhaly dolů. Tam jeho nohy šlapaly na podlahu ze světlého mramoru. Ocitl se uprostřed komnat Prvního čaroděje, pod dómem. Co nejrychleji přeběhl na druhou stranu směrem ke stolu, který stál před vysokým půlkruhovitým oknem.

Na stole byla navršena hromada nejrozličnějších předmětů: mísy, svíce, svitky, knihy, džbány, koule, kovové čtverce a trojúhelníky - byla tam dokonce lebka. Jiné, větší předměty byly navršené na hromadě na podlaze.

Morley se natáhl po lebce. Fletch mu ruku odstrčil.

„Ničeho se nedotýkej." Fletch ukázal na lebku, která na ně zírala prázdnými očními důlky. „Tohle může být čarodějnická lebka, a jestli se jí dotkneš, může ožít. Víš přece, že čarodějové dokážou ledacos."

Morley ruku okamžitě stáhl.

S třesoucími se prsty Fletch konečně natáhl ruku a uchopil věc, pro kterou přišel. Vypadala přesně tak, jak si ji vždycky představoval. Zlatá a stříbrná práce byla tak krásná, že Fletch nic podobného nikdy předtím neviděl, a to na ministrově statku viděl mnoho krásných zlatých a stříbrných šperků. Žádný Ander nemohl mít nic, co by se krásou rovnalo tomuhle.

„To je ono?" zeptal se Morley.

Fletch přejel prsty po písmenech vystupujících na jílci. Dohromady dávaly jediné slovo, které uměl přečíst.

„Ano. Tohle je Meč Pravdy."

Fletch stál s nohama vrytýma do země, držel velkolepou zbraň, prsty přejížděl po jílci omotaném drátkem, hladil záštitu a prohlížel si krásně vyrobenou pochvu, zdobenou stříbrem a zlatem. Dokonce i kožený opasek na nošení meče byl překrásně vyroben, a když jej promnul mezi palcem a ukazováčkem, ucítil máslovou jemnost kůže.

„No, jestli ty si vezmeš tohle," řekl Morley, „co myslíš, že bych si měl vzít já?"

„Nic," zazněl za nimi nějaký hlas.

Oba zděšeně povyskočili a vykřikli úlekem. Okamžitě se otočili směrem k záhadnému hlasu.

Oba zamrkali překvapením nad tím, co spatřili a stěží mohli uvěřit svým očím. Uviděli krásnou, modrookou, světlovlasou ženu v oděv

vu z rudé kůže, který ji obepínal jako druhá pokožka. Odhaloval její ženské křivky takovou měrou, jak Fletch dosud nespatřil. Šaty anderských žen měly výstřihy, které částečně odhalovaly jejich ňadra, ale rudá kůže, přestože zakrývala všechno, nějakým způsobem ukazovala mnohem víc. Když vykročila k nim, viděl její napjaté, ostře se rýsující svaly.

„Tohle není vaše, chlapci," řekla žena. „Dejte to sem, než si s tím ublížíte."

Morleymu se nelíbilo, že ho někdo nazývá chlapcem, zejména když jde o osamělou ženskou. Fletch viděl, jak se mohutné svaty jeho přítele napjaly.

Žena si založila ruce v bok. Na to, že tu byla sama, a že stála proti nim dvěma, měla pevné nervy. Fletch si nemyslel, že by se příliš mnoho žen dokázalo mračit tak zlověstně jako ona, ale nebyl nijak vyděšený. Považoval se za dospělého muže a nemusel se nikomu zodpovídat.

Fletch si pamatoval, jak byla proti nim bezmocná Claudine Winthrop. Vzpomněl si, jak snadno si s ní dělali, co chtěli. Tohle byla pouhá žena, zrovna jako Claudine, nic víc.

„Co tu vy dva děláte?" zeptala se.

„Myslím, že bychom se vás mohli zeptat na to samé," opáčil Morley.

Zlověstně na něj blýskla očima, a pak natáhla ruku směrem k Fletchovi. „Tohle ti nepatří." Gestem mu naznačila, aby jí meč podal. „Dej mi to, než se rozzlobím a ublížím vám."

V tu chvíli se Fletch a Morley rozutekli, každý jiným směrem. Žena se rozběhla za Fletchem. Ten hodil meč Morleymu. Morley jej se smíchem chytil, zamával jím na ženu a snažil se ji vydráždit, aby se rozeběhla na něj.

Fletch ji oběhl zezadu a zamířil ke dveřím. Ona vyrazila za Morleym. Ten zase přes její hlavu a natažené ruce hodil meč Fletchovi.

Všichni tři se honili po mramorové podlaze ve středu místnosti. Skočila po Fletchovi, chytila ho za nohu a porazila na zem. Když padal, stihl ještě hodit meč zpátky Morleymu.

Byla na nohou mnohem dřív, než se to podařilo Fletchovi. Morley strčil ramenem do jednoho z bílých mramorových sloupů a shodil jej

před ní na rudý koberec. Mísa na vrcholku sloupu dopadla na podlahu, rozbila se na tisíc kousků, které se rozletěly po mramoru a koberci, a přitom vydávaly měkké tisíceré cinkání.

„Vy dva nemáte představu, co děláte!" vyjekla. „Okamžitě toho nechte! Tohle není vaše! Není čas na dětské hry! Nemáte právo čehokoliv se tu dotýkat! Můžete způsobit nepředstavitelné škody! Nechte toho! V sázce jsou životy!"

Ona a Morley se honili kolem dalšího sloupu. Když po něm skočila, Morley na ni sloup shodil. Když ji těžká zlatá váza z vrcholku sloupu udeřila do ramene, vykřikla. Fletch nevěděl, jestli ji k zaklení přiměla bolest nebo vztek.

Všichni tři běhali mezi sloupy na obou stranách rudého koberce a neustále se blížili ke dveřím. Fletch a Morley si mezi sebou meč neustále přehazovali a drželi si od ní odstup. Fletch strčil do jednoho ze sloupů, aby ji zpomalil a šokovalo ho, jak těžký ten sloup je. Způsob, jakým je srážel Morley, ve Fletchovi vzbuzoval představu, že je snadné je rozkymácet a shodit na zem; nebylo to tak a Fletch už to podruhé nezkoušel.

Řvala na ně, aby přestali ničit magické předměty nesmírné ceny, ale když Morley shodil sloup, na jehož vrcholku stála inkoustově černá láhev, zazněl v jejím výkřiku opravdový hněv. Sloup se začal řítit dolů. Láhev letěla vzduchem.

Rozeběhla se, skočila, její dlouhé světlé vlasy za ní vlály, ona dopadla na zem a překulila se. Zachytila láhev do rukou, ta jí však vypadla, spadla na koberec, ale nerozbila se.

Podle výrazu v její tváři by si Fletch klidně mohl myslet, že na tom, zda se láhev rozbije či ne, závisí její život.

Vyskočila na nohy a zatímco oni vybíhali ze dveří. vyrazila za nimi. Venku hodil pochechtávající se Morley meč zpátky Fletchovi. Běželi podél hrany náspu.

„Vy pitomí kluci, nemáte představu, co je v sázce! Potřebuji ten meč. Je to důležité. Nepatří vám. Vraťte mi ho, prosím, a já vás nechám jít."

Morley měl v očích pohled, jako by se jí chystal ublížit. Jako by se jí chystal těžce ublížit. Ten samý pohled měl v očích při jednání s Claudine Winthrop.

Fletch chtěl jen ten meč, ale začínalo mu být jasné, že budou muset podniknout kroky, aby ji zastavili, protože jinak je bude bez ustání pronásledovat a oni od ní nebudou mít pokoj. Rozhodně neměl v úmyslu se meče vzdát. Ne po tom, čím vším musel projít, aby jej získal.

„Hej, Fletchi," zavolal Morley. „Myslím, že je čas, abys začal získávat nějaké zkušenosti se ženami. Tahle je volná. Co říkáš, že bych ji pro tebe podržel?"

Fletche napadlo, že ta žena je opravdu moc hezká. A chtěla jim způsobit potíže. Je to její chyba. Měla je nechat být. Neměla se plést do jejich věcí. Může si za to sama.

Protože Fletch věděl, že to dělá ze správného důvodu, z dobrého důvodu, zaslouží si být Hledačem Pravdy. Tahle ženská nemá právo se mu stavět do cesty.

Venku v ostrém slunci se zdálo, že barva jejího koženého oděvu získává hněvivý nádech, takže dobře ladila s výrazem v jejím obličeji. Vypadala, jako by ji někdo vzal za dlouhé světlé vlasy a kromě nich ji celou vykoupal v krvi.

„Snažila jsem se to udělat jeho způsobem," zamumlala si pro sebe. „Zkoušela jsem slušně poprosit." Fletche napadlo, že musí být šílená, protože tu jen tak stojí, ruce v bok a mluví k nebi. „A co z toho mám? Tohle. To by stačilo. Už toho mám dost."

Rozhněvaně zasyčela a pak vytáhla rudé, kožené rukavice, které měla zastrčené za opaskem. Způsob, jakým je vytrhla z opasku a vrazila do nich ruce, dodal jejímu gestu hrozivou konečnost.

„Tohle je poslední varování," řekla a tentokrát z jejího zavrčení Fletchovi naskočila husí kůže. „Dejte mi ten meč a dejte mi ho hned!"

Zatímco vztekle zírala na Fletche, Morley se na ni vrhl. Napřáhl svou obrovitou pěst, aby ji ze strany udeřil do hlavy. Podle síly údem si byl Fletch jist, že ji zabije první ranou.

Ta žena se na Morleyho ani nepodívala. Zachytila jeho pěst zápěstím vlastní ruky, uchopila ho za paži a prudce mu ji zkroutila za záda. Zaskřípala zuby a prudce mu trhla rukou. Fletche vyděsilo, když slyšel, jak Morleyho rameno hrozivě praská. Morley zařval. Bolest ho srazila na kolena.

Tahle žena se nepodobala žádné, kterou Fletch dosud viděl. Teď šla po něm. Nepospíchala, ale rázovala k němu s takovou rozhodností, že ztuhl strachy.

Stál jako přimrazen a nevěděl, co má dělat. Nechtěl opustit svého přítele, ale nohy ho nabádaly k útěku. Ale nechtěl se vzdát ani meče. Začal couvat, zády narazil na zídku a ustupoval podél ní.

Morley se vyhrabal na nohy. Znovu skočil po té ženě. Ta si ho nevšímala, neustále mířila k Fletchovi - k meči. Fletch usoudil, že by měl meč vytasit a bodnout ji - do nohy nebo tak něco, napadlo ho. Měl by ji nějak zranit.

Ale nevypadalo to, že by bylo něco takového nutné: řítil se na ni Morley jako rozzuřený býk, ženoucí se tryskem na svou oběť. Fletch si byl jistý, že tentokrát jeho obrovitého přítele nic nedokáže zastavit.

Aniž by si Morleyho sebeméně všímala, ustoupila žena o krok stranou - nespouštěla přitom upřený pohled z Fletche - zvedla ruku a loktem udeřila rozběhnutého Morleyho do tváře.

Hlava mu poskočila. Vystříkla krev.

Žena vypadala zcela klidně, nebyla ani zadýchaná, ladně se otočila a uchopila Morleyho za zdravou levou ruku. Sevřela mu dlaň tak, že palcem svírala hřbet jeho ruky, prudce mu ohnula zápěstí a tlačila ho ke zdi.

Morley vzlykal jako dítě a prosil ji, aby ho pustila. Druhá ruka mu bezvládně visela podél těla. Nos měl roztříštěný na padrť. Po tváři mu stékala krev. I ona musela být potřísněna jeho krví, ale díky rudé kůži se to nedalo rozpoznat.

Bez ustání nemilosrdně tlačila Morleyho ke zdi. Druhou rukou mu beze slova sevřela krk a klidně, téměř nezúčastněně, ho protlačila střílnou a vyhodila ven.

Fletchovi poklesla čelist. Nečekal, že něco takového udělá - že to zajde tak daleko.

Morley padal ze srázu hory a Fletch slyšel jeho slábnoucí zoufalý výkřik. Ztuhle stál a naslouchal křiku svého přítele, se kterým vyrůstal v chudinské čtvrti ve Fairfieldu. Morleyho křik náhle skončil.

Žena už více nemluvila, nesnažila se prosit, aby jí vrátil meč a nevyhrožovala. S modrýma očima upřenýma na Fletche, k němu vyrazila. Nepochyboval o tom, že jestli ho chytí, také ho zabije.

Tohle nebyla Claudine Wmthrop. Tohle nebyla žena, která by mu říkala 'pane'.

Fletche konečně začaly poslouchat nohy.

Jestli tu bylo něco, v čem Fletch nad svalnatým Morleym vynikal, tak to bylo to, že Fletch dokázal utíkat jako vítr. Teď běžel jako gazela.

Rychlé ohlédnutí jím otřáslo; ta žena dokázala utíkat ještě rychleji. Byla vysoká a měla delší nohy. Dohánělа ho. Jestli ho chytí, rozbije mu obličej stejně snadno jako Morleymu. Srazí ho ze skály. Nebo mu sebere meč a probodne ho.

Fletch cítil, jak mu po tvářích stékají slzy. Ještě nikdy neběžel tak rychle. Ona však byla přesto rychlejší.

Řítil se ze schodů, spíš z nich spadl než seběhl. Proběhl odpočívadlem, za kterým čekalo další schodiště. Všechno měl rozmazané. Kamenné zdi, okna, zábradlí, schody - všechno před očima se mu pohybovalo v nejasných odstínech světla a tmy.

Fletch si tiskl k prsům Meč Pravdy, proběhl dveřmi, volnou rukou je uchopil za okraj a zabouchl je za sebou. Věděl, že to nestačí, a tak na podlahu za dveře shodil velký kamenný podstavec. Byl těžší než bílé mramorové sloupy, ale hrůza mu dodávala nadlidskou sílu.

V okamžiku, kdy žulový podstavec dopadl na podlahu, narazila žena do těžkých dubových dveří. Náraz jejího těla dveře pootevřel o několik palců. Zvedl se prach. Chvíli bylo ticho; pak ze sebe žena vydala vzteklý výkřik, ve kterém zazněla i bolest a Fletch věděl, že se zranila.

Neplýtval časem, řítil se chodbami Čarodějova Hradu, zavíral za sebou dveře, shazoval na zem různé předměty. Ani nevěděl, jestli běží správným směrem. Hrdlo ho pálilo, neboť v běhu křičel strachy. Jen stěží mohl uvěřit tomu, co se stalo a stále se ještě nemohl vyrovnat s myšlenkou, že Morley je mrtvý. V mysli se mu pořád převaloval obraz posledních okamžiků jeho života. Téměř čekal, že jeho velký, hloupý přítel odněkud s úšklebkem vyběhne a řekne, že se to nestalo, že to byl jen žert.

Meč, který Fletch držel v rukou, stál Morleyho život. Musel si z očí vytřít slzy, aby vůbec něco viděl. Pohled přes rameno odhalil dlouhou prázdnou chodbu s mnoha zákruty.

Uslyšel však třeskot rozražených dveří. Ona se blížila.

Nic ji nezastaví. Byla jako pomstychtivý duch, který si přišel vzít jeho život jako trest za to, že vzal Meč Pravdy z jeho místa v Čarodějově Hradě. Rozběhl se ještě rychleji.

Fletch vyběhl do slunečního světla a na chvíli se dezorientované zastavil. Otočil se a uviděl koně. Tři. Jeho, Morleyho a koně té ženy. U sedla jejího koně visely vaky s výstrojí.

Aby si uvolnil ruce, provlékl Fletch hlavu bandalírem tak, aby mu kožený řemen visel na pravém rameni úhlopříčně přes hruď a zbraň aby mu spočívala po levém boku. Popadl uzdy všech tří koní. Vyskočil do sedla nejbližšího z nich.

Výkřikem a patami svého koně popohnal. Vlastně to byl její kůň; třmeny byly příliš daleko od sedla, takže na ně nohama nedosáhl. Proto nohama objal koňské břicho a zatímco zvíře cválalo spolu se dvěma ostatními koňmi branou, držel se jako o život.

Zatímco koně tepali v plné rychlosti kopyty cestu, žena v rudé kůži vyběhla z hradu a tvář měla potřísněnou krví. V jedné ruce svírala černou láhev. Byla to ta láhev, kterou zachránila před rozbitím.

Fletch se přitiskl ke koňskému krku a pobízel zvíře k rychlejšímu cvalu. Po chvíli se ohlédl přes rameno. Ta žena běžela po cestě za ním. Měl jejího koně, i zbylé dva koně, na kterých s Morleym přijeli. Ona byla opěšalá a než získá nového koně, nějakou dobu to potrvá.

Fletch se snažil vypudit ze své mysli myšlenky na Morleyho. Má Meč Pravdy. Teď se může vrátit domů a s jeho pomocí se pokusit prokázat, že neznásilnil Beatu, a že to, co udělal Claudine Winthrop, učinil na ochranu ministra před jejím prolhaným jazykem.

Fletch se znovu ohlédl za sebe. Žena v rudém už byla daleko za ním, ale stále běžela. Věděl, že se nesmí ani na okamžik zastavit. Šla po něm. Šla po něm a nic a nikdo ji nezastaví.

Byl si jistý, že ta žena se nevzdá. Nebude odpočívat, dokud ho nechytí. Pokud se jí to podaří, vyrve mu srdce z těla.

Fletch znovu patami pobídl koně a přinutil ho, aby zrychlil.

Kapitola dvacátá první

Kahlan se Richardovi, který seděl u malého stolku, naklonila přes rameno a pohladila ho po zádech.

„Našel jsi něco?" zeptala se.

Odhrnul si vlasy z čela. „Zatím to nevím jistě." Poklepal na pergamenový svitek. „Ale tady se píše něco zajímavého... tohle obsahuje mnohem konkrétnější informace než většina Anderových zápisků v knihovně na ministrově statku."

Kahlan se usmála. „To doufám. Jdu si protáhnout nohy a podívat se na ostatní."

Souhlasně zabručel a pokračoval ve studiu svitku.

V knihovně na statku strávili dva dny a prošli všechno, co se týkalo Josefa Andera. Anderovy zápisky převážně popisovaly jeho samotného. Psal o svých zjištěních o lidské povaze a o své víře. Dlouhé pasáže věnoval svým pozorováním a hovořil o tom, co považoval za pravdu. Byl si jist, že objevil mnoho věcí, kterých si předtím nikdo nevšiml.

Richardovi připadala většina toho, co četl, směšná. Bylo to, jako by naslouchal dospívajícímu dítěti, které si myslí, že ví všechno a nechápe, jak nevědomé ve skutečnosti je. Nezbývalo mu však, než tiše číst Anderova slova a v duchu se usmívat nad jeho velkolepými prohlášeními, ze kterých každé dítě dříve či později vyroste.

Josef Ander věřil, že nalezl skvělé místo, kde může učit lidi ideálnímu životu, a kde nepůsobí žádné vnější síly, které by narušovaly jeho „vyrovnanou společnost", jak tomu říkal. Psal, že si uvědomil, že už nepotřebuje pomoc či radu od ostatních - Richard byl přesvědčen, že má na mysli čaroděje z hradu v Aydindrilu. Psal také, že je rád, že se nemusí stýkat s ostatními čaroději, neboť jejich sobecká povaha a

zlé zájmy by mohly zkazit lidi v jeho nově utvářené, ideální společnosti.

Josef Ander nikdy nezapsal žádné jiné jméno kromě svého. O lidech se zmiňoval jako o „tom muži", „té ženě" nebo „těch ostatních".

Josef Ander si zřejmě nalezl ideální místo pro svůj život; v zemi, kde byla jeho moc zdaleka největší ze všech a kde ho všichni lidé uctívali. Richard věřil, že Josef Ander si chybně vykládal strach jako uctívání a obdiv. V každém případě však zdejší situace Anderovi umožnila, aby se stal mocným a uctívaným vůdcem - v podstatě králem - který pevně ovládal společnost, ve které byla silně potlačována individualita jedince, a kde nikdo nesměl být nadřazený nikomu jinému.

Josef Ander věřil, že vymyslel požehnaný systém, ze kterého vymýtil utrpení, lakotu a nepřátelství a jejichž místo zaujala spolupráce. Očištění společnosti - veřejné popravy - přivedly tuto harmonickou společnost k vyrovnanosti. Říkal tomu ,,vykořeňování plevele".

Josef Ander se zkrátka stal tyranem. Lidé v něj museli věřit a žít podle jeho způsobů, nebo zemřeli.

Než se Kahlan otočila a odešla, Richard ji pohladil po ruce. Malé stavení nebylo dost velké na to, aby se dovnitř vešli všichni. Bylo jen tak velké, aby se sem vtěsnal malý stůl a křeslo Josefa Andera, ve kterém nyní k hrůze starého muže, který měl za úkol starat se o tyto neocenitelné artefakty, seděl Richard. Stařík však neměl odvahu Richardovu žádost odmítnout.

Richard chtěl sedět v křesle Josefa Andera, aby dokázal pochopit, jak se ten muž cítil. Kahlan už měla dost snahy proniknout se do pocitů diktátora.

Dole na cestě se shromáždili obyvatelé města Westbrook. S úctou a bázní se dívali na Kahlan, která zvedla ruku a pokynula jim. Mnozí poklekali jen proto, že se podívala jejich směrem.

Vojáci i sem přinesli zprávu o blížícím se hlasování. Vzhledem k Richardově a Kahlanině přítomnosti lidé doufali, že je uslyší mluvit o otázce připojení k d'hařanskému impériu, ke kterému se již připojila většina států Středozemí. Přestože i Anderit byl součástí Středozemí, představoval tento název pro zdejší lid cosi vzdáleného. Například obyvatelé Westbrooku žili své životy na tomhle malém místě, zpráv o

událostech ve vnějším světě se sem dostávalo jen málo - a vesměs šlo jen o pověsti.

D'hařanští strážní drželi dav v uctivé vzdálenosti, zatímco Richard si prohlížel artefakty jejich oslavovaného zakladatele, po kterém byla tato země pojmenována. Zadní stráž tvořili mistři meče Baka Tau Mana. Richard vojákům nařídil, aby s lidmi jednali přátelsky a „byli milí".

Kahlan sešla dolů po cestě a spatřila Du Chaillu sedící o samotě mimo cestu na dřevěné lavičce ve stínu mohutného cedru. Kahlan měla respekt před postavením šamanky. Byla tu jen z toho důvodu, že byla rozhodnuta pomáhat Richardovi - svému „manželovi", který byl pro její lid *Caharinem*. Od toho dne, kdy Richard spadl z koně a Du Chaillu mu pomohla, nebyla Kahlan už tak rozčarována její přítomností.

Přestože Du Chaillu Richardovi několikrát připomněla, že jako jeho žena je připravena mu posloužit, pokud po ní zatouží, nikdy v tomto směru nevyvíjela žádný nátlak. Bylo to zvláštní, ale zdálo se, že se nesnaží o nic jiného než se chovat přátelsky. Přestože se zdálo, že Du Chaillu je připravena vyplnit jakoukoliv povinnost vyplývající z jejího postavení manželky, nabízela své služby spíše z úcty k zákonům svého lidu než z osobní touhy.

Du Chaillu uctívala to, co Richard představoval. Neuctívala Richarda jako takového. Třebaže Richardovi samotnému se to moc nelíbilo, Kahlan to nesmírně vyhovovalo.

Za současného stavu věcí spolu Du Chaillu a Kahlan vycházely poměrně obtížně. Kahlan té ženě pořád ještě zcela nevěřila, ne když byl předmětem její pozornosti Richard - ať už tak činila z jakéhokoliv důvodu.

Co se týkalo Du Chaillu, ta nahlížela na Kahlan, která byla vůdkyní svého lidu, Matkou Vyznavačkou a Richardovou ženou, ne jako na nadřazenou bytost, ale jako na někoho sobě rovného. Kahlan cítila hanbu, když musela sama sobě připustit, že právě to jí vadí ze všeho nejvíc.

„Nebude ti vadit, když tu s tebou chvíli posedím?"

Du Chaillu se protáhla a opřela se o kmen stromu. Rukou ukázala na prázdné místo vedle sebe a vyzvala Kahlan, aby se posadila. Ka-

hlan tak učinila a uhladila si na kolenou svůj bílý šat Matky Vyznavačky.

Seděly schovány mezi stromy vedle cesty, kde je nikdo nemohl vidět. Toto místo spíš vyzývalo ke schůzkám milenců než ke společnému posezení dvou manželek toho samého muže.

„Jsi v pořádku, Du Chaillu? Vypadáš trošku... zničeně."

Du Chaillu se podivila nad Kahlanineým výrazem zájmu. Nakonec se usmála, když pochopila jeho význam. Vzala Kahlan za ruku a položila ji na své vzedmuté břicho. Uchopila její ruku do obou svých a pevněji přitiskla.

Kahlan ucítila pohyb nenarozeného dítěte.

Du Chaillu se pyšně usmála. Kahlan odtáhla ruku.

Kahlan si uhnízdila ruce v klíně. Zahleděla se na shromažďující se mračna. Takhle by to nemělo být. Vždycky si myslela, že by to mělo být radostné.

„Nelíbí se ti to?"

„Cože? Ne... vůbec ne. Je to úžasná věc."

Du Chaillu uchopila Kahlan za bradu a otočila její tvář k sobě.

„Kahlan, ty pláčeš?"

„Ne. Nic to není."

„Jsi nešťastná, protože mám dítě?"

„Ne, Du Chaillu, ne, nejsem nešťastná.

„Jsi nešťastná, protože já mám dítě a ty ne?"

Kahlan raději nic neříkala, protože se bála, že by se mohla přestat ovládat.

„Neměla bys být smutná, Kahlan. Budeš mít dítě. Jednou se to stane."

„Du Chaillu... jsem těhotná."

Du Chaillu se zaklonila a důkladně se protáhla. „Vážně? To mě překvapuje. Jiaan mi říkal, že ty a tvůj manžel jste spolu tímto způsobem nebyli."

Kahlan byla šokována poznáním, že Du Chaillu má tak přesné informace. Svým způsobem byla ráda, že tu nebylo nic, co by se mohla dozvědět, ale na druhou stranu si přála, aby tomu bylo naopak, neboť by to potvrzovalo její postavení manželky.

„Náš manžel musí být velmi šťastný. Myslím, že má děti rád. Bude z něj dobrý..."

„Richard to neví. Musíš mi slíbit, Du Chaillu, že mu to neřekneš."

Žena se zamračila. „Proč bych ti měla dávat takový slib?"

Kahlan se k ní trochu naklonila. „Protože já jsem ta, která Richarda přiměla, aby ti dovolil jít s námi. Protože já jsem ta, která řekla, že s námi můžeš zůstat i poté, co dorazili naši muži. Slíbila jsi Richardovi, že nás opustíš až dorazí naši vojáci, ale pak jsi s námi chtěla zůstat a já jsem ho přemluvila, aby ti to dovolil. Pamatuješ?"

Du Chaillu pokrčila rameny. „Jestli je to tvé přání, tak mu to tedy neřeknu. Drž to v tajnosti a překvap ho až budeš chtít." Obdařila Kahlan úsměvem. „*Caharinovy* ženy musí držet spolu."

„Děkuji," zašeptala Kahlan.

„Ale kdy...?"

„Během naší svatební noci. Když jsme byli ve vesnici Bahenního lidu, těsně předtím než jste se k nám připojili."

„Aha. Tak proto jsem o tom nic neslyšela."

Kahlan to nechala bez poznámek.

„Ale proč si nepřeješ, aby se to Richard dozvěděl? Byl by šťastný."

Kahlan zavrtěla hlavou. „Ne, nebyl. Mohly by z toho vzejít značné potíže." Kahlan zvedla náhrdelník s malým kamenem. „Tohle mi dala jedna čarodějnice, aby prozatím zabránila mému početí. Je to dlouhý příběh, ale v této době nesmíme mít dítě, protože by z toho mohlo vzejít velké zlo."

„Tak jak je možné, že jsi těhotná?"

„Kvůli chimérám. Magie selhala. Ale než jsme se to dozvěděli... no, zkrátka jsme netušili, že ten náhrdelník nebude během naší svatební noci fungovat. Mysleli jsme, že jeho magie zabrání mému otěhotnění, ale jeho magie selhala. To jsme v té chvíli nemohli tušit."

Kahlan se kousla do rtu a ze všech sil se snažila potlačit slzy.

„Richard bude přesto šťastný," řekla jí Du Chaillu uklidňujícím tónem.

Kahlan zavrtěla hlavou. „Nevíš o tom všechno. Až to vejde ve známost, bude jeho život ve velkém nebezpečí. Ta čarodějnice přísa-

hala, že dítě zabije, ale co je horší, já ji znám; rozhodne se předejít možným budoucím problémům a pokusí se zabít mne nebo Richarda."

Du Chaillu si to převracela v hlavě. „No, brzy dojde ktomu hloupému hlasování, kdy lidé Richardovi potvrdí to, co už by měl dávno vědět, totiž že je *Caharin*. Pak bude všechno v pořádku. To, že čekáš dítě, budeš moci ještě nějakou dobu skrýt." Šamanka položila Kahlan ruku na rameno. „Půjdeš se mnou a já tě zavedu k mému lidu. Budeme tě chránit, dokud neporodíš Caharinovo dítě. Pak budeme chránit vás oba."

Kahlan se přerušovaně nadechla, aby se ovládla a nezačala vzlykat. „Děkuji, Du Chaillu. Jsi dobrý člověk. Ale to nepomůže. Musím udělat něco, abych se dítěte zbavila. Najdu nějakou bylinkářku nebo porodní bábu. Musím to dítě potratit dřív než bude příliš pozdě."

Du Chaillu se natáhla, uchopila Kahlan za ruku a opět ji přitiskla na své břicho. Kahlan ucítila pohyb a uhnula před šamankou očima.

„Něco takového nemůžeš novému životu, který v tobě klíčí, udělat, Kahlan. Ne, když ten život vzešel z tvé lásky. To nesmíš. Bylo by to ještě horší."

Z malého stavení vyšel Richard a v ruce držel svitek. „Kahlan?" zavolal. Ona ho viděla mezi kmeny stromů, ale on na ni zjevně neviděl.

Kahlan se otočila k Du Chaillu. „Dala jsi mi slovo, že to podržíš v tajnosti."

Du Chaillu se usmála a pohladila Kahlan po tváři způsobem, jakým babička hladí svou vnučku. Kahlan pochopila, že Du Chaillu s ní teď nejedná jako Richardova první žena, ale jako šamanka lidu Baka Tau Mana.

Kahlan povstala a na tváři se jí objevil výraz hodný Matky Vyznavačky. Richard ji spatřil a vyrazil k ní.

Překvapeně pohlédl na ni a na Du Chaillu. Nakonec usoudil, že nemá cenu se ptát, co tu spolu dělají a ukázal Kahlan svitek.

„Věděl jsem, že to má co do činění se slovem 'škola'."

„Cože?" zeptala se Kahlan.

„Dominie Dirtch. Podívej se sem." Ukázal na svitek. „Ander tu píše, že se nebojí zásahu svých žárlivých kolegů, protože je - Richard

přejížděl prstem po slovech, která četl nahlas - „'pod ochranou démonů'."

Kahlan neměla ani tu nejmenší představu, o čem to mluví. „A proč je to tak důležité?"

Richard se mezitím začetl do svitku. „Cože? Aha, ano. Když jsi mi poprvé řekla to jméno Dominie Dirtch, napadlo mě, že pochází ze Vznešené D'Harštiny, ale netušil jsem, jaký by mohlo mít význam. Jde o jednu z těch ošidných frází s více významy, o kterých jsem ti už vyprávěl.

V každém případě má slovo 'Dominie' význam ve spojení se školou, s učením nebo výcvikem, anebo, což je důležité, s nadvládou. Teď, když jsem si tohle přečetl, jsem konečně pochopil, jak to správně přeložit.

'Dominie Dirtch' znamená 'Učení Démonů'."

Kahlan na něj chvíli zírala. „Ale... co to má za smysl?"

Richard rozhodil ruce. „To nevím, ale podle toho, co jsem si dal dohromady, je ten překlad určitě správně."

„No, to je skvělé," řekla Kahlan.

Zamračil se na ni. „Co je s tebou? Tvůj obličej vypadá.... já nevím, zábavně."

„No, to ti teda děkuju."

Zrudl. „Nechtěl jsem tím říct, že vypadáš špatně."

Kahlan odmítavě mávla rukou. „O nic nejde. Jsem zkrátka unavená. Máme za sebou dlouhou cestu a mě už nebaví nekonečně rozmlouvat s každým, koho potkáme."

„Znáš místo, které se jmenuje Pece?"

„Pece," Kahlan se zamyšleně zamračila. „Ano, vzpomínám si na to místo. Vlastně to není daleko odtud. Je celkem vysoko položené nad údolím Nareef."

„Jak je to daleko?"

Kahlan pokrčila rameny. „Kdyby to bylo důležité, mohli bychom se tam dostat za pár hodin."

„Ander se o tom místě zmiňuje. Často o něm píše ve spojení s démony - s Dominií Dirtch. Právě díky této pasáži jsem pochopil význam toho názvu."

Richard pohlédl na cestu a na skupinu lidí, kteří se tam shromáždili a trpělivě čekali. „Až k těm lidem promluvíme, rád bych tam zašel a porozhlédl se kolem."

Kahlan ho uchopila za ruku. „Je to pěkné místo. I já se tam ráda znovu podívám. Teď pojďme říct těm lidem, proč je pro ně dobré, aby na hlasovací lístek nakreslili kroužek."

Dychtivé tváře patřily převážně Hakenům. Většina z nich pracovala na farmách v okolí Westbrooku. Jako všichni lidé, kteří si je přišli během jejich cesty po Anderitu vyslechnout, byli i tihle napjatí a vyděšení. Věděli, že ve vzduchu je cítit změna. Většina lidí považovala změny za nebezpečné.

Richard dával před chladným oslovením davu z nějakého vyvýšeného místa přednost tomu, že se procházel mezi nimi, ptal se jich na jména, usmíval se a hladil po hlavách a tvářích jejich děti. Protože tento způsob jednání byl odrazem Richardovy povahy, protože tak činil upřímně a nechoval se tak z vypočítavosti, měl kolem sebe v pár minutách shluk dětí. Matky se pyšně usmívaly, když se dotýkal hlaviček jejich potomků, tmavovlasých stejně jako rudovlasých. Vyhladily se i ustarané vrásky na čelech otců.

„Dobrý lide Anderitu," začal Richard, když stál mezi nimi. „Matka Vyznavačka a já jsme si s vámi přišli pohovořit ne jako vládci, ale jako vaši pokorní služebníci. Nepřišli jsme vám něco nařizovat, ale chceme vám pomoci pochopit, jaké musíte učinit rozhodnutí, a v čem spočívá možnost změnit budoucnost. Budoucnost teď máte ve svých rukou."

Napřáhl ruku a Kahlan si začala razit cestu shlukem smějících se dětí, aby se k němu připojila. Myslela si, že děti se budou tak obrovského muže jako je Richard bát, zejména, když byl oděn v černém a zlatém šatu, díky kterému vypadal velkolepě. Většina dětí se však k němu tiskla, jako by byl jejich oblíbeným strýčkem.

Ve skutečnosti to byl bílý šat Matky Vyznavačky, kterého se všichni lidé báli a jako všichni ve Středozemí se měli před její mocí na pozoru. Uhýbali jí z cesty a ze všech sil se snažili, aby se jí nedotkli. Ale děti se současně snažily držet blízko Richarda. I Kahlan ve skrytu duše toužila po tom, aby se kolem ní vytvořil chumel lidí jako kolem

Richarda, ale chápala, proč tomu tak není. Celý život se učila to chápat.

„Matka Vyznavačka a já jsme se stali manželi, protože se milujeme. Milujeme rovněž národy Středozemí a D'Hary. Právě tak, jako jsme společně vstoupili ve svazek manželský, díky kterému budeme moci čelit životu společně, chceme, aby i anderitský lid vstoupil do svazku s ostatními národy Středozemí, a aby spolu s nimi pomohl utvářet naši bezpečnou a šťastnou budoucnost, svět, ve kterém budete mít vy a vaše děti naději na lepší život.

Ze Starého světa se k nám blíží tyranie. Císařský Řád vás chce zotročit. Z jejich strany máte na výběr buď se podřídit nebo zemřít. Jedině, když se připojíte k nám, budete mít šanci žít svobodný život.

Matka Vyznavačka a já věříme, že pokud se spojí národy Středozemí a D'Hary a všichni společně budeme bojovat za svobodu, dokážeme odvrátit nebezpečí hrozící našim domovům... a budoucnosti našich dětí.

Pokud se dobrovolně podřídíme tyranii, nikdy nebudeme mít možnost rozpřáhnout křídla ve svobodném letu. Naše duše se nebudou moci šťastně vznášet ve větru naděje. Nikdo nebude mít možnost vychovávat svou rodinu v míru a nebude moci snít o tom, že jeho děti povedou lepší život.

Jestli se Císařskému Řádu nepostavíme, budeme žít pod stínem otroctví. Pokud se tak stane, navždy upadneme pod temnou nadvládu utlačovatelů.

To je důvod, proč jsem k vám přišel promluvit. Chceme, abyste nám stáli po boku, abyste stáli po boku všem lidem, kteří milují mír, těm, kteří chtějí, aby jejich budoucnost byla jasná a plná naděje.

Chceme, abyste se k nám připojili a na znamení toho, že toužíte po svobodě, nakreslili na hlasovací lístek kroužek."

Kahlan naslouchala, jako to činila po celé týdny, jak Richard od srdce hovoří o tom, co znamená připojit se k němu a k boji za svobodu.

Nejprve byli lidé napjatí a podezřívaví. Po chvíli je však přemohla Richardova upřímnost a jeho zapálení pro věc. Bylo úžasné pozorovat sílu jeho osobnosti. Přiměl je se smát, aby je vzápětí přivedl na

pokraj pláče, nastínil jim, co znamená svoboda a jak krásný život budou moci vést jejich děti, které se budou smět učit číst a psát.

Nejprve to lidi znervóznilo, dokud jim to ovšem Richard nevyložil způsobem, kterému rozuměli; dopis napsaný rodičům, kteří žijí daleko, nebo potomek jdoucí svobodně hledat lepší zaměstnání. Přiměl je, aby pochopili cenu poznání, a jak jim vědomosti mohou zajistit lepší život, neboť díky nim budou mít šanci na získání lepší práce nebo vylepšení jejich pracovních výkonů ve svém současném zaměstnání..

„Ale Císařský Řád vám nedovolí se učit, protože vědomosti jsou pro utlačovatele nebezpečné. Ti, kteří vás chtějí ovládat, musí poznání zadupat do prachu, protože lidé, kteří vědí, jsou lidé, kteří se postaví proti nečestnosti a útlaku.

Chci, aby se každému dostalo vzdělání, a aby se všichni mohli rozhodnout, co chtějí. V tom spočívá důleživý rozdíl mezi mnou a Řádem: já vám věřím, že se naučíte, jak žít lepší život, jak naplnit své touhy, od těch nejjednodušších až po ty největší. Císařský Řád vám nevěří a bude vám nařizovat vše, co máte dělat.

Společně vytvoříme jedinou zemi s jednotnými zákony, které zaručí bezpečnost všem lidem. Žádný člověk - ať už je to úředník, ministr či císař - nebude stát mimo zákon. Jen tehdy, když se všichni skloní před tím samým zákonem, budou všichni svobodní.

Přišel jsem, ne abych vládl, ale abych bojoval za princip svobody. Můj vlastní otec, Darken Rahl, byl diktátor, který vládl díky násilí, mučení a vraždám. Ale ani on nestál nad zákonem, podle kterého, jak bych si přál, by měli žít všichni. Převzal jsem jeho vládu, aby už nadále nemohl utlačovat svůj lid. Chci vést svobodné lidi - nebudu vládnout bezduchým loutkám.

Nechci vám říkat, jak máte žít, ale chci, abyste všichni žili v míru a bezpečí, abyste žili tak, jak se rozhodnete. Nic bych si nepřál víc, než abych mohl s Matkou Vyznavačkou - mou ženou - vychovávat rodinu v míru a v bezpečí a nemusel se zaobírat záležitostmi vlády.

Proto vás prosím, abyste udělali kroužek a připojili se k nám, pro vás samotné i pro ty, kteří přijdou po nás."

*****

Dalton se ramenem opřel o roh budovy, založil si ruce na prsou a poslouchal. Ředitel Prevot z Úřadu státní správy hovořil z balkónu nad velikým davem, který se shromáždil na jednom z náměstí. Jeho proslov už nějakou chvíli trval.

Dav, tvořený převážně Hakeny, se tu shromáždil, aby se dozvěděl o nadcházejících událostech. Městem se šířily nejrůznější pověsti. Lidé byli vyděšení. Přišli sem vesměs ne proto, aby zjistili, jak se vyhnout kalamitě, ale aby se dozvěděli, zda mají všechny ty pověsti brát vážně.

Dalton celou situaci se zájmem sledoval.

„Chcete trpět v područí utlačovatelů, zatímco pár vyvolených bude žít v blahobytu?" Dav odpověděl kolektivním „Ne".

„Chcete se upracovat k smrti, zatímco vyvolení D'Hařané budou stále více bohatnout?"

Dav znovu odpověděl záporným výkřikem.

„Copak dovolíme, aby veškerá naše práce a snaha, aby se všichni Hakeni dokázali přenést přes svou povahu, přišla nazmar díky jedinému muži? Copak dovolíme, aby se náš lid vydal na cestu do záhuby, protože veškerá naše snaha přijde vniveč?"

Dav dával najevo souhlas se slovy ředitele Prevota a někteří mávali klobouky, jak jim to Dalton přikázal. V davu rozmístil asi padesát svých hakenských poslů, kteří si oblékli své staré šaty a dělali, co bylo v jejich silách, aby v davu vzbudili emoce nad proslovem ředitele Prevota.

Někteří lidé se na jeho slova nepochybně chytili. ale většina davu se jen tiše dívala a zvažovala, zda jejich životy může to, co vyslechli, změnit. Většina lidí vše vážila na miskách vah. Na jedné misce byl jejich život, na druhé události, které jsou před nimi. Většina lidí byla spokojena se současným stavem věcí, takže jejich zájem bylo možné vzbudit jen v případě, že se události na druhé misce ukáží jako ohrožení způsobu jejich života.

Dalton zatím neměl mnoho důvodů k radosti. Tyto lidi, přestože váhavě souhlasili, se zatím nepodařilo přesvědčit, aby váhy převažovaly v jejich neprospěch.

Dalton věděl, že mají problém.

Ministrovo poselství bylo rozesíláno po celém Anderitu, ale zatím se setkávalo jen s chladným přijetím.

„V lecčems má pravdu," poznamenala Tereza.

Dalton ji objal kolem ramen. „Ano, to má."

„Myslím, že ten muž mluví dobře. Ubohým Hakenům by ublížilo, kdybychom přestali dohlížet na jejich výchovu. Nejsou připraveni se na vlastní pěst vyrovnat s nástrahami života."

Dalton přejížděl pohledem po lidech, kteří Stáli jako sochy a sledovali ředitelův emotivní projev.

„Ano, drahá, máš pravdu. Musíme se ze všech sil snažit lidem pomáhat."

V tu chvíli si Dalton uvědomil, na co zapomněl, a co musí udělat.

Kapitola
dvacátá druhá

„Ne," řekl Richard Du Chaillu.

V rostoucím hněvu si založila paže. Díky velkému kulatému břichu vypadala její hněvivá póza téměř humorně.

Richard se k ní naklonil blíž a snížil hlas. „Du Chaillu, copak nechápeš, že bych chtěl být chvíli sám se svou - s Kahlan? Prosím?"

Hněv Du Chaillu polevil. Její zamračený výraz roztál.

„Aha, chápu. Chceš mít soukromí se svou druhou ženou. To je dobře. Už jste spolu nebyli dlouhou dobu."

„Nejde o -" Richard si opřel pěsti o bok. „A vůbec, jak víš, co chci dělat?"

Na jeho otázku neodpověděla, ale usmála se. „No tak dobrá. Ale musíš slíbit, že to nebude trvat dlouho."

Měl sto chutí jí říct, že to bude trvat tak dlouho, jak bude potřeba, ale bál se, jaká by mohla být její odpověď. Richard se narovnal a řekl jednoduše. ,,Slibujeme."

Kapitánu Meiffertovi, velkému světlovlasému d'hařanskému důstojníkovi, který velel vojákům vyslaným jako doprovod Richarda a Kahlan do Anderitu, se představa, že ti dva budou spolu sami, nelíbila o nic víc než Du Chaillu, ale byl mnohem opatrnější ve volbě výrazů. Generál Reibisch mu zřejmě řekl, že pokud to bude považovat za důležité, může lordu Rahlovi svobodně říkat svůj názor a nemusí se bát trestu.

,,Lorde Rahle, pokud nás budete potřebovat, budeme od vás příliš daleko a nestihneme zareagovat... Nebudeme schopni účinně chránit Matku Vyznavačku," doplnil po chvíli v domnění, že takto se mu podaří zviklat Richardovo rozhodnutí.

„Děkuji vám, kapitáne. Nahoru vede jen tahle stezka. Protože nikdo nevěděl, kam máme namířeno, pochybuji, že tam na nás bude čekat nějaké nebezpečí. Není to odsud daleko a nebudeme tam dlouho. Vy a vaši muži budete hlídat zde, zatímco já a Kahlan se tam půjdeme podívat."

„Ano, pane," řekl kapitán Meiffert rezignovaně. Okamžitě začal vydávat svým mužům rozkazy, rozmísťoval je na vybraná místa a některé vyslal na průzkum.

Richard se otočil ke dvěma poslům, kteří dorazili od generála Reibische. „Vyřiďte generálovi, že jsem potěšen rychlostí jeho postupu, a že jsem potěšen jeho vyjádřením, že věří, že sem dokáže dorazit dřív než Jagangovy síly. Vyřiďte mu, že pořád platí stejné rozkazy; chci, aby se držel stranou."

Téměř každý den přicházeli a odcházeli poslové a přecházeli hranici kolem Dominie Dirtch na rozličných místech, aby se nedala přesně určit četnost vyměňovaných zpráv. Richard generálu Reibischovi vydal rozkazy, aby se držel na severu dostatečně daleko, aby byl mimo dosah Jagangových průzkumníků, hlídek a vyzvědačů. Kdyby došlo k bitvě, překvapení by mohlo d'hařanské armádě skvěle posloužit. Generál s tím plně souhlasil, ale nechtělo se mu zanechávat Richarda s pouhým tisícem mužů na potenciálně nepřátelském území.

Richard mu v dopise vysvětlil, že i když chápe generálovy obavy, je nutné utajit jeho síly, dokud jich nebude potřeba. Richard mu velmi podrobně popsal hrůznou a bolestivou smrt, která by jeho muže čekala na hranicích, pokud by se armáda pokusila napadnout Dominii Dirtch. Dokud nezískají pozvání anderitského lidu, nesmí se odvážit překročit hranici.

Richard navíc nevěřil ministru Chanboorovi. Jazyk toho muže byl příliš úlisný. Pravda úlisný jazyk nepotřebuje; lež ano.

Dominie Dirtch připomínala pavoučí síť, která čeká, až se v ní chytí někdo neopatrný. To, že se dobytí anderitské hranice jevilo na první pohled jako poměrně snadná záležitost, mohla být past připravená ke zničení d'hařanských sil. Richard se ze všeho nejvíc obával toho, že by byli jeho stateční vojáci před Dominií Dirtch povražděni. Zvláště když věděl, že taková oběť by nebyla k ničemu. Zemřeli by a Dominie Dirtch by pořád stála na svém místě, připravená zabíjet.

Generál Reibisch Richardovi odepsal a slíbil, že jakmile dosáhnou severních pozic, budou připraveni vyrazit na Richardův rozkaz okamžitě na jih, ale že tak neučiní, dokud je Richard nepovolá.

„Ano, lorde Rahle," odpověděl vyšší z poslů a udeřil se pěstí do levé strany hrudi. ,,Vyřídím generálovi vaše slova." Oba pobídli koně a vyrazili po cestě.

Richard se ujistil, že má zabezpečený luk a toulec, a pak se vyhoupl do sedla. Když vyrazili po stezce, Kahlan po něm blýskla svým zvláštním úsměvem. Richard věděl, že i ona cítí úlevu, že mohou být konečně sami, i když jen na chvíli během cesty po této pěšině.

Bylo únavné být neustále obklopen lidmi. Když se drželi za ruce, neustále je pozorovaly mnohé oči. Když tak učinili před shromážděnými lidmi, ke kterým hovořili, podle pohledů shromážděných si Richard mohl být jist, že zpráva o tomto prostém gestu se během několika dní donese k tisícům posluchačů. Podle dychtivých pohledů věděl, že se o tom bude mluvit ještě po celá léta. Tohle alespoň byla celkem neškodná věc, o které lidé mohli klevetit. Lepší, když mluví o tom, jak se lord Rahl a Matka Vyznavačka vzali za ruce, než o něčem mnohem horším.

Richard se díval na Kahlan sedící v sedle, okouzlen její krásnou postavou. Napadlo ho, že má tu nejhezčí figuru, jakou kdy viděl. Občas mu přišlo zvláštní, že žena, jako je tahle, miluje jeho, který vyrostl na zastrčeném místě v Hartlandu.

Richardovi se stýskalo po domově. Věděl, že jeho pocity se mu musí zračit ve tváři, protože lesní cesta vedoucí na kopec mu připomněla tolik míst, která znal. Západně od jeho domova byly kopce a hory tichými místy, lesnatějšími a vyššími než zdejší krajina.

Přál si, aby se mohl znovu alespoň na návštěvu vrátit do svého kraje v Hartlandu. Od minulého podzimu, kdy svůj domov opustil, spatřil mnoho podivuhodných věcí, ale věděl, že žádná z nich se mu do srdce nevryla tolik, jako pohled na místa, kde žil.

Když stezka míjela blízký sráz, který odhaloval pohled dolů, rozhlédl se Richard přes moře vrcholků. Byl možná blíž své domovině, než kdykoliv předtím během svého putování. Přes tyhle samé hory vstupoval do Středozemí přes překážku, která tehdy byla stále ještě

vztyčena na místě zvaném Králův Přístav. Bylo to nedaleko odsud na severozápadě.

Navzdory tomu, jak blízko to bylo, byl nyní díky jeho zodpovědnosti domov v Hartlandu velmi vzdáleným místem.

Kromě odpovědnosti vyplývající z toho, že byl lordem Rahlem, a že na něm každý závisel, byl tu také Jagang, který, pokud dostane sebemenší šanci, zotročí Nový svět stejně, jako to učinil se Starým. Lidé na Richardovi záviseli v mnoha ohledech, od závazku, který je chránil před snovým cestovatelem, až k tomu, že Richardova osobnost je poutala ve svazku, který byl připraven postavit se proti Jagangově obrovité armádě.

Občas, když o tom přemýšlel, měl pocit, že žije život někoho jiného. Občas se cítil jako podvodník a měl pocit, že se lidé jednoho dne probudí a řeknou „počkejte chvíli, tenhle lord Rahl je přece pouhý zálesák jménem Richard. A my ho posloucháme? My ho následujeme do války?"

A pak tu byly chiméry. Richard a Kahlan byli s chimérami neodvolatelně spjati. Oni byli zodpovědní za to, že se chiméry dostaly do světa živých. Přestože tak neučinili záměrně, zvony smrti se na světě rozezněly kvůli nim.

Během cesty po Anderitu a během hovorů s lidmi slýchali historky o podivných úmrtích. Chiméry si návštěvu ve světě živých musely skvěle užívat. Pobyt zde jim musel připadat jako úžasné prázdniny, během kterých mohou zabíjet lidi.

V odpověď na nebezpečí se lidé začali vracet ke starým zvyklostem. Na některých místech se shromažďovali, aby přinesli oběti zlým duchům vypuštěným na svět. Na opuštěných lesních mýtinách nechávali dary sestávající z jídla a vína. Někteří lidé si mysleli, že lidský druh porušil morální zákony, začal se stavět nade vše ostatní a sám Stvořitel vyslal pomstychtivé duchy, aby svět ztrestali. Někteří lidé nechávali na cestách kameny představující oběti a na křižovatkách vršili z kamenů celé hromady. Nikdo Richardovi nedokázal vysvětlit, k čemu to může být dobré, a všichni byli udiveni, že může zpochybňovat staré zvyky. Někteří si o půlnoci před dveře pokládali natrhané květiny. Vzrostla poptávka po talismanech přinášejících štěstí.

Chiméry však zabíjely i nadále.

Jednou z věcí, která činila váhu toho všeho snesitelnou, byla Kahlan. Díky ní nepadl pod tíhou břemene, které nesl na bedrech a díky ní byl ochoten bojovat až do konce. Pro ni byl ochoten vydržet všechno.

Kahlan zvedla ruku. „Tamhle to je."

Richard sesedl spolu s ní. Většina stromů kolem byly jedle nebo borovice. Richard se pátravě rozhlížel, dokud nenalezl mladý javor se stříbrnými listy a přivázal otěže jejich koní k nízko rostoucí větvi. Nebylo dobré přivazovat otěže k jehličnatým stromům, protože pak byly často plné jehličí.

Když Richard zaslechl odfrknutí, vzhlédl. Nedaleko odsud spatřil koně, který je s nastraženýma ušima sledoval. Z huby mu na obou stranách visela tráva, ale zřejmě vzbudili zájem koně natolik, že přestal žvýkat.

„Ahoj, holka," zavolal Richard.

Kobyla ostražitě pohodila hlavou a o několik kroků ustoupila. Když se k ní Richard zkusil přiblížit, ustupovala pořád dál, aby vzdálenost mezi nimi zůstala stejná. Richard svou snahu po chvíli vzdal. Na prsou měla kobyla krémové zbarvení a na zadku podivnou černou skvrnu, tvarem připomínající pavouka. Když na ni Richard znovu zavolal ve snaze přilákat ji k sobě, kobyla se otočila a utekla.

„Zajímalo by mě, co tu dělá," řekl Kahlan.

Kahlan zvedla ruku v gestu pozvání. Richard ji následoval.

„To nevím. Možná, že ten kůň někomu utekl. Vypadalo to však, že s námi nechce mít nic společného."

„To ano," pravil Richard, který se podřídil jejímu vedení.

„Tohle je jediná cesta dovnitř," řekla mu, zatímco kráčeli po břehu jezera podél malé skupinky jedlí.

Celý den se na nebi shromažďovaly mraky a zdálo se, že se chystá, bouře. Teď, když stoupali na skalní výstupek, na konci výběžku pevné země, vysvitlo mezi mohutnými mraky slunce.

Na paprsky teplého slunečního světla pronikající mezi vznešenými mračny byl překrásný pohled. Jejich záře prostupovala mezi horami a dotýkala se klidné hladiny jezera. Na druhé straně padal do jezera vodopád, který v teplém vzduchu vytvářel vodní tříšť. Kapičky vody jiskřily ve slunečním světle nad zlatavou hladinou. Richard se zhlubo-

ka nadechl a vstřebával sladké aroma lesa a vody. Cítil se tu skoro jako doma.

„Tohle je to místo," ukázala. „Tamhle ve vyšších polohách je pustina, kde roste lamí rostlina, a kde žijí královští motýli. Tyto čisté vody přitékají z té otrávené oblasti."

Odpolední vzduch se chvěl ve slunečním světle. „Je tu krásně. Klidně bych tu zůstal navždy. Cítím se téměř jako bych hledal nové stezky. Jako dřív."

Chvíli tam stáli ruku v ruce a kochali se celým výjevem. „Richarde, chtěla jsem ti říct, že během těch pár týdnu, co jsme mluvili k lidem... jsem na tebe opravdu pyšná. Jsem pyšná na způsob, jakým jsi lidem ukázal naději do budoucna.

Ať už se stane cokoliv, chci. bys to věděl. Jsem hrdá na způsob, jakým ses s tím vypořádal."

Zamračil se. „Mluvíš, jako bys nevěřila, že vyhrajeme."

Pokrčila rameny. „Na tom nesejde. Co se má stát, stane se. Lidé nedělají vždy to, co je správné. Občas nedokážou rozpoznat zlo a vyberou si špatnou stranu. Občas si lidé zvolí zlo, protože jim lépe vyhovuje, nebo protože jsou vyděšení, nebo protože si myslí, že z toho dokážou pro sebe něco získat.

Důležitější je to, že jsme dělali, co bylo v našich silách, a že ty jsi lidem ukázal pravdu. Jejich dobro a jejich bezpečí stavíš nade všechno ostatní, takže jestli vyhrajeme, bude to pro dobrou věc. Dal jsi jim šanci, aby prokázali, co mají v srdci."

„Vyhrajeme." Richard zíral přes klidnou vodu. „Lidé musí spatřit pravdu skrývající se v našich slovech."

„To doufám."

Položil jí ruku kolem krku a políbil ji na temeno hlavy. Vydechl potěšením z pohledu na horské jezero a z pocitu velebného ticha, které zde vládlo.

„Hluboko v horách na západě jsou místa, kde jsem vyrůstal, a která nenavštívil nikdo kromě mě. Místa, kde voda padá ze skal vysoko nad hlavou, podobně jako tady až na to, že tenhle vodopád je mnohem menší. Tam, kde to znám, vytváří světlo na kapičkách vody duhu. Když přeplaveš čistá jezera, můžeš vylézt na skály za vodopádem a dívat se na svět skrz padající vodu.

Vždycky jsem snil o tom, že tě tam vezmu."

Kahlan ho rukou objala kolem pasu. „Jednoho dne, Richarde, tvá tajná místa navštívíme."

Jak tu stáli v objetí a dívali se na vodopád, nechtělo se Richardovi porušit snové kouzlo, které je obklopovalo, obzvlášť se mu nechtělo mluvit o účelu návštěvy tohoto místa, ale nakonec tak učinil.

„Pověz mi, proč se tomu říká Pece?"

Kahlan zvedla bradu, aby ukázala na vodopád. „Za vodopádem je jeskyně, ve které je teplo. Slyšela jsem, že občas je tam nesnesitelné vedro."

„Divím se, proč se Josef Ander o tom místě zmiňoval." Kahlan mu položila ruku na rameno. „Možná, že i Josef Ander měl rád krásná místa."

„Možná," zamumlal a přejížděl po celé scenerii pohledem, aby našel nějakou známku důvodu, proč dávného čaroděje tohle místo tak zaujalo. Richard nevěřil, že by měl Josef Ander schopnost ocenit krásu této přírodní scenerie. Pokaždé, když ten muž hovořil o krásách přírody, bylo to vždy v souvislosti se zdokonalováním jeho společnosti.

Richard si povšiml, že všechny skály kolem mají zvláštní nazelenalý odstín šedi, s výjimkou skály tvořící útes na druhé straně jezera, kde byl vodopád. Tam byla skála tmavší. Ne o moc, ale na první pohled byla patrná odlišnost. Byla víc šedá než zelená, možná proto, že žulová zrna byla černější, i když na tu dálku se to nedalo přesně určit.

Richard zvedl ruku a ukázal přes jezero na skalní stěnu, ze které se v mohutných kaskádách řítila voda.

„Podívej se na tu skálu a pověz mi, co si o ní myslíš."

Kahlan, jejíž bílý oděv Matky Vyznavačky zářil ve slunečním světle, téměř odpovídala Richardovým představám dobrého ducha. Zamrkala na něj.

„Co tím myslíš? Je to prostě skála."

„Já vím, ale podívej se na ni. Pověz mi, co tě při pohledu na tu skálu napadne."

Pohlédla na útes a pak zpátky na něj. „Je to velká skála."

„No tak, nech toho, myslím to vážně."

Kahlan si povzdechla a chvíli si útes pozorně prohlížela. Rozhlédla se po okolních horách, zvláště po té nejvyšší trochu nalevo, která se tak výrazně tyčila nad vodou.

„No," řekla nakonec. „Je tmavší než skála, která tvoří hory všude kolem."

„Dobře. Co ještě tě napadne?"

Prohlížela si stěnu ještě chvíli. „Má neobvyklou barvu. Už jsem ji předtím viděla."

Náhle na něj pohlédla. „Dominie Dirtch."

Richard se usmál. „Přesně to si myslím i já. Dominie Dirtch má přesně odstín barvy jako ta skála támhle, která se tak liší od hor všude kolem."

Pochybovačně se zamračila. „Chceš říct, že Dominii Dirtch vytesali z tohoto kamene - takový lán cesty od hranice, uprostřed hor - a pak všechny ty tuny kamení vlekli až na místo určení?"

Richard pokrčil rameny. „Myslím, že je to možné, i když o přemísťování tak velikých kamenů toho moc nevím. Dominii Dirtch jsem si pozorně prohlédl; myslím, že je vytesána z jednoho kusu kamene. Není sestavena z více částí. Alespoň ta jedna, kterou jsem si osahal."

„Tak... co?"

„Josef Ander byl čaroděj a čarodějové té doby dokázali dělat věci, které i Zeddovi připadají udivující. Možná, že Josef Ander využil tuto skálu jako počáteční bod."

„Co tím myslíš? Jak?"

„To nevím. Nevím toho o magii tolik jako ty - takže v tomto směru bys dokázala na něco přijít spíš ty. Ale co když odtud zkrátka vzal malý kousek kamene pro každou Dominii Dirtch, a když je dopravil na místo, kde jsou dnes, zvětšil je."

„Zvětšil je?"

Richard rozpřáhl ruce v bezmocném gestu. „Já nevím. Možná, že použil magii, aby ty kameny zvětšil, nebo možná využil strukturu žuly v té skále jako druh vodítka a pomocí přijímací magie z ní vytvořil Dominii Dirtch."

„Myslela jsem, že přijdeš s nějakou hloupostí," řekla Kahlan. „Podle toho, co vím o magii, by tohle mohlo dávat smysl."

Richardovi se ulevilo, že se neukázal jako hlupák. „Myslím, že doplavu na druhou stranu k té jeskyni a podívám se, co je uvnitř."

„Z toho, co jsem se učila, tam není nic. Je to zkrátka jen horká jeskyně. Není ani moc hluboká - možná dvacet stop."

„Nemám sice jeskyně nijak v lásce, ale myslím, že když se tam podívám, tak mi to neublíží."

Richard si sundal košili. Otočil se k vodě.

„Copak si nesundáš kalhoty?"

Richard na ni mrknul a uviděl její lstivý úsměv.

„Chtěl jsem si z kalhot smýt koňský zápach."

„Aha," řekla Kahlan s přehrávaným zklamáním.

Richard se s úsměvem obrátil k vodě, aby do ní skočil. Těsně předtím, než tak učinil, se na něj s výkřikem seshora vrhl havran. Richard musel uskočit zpátky, aby ho velký černý pták nezasáhl.

S rukou nataženou za sebe přinutil Richard Kahlan ustoupit ke skále.

Pták nabral výšku. Hlasitý křik zněl ozvěnou mezi horami. Havran se znovu vrhl střemhlav dolů a těsně minul Richardovu hlavu. Pak zakroužil ve vzestupné spirále. Vzduch mu svištěl mezi křídly, zatímco se na ně opět vrhl a přinutil je odstoupit od vody.

„Copak se ten pták zbláznil?" zeptala se Kahlan. „Je možné, že by chránil hnízdo? Nebo se snad všichni havrani chovají jako tenhle?"

Richard ji držel za paži a přinutil ji zacouvat mezi stromy. „Havrani jsou inteligentní ptáci a vždycky brání svá hnízda, a je pravda, že se mohou chovat nevypočitatelně. Obávám se však, že tohle je víc než havran."

„Víc? Co tím myslíš?"

Pták se usadil na větev, čechral si černé peří a vypadal spokojený sám se sebou tak, jak je to u havranů obvyklé.

Kahlan mu podala košili a Richard si ji vzal. „Řekl bych, že je to chiméra."

I na tu vzdálenost se zdálo, že je pták zaslechl. Zamával křídly, poskočil na větvi sem a tam a zdálo se, že souhlasí.

„Pamatuješ si na knihovnu? Na havrana v okně. který dělal takový zmatek?"

„Drazí duchové," vydechla v obavách. „Myslíš, že je to ten samý pták? Myslíš, že nás celou cestu sledoval?"

Richard na ni krátce pohlédl. „Co když je to chiméra, vyslechla naše plány a už tady na nás čeká?"

Kahlan teď vypadala upřímně vyděšená. „Co budeme dělat,"

Ustoupili ke koním. Richard vzal luk, který mu visel u sedla. Z toulce vytáhl šíp s ocelovým hrotem.

„Myslím, že bych to měl zabít."

V okamžiku, kdy Richard vyšel zpoza koně, pták zpozoroval luk a s hlasitým výkřikem vyrazil - téměř vystřelil - do vzduchu, jako kdyby byl schopen rozpoznat účel zbraně.

Když Richard založil šíp do tětivy, pták zuřivě zamával křídly a s hlasitými výkřiky odlétl.

„No," zamumlal Richard, ,,to bylo opravdu kouzelné."

„Alespoň teď víme, že to byla chiméra. Ta, kterou jsi střelil ve vesnici Bahenních lidí - to kuře, které nebylo kuře - musela dát ostatním chimérám vědět, co se jí stalo."

Richard užasle zavrtěl hlavou. „Asi ano."

„Richarde, nechci, abys plaval v tom jezeře. Mohou tam být chiméry a čekat na tebe. Byla by hloupost pokoušet se přeplavat na druhou stranu, když tě může kterákoliv z nich přepadnout."

„Ale zdálo se, že se mě bojí."

Položila mu ruku kolem krku a podívala se mu do očí.

„Co když jen chtějí, abys byl přehnaně sebejistý, sám skočil do zpěněné vody a vydal se do jejich moci? Umíš si to představit? Zedd nám řekl, abychom se drželi dál od vody."

Otřásla se a náhle vypadala vyděšeně.

„Richarde, prosím, mohli bychom odsud jít pryč? Na tomhle místě je něco..."

Richard si navlékl košili a pak si Kahlan přitáhl blíž.

„Myslím, že máš pravdu. Není nutné pokoušet štěstí, ne po našem setkání s havranem, který není havran. Navíc, Du Chaillu by se tak rozhněvala, že jsme se nechali zabít, až by z toho mohla předčasně porodit."

Kahlan rukou sevřela jeho košili. Náhle měla sklíčený pohled. ,,Richarde... myslíš, že bychom mohli..."

„Mohli co?"

Pustila jeho košili a poplácala ho po hrudi. „Mohli odsud vypadnout?"

„Myslím, že to je dobrý nápad."

Spěchali zpátky a oba dychtili dostat se od jezera co nejdál. Pomohl jí na koně. „Myslím, že v každém případě jsme našli, co jsme chtěli - skálu, ze které byla vytvořena Dominie Dirtch. Myslím, že bychom měli změnit plány." „Co tím myslíš?"

„Myslím, že nejlepší bude, když se vrátíme do Fairfieldu a znovu se podíváme na všechny ty knihy ve světle toho, co teď známe."

„Ale co bude s hlasováním? Vždyť jsme ještě nenavštívili řadu míst?"

„Rozdělíme naše muže a rozešleme je do všech koutů země, aby na hlasování a sčítání hlasů dohlédli. Pak se vrátí s výsledky do Fairfieldu a dají nám vědět. Můžeme je rozeslat hned a oni budou hovořit místo nás. Jsou mezi nimi skvělí řečníci, kteří jsou oddáni naší věci, a kterým takovou zodpovědnost klidně svěřím. Konec konců přece mnohokrát slyšeli, co říkáme.

Můžeme je rozdělit hned tady a poslat je za jejich úkoly a my se vrátíme na statek. Kromě toho nám nijak neublíží, když zajistíme, aby pro nás hlasovali i všichni lidé ve Fairfieldu."

Kahlan přikývla. „Naším nejdůležitějším úkolem je vypořádat se s chimérami. Nijak by nám nepomohlo vyhrát hlasování, když chiméry všechny zabijí."

Cosi přitáhlo Richardův pohled. Sklouzl ze sedla a hodil Kahlan otěže svého koně. Šel trávou kousek zpátky k hromadě větví.

„Co tam máš?" zavolala Kahlan dychtivá dostat se odsud pryč.

Richard zvedl suchou větev. „Sedlo. Někdo tu nechal své věci a zakryl je, aby je udržel v suchu."

„Možná mu patřil i ten kůň, kterého jsme viděli," řekla.

„Nejspíš to patří nějakému traperovi," prohlásil Richard. „Ale vypadá to, že ty věci tu leží už docela dlouho."

„No, pokud zrovna neplánuješ ty věci ukrást, Richarde, ráda bych se už odsud konečně dostala."

Když zazněl havraní křik, Richard spěšně vyskočil na koně. „Jen to vypadá zvláštně, to je vše."

Když vyrazili dolů po stezce, Richard se ohlédl. Viděl, že vysoko na nebi krouží několik havranů. Nevěděl, který z nich je havran, jenž není havran. Možná, že žádný z nich nebyl tím, čím se zdál být.

Přemístil luk ze závěsu u sedla a pověsil si ho raději na rameno.

Kapitola dvacátá třetí

Dalton naslouchal Steinově zprávě týkající se počtu a umístění vojáků Císařského Řádu, kteří nyní sloužili jako členové Zvláštních strážních jednotek uvnitř Anderitu. Při tom vyhlížel z okna své kanceláře. Dominie Dirtch už jako by byla v Jagangových rukou. Pokud lord Rahl přivede své síly - pokud by tu ovšem v blízkosti nějaké měl - rychle z něj bude vůdce bez armády.

„Císař mne také požádal, abych vyjádřil jeho uspokojení z výtečné spolupráce, které se mu zde dostalo. Podle zpráv mých mužů zřejmě ministr udělal pozoruhodný kus práce při zajišťování poklesu bojeschopnosti anderitské armády. Vaše armáda pro nás nyní představuje daleko menší hrozbu, než jsme původně předpokládali.

Dalton se ohlédl přes rameno, ale neviděl na Steinově tváři ani náznak úsměšku. Nohy měl volně položené na Daltonově stole, a pohodlně opřen v křesle si dýkou čistil nehty. Stein vypadal spokojeně.

Dalton natáhl ruku a zvedl nepoužitelnou, ale cennou malou knihu, kterou mu přinesla ta žena z knihovny. Tato kniha kdysi patřila Josefu Anderovi. Opatrně ji položil na druhou stranu stolu, aby ji Stein svými botami nepoškodil.

Podle toho, co se Dalton dozvěděl od Terezy, měl Stein všechny důvody ke spokojenosti. Úžasné množství žen vzrušeně štěbetalo o báječném dobrodružství, které zažilo v posteli cizího barbara. Čím hruběji s nimi zacházel, tím vzrušeněji o tom klevetily.

Navzdory počtu žen, které se mu ochotně nabízely, ten muž velice často vyhledával ty, které se vzpouzely. To Dalton shledával pozoruhodným. Dospěl k závěru, že Stein zřejmě nalézá větší uspokojení v sexu vynuceném násilím.

„Ano, anderitská armáda vypadá opravdu moc pěkně, jak tam tak stojí s napřaženými palicemi za Dominií Dirtch," pokračoval Stein. ,,Až se však vaši vojáci střetnou se skutečnou tváří války, bude jim falešná pýcha k ničemu."

,,Dodrželi jsme naši část dohody."

,,Věřte mi, Campbelle, vím, jak neocenitelnou pomoc jste nám vy a ministr poskytli. Farmaření sice není tak zábavné jako dobývání, ale bez jídla se žádná armáda dlouho neudrží. Nikdo z nás nechce plýtvat časem při obdělávaní země, ale všichni chceme jíst. Proto chápeme, že vy s vaší znalostí jak udržet systém pěstování jídla v chodu, pro nás máte velikou cenu. Velice pomůžete naší věci.

A císař Jagang si přál, abych vás jeho jménem ujistil, že jakmile dorazí, odmění vás za vaši skvělou práci."

Dalton si zatím ponechal problémy pro sebe. ,,Kdy můžeme očekávat jeho příjezd?"

,,Brzy," řekl Stein a pokrčením ramen dal najevo, že se nehodlá zabývat podrobnostmi. „Ale velice ho zajímá situace okolo lorda Rahla. Je znepokojen, že jste se rozhodli vložit osud své země do tak nepovola ných rukou, jaké představuje hlasování obyčejných lidí."

„Musím připustit, že sdílím jeho obavy." Dalton si, ztěžka povzdechl. Pořád si přál, aby si Bertrand zvolil méně riskantní cestu, ale jak posléze pochopil, Bertrand Chanboor dával riskantním cestám přednost, stejně jako Stein dával přednost neochotným partnerkám.

„Ale jak už jsem vysvětloval," pokračoval Dalton, „pomocí této taktiky se nám podaří lorda Rahla a Matku Vyznavačku zde uvěznit. Jejich armáda tak přijde o velitele, takže válka brzy skončí a Jagangovi spadne do klína celé Středozemí."

„Proto je s vámi císař tak spokojen a přeje si, abyste v této hře tak pokračovali."

,,V našem plánu se však skrývá určité riziko."

,,Riziko? Je tu něco, s čím bych vám mohl pomoci?"

Dalton se posadil a přitáhl si židli blíž ke stolu.

„Myslím, že musíme udělat mnohem víc než dosud, abychom věc lorda Rahla zdiskreditovali, ale právě v tom se skrývá nebezpečí. Matky Vyznavačky konec konců vládly Středozemí po tisíce let. A

nevládly jen proto, že se umí hezky usmívat. Jsou to ženy s ostrými zuby.

O lordu Rahlovi se říká, že je čaroděj. Musíme s nimi jednat opatrně, abychom je nepřinutili vykašlat se na hlasování a sáhnout k násilí. Pokud by k tomu došlo, mohlo by to zničit naše plány, na kterých jsme tak dlouho a usilovně pracovali."

„Už jsem říkal, že naši vojáci jsou na svých místech. I kdyby byla armáda lorda Rahla někde blízko, nemůže do Anderitu vstoupit. Ne přes Dominii Dirtch." Stein se zasmál, ale v jeho smíchu nebylo ani stopy veselí. „I když bych si velice přál, aby se o to D'Hařané pokusili."

„Stejně jako já. Podstatné však je tom, že lord Rahl a Matka Vyznavačka jsou tady, a to je dost špatné samo o sobě."

„Znovu vám opakuji, Campbelle, že magie se nemusíte obávat. Císař dokázal magii přistřihnout křídla."

Dalton si položil ruce před sebe na stůl. „Tohle skutečně opakujete velice často, Steine. Přestože bych si přál tomu věřit, pouhá slova mi nestačí. I já vám mohu slíbit spoustu věcí, ale vy po mně budete chtít výsledky, o kterých se budete moci přesvědčit na vlastní oči."

Stein mávnul dýkou. „Císař má v úmyslu ukončit věk magie, aby odvážní muži mohli vést svět do nové éry. Vy budete součástí toho všeho. Čas kouzel minul. Magie umírá."

„To lze říct i o Suverénovi, ale ani on ještě není mrtvý."

Stein se vrátil k čištění nehtů a věnoval této činnosti přehnanou pozornost. Zdálo se, že ho Daltonovy pochybnosti nevzrušují a pokračoval ve snaze je rozptýlit.

„Mohu vás potěšit sdělením, že na rozdíl od vašeho milovaného Suveréna nemá již medvěd magie tesáky - je bezzubý. Magie již není zbraní, které je třeba se obávat."

Stein zvedl cíp pláště ušitého z lidských skalpů. „Ti, kteří mají kouzelný talent, se přidají do mé sbírky. Odřezávám jim skalpy, dokud jsou ještě naživu. Líbí se mi jejich křik."

Na Daltona jeho chvástání neučinilo žádný dojem, neboť věděl, že Stein se jím pokouší otřást. Přál si však, aby byl Jagangův vyslanec konkrétnější, když hovoří o konci magie. Z toho, že Franka nemohla využívat svůj dar věděl, že se něco děje, ale nevěděl co a nevěděl ani,

v jakém to probíhá rozsahu. Netušil, jestli mu Stein skutečně říká pravdu, nebo jestli jde jen o jeho zbožné přání, které má původ v nějakých událostech ve Starém světě.

V každém případě však přišel čas jednat. V žádném případě se však nemohou spokojit se současným stavem věcí. Největší problém, kterému Dalton čelil, spočíval v tom, že si zatím nebyl jist, do jaké míry se mohou odvážit odhalit, že stojí proti lordu Rahlovi. Bylo nezbytné zaujmout takové stanovisko, aby to přimělo lidi říci lordu Rahlovi ne, ale vše se muselo udělat tak, aby se o tom lord Rahl ani Matka Vyznavačka co nejdéle nedozvěděli. Lidé musí ministrův postoj jasně pochopit, na druhou stranu musí vše vypadat nenápadně. Je nebezpečné tahat za uši a kroutit nosem medvědovi, neboť tak se člověk dostane na dosah jeho tlap a tesáku.

Daltona náhle napadlo, jak by mohl přinutit Steina, aby byl vstřícnější. „Z toho, co jste řekl, jsem pochopil, že máme vážný problém."

Stein vzhlédl. „Jak to?"

Dalton rozpřáhl ruce v gestu znepokojení. „Pokud už magie nepředstavuje hrozbu, pak ani Dominie Dirtch, do které všichni vkládáme tolik naděje, nemá použití a všechny naše plány selžou. Tomu říkám vážný problém."

Stein sundal nohy z Daltonova stolu a zastrčil nůž za opasek. Opřel se lokty o desku stolu a naklonil se dopředu.

„Tak to není. Pochopte, věc se má tak, že císař je pořád schopen ovládat sestry Temnot; jejich magie pracuje pro něj. Z toho, co vím, se však stalo něco zvláštního. Podle mých informací došlo k něčemu, co způsobilo, že selhala moc těch, kteří stojí na straně lorda Rahla.

Jagang zjistil, že lord Rahl již nemá magii, která by ho zaštiťovala. Jeho magie selhává. Náš nepřítel je nebo brzy bude zcela bezbranný."

Dalton mu nyní věnoval plnou pozornost. Jestli jsou Steinova slova pravdivá, znamená to podstatnou změnu. Znamená to, že může okamžitě realizovat své plány v plném rozsahu. Znamená to, že může začít okamžitě jednat a nemusí se ze strany lorda Rahla bát odporu.

A co je ještě lepší, lord Rahl a Matka Vyznavačka zřejmě vkládají do hlasování víc naděje, než původně předpokládal a Dalton může beze strachu z jejich protiakce zajistit jejich prohru.

Bylo tu jen to slůvko kdyby.

Dalton znal způsob jak zjistit, zda magie skutečně selhala.

Ale nejprve nastal čas navštívit nemocného Suveréna. Přišel čas jednat. Navštíví ho ještě tuto noc před hostinou plánovanou na příští den.

*****

Přestože měla hlad, Ann se nijak netěšila na to, až ji přijdou nakrmit.

Protože od chvíle, kdy ji přikovali k zemi a kolem ní postavili její stan, uplynula již dlouhá doba, věděla, že se pomalu blíží čas jídla. Očekávala, že dovnitř každou chvíli vpadne hrubý císařský voják s chlebem a vodou. Nevěděla, co se stalo se sestrou Alessandrou; Ann tu ženu neviděla už dobře přes týden.

Vojákům se nelíbil úkol krmit starou ženu. Předpokládala, že jejich kamarádi si z nich kvůli tomu dělají legraci. Většinou vpadli dovnitř, popadli ji za vlasy. hrubými prsty jí nacpali chléb do úst, jako by byla krmná husa. Když se Ann snažila polknout suchý chleba než se udusí, nalili jí do úst vodu.

Byla to velmi nepříjemná zkušenost a Ann s tím nemohla nic dělat. Přestože ráda jedla, začínala se obávat, že to bude její konec.

Jednou se stalo, že voják, jenž ji přišel nakrmit, jen položil chleba na zem a vedle něj postavil dřevěný pohár s vodou, jako kdyby Ann byla nějaký pes. Zdálo se, že je hrdý sám na sebe za to, jak jí ukázal, že k ní nechová žádnou úctu, a že se rád tak rychle zbavil nepohodlné služby.

On to nevěděl, ale Ann měla jeho metodu raději než tu druhou. Poté, co se jí vysmál a odešel, mohla se převalit na bok, připlazit se blíž a sníst chléb dle svého vlastního tempa, i když vzhledem k tomu, že chléb ležel na zemi, polykala spolu s ním i špínu.

Stanová plachta se rozevřela. Dovnitř vstoupila temná postava orámovaná světly táborových ohňů, které plály za ní. Ann přemýšlela,

jak bude krmení vypadat dnes: krmná husa nebo pes lízající jídlo ze země. K jejímu překvapení to byla sestra Alessandra, která přinášela misku, z níž se linula vůně polévky. Měla s sebou dokonce svíčku.

Sestra Alessandra postavila svíčku do prachu na zemi. Nesmála se, ani nic neříkala. Vyhýbala se Anninu pohledu.

Ve slabém světle svíčky si Ann všimla, že Alessandřina tvář je ošklivě opuchlá a poškrábaná. Na líci pod levým okem měla velikou ránu, ale zdálo se, že se hojí. Ostatní menší zranění byla rozdílného stáří, některá byla zřejmě způsobena již dříve a téměř se zahojila, jiná byla nová.

Ann se nemusela ptát, jak se sestra dostala do takového stavu. Tváře a bradu měla rudé a poškrábané, jak se o ně otíral bezpočet neoholených tváří.

„Alessandro, jsem ráda, že tě vidím... živou. Moc jsem se o tebe bála."

Alessandra zacukala rameny v gestu předstíraného nezájmu. Neplýtvala časem, rovnou nabrala lžíci polévky a donesla ji Ann k ústům.

Ann polkla, aniž by se před tím snažila poznat chuť sousta, takový měla hlad. Už jen teplo, které se jí rozlilo po jazyku, bylo útěchou.

„Moc jsem se bála i o sebe," řekla Ann. „Děsila jsem se těch mužů, kteří by mě mohli zabít stejně klidně, jako do mě cpali jídlo."

„Znám ten pocit," odvětila Alessandra tiše.

„Alessandro, jsi... jsi v pořádku?"

„Celkem ano." Zdálo se, že její mysl odešla na místo, kde nejsou žádné city.

„Doufám, že nemáš žádné vážné poranění."

„Jsem na tom lépe než některé ostatní. Pokud jsme... pokud jsme zraněné, máme zlomené kosti nebo něco podobného, dovoluje nám Jagang použít naši magii, abychom se vyléčily."

„Ale léčení lze provádět jen pomocí přijímací magie."

Sestra Alessandra donesla Ann k ústům další lžíci. ,,Proto mám docela štěstí; nemám žádné zlomené kosti, jako některé jiné sestry. Snažily jsme se jim pomoci, ale nedokázaly jsme to a ony musí i nadále trpět." Pohlédla Ann do očí. ,,Svět bez magie je nebezpečné místo."

Ann jí chtěla připomenout, že právě to jí říkala, že ji upozorňovala na chiméry a že magie - alespoň přijímací magie - nebude fungovat.

Když Alessandra nesla Ann k ústům další plnou lžíci, řekla, ,,ale myslím, že právě to jste se mi snažila říci, Prelátko."

Ann pokrčila rameny. „Když se mne lidé snažili přesvědčit, že chiméry jsou vypuštěny, nejprve jsem jim také nevěřila. Dá se říct, že tohle máme společné. Proto mohu, myslím, s klidem prohlásit, že pro někoho tak výjimečně hloupého, jako jsi ty, sestro Alessandro, existuje značná naděje, že se jednoho dne stane Prelátkou."

Alessandra se zdánlivě proti své vůli na Ann usmála.

Ann sledovala lžíci, která se Alessandře zachvěla v rukou. „Prelátko, byla jste opravdu pevně přesvědčena, že vám sestry Světla uvěří, když jim řeknete, že magie selhala a že se s vámi o své vůli pokusí uprchnout?"

Ann pohlédla Alessandře přímo do očí. ,,Nebyla jsem o tom pevně přesvědčena. I když jsem doufala, že mým slovům uvěří, neboť mne všichni znají jako ženu, která si cení pravdy nade vše, předpokládala jsem možnost, že jejich strach bude tak velký - ať už mi uvěří nebo ne - že odmítnou utéci.

Otroci, otroci kohokoliv a čehokoliv, navzdory tomu jak moc to popírají, se často svého zotročení drží zuby nehty, neboť se bojí, že jakákoliv změna by jim přinesla větší utrpení, než jakému jsou vystaveni teď. Podívej se třeba na opilce, otroka alkoholu, který nás považuje za kruté, neboť se ho pokoušíme přinutit, aby se zbavil pout svého otroctví."

„A co jste plánovala pro případ, že sestry Světla skutečně odmítnou z otroctví uniknout?"

„Jagang je využívá, využívá jejich magii stejně, jako využívá tvou. Až se podaří zapudit chiméry, magie se vrátí a sestrám se vrátí jejich moc. Jejich rukama zemře mnoho lidí a nezáleží na tom, jak neochotné ty ruce jsou. Pokud odmítnou zbavit se svých pout a utéci se mnou, bude třeba je zabít."

Sestra Alessandra pozdvihla obočí. ,,Ale, ale Prelátko. Zdá se mi, že nejsme zase tak odlišné. Teď jste promluvila přesně jako sestra Temnot."

„To není tak docela pravda. V sázce jsou životy mnoha lidí." Na Annině obličeji se objevil hladový výraz a její oči se upřely na lžíci položenou v misce.

„Tak jak to, že jste se nechala chytit?"

Ann si povzdechla. „Protože mě nenapadlo, že mi sestry budou lhát, alespoň ne v něčem tak důležitém. I když ani to není důvod k jejich popravě, díky tomu pro mne bude ten nepříjemný, ale nezbytný úkol o něco snazší."

Alessandra konečně vytáhla lžíci z misky a donesla ji Ann k ústům. Tentokrát se Ann přinutila žvýkat pomalu, aby vychutnala chuť polévky.

„Pořád se mnou ještě můžeš utéci, Alessandro," řekla Ann klidně, když polkla sousto.

Alessandra z polévky cosi vytáhla a odhodila to pryč. Nervózně v misce zamíchala lžící.

,,Už jsem vám říkala, že to není možné."

,,Proč? Protože ti to řekl Jagang? Napovídal ti, že stále dokáže ovládat tvou mysl?"

,,To je jeden důvod."

,,Alessandro, Jagang ti přece slíbil, že pokud se o mne budeš starat, dovolí ti, abys nemusela sloužit jako děvka pro jeho vojáky. Říkala jsi mi, že ti to slíbil."

Žena se zarazila, přestala míchat polévku a její oči se naplnily slzami. „Patříme Jeho excelenci." Druhou rukou se dotkla zlatého kroužku provlečeného skrze spodní ret - znamení Jagangových otrokyň. ,,Může si s námi dělat cokoliv se mu zachce."

„Alessandro, lhal ti. Řekl, že pokud se o mne budeš starat, nepošle tě k vojákům. Lhal. Nemůžeš věřit lháři. Ne, pokud jde o tvou budoucnost a o tvůj život. Já jsem takovou chybu udělala, ale lhář už nedostane druhou šanci, aby mi ublížil. Pokud ti Jagang lhal v tak významné věci, v čem dalším ti ještě lže?"

„Co tím myslíte?"

„Lže ti, i když říká, že nemůžeš uprchnout, protože stále ovládá tvou mysl. Tak to není, Alessandro. Stejně tak, jako se nemůže dostat do mé mysli, nemůže v této chvíli vstoupit ani do tvé. Dokáže to, až zapudíme chiméry, ale teď ne.

Pokud budeš přísahat věrnost Richardovi, budeš chráněna i poté, co chiméry odejdou. Můžeš utéct, Alessandro. Společně naplníme náš smutný úkol zbavit se sester, které mi lhaly a zůstaly s ještě větším lhářem a pak uprchneme."

Hlas sestry Alessandry byl stejně prost emocí jako její obličej. „Prelátko, zapomínáte, že jsem sestra Temnot, zasvěcená Strážci."

„A co ti Strážce nabídl oplátkou za tvou duši, Alessandro? Co může mít Strážce podsvětí tak cenného, že tomu dáváš přednost před největším darem Stvořitele? Jak může být cokoli, co ti nabídl, lepší než věčné vykoupení ve Světle?"

„Nesmrtelnost."

Ann se posadila a sledovala Alessandřin nehybný pohled. Venku se smáli muži, z nichž někteří se měli možnost vyřádit na této bezmocné, pět set let staré sestře Temnot, a kteří se i dnes v noci věnovali své oblíbené zábavě. Ve stanu byly cítit vůně tábora, některé příjemné, některé odporné; škvařící se česnek, hnůj, pečené maso, spálená kůže, sladký pach hořící smůly, koňský pot.

Ani Ann neuhnula před pohledem sestry Alessandry.

„Alessandro, Strážce ti lže."

Do očí sestry se vrátil cit.

Vstala a vylila téměř plnou misku polévky na zem před stan.

Sestra Alessandra,. jednou nohou venku, druhou uvnitř, se ještě obrátila zpět.

„Pokud jde o mě, můžeš tu klidně hladovět, stařeno. Raději se vrátím do stanů vojáků, než abych tu poslouchala tvé žvásty."

Odešla a rozhostilo se ticho. Ann, naplněná smutkem, bolestí těla a trýzní duše, se modlila ke Stvořiteli a žádala ho, aby sestře Alessandře poskytl možnost vrátit se ke Světlu. Modlila se i za sestry Světla, které byly nyní stejně ztraceny ve tmách jako sestry Temnot.

Měla pocit, že se ze svého místa, kde sedí spoutána řetězy v temném a opuštěném stanu, může jen dívat, jak celý svět kolem ní propadá šílenství.

„Drahý Stvořiteli, jak jsi to mohl dopustit?" vzlykala Ann. „Cožpak i tvá slova jsou jen lži?"

Kapitola
dvacátá čtvrtá

Dalton přispěchal k čelní tabuli a usmál se na Terezu. Vypadala osaměle a opuštěně. Když si ho všimla, zdálo se, že se jí ulevilo, i když šel pozdě. V poslední době se s ní vídal jen málo. Nedalo se však nic dělat. Ona to chápala.

Dalton ji políbil na tvář a posadil se.

Ministr ho přivítal jen rychlým přikývnutím. Byl zaměstnán výměnou vášnivých pohledu se ženou, která seděla u stolu stojícího napravo od nich. Vypadalo to, že žena dělá podbízivá gesta pomocí kousku bifteku. Ministr se usmíval; byl ve svém živlu.

Většinu žen Bertrandova sexuální nenasytnost neodpuzovala, ale naopak přitahovala. Takhle to často fungovalo i v případě, že žena původně neměla v úmyslu si s Bertrandem cokoliv začínat. Daltonovi se zdálo, že jistá část ženské mysli musí fungovat jako magnet, který je přitahován ke každému muži. který je znám svou sexuální touhou, a že případná nepatřičnost podobného vztahu na to nemá žádný vliv. Možná, že ženy přitahovala i jistá známka nebezpečí, něco vzrušujícího a zakázaného. Čím víc někteří muži připomínali zloděje, tím silněji k sobě některé ženy přitahovali.

„Doufám, že jsi se příliš nenudila," zašeptal Dalton Tereze a pohledem ocenil její krásu.

S výjimkou zářivého úsměvu, který věnoval Tereze, se ze všech sil snažil udržet na tváři klidný výraz. Věděl, že má ovoce své práce téměř na dosah ruky. Dopřál si velký doušek vína a polkl ho, aniž by ho pořádně ochutnal.

„Chyběl jsi mi. Bertrand mi mezitím vyprávěl vtipy." Tereza zrudla. „Ale nebudu je opakovat. Rozhodně ne tady." Na tvář se jí vkradl svůdný úsměv. „Možná ti je budu vyprávět až budeme doma."

Dalton předvedl úsměv, ale jeho mysl se již zaobírala závažnými záležitostmi. „Pokud se dostanu domů včas. Dnes v noci mne čeká ještě spousta práce. Stalo se" - přinutil se přestat bubnovat prsty na stůl - ,,něco velice, velice závažného."

Tereza, celá vzrušená, se k němu naklonila. ,,Co?"

,,Máš překrásný účes, Tess." Tereza měla vlasy tak dlouhé, jak to její současné postavení umožňovalo Dalton si však nemohl pomoci, aby jí alespoň něco nenaznačil. ,,Ale věřím, že brzy si budeš moci dovolit vlasy mnohem delší."

,,Daltone..." Oči se jí rozšířily, neboť si začala domýšlet, co má možná na mysli a současně se jí na tváři objevil výraz zmateného údivu, neboť si nedokázala představit, jak by se Daltonovi za současného stavu mohlo podařit naplnění jeho dlouhodobých ambicí.

„Daltone, má to něco společného s... s tím, co jsi mi vždycky říkal..."

Jeho odmítavý výraz jí napověděl, že prozatím z něj nic dalšího nedostane. ,,Promiň, drahá, ale bude lepší, když nebudeme předbíhat událostem. Ještě není vše hotovo. Ale buď trpělivá, za pár minut se všechno dozvíš."

Lady Chanboor krátce pohlédla na ženu, která si vyměňovala pohledy s jejím manželem. Přistižená se začala tvářit, jako by se nic nedělo a plynule se zapojila do hovoru se svými spolustolovníky. Hildemara vrhla na Bertranda postranní vražedný pohled, a pak se obrátila k Daltonovi.

,,Máte nějaké novinky?"

Dalton si ubrouskem, který měl v klíně, otřel víno ze rtů. Rozhodl se, že nejlepší bude, když jako první vypustí méně důležité informace. Ty budou sloužit jako dobrý úvod k informaci zásadní důležitosti, kterou si chystal jako zlatý hřeb.

,,Lord Rahl a Matka Vyznavačka pracují až do úmoru, řeční od soumraku do úsvitu a navštěvují tolik míst, kolik jen dokážou. Popravdě musím říct, že většina našich obyvatel dychtí je vyslechnout.

Jen samotný pohled na Matku Vyznavačku přitahuje diváky jako můry ke světlu. Obávám se, že lidé na její řeč odpovídají vřeleji, než bychom si mohli přát. To, že se nedávno vdala, způsobilo, že získala mnoho dalších stoupenců. Lidé ten šťastný, čerstvě sezdaný pár osla-

vují, kamkoliv přijde. Venkované jsou ochotni, ujít celé míle, jen aby si mohli vyslechnout řeč Matky Vyznavačky a lorda Rahla."

Lady Chanboor zaťala pěsti a zamumlala kletbu týkající se čerstvých sňatků, ve které dokázala obdivuhodně přesně vyjádřit, co si o nich myslí. Její nadávka byla dost sprostá i na ni. Daltona mimoděk udivilo, jak obscénní dokáže být, když se jí něco nelíbí. Měl již řadu příležitostí vyslechnout barvité urážky, které vrhá po svém manželovi.

Přestože někteří členové služebnictva znali i tuto stránku její povahy, drtivá většina lidí byla přesvědčena, že přes její rty nedokáže přejít jediné, sebeméně sprosté slovo. Hildemara dobře chápala, jakou cenu má podpora veřejnosti. Když ona sama, jako lady Chanboor, milující žena ministra kultury, všeobecně považovaná za dokonalou manželku a milující matku národa cestovala po Anderitu, aby oslavovala skvělou práci svého manžela a pěstovala vztahy s bohatými obchodníky, dostávalo se jí tak vřelého přijetí, že si ani v nejmenším nezadalo s vřelostí, které se dostávalo Matce Vyznavačce.

Teď, více než kdy jindy bylo třeba, aby svou roli hrála co nejlépe, neboť to byla jedna z podmínek jejich úspěchu.

Dalton si před tím, než pokračoval, dopřál dalšího doušku vína. „Matka Vyznavačka a lord Rahl se několikrát setkali s řediteli a slyšel jsem, že ředitelé vyjádřili své potěšení nad čestnými podmínkami lorda Rahla. Zdá se, že jsou srozuměni s jeho postojem."

Bertrand vzteky zaťal zuby.

„Přinejmenším," doplnil Dalton, „vyjadřují potěšení v přítomnosti lorda Rahla. Jakmile lord Rahl odjede, ředitelé zpravidla vše znovu zváží a změní názor."

Dalton upřeně pohlédl na ministra a jeho ženu, aby se ujistil, že má jejich plnou pozornost. Pak pokračoval.

„Vzhledem k tomu, co se právě stalo, je to velké štěstí."

Ministr pohlédl Daltonovi do tváře, a pak se jeho pohled vrátil k mladé dámě u vedlejšího stolu. „A co se právě stalo?"

Dalton se pod stolem dotkl Tereziny ruky.

„Ministře Chanboore, paní Chanboorová, s lítostí vám oznamuji, že Suverén zemřel."

Tereza po vyslechnutí této novinky se šokovaným výrazem vyjekla a rychle si přitiskla ke tváři ubrousek, aby lidé neviděli slzy smutku,

které jí náhle vhrkly do očí. Tereza byla nerada, když ji lidé viděli plakat.

Bertrand upřel na Daltona pronikavý pohled. „Myslel jsem, že se mu začalo vést lépe."

Bylo to konstatování podezření - ne, že by Bertrand byl proti Suverénově smrti. Jen si nebyl jist, jakým způsobem Dalton něco takového dokázal provést, a co víc, zda vůbec bylo moudré tak odvážný krok podniknout.

Ministr v duchu jistě pociťoval radost nad tím, že starý Suverén uprázdnil své místo v tak vhodný čas. Kdyby se však ukázal jen stín podezření, že jeho skon měl jiné než přirozené příčiny, mohlo by to teď, když stojí na dosah vítězství, ohrozit vše, na čem pracovali.

Dalton, kterému ministrovy myšlenky neunikly, se k němu naklonil. „Máme potíže. Příliš mnoho lidí chce nakreslit kruh a přinutit nás, abychom se připojili k lordu Rahlovi. Proto z hlasování musíme učinit volbu mezi osobnostmi, mezi naším milovaným, laskavým Suverénem a mužem, kterému se v srdci skrývá zlo, a který nenávidí náš lid.

Jak už jsme o tom hovořili dříve, musíme rozeslat naše mluvčí na všechna místa v zemi. Nemůžeme si již dovolit déle riskovat, jak toto hlasováni dopadne. Musíme vyjádřit mnohem jasněji naše stanovisko, že jsme proti připojení k říši lorda Rahla, navzdory riziku, které s sebou toto stanovisko přináší."

Dalton ještě více ztišil hlas. „Potřebujeme, abyste toto stanovisko podpořil vahou svých slov jako Suverén. Musíte se stát Suverénem a změnit vůli lidu."

Na Bertrandově tváři se rozlil spokojený úsměv. „Daltone, můj věrný a nápaditý poradce, právě jste získal příslib toho, že brzy zaujmete postavení ministra kultury."

Konečně všechno zapadlo na své místo.

Hildemařin obličej vyzařoval šokovanou nevíru, ale také veliké potěšení. Věděla, jak pečlivě je Suverén chráněn; věděla to, neboť se pokoušela jeho obranou proniknout, ale neuspěla.

Ve výrazu její tváře se dalo přečíst, že se již vidí jako manželka Suveréna, uctívaná téměř jako by byla dobrým duchem ve světě živých, že třímá moc, jakou nemá žádná jiná žena v zemi. Věděla, že její slova budou mít téměř stejnou váhu jako zákon, a že brzy povýší

nad postavení ministrovy manželky, které jí až dosud připadalo jako maximum, čeho může dosáhnout.

Hildemara se naklonila přes svého manžela a něžně pohladila Daltona po zápěstí. „Daltone, můj chlapče, jste ještě lepší než jsem si myslela - a to jsem o vás měla velmi vysoké mínění. Nikdy jsem nepovažovala za možné..." Nechala zbytek nevyřčen.

„Snažím se plnit své úkoly, lady Chanboor a nezáleží mi na tom, jak jsou obtížné. Jediné, na čem mi záleží, jsou výsledky."

Stiskla mu ruku a pak ho pustila. Až dosud se mu od ní nikdy nedostalo tak upřímné vděčnosti za cokoli, co vykonal. Odstranění Claudine Winthrop mu od ní stěží vyneslo děkovné pokývnutí.

Dalton se obrátil ke své ženě. Byl opatrný; ona jeho šeptaná slova nezaslechla. Díky svému smutku nedávala pozor. Útěšlivě ji objal paží kolem ramen.

„Tess, jsi v pořádku?"

„Ach, Daltone, ten ubohý muž," vzlykala. „Náš ubohý Suverén. Ať Stvořitel chrání jeho duši, která se jistě dostane do ráje za všechno, co vykonal během svého života."

Bertrand se naklonil přes Daltona a soucitně se dotkl Tereziny paže. „Skvěle řečeno, má drahá. Skvěle řečeno. Dokonale jste vyjádřila to, za co se všichni modlíme."

Na Bertrandově tváři se objevil výraz hlubokého smutku a účasti a ministr povstal ze židle. Nezdvihl ruku jako obvykle a jen tiše stál s hlavou skloněnou a rukama sepjatýma před sebou. Hildemara zdvihla prst a harfenistka umlkla. Lidé si postupně začali uvědomovat, že se děje něco neobvyklého a smích a hovor začal umlkat.

„Můj dobrý lide Anderitu, právě jsem obdržel tu nejsmutnější zprávu. Dnes v noci jsme se stali sirotky, neboť nás opustil Suverén."

V místnosti se nezačal rozléhat vzrušený šepot, jak Dalton očekával, a namísto toho tu panovalo šokující mrtvé ticho. V tu chvíli si Dalton vlastně poprvé uvědomil, že od svého narození až dosud prožil celý život pod vládou starého Suveréna. Tato éra právě skončila. Mnozí v místnosti mysleli právě na to samé.

Bertrand, na kterého všichni hleděli, zamrkal, jako by se snažil potlačit slzy. Když promluvil, byl jeho hlas tichý a plný smutku.

„Skloňme nyní všichni hlavy a pomodleme se ke Stvořiteli, aby přivedl duši našeho milovaného Suveréna na čestné místo, které si jako náš duchovní otec jistě zaslouží. A pak vás budu muset opustit, neboť musím okamžitě svolat ředitele a požádat je, aby splnili svou povinnost.

Když zvážíme naléhavost situace a nabídku lorda Rahla a císaře Jaganga, abychom s jedním či druhým uzavřeli spojenectví, a vzhledem k tomu, že nám nad hlavou visí temná válečná mračna, požádám ředitele jménem celého anderitského lidu, aby ještě tuto noc jmenovali nového Suveréna. Ať už to bude kdokoliv, je nutné, aby hned zítra ráno byl ten, kdo je dnes pouhým člověkem, vysvěcen na nového Suveréna a znovu náš lid spojil duchovním poutem se samotným Stvořitelem. Tak se nám znovu dostane svatého vedení, které nám náš dosavadní milovaný Suverén nemohl v poslední době poskytnout, neboť byl již starý a velmi nemocný."

Dalton nechtěl Terezu vyrušovat v jejím upřímném smutku, a tak jí jen něžně položil ruku na záda. „Musíme doufat, Tess."

„A modlit se," zašeptala a její oči se leskly slzami.

Bertrand před zvlhlýma očima vyděšeného davu rozpřáhl ruce.

„Prosím, dobří lidé, skloňme hlavy k modlitbě."

*****

Dalton, který přecházel poblíž dveří, uchopil Franku za ruku okamžitě, jak vstoupila do místnosti. Zavřel dveře.

„Má drahá Franko, jsem opravdu rád, že tě vidím. Potřebuji si s tebou nutně promluvit. Už je to dlouho, co jsem tě viděl naposled. Děkuji ti, že jsi přišla."

„Říkal jsi, že je to důležité."

„Ano, to je." Dalton zdvořile pokynul rukou. „Prosím, posaď se."

Franka si uhladila šaty a posadila se na čalouněnou židli před jeho stolem. Dalton se posadil na desku stolu, neboť u ní chtěl být co nejblíž, aby toto setkání nevypadalo tak formálně, jako kdyby seděl na druhé straně stolu.

Na něco si sedl. Uvědomil si, co to je, vytáhl zpod sebe malou knížku od Josefa Andera a odložil ji stranou.

Franka zkřivila tvář. „Daltone, otevři, prosím, okno. Je tu hrozné dusno."

Přestože bylo časné ráno a slunce ještě nevyšlo, měla pravdu; už teď bylo horko a nad zemí visel příslib parného dne. Dalton s úsměvem obešel stůl a otevřel okno dokořán. Ohlédl se přes rameno, a když mu Franka pokynula, otevřel ještě dvě další okna.

„Díky, Daltone. I já tě moc ráda vidím. Tak o čem důležitém si se mnou chceš promluvit?"

Obešel stůl, znovu se na něj posadil a zahleděl se na ni. „Podařilo se ti minulé noci na hostině něco zaslechnout? Byl to důležitý večer s tragickým zakončením. Moc by mi pomohlo, kdybys mi řekla, zda jsi něco zaslechla."

Franka vypadala smutně a otevřela malý měšec, který jí visel u pasu. Vytáhla čtyři zlaté mince a podala mu je.

„Tady. Tohle jsi mi zaplatil od té doby, co... co jsem začala mít potíže se svým darem. Nezasloužím si ty peníze. Nemám právo si je ponechat. Omlouvám se, že jsi mne sem musel volat, protože jsem ti ty peníze nevrátila sama už dřív."

Dalton věděl, jak moc Franka potřebuje peníze. Protože její dar nefungoval, nemohla pracovat. Bylo na ní vidět, že chybí málo a bude z ní zlomená žena. V jejím životě nebyl žádný muž, a protože nebyla schopna kouzlit, čekalo ji hladovění. To, že mu chtěla vrátit peníze, které jí zaplatil, od ní bylo velice odvážné.

Dalton její ruku odstrčil. ,,Ne, ne, Franko, nechci tvé peníze..."

,,Nejsou to mé peníze. Neudělala jsem nic, abych si je zasloužila. Nemám na ně právo."

Znovu mu podala mince. Dalton uchopil její ruku do obou svých a něžně ji držel.

„Franko, jsme staří dobří přátelé. Řeknu ti, jak to uděláme. Pokud si myslíš, že sis ty peníze nezasloužila, tak ti dám možnost zasloužit si je právě teď."

„Už jsem ti říkala, že nedokážu..."

,,Nebudeš přitom muset používat svůj dar. Jedná se o něco jiného, co můžeš nabídnout."

Odtáhla se od něj a vyjekla. „Daltone! Máš přece ženu! Krásnou mladou manželku..."

„Ne, ne," řekl rychle Dalton, vyvedený z míry. „Ne, Franko. Omlouvám se, že sis na chvíli myslela, že bych... promiň, že jsem se nevyjádřil jasně. "

Dalton Franku považoval za přitažlivou, atraktivní ženu, i když byla o něco starší a celkem zvláštní. I když ho to až dosud nenapadlo, a i když jí on sám neměl v úmyslu nic podobného nabídnout, zjistil, že je její odmítavou reakcí poněkud rozčarován.

Uvolnila se a pohodlně se usadila. „Tak co pro tebe tedy mohu udělat?"

,,Říci mi pravdu."

„Aha. No, Daltone, je pravda a pravda. Některé pravdivé věci jsou znepokojivější než jiné."

„Moudrá slova."

„Jakou pravdu tedy hledáš?"

„Co se to děje s tvou magií?"

„Nefunguje."

,,To vím. Chci vědět, proč."

,,Máš v úmyslu stát se čarodějem, Daltone?"

Zhluboka se nadechl a sepjal ruce. ,,Franko, je to důležité. Potřebuji vědět, proč tvá magie nefunguje."

,,Proč?"

,,Protože musím vědět, zda jde jen o tebe nebo jestli se děje něco podivného s veškerou magií. Magie je důležitou součástí života v Anderitu. Jestli nefunguje, musím to vědět včas, abych se stihl připravit."

Její výraz se uvolnil. „Aha."

„Tak co se tedy děje s magií a do jaké míry přestala fungovat?"

Odvrátila pohled a znovu se zamračila. „Nemohu ti to říct."

„Franko, opravdu to potřebuji vědět. Prosím."

Pohlédla na něj. „Daltone, nežádej mě..."

„Žádám tě."

Chvíli mlčky seděla a zírala na podlahu. Nakonec ho vzala za ruku a vložila mu do dlaně čtyři zlaté mince. Vstala a pohlédla mu přímo do očí.

„Povím ti to, ale nevezmu si za to peníze. Jde o věc, za kterou nemohu přijmout plat. Povím ti to jen proto, že... že jsi můj přítel."

Daltona napadlo, že se tváří, jako by ji právě odsoudil k smrti. Pokynul k židli a ona se posadila.

„Toho si opravdu velice cením, Franko."

Přikývla, aniž by vzhlédla.

„S magií se děje něco moc zlého. Protože o těchto věcech nic nevíš, nebudu tě zdržovat podrobnostmi. Pro tebe je důležité vědět, že magie umírá. Neodešla jen moje magie, jen moje kouzla, ale veškerá magie."

„Ale proč? Je tu něco, co je možné proti tomu udělat?"

Na chvíli se zamyslela. „Ne. Nemyslím si to. Nemohu samozřejmě nic takového tvrdit s jistotou, ale mohu ti říct, že jsem si docela jistá, že sám První čaroděj zemřel, když se pokoušel tento problém vyřešit."

Dalton byl jejím sdělením šokován. Stalo se cosi nemyslitelného. Přestože byla pravda, že on sám o magii nic neví, věděl, jaký prospěch mohou kouzla lidem přinést. Znal schopnost Franky léčit - nejen tělo, ale i duši, které dokázala přinést útěchu.

Shledával tuto informaci závažnější než zprávu o smrti muže, který byl až dosud Suverénem. Teď se dozvěděl o smrti čehosi mnohem většího.

„A vrátí se magie někdy? Je možné, že by se v budoucnu stalo něco, já nevím... co by magii uzdravilo?"

„Nemám tušení. Jak už jsem řekla, člověk, který o tom měl mnohem větší znalosti než já, tento problém nedokázal vyřešit, a tak si spíš myslím, že jde o nevratný proces. Je samozřejmě možné, že se magie vrátí, ale obávám se, že už je příliš pozdě, aby to nastalo."

„A jaké myslíš, že budou následky této události?"

France se z obličeje vytratila veškerá barva a řekla jen. „Na to si netroufám ani pomyslet."

„Snažila ses přijít na podstatu toho, co se děje?

Chci říct, snažila ses vyřešit to sama?"

„V poslední době jsem nedělala nic jiného a studovala jsem veškeré dostupné materiály, abych vyzkoušela vše, co je v mé moci. Minulé noci to bylo poprvé za celé týdny, kdy jsem byla na veřejnosti." Se zamračením na něj pohlédla. „Když ministr oznámil Suverénovu smrt, říkal něco o lordu Rahlovi. O co šlo?"

Dalton si uvědomil, že ta žena úplně ztratila přehled o každodenním běhu života v Anderitu, takže dokonce ani neví o lordu Rahlovi a o blížícím se hlasování. Vzhledem k jejímu sdělení ho nyní čekaly naléhavé záležitosti, kterým musí věnovat pozornost.

„Ale to víš, vždycky se najde někdo, kdo má zájem nakupovat anderitské zboží. Pořád tu soupeří různé skupiny a předhánějí se, která dá lepší nabídku." Dvorně ji uchopil za ruku a pomohl jí vstát. „Franko, děkuji ti, že jsi přišla, a že jsi mi řekla, co jsem potřeboval vědět. Pomohla jsi mi víc, než vůbec tušíš."

Vypadala rozčarovaně, že ji tak najednou vyhání, ale pro něj nebylo vyhnutí. Musel se okamžitě začít věnovat práci.

Zarazila se, přiblížila svou tvář těsně k jeho a pohlédla mu do očí. Svázala ho silou svého pohledu - ať už o svou moc přišla nebo ne. „Slib mi, Daltone, že nikdy nebudu litovat toho, že jsem ti řekla pravdu."

„Franko, můžeš počítat s tím, že..."

Dalton za sebou náhle uslyšel jakýsi hluk a otočil se. Překvapeně přinutil Franku ustoupit dozadu. Do otevřeného okna vlétl veliký černý pták. Daltona napadlo, že je to havran, i když žádného ještě neviděl takhle zblízka.

Pták se zamáváním perutí přiletěl ke stolu a rozpětí jeho křídel bylo téměř tak veliké jako délka stolu. Používal svá široce rozepjatá křídla a zobák, aby si dopomohl k přistání na hladké kůži pokrývající stolní desku. Vydal ze sebe skřek vzteklé bezmoci nebo možná překvapení nad její hladkostí a nad tím, že se na ní nedá na čem zachytit.

Dalton oběhl stůl z boku ke stříbrnému držáku ve tvaru svitku a vytáhl svůj meč.

Franka se pokusila jeho ruku zadržet. „Daltone, nedělej to! Zabít havrana přináší neštěstí!"

Její zásah a ptákův neočekávaný úhyb způsobily, že minul.

Havran ze sebe vydal sérii skřeků a snažil se na stole udržet rovnováhu. Dalton jemně, ale neústupně odsunul Franku stranou a znovu napřáhl meč.

Havran, který jedním veliký okem sledoval, co se děje, popadl do zobáku malou knížku. Pevně sevřel knihu, která kdysi patřila Josefu Anderovi a rozepjal křídla.

Dalton bleskově zavřel okno, které bylo za stolem a kterým se pták dostal dovnitř. Havran se na něj vrhl. Paráty ho poškrábal na hlavě, zatímco Dalton zavřel i druhé okno a pak třetí.

Dalton se vztekle ohnal mečem po změti peří a mávajících křídel, a ucítil, že něco zasáhl. Pták, křičící tak hlasitě, až z toho Daltona bolely uši, vyrazil k oknu.

Dalton a Franka si zakryli rukou tváře, neboť okno se s třeskotem rozletělo na kousky a všude kolem se rozsypaly skleněné střepy.

Když Dalton vzhlédl, uviděl ptáka, který se usadil na větvi stromu rostoucího poblíž. Paráty sevřel větev, zakymácel se a nakonec se mu podařilo nabýt rovnováhu. Vypadalo to, že je zraněn.

Dalton odhodil meč na stůl a uchopil jedno z kopí s anderskými bojovými prapory. Z úst mu unikl namáhavý povzdech a vrhl kopí skrz rozbité okno po ptákovi.

Když havran viděl, co se děje, zamával křídly, aby i s knihou uprchl. Kopí ho těsně minulo. Pták zmizel na ranním nebi.

„Je dobře, že jsi ho nezabil," řekla Franka. „Přineslo by ti to neštěstí."

Dalton s rudou tváří ukázal na stůl. „Ukradl mi knihu!"

Franka pokrčila rameny. „Havrani jsou zvláštní ptáci. Často kradou věci, které pak nosí jako dárek svému partnerovi. Havrani uzavírají partnerství na celý život."

Dalton si začal urovnávat šaty. „Neříkej."

„Ale havraní samice své mužské protějšky často podvádějí. Občas, když havran odlétne, aby nasbíral haluze na stavbu hnízda, dovolí samička jinému havranovi, aby si ji vzal."

,,No a co?" řekl zmateně. ,,Proč bych se měl starat o něco takového?"

Franka pokrčila rameny. ,,Jen to považuji za zajímavou skutečnost, kterou bys třeba rád věděl." Přistoupila blíž a zkoumala rozsah škod. ,,Byla ta kniha cenná?"

Dalton si opatrně otřepal kousky skla z ramen. „Ne. Naštěstí to byla bezcenná stará kniha napsaná v dávno mrtvém jazyce, kterému dnes už nikdo nerozumí."

„Aha," opáčila. „Takže to není tak hrozné. Buď rád, že neukradl nic cennějšího."

Dalton si položil ruce v bok. „Podívej se na ten nepořádek. Jen se na to podívej." Posbíral několik černých pírek a vyhodil je z rozbitého okna. Všiml si, že na stole je šarlatově rudá kapka. „Alespoň že za svůj poklad zaplatil krví."

Kapitola dvacátá pátá

„Nastal čas," zvolal Bertrand Chanboor, čerstvě jmenovaný a vysvěcený Suverén Anderitu, k dychtivému davu, který se mačkal pod balkónem a zaplňoval náměstí i přilehlé ulice, „postavit se proti nenávisti!"

Protože Dalton věděl, že nadšené výkřiky, kterými dav odpověděl na prohlášení, budou nějakou dobu trvat, využil možnosti a pohlédl na Terezu. Statečně se na něj usmála a promnula si oči. Byla vzhůru většinu noci, modlila se za duši mrtvého Suveréna a za sílu pro nového.

I Dalton byl vzhůru po většinu noci, spolu s Bertrandem a Hildemarou plánovali strategii a vymýšleli, co budou říkat. Bertrand byl ve svém živlu. Hildemara byla plna radosti nad svým novým postavením. Dalton svíral otěže.

Útok začal.

„Jako váš Suverén nemohu trpět, aby byla lidu Anderitu způsobena taková krutá nespravedlnost! Lord Rahl pochází z D'Hary. Co může vědět o potřebách našeho lidu? Jak si dovoluje sem přijít, poprvé za celou dobu, a očekávat, že mu vydáme své životy na milost a nemilost?"

V davu se rozlehl vzrušený šum. Bertrand je chvíli nechal vstřebávat novou myšlenku.

„Co myslíte, že se stane vám, skvělým Hakenům, jestli lord Rahl prosadí svou? Myslíte, že si na vás alespoň vzpomene? Že se o vás postará? Myslíte, že ho bude vůbec zajímat, jestli máte co na sebe, jestli máte šaty či práci? Pracovali jsme na tom, abychom vám mohli poskytnout dostatek pracovních příležitostí a naše snaha vyústila ve Winthropův Zákon o rovnoprávné zaměstnanosti, který byl vytvořen tak, aby všem lidem Anderitu přinesl blahobyt."

Odmlčel se a nechal shromážděné, aby jej oslavovali.

„Usilovně jsme pracovali, abychom potlačili nenávist a nespravedlnost. Bojovali jsme proti lidem, kterým je jedno, že hladovějí děti. Pracovali jsme na tom, abychom učinili život všech obyvatel Anderitu lepším. Co udělal lord Rahl? Nic! Kde byl, když hladověly naše děti? Kde byl, když muži nemohli najít práci?

Copak opravdu chceme zahodit veškeré naše těžce vydobyté výhody a nechat toho člověka bez srdce a jeho privilegovanou ženu, Matku Vyznavačku, aby z nás bezostyšně tyli? Opustíme naši snahu, když jsme dosáhli nejdůležitějšího bodu reforem? Když nám ještě zbývá tolik práce, kterou je třeba vykonat pro dobro anderitského lidu? Co ví Matka Vyznavačka o hladovějících dětech? Vychovávala snad sama někdy dítě? Ne!"

Když se znovu rozhovořil, udeřil pěstí do zábradlí balkónu, aby zdůraznil každou větu. „Pravda je taková, že lord Rahl se stará jen o svou magii! Pravým důvodem toho, proč sem přišel, je jeho lakota! Přišel sem, aby naši zemi využil ve svůj vlastní prospěch!

Jeho odporná zaříkání otráví naše vody! Nebudeme již moci rybařit, neboť jeho magie promění naše jezera, řeky a náš oceán v mrtvé vody, neboť právě takovým způsobem fungují jedovatá kouzla, kterými vytváří své děsivé zbraně války!"

Lidé byli otřesení a rozhněvaní, že se dozvídají takové věci. Dalton pozorně sledoval reakci davu na každé slovo, aby mohl proslov do budoucna lépe vybrousit a rozeslat jeho znění do všech koutů země.

„Vyvolává stvoření temnot, která mu pomáhají pokračovat v nespravedlivé válce. Možná jste už slyšeli o lidech, kteří zemřeli podivnou, nevysvětlitelnou smrtí. Myslíte si, že je to náhoda? Ne! Má v tom prsty magie lorda Rahla! Vyvolává zlá stvoření magie, a pak je pouští ze řetězu, aby si ověřil, jak dokáží zabíjet! Tato smrtící stvoření upalují a topí nevinné lidi. Tito zabijáci vytahují za nocí bezmocné občany na střechy domu, a pak je házou dolů."

Dav, svázaný mocí Bertrandova proslovu, vyjekl. „Zneužívá náš lid, aby se pocvičil ve svém temném válečném umění!

Jeho temné čáry naplní vzduch pachem smrti, který si najde cestu do domova každého z vás! Copak chcete, aby vaše děti dýchaly magii lorda Rahla? Kdo ví, ke kolika úmrtím dojde mezi novorozeňaty, která

budou dýchat jeho bezbožná kouzla? Kdo ví, jakými znetvořeními budou trpět, pokud se vykoupou v jezírku, které využil jako odpadkový koš pro nějaké zařízkávadlo?

To je to, co nás čeká, pokud se nepostavíme proti znásilnění naší země! Nechá nás všechny zemřít strašlivou smrtí, aby sem mohl přivést své mocné přátele, kteří ukradnou naše bohatství. To je skutečný důvod, proč k nám přišel!"

Teď už byli lidé patřičně vyděšení.

Dalton se k Bertrandovi naklonil a zašeptal mu koutkem úst. ,,Ten vzduch a voda je vyděsily nejvíc. Zdůrazněte to."

Bertrand mu odpověděl téměř nepostřehnutelným přikývnutím.

,,Tak to dopadne, přátelé, pokud tomu diktátorovi dovolíme, aby se tu usadil. Samotný vzduch, který potřebujeme k dýchání, bude otráven jeho zběsilou magií, voda bude znesvěcena jeho čarodějnictvím a jeho kohorty se budou smát utrpení nevinných, těžce pracujících lidí, Anderů i Hakenů, a budou bohatnout na našem strádání. Zneužije náš čistý vzduch a křišťálovou vodu, aby s nimi nakrmil svou odpornou magii, díky které může pokračovat ve válce, kterou nikdo nechce!"

Při vyslechnutí tohoto strašného odhalení, které slyšeli od svého Suveréna, začali lidé hněvivě vykřikovat a výhružně zvedat pěsti. Z emocí se v davu vyskytovala hrůza, obavy a rozčarování, ale převládal hněv. V případě některých lidí se rozčarování lordem Rahlem a Matkou Vyznavačkou přidalo k jejich vzteku nad tím, že je má lord Rahl za hlupáky, zatímco pro jiné představovala Suverénova řeč jen potvrzení jejich dřívějších podezření.

Bertrand zvedl ruku. ,,Císařský Řád nám nabídl, že bude kupovat naše zboží za mnohem vyšší ceny, než za jaké jsme je prodávali dosud." V davu se rozlehl aplaus a pískot.

,,Lord Rahl vám však chce všechno ukrást! Takový je váš výběr, dobří lidé. Buď naslouchat lžím pokřiveného kouzelníka ze vzdálené D'Hary, který vás chce ošálit a odepřít vám vaše práva, který chce zneužít naši zemi k posílení svých kouzel, aby mohl pokračovat ve zbytečné válce, který nechá vaše děti hladovět nebo zemřít následkem svých šílených kouzel, nebo prodat to, co jste vypěstovali a vyrobili Císařskému Řádu, který je ochoten zaplatit tolik, že vaše rodiny zbohatnou jako nikdy předtím."

Teď byli lidé skutečně vybuzeni. Nikdo o slovech nového Suveréna nepochyboval, a ten jim poprvé sdělil skutečné a pevné důvody, proč odmítnout lorda Rahla. Víc než to. Poskytl jim důvod se ho bát. A co bylo ze všeho nejlepší, vysvětlil jim, proč ho nenávidět.

Dalton přeškrtal některé položky na seznamu, který držel v rukou, neboť si všiml, že nemají příliš velký efekt, a zakroužkoval jiné, které vyvolávaly největší reakce. Jak on i Bertrand věděli, bylo to slovo 'děti', které vyvolávalo největší emoce a způsobovalo téměř panický strach nad hroznými věcmi, které by se jim mohly stát. Stačila pouhá zmínka o dětech a zdálo se, že rozum vyšuměl lidem z hlavy ušima a jsou ochotni uvěřit téměř čemukoliv.

I zmínka o válce měla ten efekt, jaký očekávali. Lidi vyděsilo zjištění, že je to lord Rahl, kdo chce ve válce pokračovat, a že tato válka je vedena zbytečně. Lidé vždycky chtějí mír za každou cenu. Až tu cenu zjistí, budou muset zaplatit. Bude pro ně příliš pozdě dělat něco jiného!

„Musíme s tím skoncovat, mí lidé, učinit z toho minulost a pokračovat v záležitostech Anderitu. Čeká nás spousta práce. Teď není čas vzdávat se všeho, co jsme uskutečnili, a stát se otroky jakéhosi kouzelníka z daleka, člověka posledlého touhou po moci a bohatství, muže, který nás chce zatáhnout do své nesmyslné války. Již dávno by vládl mír, kdyby mu dal lord Rahl sebemenší šanci - ale to on neučiní.

Vím, že takový člověk odvrhne naše tradice a víru, zbaví vás Suveréna, ale já se bojím o vás, ne o sebe. Je přede mnou mnoho věcí, které musím vykonat. Chovám v sobě mnoho lásky, kterou chci rozdat anderitským lidem. Byl jsem požehnán a na oplátku chci společnosti poskytnout vše co mám.

Snažně vás prosím, žádám vás, abyste se zachovali jako hrdí lidé, abyste ukázali svůj nesouhlas se skutky toho slizkého démona z D'Hary, abyste ukázali, že jste prohlédli jeho odporné lsti.

Sám Stvořitel vás skrze mne žádá, abyste se postavili proti lordu Rahlovi, a až budete hlasovat, křížkem přeškrtli jeho zlé záměry! Přeškrtněte jeho triky! Přeškrtněte jeho lži! Přeškrtněte jeho tyranii! Přeškrtněte jeho a Matku Vyznavačku!"

Dav na náměstí zařval. Budovy kolem se třásly a křik neustále pokračoval. Bertrand zvedl ruce před sebe a překřížil je, aby znázornil velké X, které mohl vidět každý. Dav jej nepřestával oslavovat.

Hildemara po jeho boku také tleskala a upírala na něj zbožňující pohled, který si navykla nasazovat na veřejnosti.

Když se dav díky Bertrandově pozdvihnuté ruce konečně utišil, uchopil Suverén svou manželku za paži, pokynul jí, aby postoupila kupředu a představil ji lidem. Pozdravovali ji téměř stejně dlouho jako jeho.

Hildemara, potěšena svou novou rolí na nejvyšší možnou míru, rozhodila ruce žádajíc o ticho. Dav téměř okamžitě umlkl.

„Dobrý lide Anderitu, ani nedokážu popsat, jak jsem šťastná a hrdá na to, že jsem ženou tohoto velkého muže -"

Její další slova se utopila v oslavném pokřiku. Její vztažené paže nakonec přiměly dav, aby se znovu utišil.

„Nemohu vám popsat, jak jsem svého manžela obdivovala, když až do úmoru pracoval pro anderitský lid. Nestaral se o odměnu, neúnavně, nikým nepovšimnut pracoval, nežádal povýšení a nikdy se nezastavil, aby si odpočinul.

Když jsem ho žádala, aby si odpočal, řekl mi, „Hildemaro, dokud jsou v této zemi hladovějící děti, nemohu odpočívat."

Když se dav znovu rozdivočel, musel se Dalton odvrátit, aby si dopřál doušek vína. Tereza mu stiskla ruku.

„Daltone," zašeptala, Stvořitel musel odpovědět na naše modlitby, když nám dopomohl k tomu, aby se Suverénem stal Bertrand Chanboor."

Dalton se málem rozesmál, ale když uviděl posvátnou bázeň v jejích očích, které se upíraly na Bertranda, jen si povzdechl. Nebyl to Stvořitel, který dopomohl Bertrandovi, ale sám Dalton.

„Terezo, otři si oči. To nejlepší teprve přijde."

Hildemara pokračovala. „A ve jménu našich dětí vás žádám, abyste všichni odmítli nenávist a nespravedlnost, kterou nám přináší lord Rahl!

Odmítněte i Matku Vyznavačku, neboť co ona ví o potřebách našeho lidu? Je to žena, která se narodila v pohodlí a v bohatství. Co může vědět o těžké práci? Ukažte jí, že její vláda je u konce! Ukažte

jí, že se dobrovolně nepodřídíme jejímu nespravedlivému zacházení s ubohým pracujícím lidem! Ukažte jí, že odmítáme její privilegovaný život! Přeškrtněte Matku Vyznavačku a její pompézní rozkazy lidem, které vůbec nezná!

Říkám vám, že lord Rahl a Matka Vyznavačka už mají dost bohatství! Nedávejte jim i to své! Nemají na ně právo!"

Dalton zívl a promnul si oči, zatímco oslavné výkřiky se změnily v rytmické vyvolávání jména Chanboor. Už si ani nevzpomínal, kdy se naposledy vyspal. Musel podplatit jednoho z ředitelů, aby bylo hlasování o novém Suverénovi jednomyslné. Jednomyslnost napovídala, že nový Suverén byl zvolen na popud zásahu božské prozřetelnosti, která sloužila k posílení jeho mandátu.

Když nakonec znovu vystoupil Bertrand a oslovil dav, poslouchal Dalton jen napůl, dokud nezaslechl své jméno.

„To je také důvod, mezi mnoha jinými, kterých je tolik, že je ani nemohu vyjmenovat, proč jsem se rozhodl ho osobně jmenovat. S velikou hrdostí vám představuji nového ministra kultury, muže, který nás bude chránit a sloužit nám lépe než kdokoliv jiný před ním" - Bertrand zdvihl ruku - „Daltona Campbella."

Tereza stojící vedla Daltona padla na kolena a sklonila před Bertrandem hlavu.

„Ach, Suveréne, Vaše Vznešenosti, děkuji vám, že jste mého manžela odměnil. Žehnám vám za to, co jste pro něj udělal."

Dalton, namísto aby pocítil příval pýchy nad chováním své ženy, se cítil rozčarován a odstrčen. Tereza dobře věděla, kolik práce vložil do toho, aby se dostal tam, kde teď je, a přesto všechny zásluhy připisovala ušlechtilosti Bertranda Chanboora.

Taková byla moc Suverénových slov. Když přehlížel dav jásajících lidi a přemýšlel nad slovy, která by měl potajmu sdělit Bertrandovi a Hildemaře, byl si jistý, že lid se snadno nechá strhnout postojem Suveréna k blížícímu se hlasování.

Bylo však třeba učinit ještě víc. Přišel čas, aby Dalton vypustil svůj poslední trumf.

*****

Když se dveře rozevřely, do nosu ho naplno udeřil zatuchlý zápach. Byla tu velká tma, takže nebylo nic vidět. Dalton luskl prsty a obrovitý anderský strážný vytáhl z rezavého držáku pochodeň a vzal ji s sebou.

„Víš jistě, že ještě žije?" zeptal se Dalton. „Zkontroloval jsi ho?"

„Je naživu, ministře."

Dalton byl na chvíli udiven, a pak potěšen oslovením. Kdykoliv jej někdo oslovil tímto titulem, chvíli mu trvalo než si uvědomil, že myslí jeho. Už jen zvuk tohoto titulu, ministr kultury Dalton Campbell, způsoboval, že Dalton pociťoval radostné vzrušení.

Strážný zvedl pochodeň. „Prosím, ministře Campbelle."

Dalton překračoval těla, která byla tak špinavá, že byla na pozadí šedé podlahy téměř neviditelná. Proláklinou mezi zčernalými cihlami proudila smrdutá voda. Když přitékala do místnosti, sloužila jako voda na pití, navzdory svému zápachu. Když vytékala ven, sloužila jako latrína. Zdi, podlaha i lidé se hemžili hmyzem.

Na druhé straně místnosti přes špinavou vodu bylo malé zamřížované okno, zhruba ve výšce hlavy, které bylo příliš malé, než aby se jím dokázal protáhnout člověk. Vedlo ven do úzké uličky. Pokud měli vězňové rodinu či přátele, kterým na nich záleželo, přicházeli do uličky a krmili je.

Protože vězňové měli paže a nohy uvězněny v dřevěných kládách, které jim bránily v pohybu, nedokázali se sami ani najíst. Mohli dělat jen stěží víc než ležet na podlaze. Nemohli chodit; přinejlepším se dokázali posunout na krátkou vzdálenost. Pokud se jim podařilo narovnat, mohli se přiblížit ústy blízko k oknu a přijímat jídlo. Pokud je nikdo nekrmil, umíraly.

Všichni vězňové byli nazí. Světlo pochodně osvětlovalo šedočerná těla a Dalton si všiml, že jedním z vězňů je vyhublá stařena bez zubů. Dalton si ani nebyl jist, zda jsou někteří z těch lidí ještě naživu. Když je on a strážný překračovali, nevykazovali žádnou reakci.

„Překvapuje mě, že ještě žije," řekl Dalton strážnému.

„Někteří z jeho soukmenovců mu zůstali pořád věrní. Přicházejí každý den a krmí ho. Poté, co ho nakrmí, k nim promlouvá skrz okno. Oni tam sedí a naslouchají mu, jako by to, co říká, bylo důležité."

Dalton netušil, že ten muž má stále ještě řadu následovníků; to bylo dobré. Díky tomu zabere kratší dobu, než se všechno pořádně rozběhne.

Strážný ukázal pochodní na jedno místo. „Tamhleto je on, ministře Campbelle. To je ten chlap."

Strážný kopnul do muže ležícího na boku. Hlava se otočila jejich směrem. Ani rychle, ani pomalu, ale neústupně. Dalton nespatřil zoufalý pohled, jaký očekával, ale namísto toho se střetnul s pronikavým pohledem jediného oka.

„Serin Rajak?"

„Správně," zavrčel ten muž. „Co mi chcete?"

Dalton se posadil na bobek vedle něj. Hrozně špatně se mu dýchalo. Smrad v místnosti byl příšerný.

„Byl jsem právě jmenován ministrem kultury, pane Rajaku. Právě dnes. Jako svůj první čin jsem přišel napravit nespravedlnost, která vám byla učiněna."

Dalton si všiml, že tomu muži chybí jedno oko. Na jeho místě měl ošklivou, špatně zahojenou jizvu.

„Nespravedlnost. Svět je plný nespravedlnosti. Venku zuří magie, která ubližuje lidem. Magie mě dostala sem. Ale já se nikdy nepodvolím. Ne, pane, nikdy. Nikdy se nepodvolím zlu magie.

S radostí jsem pro svou věc obětoval oko. Takhle mě poranila jedna čarodějnice. Jestli čekáte, že se vzdám svaté války proti odporným provozovatelům magie, můžete mě tu klidně nechat. Nechte mě tu, slyšíte? Nechte mě být! Nikdy se jim nepodvolím!"

Dalton se od něj odsunul, neboť Rajak se začal zběsile zmítat na podlaze a snažil se zbavit svých pout, přestože i ten, kdo by byl napůl šílený, by věděl, že nemá smysl to zkoušet. Lomcoval sebou, dokud se mu na zápěstích neobjevila krev.

„Nikdy se nevzdám boje proti magii! Slyšíte? Nikdy se nepodvolím těm, kteří sesílají kouzla na Stvořitelovy děti!"

Dalton položil uklidňujícím gestem ruku muži na rameno.

„Vy mi nerozumíte, pane. Magie naší zemi velmi ubližuje. Mnoho lidí uhořelo a utopilo se. Mnozí bezdůvodně skáčou ze střech budov a z mostů..."

„Čarodějnice!"

,,Právě toho se obáváme..."

„Čarodějnice proklínají lidi! Kdybyste vy hlupáci poslouchali, když jsem se vás pokoušel varovat! Snažil jsem se pomoci! Snažil jsem se očistit od nich celou zem!"

„Právě proto jsem tady, Serine. Věřím vám. Potřebujeme vaši pomoc. Přišel jsem vás osvobodit a požádat vás, abyste nám pomohl."

Bělmo jeho jediného oka, které k Daltonovi vzhlíželo, svítilo jako strážní maják v temné noci.

,,Chvála budiž Stvořiteli," zašeptal. ,,Konečně. Konečně jsem byl povolán, abych mu pomohl v Jeho díle."

Kapitola dvacátá šestá

Richard byl tím pohledem ohromen. Kam až oko dohlédlo se tlačili lidé, a téměř všichni nesli v rukou svíčky. Připomínali řeku tváří, která omývala břehy hlavní fairfieldské třídy. Dav lidí obtékal ostrůvky, tvořené stromy a lavicemi postavenými uprostřed ulice.

Právě se setmělo. Těsně nad horizontem bylo nebe na západě prozářeno posledními paprsky zapadajícího slunce, které se skrylo za rozeklané vrcholky vzdálených hor. Mraky, které se nad horami sbíraly, jako by dávaly tušit, že se blíží bouře. Tu a tam bylo možno zaslechnout vzdálené zahřmění. Bylo dusno a ve vzduchu visely těžké závoje prachu. Občas na zem dopadly ojedinělé kapky deště jako příslib lijáku, který bude následovat.

D'hařanští vojáci obklopili Richarda, Kahlan a Du Chaillu kruhem oceli. Muži na koních všude kolem Richardovi připomínali loď kymácející se na rozbouřeném moři tváří. Vojáci lidem obratně zamezovali průchod dovnitř kruhu, a přitom dav nijak viditelně nezatlačovali. Lidé si jich nevšímali; zdálo se, že jejich pozornost je upřená na směr, kterým šli nebo byla možná taková tma, že D'Hařany nikdo nepoznal a všichni je považovali za součást anderitské armády.

Mistři meče Baka Tau Mana jako by se propadli do země. Občas to dělali. Richard věděl, že už dávno zaujali strategické pozice pro případ, že by vznikly potíže. Du Chaillu zívla. Měli za sebou dlouhý den plný cestování a teprve na jeho sklonku se konečně vrátili do Fairfieldu.

Richardovi se nelíbil pohled, který se mu naskytl a vedl své muže pryč od hlavní třídy plné lidí, do postranní uličky nedaleko velkého náměstí. V padajícím soumraku si sedl. Chtěl jít zjistit příčinu takového shromáždění, ale rád by se vyhnul tomu, aby jej lidé viděli s tolika

vojáky kolem sebe. Jakkoliv byli jeho muži skvěle vycvičení, s desítkami tisíc lidí na ulicích by si poradit nedokázali. Kolonie maličkých mravenců si konec konců dokáže poradit i s osamělým hmyzím jedincem, který je mnohem větší než oni.

Richard nechal většinu svých mužů za sebou, aby tam počkali a hlídali koně. Vzal s sebou Kahlan a pár mužů a vydal se zjistit, co se děje. Du Chaillu se neptala, jestli může jít s ním, zkrátka tak učinila. Jiaan, který důkladně prozkoumal celou oblast a ke své spokojenosti zjistil, že je poměrně bezpečná, se k nim připojil. Došli do stínu dvou budov stojících na obou stranách ulice, která vedla ze severu na jih a ústila na náměstí. Odtamtud mohli nepozorovaně sledovat dění.

V čele náměstí stálo kamenné pódium, lemované zábradlím. Z něj se pronášely veřejné proslovy. Než opustili Fairfield, Richard odtamtud promluvil k těm, kteří jej chtěli vyslechnout. Teď, když se do Fairfieldu vrátili, chtěli on a Kahlan na tomto náměstí promluvit znovu, ještě předtím než se vrátí na statek. Čekala je naléhavá práce, neboť se museli začít prodírat hromadami knih, které napsal Josef Ander nebo jiní o něm. Doufali, že v nich naleznou klíč k zastavení chimér, ale ještě předtím chtěl Richard posílit svou pozici v nadcházejících volbách a znovu lidem zopakovat vše, co už jim řekl.

Během několika posledních dnů pronikavě vzrostla aktivita chimér. Zdálo se, že jsou všude. Richard a Kahlan dokázali zastavit některé ze svých vlastních mužů, kteří už málem uposlechli neúnavné volání zvonů smrti. Zachránili je těsně předtím, než skočili do ohně nebo do vody. V některých případech to však nestihli. Během několika posledních nocí se nikdo moc nevyspal.

Shromážděný dav začal skandovat.

„Nechceme válku. Nechceme válku. Nechceme válku." Bylo to rytmické, dunivé a neúnavné skandování připomínající rachot hromu.

To Richard považoval za dobré znamení, neboť názor davu z celého srdce sdílel, ale byl znepokojen hněvem, který lidem zářil z očí a tónem jejich hlasů. Skandování nějaký čas pokračovalo jako předzvěst blížící se bouře, která sbírá síly, aby pak vší silou zaútočila.

Nějaký muž u pódia zvedl na ramena svou malou dcerku, aby si jí ostatní všimli. „Ona nám chce něco říct! Nechte ji promluvit! Prosím! Vyslechněte mé dítě!"

Z davu zazněly povzbudivé výkřiky. Malé děvčátko, kterému mohlo být tak deset nebo dvanáct let, vyšlo po schodech až na pódium. S rozhodným výrazem vykročilo dopředu a zastavilo se u zábradlí. Dav ztichl, aby si poslechl, co se chystá říct.

„Prosím, drahý Stvořiteli, vyslyš naše modlitby. Zabraň lordu Rahlovi ve vedení války," řekla dívka hlasem umocněným průzračnou dětskou nevinností. Pohlédla na otce. Ten povzbudivě přikývl a ona pokračovala. „Nechceme jeho válku. Prosím, drahý Stvořiteli, dej, ať lord Rahl poskytne šanci míru."

Richard měl pocit, jako by mu srdce probodl ledový šíp. Chtěl tomu dítěti vše vysvětlit, vysvětlit mu tisíc věcí, ale věděl, že děvčátko by neporozumělo ani jedné z nich. Kahlanina ruka položená na zádech mu byla jen chabou útěchou.

Další děvčátko, možná o rok či dva mladší, vylezlo po schodech a připojilo se k prvnímu. „Prosím, drahý Stvořiteli, dej, ať lord Rahl poskytne šanci míru."

Začala se tvořit celá řada dětí, které rodiče přiváděli ke schodům. Všechny děti přinášely stejné poselství. Některé vystoupily dopředu a řekly jen „dejte šanci míru". Mnohé děti zjevně ani nerozuměly slovům, která říkaly, ale s rozzářenými tvářičkami se vracely k hrdým rodičům.

Richardovi bylo jasné, že děti ta slova musely cvičit celý den. Ani jedno z nich nepromluvilo jazykem dětí. To však neumenšovalo jeho bolest, neboť věděl, že děti slovům, kterým se naučily, věří.

Některé děti váhaly, jiné byly nervózní, ale většina zářila hrdostí a vypadala šťastně, že se může účastnit tak veliké události. Podle zápalu v dětských hlasech se dalo určit, že starší děti věří, že přinášejí závažné poselství, které muže změnit historii a odvrátit to, co jim připadalo jako nesmyslná válka a neštěstí, které nepřinese nic dobrého.

Malý chlapec se otázal, „drahý Stvořiteli, proč chce lord Rahl ubližovat dětem? Dej, ať poskytne šanci míru."

Dav začal divoce jásat. Při spatření jejich reakce chlapec svá slova zopakoval a znovu za to sklidil aplaus. Mnozí lidé z davu vzlykali.

Richard a Kahlan se na sebe podívali a jejich pohled vydal za celé věty. Oběma bylo jasné, že tohle není žádné spontánní vyjádření emocí; šlo tu o pečlivě vypěstované vášně, které vzbudil kdosi, kdo ovlá-

dal umění manipulace s davem. Slyšeli, že podobné věci se dějí po celé zemi, ale dnes poprvé to spatřili na vlastní oči a z toho pohledu jim tuhla krev v žilách.

Na pódium nakonec vystoupil muž, ve kterém Richard rozpoznal ředitele jménem Prevot.

„Lorde Rahle a Matko Vyznavačko," zavolal ten muž ze všech sil, aby přehlušil dav, „pokud mě teď slyšíte, ptám se vás, proč chcete náš mírumilovný lid soužit vaší krutou magií? Proč nás chcete zatáhnout do vaší války, války, kterou nechceme.

Naslouchejte hlasu dětí, neboť v jejich slovech se skrývá moudrost!

Není důvod řešit konflikty válkou, když ještě nebyly vyčerpány všechny možnosti dialogu. Jestli vám záleží na životech nevinných dětí, zasednete s Císařským Řádem ke stolu a vyřešíte vaše rozpory. Řád je ochoten na to přistoupit, proč ne vy? Vedete snad tuto dobyvačnou válku proto, abyste získali, co vám nepatří? Abyste mohli zotročit ty, kteří vás odmítají?

Vyslechnete moudrá slova našich dětí a prosím, ve jménu všeho, co je dobré, dejte šanci míru!"

Dav začal vyvolávat, ,,dejte šanci míru. Dejte šanci míru. Dejte šanci míru." Prevot je nechal chvíli skandovat a pak se znovu rozhovořil.

,,Náš nový Suverén pro nás hodlá vykonat mnoho práce! Zoufale potřebujeme jeho moudré vedení. Proč nás chce lord Rahl zbavit Suveréna a zabránit mu, aby pomáhal lidu? Proč chce lord Rahl vystavit naše děti válečnému běsnění?

Pro svou lakotu!" vykřikl řečník v odpověď na svou vlastní otázku. ,,Pro svou lakotu!"

Kahlan útěšlivě pohladila Richarda po rameni. Žádnou útěchu mu to však nepřineslo. Bezmocně se díval, jak veškerou jeho práci stravuje žár plamenů lži.

„Drahý Stvořiteli," zvolal ředitel Prevot a zdvihl sepjaté ruce vzhůru k nebi. ,,Vzdáváme ti velké díky za našeho nového Suveréna. Muže obrovského talentu, ušlechtilého a oddaného, nejskvělejšího Suveréna, jaký nám kdy vládl. Prosím, drahý Stvořiteli, dej mu sílu, aby dokázal zvítězit nad pokřivenými způsoby lorda Rahla."

Ředitel Prevot rozhodil paže. „Žádám vás, dobří lidé, abyste zvážili skutky toho cizince z daleka. Muže, který si přivlastnil Matku Vyznavačku celého Středozemí a vzal si ji za manželku."

Z davu to zavřelo nespokojenými výkřiky - Matka Vyznavačka byla až dosud i jejich duchovní rádkyní.

„A přitom tento muž, který tak zapáleně horuje pro morálku a čest, který neustále vykřikuje, že touží jen po pravdě, už jednu ženu má! Kamkoli jde, bere si s sebou i ji. Tato žena nosí pod srdcem jeho dítě! Zatímco tato žena nosí jeho nenarozené dítě, ožení se ten muž ještě s Matkou Vyznavačkou a vláčí ji za sebou lako nějakou konkubínu! Kolik žen ještě tento muž pojme, aby naplnil své hříšné touhy? Kolik parchantů ještě zplodí, aby poskvrnili tento svět? Kolik parchantů už zplodil tady v Anderitu? Kolik našich bezmocných žen padlo za oběť jeho bezuzdné vášni?"

Davem to dokonale otřáslo. Vedle nemorálnosti chování lorda Rahla to bylo také zneuctění Matky Vyznavačky.

„A ta druhá žena přitom klidně přiznává, že je manželkou lorda Rahla. a že to dítě je jeho! Co je ten d'hařanský vládce vlastně za člověka?

Lady Chanboor byla jeho bezbožným chováním tak otřesena, že se vzlykotem strávila celé dny na lůžku, aby se zotavila! Suverén je rozhněván jeho skandálním chováním, které s sebou do Anderitu přitáhl lord Rahl. On i jeho žena vás prosí, abyste to nenasytné prase z D'Hary odmítli!"

Du Chaillu zatahala Richarda za rukáv. „To není pravda. Půjdu jim to vysvětlit. Pochopí, jak ten člověk vše překrucuje. Všechno jim vysvětlím."

Richard ji chytil dřív než stihla vyrazit. „Nic takového neuděláš. Tihle lidé tě nebudou poslouchat."

Jiaan hněvivě promluvil. „Naše šamanka není ženou, která by se chovala nemorálně. Musí jim vysvětlit, že jednala podle zákonů."

„Jiaane," řekla Kahlan. „Richard a já známe pravdu. Ty, Du Chaillu i ostatní pravdu znáte také. O to právě jde. Tihle lidé pravdě nepopřejí sluchu.

Toto je způsob, jakým si tyrani podřizují vůli lidí; pomocí lží."

Richard už viděl dost a zrovna se chystal otočit a odejít, když v davu vybuchl oranžový záblesk plamene. Zřejmě od svíčky chytly šaty jednoho z děvčátek, které ze sebe vydalo ostrý výkřik. Vzápětí jí chytily i vlasy.

Podle rychlosti, s jakou se oheň rozhořel, Richard rozpoznal, že to nebyla náhoda.

Chiméry byly mezi nimi.

Nedaleko odsud chytly šaty nějakého muže. Davu se zmocnila panika a lidé ve strachu křičeli, že lord Rahl proti nim používá svá kouzla.

Byl to děsivý, hrozný pohled, vidět malou holčičku a muže, planoucí jako pochodně, s plameny tančícími na jejich šatech. Oheň téměř dovádivě vystrkoval jazyky plamenů, jako by žil svým vlastním životem.

Dav se zmateně rozeběhl na všechny strany. Rodiče děvčátka se snažili uhasit je dekou, ale ta také okamžitě chytla a posloužila jako nové palivo pro pohřební hranici. Hořící muž upadl na zem. Zbylo z něj jen stěží víc než temná ohořelá kostra uprostřed zářivé žlutooranžové výhně.

Jakoby to sami dobří duchové nemohli už dále vydržet, nebesa se otevřela a začalo pršet. Šum deště bubnujícího na suchou zemi zakryl hukot plamenů a kletby a výkřiky lidí. Rozhostila se tma, neboť déšť uhasil všechny svíce. Na náměstí hořely již jen dva ohně: děvčátko a ten muž. Na jejich tělech tančily zářící chiméry. Nebylo nic, co by se pro ty dvě ztracené duše dalo ještě udělat.

Richard věděl, že pokud nic nepodnikne, nebude již nikomu pomoci; chiméry pozřou svět živých.

Kahlan Richarda odtáhla pryč. Ani jí to nedalo moc námahy. Běželi temnotou mezi dešťovými kapkami a připojili se ke zbytku mužů, kteří hlídali koně. Richard, vedoucí svého koně za uzdu, je vedl postranní cestou skrze Fairfield.

„Naše zprávy byly přesné," řekl Richard, který se naklonil ke Kahlan. „Je jasné, že tyhle lidi někdo obrátil proti nám."

„Naštěstí je hlasování už za pár dní," odpověděla Kahlan a snažila se přehlušit hukot deště. „Možná, že tady většinu hlasu ztratíme, ale ve zbytku Anderitu alespoň máme šanci."

V dešti chvíli vedli koně mlčky, a pak si Richard přendal uzdu do druhé ruky a objal Kahlan kolem ramen. „ Pravda zvítězí."

Kahlan neodpověděla.

„Teď jsou nejdůležitější chiméry," pravila Du Chaillu. Vypadala smutně a vyděšeně. „Ať už se stane cokoli, chiméry je třeba zastavit. Nechci kvůli nim znovu zemřít. Nechci, aby kvůli nim zemřelo naše dítě.

Ať už se tu děje cokoliv, tohle je jen jedno místo z mnoha. Chiméry jsou však všude. Nechci své dítě přivést do světa, kde vládnou chiméry. Pokud je nezastavíme, nenajdeš na světě bezpečí. To je tvůj hlavní úkol. *Caharine*."

Richard ji objal. „Já vím. Já vím. Možná, že k cela věci najdu klíč v knihovně na statku."

„Ministr a Suverén se rozhodli postavit na drahou stranu," řekla Kahlan. „Asi už nám nebudou chtít do volit využívat jejich knihovnu."

„Využijeme ji," opáčil Richard, „ať tak či onak."

Vedl je ulicí, která vedla rovnoběžně s hlavní třídou, ulicí, která se za městem stáčela a spojovala s hlavní cestou vedoucí k ministrovu statku. Právě tam, poblíž statku, tábořili jejich vojáci.

Richard si všiml, že Kahlan na něco nepřítomně zírá. Sledoval její pohled a v dešti a temnotě si všiml malé tabulky, osvětlené lampou, která zářila v okně pod ní.

Na tabulce byl nápis, že zde se prodávají byliny a poskytují služby porodní báby.

Du Chaillu byla v pokročilém stupni těhotenství. Richard se domníval, že dítě se již brzy narodí - ať už Du Chaillu chce, aby se narodilo do tohoto světa nebo ne.

Kapitola dvacátá sedmá

Měli za sebou dlouhý den, jehož poslední hodinu strávili tím, že se blátem prodírali k místu, kde tábořil zbytek jejich vojáků. Více než polovina D'Hařanů byla rozeslána po celém Anderitu, aby dohlížela na blížící se hlasování. Du Chaillu se udělalo zle a nebyla ve stavu, aby mohla jet na koni; chůze ji však velmi vyčerpala a ona nakonec nebyla schopna pokračovat - což nebyla věc, kterou by snadno připustila. Richard a Jiaan se střídali a po zbytek cesty ji nesli.

Z jednoho důvodu však byl Richard rád, že prší. Déšť zchladil vášně davu ve Fairfieldu a přinutil všechny shromážděné uchýlit se domů.

Za obvyklých okolností by se Richard ujistil, že Du Chaillu zamířila přímo do svého stanu, ale po událostech ve Fairfieldu chápal její špatnou náladu a uvědomil si, že šamanka potřebuje jejich společnost víc než odpočinek. I Kahlan to muselo být jasné, neboť dnes šamanku ze stanu, který sdílela s Richardem, nevyháněla, jak to při mnoha příležitostech dříve činívala. Namísto toho jí nabídla pečenou chlebovou placku, potřenou medem, s poznámkou, že to uklidní její rozbouřený žaludek. Pak Du Chaillu posadila na pokrývku, která sloužila jako postel a ručníkem jí osušila tvář a vlasy, zatímco Richard odešel, aby jí přinesl suché šaty.

Richard se usadil u malého skládacího stolku, na kterém psal poselství, rozkazy a dopisy určené převážně generálu Reibischovi. Po dnešním zážitku z Fairfieldu zoufale toužil napsat generálovi rozkaz, aby okamžitě obsadil celý Anderit.

Zvenku se ozval zastřený hlas žádající o povolení vstoupit. Když je Richard udělil, kapitán Meiffert odhrnul těžkou stanovou plachtu a zachytil ji na tyč zabodnutou do země, takže plachta sloužila jako ma-

lá stříška, která zabraňovala, aby déšť rozmočil zem před vchodem. Než vstoupil dovnitř, otřepal se, aby se co nejlépe zbavil vody.

„Kapitáne," řekl Richard, ,,rád bych vám a vašim mužům složil poklonu za přesnost vašich zpráv. Dokonale přesně vystihují, co se děje ve Fairfieldu. Duchové vědí, že bych vám a vašim poslům nejraději vynadal za to, že jste se mýlili, ale nemohu. Měli jste až příliš pravdu."

Kapitán Meiffert nevypadal pochvalou nijak potěšené. Přestože měl pravdu, neshledával na situaci nic radostného. Rukou si odhrnul mokré světlé vlasy, které mu spadaly do čela.

,,Lorde Rahle, jsem přesvědčen, že bychom měli armádu generála Reibische přesunout na jih, do Anderitu. Situace je den ode dne napjatější. Mám znepokojivé zprávy o Zvláštních anderských jednotkách. Vojáci, kteří v nich slouží, se údajně nepodobají vojákům pravidelné anderitské armády, které jsme měli příležitost vidět."

,,Souhlasím s kapitánem," podotkla Kahlan, sedící na zemi vedle Du Chaillu. „Musíme teď trávit co nejvíc času v knihovně a snažit se najít něco, co nám pomůže proti chimérám. Nemáme čas bojovat proti těm, kteří přesvědčují lidi, aby nás nevolili."

„Tohle se děje jen tady," opáčil Richard.

„Jak si tím můžeš být tak jistý? Co když ne? Navíc, jak už jsem říkala, nemůžeme si dovolit ten luxus věnovat tomu příliš mnoho času. Máme na práci mnohem důležitější věci."

„Matka Vyznavačka má pravdu," připojil se kapitán Meiffert.

„Věřím, že pravda zvítězí. Kromě toho, co bychom proti tomu mohli dělat? Lhát lidem, abychom je přiměli přidat se na naši stranu?"

„Ti, kteří stojí proti nám, to tak dělají a funguje jim to docela dobře," poukázala Kahlan.

Richard si odhrnul mokré vlasy z čela. „Podívej, není nic, co bych udělal raději, než to, že bych přikázal generálu Reibischovi, aby sem vyrazil. Opravdu je to tak. Ale to nejde."

Kapitán Meiffert se pokusil uhladit si promočenou uniformu. Domníval se, že zná příčiny Richardovy váhavosti a měl připravenu odpověď.

,,Lorde Rahle, máme tady dost mužů. Můžeme poslat zprávu generálovi, a než se jeho vojáci dostanou na dohled, přemůžeme anderit-

ské vojáky u Dominie Dirtch, obsadíme ji a umožníme generálu Reibischovi bezpečný průchod do Anderitu."

„Přesně tuhle myšlenku jsem si v hlavě převracel už alespoň tisíckrát," opáčil Richard. „Je tu však jedna věc, kvůli které se mi nechce toto riziko podstupovat."

„Jaká?" otázala se Kahlan.

Richard se otočil bokem k malému skládacímu stolku, takže mohl hledět na Kahlan i na kapitána současně.

„Nevíme jistě, jak Dominie Dirtch funguje."

„Tak se zeptáme někoho zdejšího," namítla Kahlan.

„Oni tu zbraň nepoužívají. Nemůžeme počítat s tím, že to, co nám řeknou, bude pravda. Vědí jen to, že když na ně někdo zaútočí, stačí jim na tu věc zazvonit a všichni nepřátelé zemřou."

„Lorde Rahle, až skončí hlasování, budeme mít k dispozici tisíc mužů. Dokážeme obsadit poměrně dlouhý úsek Dominie Dirtch a generál Reibisch bude moci dostat svou armádu bezpečně přes hranici. Jeho muži pak obsadí zbytek Dominií po celé hranici a armáda Císařského Řádu se nedostane dovnitř. Možná, že se nepřítel objeví na dohled v domnění, že bude moci projít a my pak budeme mít možnost použít Dominii Dirtch proti němu."

Richard uchopil svíčku, která stála na stole, zamyšleně ji otáčel v prstech a přemýšlel. Po chvíli přerušil mlčení.

„Pořád je tu jeden problém," řekl nakonec, „ten samý, o kterém už jsem mluvil: nevíme, jak Dominie Dirtch funguje."

„Základní představu o tom přece máme," řekla Kahlan se vzrůstající bezmocí.

„Ale problém je v tom," odpověděl Richard, „že nevíme dost. Za prvé nemůžeme obsadit všechny Dominie Dirtch podél celé hranice. Je jich příliš mnoho. Jak správně poznamenal kapitán, dokážeme obsadit jen některé.

V tom leží jádro problému. Pamatujete si, jak jsme přecházeli přes hranici? Dozvěděli jsme se, že Dominie Dirtch znenadání zazvonila a zabila řadu lidí."

„Ano, ale nevíme proč k tomu došlo," řekla Kahlan. „Navíc, jaký je v tom pro nás rozdíl?"

„Co když obsadíme část Dominií Dirtch," řekl Richard, který těkal pohledem z Kahlan na kapitána Merfferta, „a pak vzkážeme generálu Reibischovi, že jeho armáda může bezpečné projít. Co se stane, když anderitští vojáci, někde jinde, kteří budou stále ještě kontrolovat svou Dominu Dirtch, na ni zazvoní? Uvědom si, že se to může stát ve chvíli, kdy už budou naši vojáci na dohled."

„No a co?" zeptala se Kahlan. „Ten, kdo na ni zazvoní, bude od nás příliš daleko."

„Víš to určitě?" Richard na ni upřeně pohlédl. „Co když je to rozezvoní všechny? Co když Andeři vědí, jak rozezvonit celou linii?

Vzpomínáš, jak jsme procházeli přes hranici, a jak nám řekli, že zazvonily všechny, a že to zabilo každého, kdo se v tu chvíli nacházel před Dominií Dirtch? Zazvonily všechny najednou."

„Ale oni nevědí proč se to stalo," řekla Kahlan. „Vojáci na ně nezazvonili."

„Jak můžeš vědět, zda jedna osoba někde na hranici nezazvonila na svou Dominii Dirtch a nezpůsobila, že se rozezněly všechny? Možná to byla náhoda a dotyčný se bojí ve strachu z trestu to přiznat. Možná, že jeden z těch mladíků, kteří Dominii Dirtch hlídají, na ni zazvonil, protože se nudil, nebo chtěl jen zkusit, co se stane.

Co když se totéž stane ve chvíli, kdy se před tou vražednou věcí octne naše armáda? Umíte si to představit? Generál Reibisch má téměř sto tisíc mužů - teď už možná víc. Umíte si představit, že by všichni zemřeli během okamžiku?"

Richard pohlédl nejprve na Kahlan a pak na kapitána, který měl na tváři vyplašený výraz. „Celá naše jižní armáda zničená v jediném okamžiku. Představte si to."

„Ale já si nemyslím..." začala Kahlan.

„A jsi ochotná riskovat životy všech našich vojáků je proto, že si myslíš, že se nic nestane? Kde bereš tu jistotu? Já samozřejmě nevím jistě, zda jednotlivé Dominie Dirtch fungují takhle společně, ale co když ano? Možná je jedno hněvivé zazvonění rozezní všechny. Dokážeš s jistotou říct, že tomu tak není?

Nejsem ochoten dát v sázku životy našich statečných mužů a hrát takovou smrtící hru. Ty ano?" Richard pohlédl zpátky na kapitána

Meifferta. ,,A co vy? Jste hráč, kapitáne? Jste ochoten dát v sázku životy všech našich vojáků?"

Kapitán zavrtěl hlavou. ,,Kdyby šlo jen o můj život, lorde Rahle, klidně bych ho riskoval, ale se životy tolika ostatních si zahrávat nehodlám."

Déšť se poněkud zmírnil. Otevřeným vchodem do stanu bylo vidět vojáky, kteří nesli píci pro koně. Tábor se z větší části utápěl ve tmě; s výjimkou nutných případů bylo zakázáno rozdělávat oheň.

,,S tím nemohu nesouhlasit." Kahlan pozdvihla ruce a pak je bezmocně nechala spadnout zpátky do klína. ,,Ale Jagang přichází. Pokud nestrhneme zdejší obyvatele na svou stranu, získá císař celý Anderit. Za Dominií Dirtch bude jeho obranná pozice nezničitelná a on bude moci vyrážet do Středozemí, kdykoliv se mu zachce. Vykrvácí nás k smrti."

Richard naslouchal bubnování dešťových kapek dopadajících na střechu stanu a stékajících podél otevřeného průchodu. Vypadalo to, že déšť je velmi vytrvalý a že potrvá celou noc.

Richard měkce promluvil. ,,Jak to vidím já, máme jen jednu možnost. Musíme se vrátit do knihovny na statku a podívat se, jestli tam nenajdeme něco užitečného."

„Zatím jsme nic nenašli," namítla Kahlan.

„A protože veřejné mínění se teď obrátilo proti nám," připojil se kapitán Meiffert, „mohou nám zakázat vstup."

Richard udeřil pěstí do stolu a upřel pohled do kapitánových modrých očí. Richard znovu zatoužil po tom, aby měl s sebou Meč Pravdy.

„Pokud se tak stane, kapitáne, učiníte vy a vaši muži to, na co jste neustále cvičeni. Pokud budeme muset, rozsekáme každého, kdo pozdvihne jen prst na znamení protestu proti nám. Přístup do knihovny je pro nás nesmírně důležitý."

Na kapitánově tváři se rozlil výraz úlevy. D'Hařané se zřejmě začínali obávat, že se Richard bojí jednat; kapitána Meifferta zjevně uklidnilo, že slyší něco jiného.

„Ano, lorde Rahle. Ráno budou všichni muži připraveni."

Kahlanina poznámka, že v knihovně ve statku nemusí být nic cenného, byla znepokojivá. Richard věděl, kolik je tam knih. Pamato-

val si, kolik jich už prohlédli. Věděl, že nalezení odpovědi může být běh na dlouhou trať. Byla to však jediná možnost, kterou momentálně mají.

,,Než odejdu" - kapitán Meiffeit vytáhl z kapsy papír - ,,myslím, že byste rád věděl, že zatímco jste tu nebyl, lorde Rahle, mnoho lidí přišlo požádat o audienci. Většinou šlo o obchodníky, kteří chtěli informace."

,,Děkuji vám, kapitáne, ale teď na ně nemám čas."

,,Chápu, lorde Rahle. S vaším dovolením jim to půjdu sdělit." Zalistoval svým malým zápisníčkem. „Byla tu nějaká žena." Zamžoural na papír, aby ve slabém světle dokázal přečíst její jméno. „Franka Gowenlock. Říkala, že je to extrémně důležité, ale nesdělila mi nic bližšího. Čekala tu skoro celý den. Nakonec řekla, že se vrátí domů, ale že ráno zase přijde."

„Pokud je to skutečně důležité, tak ráno přijde a já si s ní promluvím."

Richard se podíval na Du Chaillu, aby zjistil, jak se cítí. V Kahlanině péči vypadala spokojeně.

Za ním se ozval náhlý lomoz. Kapitán s překvapeným výkřikem odskočil. Plamen svíčky se v náhlém závanu větru zachvěl, ale neuhasl.

Při zvuku tupého úderu se Richard otočil. Svíčka stojící na stole se zakymácela a jen tak tak nespadla na zem.

Do stanu vletěl veliký černý havran. Se zamáváním křídel přistál na stole.

Richard překvapeně ustoupil, vytáhl meč a jako již mnohokrát zatoužil po tom, aby to byl Meč Pravdy se svou magií. Kahlan a Du Chaillu vyskočily na nohy.

Havran měl v zobáku něco černého. Vzhledem ke zmatku - větru, málem spadlé svíčce, mihotání plamene, chvění stolu a pleskání stanové plachty - si Richard hned neuvědomil, co je to za předmět.

Havran jej upustil na stůl.

Inkoustově černý pták, po jehož peří stékala voda, vypadal jako ztělesnění noci. Zdálo se, že je vyčerpaný. Podle způsobu, jakým se jen tak tak držel na nohou, s křídly otevřenými, Richard usoudil, že je možná zraněný.

Richard si nebyl jistý, zda je možné zranit chiméru.

Pamatoval si, že kuře, které nebylo kuře, krvácelo. Při pozornějším pohledu si na malém stolku všiml několika kapek krve.

Kdykoli se Richard octl v blízkosti chiméry vtělené do kuřete, i když ji neviděl, ježily se mu chloupky na krku. V blízkosti tohoto havrana, který nebyl havran, však tímto způsobem nereagoval, i když pták od něj byl na dosah ruky.

Havran pohodil hlavou a pohlédl Richardovi do očí. Byl to ten nejinteligentnější pohled, jaký kdy u nějakého ptáka viděl. Havran zobákem poklepal na předmět, který ležel na stole.

V tu chvíli kapitán Meiffert vytasil meč a máchl jím. Richard zamával rukama a vykřikl „ne!"

Havran zpozoroval meč, který se na něj snášel, bleskově seskočil ze stolu na zem a proběhl kapitánovi mezi nohama. Jakmile se dostal za něj, vyběhl ven ze stanu, máchl křídly a byl pryč.

„Omlouvám se," řekl kapitán. „Myslel jsem ... myslel jsem, že to na vás útočí pomocí magie, lorde Rahle. Myslel jsem, že to bylo stvoření temné magie, které vás přišlo zničit."

Richard zhluboka vydechl a mávl rukou na znamení, že mu odpouští. Věděl, že kapitán se jej snažil chránit.

„Ten havran nebyl zlý," řekla Du Chaillu měkkým hlasem. Ona i Kahlan k nim přistoupily.

Richard se zahleděl na předmět ležící na stole. „Ne, nebyl."

Kahlan a Du Chaillu mu zvědavě nakukovaly přes rameno.

„Jaké znamení ti přinesl posel duchů?" otázala se šamanka.

„Myslím, že ten pták nepřiletěl ze světa duchů," odvětil Richard.

Zvedl malý nenápadný předmět. Ve slabém světle si náhle uvědomil, co to je. Prohlížel si to nevěřícným pohledem.

Vypadala stejně, jako ta, kterou nosila sestra Verna. Mnohokrát ji viděl, jak do ní píše.

„Je to Cestovní kniha."

Otevřel desky.

„To musí být vznešená D'Harština," řekla Kahlan při pohledu na zvláštní písmo.

„Drazí duchové," vydechl Richard, když přečetl jediná dvě slova na první stránce.

„Co?" zeptala se Kahlan. „Co to je? Co se tam říká?"

„*Fuer Berglenditrsch.* Máš pravdu. Je to vznešená D'Harština. Znáš význam těch slov?"

„Znamená to 'Hora'." Richard se otočil a upřeně na ni v mihotavém světle svíčky pohlédl. „To byla pře zdívka Josefa Andera. Tohle je jeho Cestovní kniha. Ta druhá, ta, která byla zničena, dvojče téhle, se jmenovala *Dvojče Hory."*

Kapitola dvacátá osmá

Dalton, stojící u osmihranného stolu ze vzácného černého ořechu v archivu Úřadu státní správy, se usmál. Na stěnách podél místnosti byly vystaveny předměty patřící minulým ministrům; šaty; malé pomůcky související s jejich profesí; těžítka; pera; dokumenty. Dalton si prohlížel mnohem modernější písemnosti: zprávy, které si vyžádal od ředitelů.

Pokud ředitelé pociťovali nespokojenost, nechávali si to pro sebe. Veřejně se všichni zasvětili úkolu podporovat nového Suveréna. Byli přinuceni pochopit, že samotná jejich existence nyní závisí nejen na jejich věrnosti, ale i na jejich nadšení, s jakým budou vykonávat svou práci.

Když četl seznam adres, na které bylo třeba doručit šjakou zprávu, vyrušily Daltona hněvivé výkřiky, které do místnosti pronikaly otevřeným oknem vedoucím na náměstí. Vypadalo to, že venku se shromáždil rozzuřený dav lidí. Dalton si pomyslel že jde o nějaké protestní shromáždění proti lordu Rahlovi a Matce Vyznavačce.

Díky příkladu známých lidí, jakými byli například ředitelé, obyčejní lidé nyní nahlas opakovali pečlivě vymyšlené slogany, které tolikrát vyslechli. I když to Dalton očekával, nikdy se nepřestával divit tomu, že když nějakou věc opakujete dostatečně často dostatečnému množství lidí, stane se z ní obecně přijímaná pravda. Nejdůležitější je přesvědčit prosté lidi, že tato věc pochází z jejich vlastních hlav.

Dalton si pohrdavě odfrknul. Lidé jsou hlupáci a zaslouží si osud, který je očekává. Všichni teď patří Císařskému Řádu. Nebo alespoň brzy budou.

Vyhlédl z okna a spatřil dav mířící na náměstí. Silný noční déšť se změnil v lehké mrholení. Voda však nesmyla zčernalé skvrny na

dlažebních kostkách, které označovaly místa, kde včera uhořeli dva lidé.

Dav z té tragédie pochopitelně obvinil magii lorda Rahla a obrátil proti němu svůj hněv. Dalton svým lidem rozdal příkazy, aby lorda Rahla nepřestávali obviňovat, neboť věděl, že i když chybí jakýkoliv důkaz, že by měl s tou nešťastnou událostí lord Rahl cokoliv společného, lidé tomu uvěří.

Dalton nevěděl, co se tam doopravdy stalo. Věděl jen to, že nešlo zdaleka o první takovou událost. Ať už to bylo cokoliv, vypadalo to jako neštěstí, ale toto neštěstí se stalo v tu nejlepší možnou dobu. Dokonale to podpořilo proslov ředitele Prevota.

Daltona napadlo, zda všechna ta podivná úmrtí nemají něco společného s tím, co mu Franka říkala o selhání magie. Nebyl si sice jist, ale měl pocit, že mu o tom stejně neřekla všechno. Její chování bylo dosti zvláštní.

Ozvalo se zaklepání a Dalton se otočil směrem ke dveřím.

Rowley se uklonil.

„Co se děje?"

„Ministře," řekl Rowley, „je tu ta žena, ta, kterou poslal císař Jagang."

„Kde je?"

„Dole na chodbě. Dává si čaj."

Dalton si urovnal pochvu, která mu visela po boku. Tohle nebyla žena, se kterou by bylo možno si zahrávat; říkalo se, že vládne větší mocí než kdokoli jiný. Dokonce má prý větší moc než Franka. Jagang jej ujistil, že tato žena na rozdíl od Franky svou moc stále ovládá.

„Odveď ji na statek. Dej jí ty nejlepší pokoje. Pokud ti dá jakýkoli -" Dalton si připomněl Francinu schopnost zaslechnout i velmi vzdálené rozhovory. „Pokud vysloví jakýkoliv požadavek, dohlédni na to, aby byl vyplněn k její spokojenosti. Je to velmi důležitý host a jako s takovým je zapotřebí s ní jednat."

Rowley se uklonil. „Ano, ministře."

Dalton si všiml, že Rowley se usmál koutkem úst. I on věděl, proč tu ta žena je. Rowley se na to těšil.

Dalton jen chtěl, aby se to udělalo. Bude to vyžadovat pečlivost. Museli čekat na správný čas. Nešlo to uspěchat, protože jinak by se

celá věc nepodařila. Pokud si s tím však poradí správně, bude to velký úspěch. Jagang bude více než vděčný.

„Oceňuji vaši velkorysost."

Dalton se při zvuku ženského hlasu otočil. Vstoupila do dveří. Rowley jí ustoupil z cesty.

Vypadala na ženu ve středním věku a její černé vlasy byly prokvetlé stříbrem. Od krku dolu jí splývaly až na zem jednoduché tmavomodré šaty, které zakrývaly obtloustlé tělo.

Její osobnosti dominoval úsměv, který se sice jen stěží dotýkal rtů, ale byl jasně vidět v jejích hnědých očích. Daltonovi to připadalo jako odporný úšklebek. Díky vráskám v koutcích úst a očí to vypadalo, jako by sebejistý úsměv byl trvalou součástí její tváře.

Spodním rtem měla provlečený zlatý kroužek.

„A vy musíte být?"

„Sestra Penthea. Jsem tu, abych použila svůj talent ve službách Jeho excelence, císaře Jaganga."

Za uhlazeným tokem jejích slov se skrývalo ledové ostří.

Dalton sklonil hlavu. „Ministr kultury Dalton Campbell. Děkuji vám, že jste přišla, sestro Pentheo. Velice si vážíme vaší zdvořilosti, že jste nám přišla poskytnout svou jedinečnou pomoc."

Ona sem přišla na příkaz, ale Dalton Campbell se rozhodl zvolit raději zdvořilé jednání. Dalton necítil potřebu jí připomínat, že ona je jednou z těch, které mají spodním rtem provlečený kroužek; to bylo jasné jim oběma.

Při zvuku výkřiku se Dalton ohlédl směrem k oknu. Pomyslel si, že jsou to zřejmě rodiče či rodina, kteří se vrátili na místo, kde minulou noc zemřeli jejich blízcí. Celé ráno přicházeli lidé, kteří na místě neštěstí nechávali květiny až to tam vypadalo jako v květinářství. Šedý den byl zaplněn pláčem a vzlyky.

Sestra Penthea obrátila pozornost k práci. „Potřebuji vidět všechny, kteří jsou pro ten čin vybráni."

Dalton mávnul rukou. „Tamhle, Rowley bude jeden z nich."

Beze slova varování přitiskla Rowleymu dlaň na čelo a prsty mu zabořila do rusých vlasů. Stiskla mu hlavu, jako by mu ji chtěla odtrhnout od těla. Rowleyho oči se obrátily v sloup. Celé jeho tělo se začalo třást.

Sestra si mumlala jakási slova, kterým Dalton nerozuměl. Každé slovo, které vyslovila, jako by v Rowleym nacházelo odezvu. Při vyslovení některých slov sebou ruce mladého muže trhly.

Když vyslovila poslední frázi, při které zvýšila hlas, uštědřila Rowleymu ostrý pohlavek. Rowley tiše vyjekl a zhroutil se na zem, jako by se mu rozpustily všechny kosti v těle.

Za chvíli se posadil a potřásl hlavou. Podle jeho úsměvu Dalton poznal, že je v pořádku. Postavil se, oprášil si tmavohnědé kalhoty a navzdory své získané vražednosti nevypadal nijak odlišně.

„A ti ostatní?" zeptala se.

Dalton se uklonil. „Rowley vás k nim zavede."

I ona se zlehka uklonila. ,,Pak vám tedy přeji dobrý den, ministře. Okamžitě na to dohlédnu. Císař mne také pověřil, abych vyjádřila jeho radost nad tím, že vám může pomoci. Ať už s pomocí svalů či magie, je teď osud Matky Vyznavačky zpečetěn."

Otočila se na patě a s Rowleyem v závěsu odkráčela pryč. Dalton rozhodně nemohl říct, že by ho mrzelo, když ji vidí odcházet.

Než se mohl vrátit k pročítání svých zpráv, znovu zvenku zaslechl pokřik. Zvedl hlavu, aby vyhlédl z okna a naskytl se mu neočekávaný pohled. Lidé, shromážděni na náměstí, dělali cestu dalším lidem, kteří přicházeli a kohosi mezi sebou vlekli. Ti, kteří už na náměstí čekali, pozdravovali nově příchozí. Mnozí z nich s sebou nesli větve a otepi slámy. Dalton přešel k oknu, oběma rukama se opřel o okenní rám a vyklonil se ven. Poznal, že přichází Serin Rajak v čele několika set svých následovníků. Všichni byli oblečeni v bílých róbách.

Když spatřil, koho chytili, koho táhnou na náměstí a kdo to křičí, Dalton hlasitě vyjekl.

Srdce se mu rozbušilo hrůzou, civěl z okna a horečnatě přemýšlel, co má dělat. Měl zde strážné, opravdové vojáky, ne členy anderitské armády. Byly jich však pouhé dva tucty. Uvědomil si. že nemá smysl je posílat proti davu; přestože byli po zuby ozbrojení a dobře vycvičeni, proti tisícům lidí shromážděných na náměstí by neměli šanci. Dalton věděl, že postavit se proti davu zamýšlejícímu spáchat násilí je veliká hloupost - jediným výsledkem zpravidla bývá, že násilí se obrátí proti vám.

Navzdory svým pocitům se Dalton bál postavit v téhle záležitosti proti lidem.

Mezi těmi, kteří kráčeli se Serinem Rajakem, si Dalton všiml někoho v tmavé uniformě: Steina.

S ledovým záchvěvem hrůzy Dalton náhle pochopil důvod, proč tam Stein je a co chce.

Dalton vycouval od okna. Násilí mu nebylo nijak cizí. ale tohle na něj bylo příliš.

Rozběhl se ven. Běžel chodbou, ve které zněly ozvěny jeho kroků, seběhl po schodech a proběhl vstupní halou. Nevěděl, co má dělat, ale pokud se naskytne příležitost...

Dorazil k východu z budovy, před kterou stály zdobené kamenné sloupy. Za nimi vedlo dolů stupňovité schodiště. Zastavil se ve stínu sloupů a zkoumal situaci.

Venku nad schody stáli připravené stráže, které měly dav odradit od myšlenky, že by vpadl do Úřadu státní správy. Bylo to jen symbolické gesto. Množství lidí, které se zde shromáždilo, by stráže snadno smetlo. Dalton se neodvažoval dát lidem v tak nepřátelské náladě důvod, aby svůj hněv obrátili proti němu.

Před dav se postavila jakási žena, která držela za ruku malého chlapce. ,,Jmenuji se Nora," prohlásila nahlas. „Tohle je můj syn Bruce. On je vše, co mi zbylo. Mohou za to čarodějnice! Můj manžel Julian se kvůli zlé kletbě čarodějnice utopil! Má překrásná dcerka Bethany uhořela díky kouzlu!"

Ten chlapec, Bruce, plakal, mumlal, že je to pravda a naříkavě volal jména svého otce a sestry. Serin Rajak ženu uchopil za ruku a pozvedl ji.

,,Zde vidíte oběť Strážcovy zloby!" Ukázal na jinou ženu, která stála vpředu. „Tamhle je další! Mnoho z vás se stalo obětí kleteb čarodějnic! Čarodějnic, které jsou pod vlivem zla Strážce mrtvých!"

Protože dav měl tak nepřátelskou náladu, Dalton věděl, že tohle nemůže dobře skončit, ale nenapadal ho žádný způsob, jak to zastavit.

Právě tohle byl konec konců důvod, proč propustil Serina Rajaka: aby pozdvihl hněv proti magii. Potřeboval, aby se nálada lidí obrátila proti všem, kteří magii ovládají a aby na ně bylo nahlíženo jako na

ztělesnění zla. Kdo jiný než fanatik jako byl Rajak. by se tohoto úkolu zhostil lépe?

„A tady máme čarodějnici!" Serin Rajak ukázal na ženu, která měla ruce spoutané za zády, a kterou Stein držel za vlasy. „Ona je nástrojem Strážcovy zloby! Sesílá temná kouzla, aby vám všem ublížila!"

Dav zařval touhou po pomstě.

„Co bychom s tou čarodějnicí měli udělat?" vykřikl Rajak.

„Upálit! Upálit! Upálit!" ozvalo se skandování.

Serin Rajak napřáhl paže k nebi. „Drahý Stvořiteli, skrze plameny vydáváme tuto ženu tvé spravedlnosti! Je-li nevinná, dej, ať jí oheň neublíží! Pokud se provinila zločinem čarodějnictví, spal ji!"

Zatímco dav začal připravovat hranici, Stein svou zajatkyni přinutil padnout tváří na zem. Pak ji za vlasy zvedl hlavu nahoru. Druhou rukou vytáhl nůž.

Dalton s rozšířenýma očima nemrkal, nedýchal a jen se s hrůzou díval, jak Stein France nařezává kůži přes čelo, od ucha k uchu. Při jejím výkřiku se Daltonovi sevřely vnitřnosti. Bezmocně se díval, jak jí Stein strhává z hlavy skalp. Daltonovi po tvářích stékaly slzy a po Frančině obličeji stékala krev. Křičela bolestí a nepředstavitelnou hrůzou a dav ji přivázal k tyči, která byla vztyčená uprostřed hranice. Pod krvavou maskou byly vidět jen její oči, naplněné strachem.

Když ji přivázali, nakupili slámu a dřevo co nejblíž kolem ní. Kolem se tlačili lidé, dychtiví být co nejblíž. Někteří natahovali ruce a dotýkali se její zkrvavené tváře, neboť podle pověry přinášela krev upalované čarodějnice štěstí.

Dalton, kterým lomcovala hrůza, seběhl na půl cesty ze schodů.

Do popředí řvoucího davu se protlačili muži s pochodněmi. Serin Rajak, zdivočelý nenávistí, hodil France k nohám otep slámy, proklínal ji, nazýval ji všemi druhy odporných jmen a obviňoval ji ze všech možných zločinů.

Dalton, bezmocně stojící na schodech, věděl, že všechna ta slova jsou falešná. Franka žádnou z těch věcí neudělala.

V tu chvíli se stala ta nejneobvyklejší věc. Z nebe se střemhlav snesl havran, který zaťal své paráty do vlasů Serina Rajaka.

Serin vykřikl, že je to čarodějčin mazlíček, který přišel chránit svou paní. Dav začal po ptákovi házet různé předměty, zatímco Serin se pokoušel zbavit se ho. Havranovi se však podařilo udržet Rajakovi na hlavě.

Pak. s děsivou rozhodností, díky které si Dalton pomyslel, že výkřiky o tom, že jde o čarodějčina mazlíčka, jsou pravdivé, obrovský, inkoustově černý pták použil svůj zobák, aby Serinovi vyklovl jediné zdravé oko.

Ten vykřikl bolestí a hněvem a upadl na zem. Pak se odvalil pryč. Jeho následovníci vrhli pochodně na hranici.

Franka ze sebe vydala takový nářek, jaký Dalton dosud nikdy neslyšel. Suchá sláma okamžitě chytla a ji obklopily plameny. I na místě, kde stál, Dalton cítil zápach pálícího se masa.

A pak, v hrůze, v bolesti, ve své plamenné smrti, Franka obrátila hlavu a spatřila Daltona stojícího na schodech.

Vykřikla jeho jméno. Díky řevu davu to neslyšel, ale dokázal jí to vyčíst ze rtů.

Vykřikla znovu a vykřikla, že ho miluje.

Když jí Dalton ze rtů odečetl tato slova, jako by mu srdce sevřely železné obruče.

Pak plameny zahalily celé její tělo a křik, který zaznínal z hořící hranice, připomínal nářek duše, ztracené ve světě mrtvých.

Dalton ztuhle stál, díval se a uvědomoval si jen to, že se oběma rukama drží za hlavu a pláče.

Dav se mačkal kolem hranice, dychtivý ucítit pach spáleného masa a vidět, jak se pálí čarodejčina kůže. Celé shromáždění plálo divokostí a z očí všech lidí zářilo šílenství. Jak se dav tlačil dopředu, ti, kteří byli nejblíž hranice, byli nuceni stát tak blízko u plamenů, až jim to ožehlo obočí. Oni si toho však nevšímali a jen dychtivě sledovali, jak čarodějnice hoří.

Na zemi havran divoce kloval do oslepeného, téměř zapomenutého Serina Rajaka. Ten bezmocně mával pažemi a bezvýsledně se snažil zbavit se pomstychtivého ptáka. Havran tančil mezi jeho mávajícíma rukama a jeho obrovitý zobák kloval a odtrhával mu maso z obličeje.

Dav po havranovi znovu začal házet vším, co bylo po ruce. Nakonec se zdálo, že pták ztrácí sílu, neboť se jen bezmocně potácel mezi vším, od bot po hořící větve, co po něm lidé vrhali.

Z důvodů, kterým nerozuměl, se Dalton přistihl, jak havrana povzbuzuje, přestože bylo téměř jisté, že pták brzo zemře.

Zrovna, když to vypadalo, že nastal konec statečného, pomstychtivého havrana, vřítil se na náměstí kůň bez jezdce. Vrhl se proti mase lidí, divoce ržál a odkopával je stranou. Jeho kopyta lámala kosti a rozbíjela hlavy. Lidé před zdivočelým zvířetem, které připomínalo pekelnou bestii, zoufale uhýbali. Nastala tlačenice a obrovský

Kůň, který jako by zešílel hněvem, útočil na každého, kdo mu stál v cestě. Dalton nikdy neslyšel o koni, který by se vrhl vstříc ohni.

Jakmile se kůň dostal doprostřed mely, havran z posledního zbytku sil mávl velkými černými křídly a vyskočil na koňský hřbet. Když se kůň otočil, Dalton si na chvíli pomyslel, že je na něm ještě jeden pták, ale hned si uvědomil, že se mu to jen zdálo, neboť kůň měl na zadku rozmazanou černou skvrnu.

Havran zaťal paráty do koňské hřívy, kůň naposledy zaržál, a pak začal utíkat. Každý, kdo mohl, mu uskakoval z cesty. Ti, kteří to nestihli, se stali obětí jeho kopyt.

Frančin křik již díky bohu utichl. Dalton, osaměle stojící na schodech, zdviženou rukou pozdravil ujíždějícího koně a statečného havrana, kteří tryskem pádili pryč z náměstí.

Kapitola dvacátá devátá

Beata v ranním světle zamžourala přes pláně. Byla potěšena zjištěním, že jakmile slunce dosáhne horizontu, bude jasně svítit. Déšť, který trval několik posledních dní, už začínal být únavný. Dnes se však na zlatavém východním nebi pohupovalo jen několik tmavofialových mraků, které se hravě honily po obloze. Z kamenného podstavce Dominie Dirtch, pod velebnými nebesy, které měla nad hlavou, se jí otevíral nádherný výhled na obrovské pláně divočiny.

Beata poznala, že Estella Rufin měla pravdu, když ji sem zavolala. Z dálky sem přijížděl jezdec. Jel plnou rychlostí směrem k nim. Byl stále ještě poměrně daleko, ale podle způsobu, jakým hnal koně, se nezdálo, že by měl v úmyslu zastavit. Beata počkala, dokud se nepřiblížil, pak si přiložila ruce k ústům a zvolala.

„Stát! Zůstaňte, kde jste!"

Jezdec však výzvy neuposlechl. Možná byl pořád příliš daleko než aby ji slyšel. Vzdálenost se na pláních těžko odhadovala; příchozímu většinou trvalo mnohem déle než k nim došel, než to původně vypadalo.

„Co budeme dělat?" zeptala se Estella, která se dosud nikdy nesetkala s případem, že by sem někdo přijížděl tak rychle, zjevně odhodlaný nezastavovat.

Beata si nakonec i mezi Andery vydobyla takové postavení, že bez námitek plnili její příkazy a záviseli na jejích rozhodnutích. Nejenže mezi nimi získala značnou autoritu, ale navíc si ji i pořádně vychutnávala.

Byla to ironie. Bertrand Chanboor vyhlásil zákon, který Beatě umožnil vstoupit do armády a velet Anderům a ten samý Bertrand Chanboor způsobil, že musela utíkat před zákonem. Nenáviděla ho a

on přitom vlastně byl jejím štědrým dárcem. Teď, když se stal Suverénem, se ze všech sil snažila cítit k němu jen lásku, jakkoliv to bylo těžké. Ale bylo to její povinností.

Zrovna předešlou noc dorazil kapitán Tolbert s několika ďhařanskými vojáky. Objížděli celou linii Dominií Dirtch, aby vybrali hlasy od družstev umístěných u jednotlivých zbraní. Před hlasováním o tom hovořili, a přestože Beata jejich hlasy neviděla, byla si jistá, že všichni členové jejího družstva nakreslili X.

Beata měla silný pocit, že lord Rahl je dobrý člověk, vždyť se s ním osobně setkala a mluvila s ním. I Matka Vyznavačka se chovala mnohem přátelštěji, než Beata očekávala. Přesto byla Beata a její družstvo hrdí na to, že jsou členy anderitské armády, podle slov kapitána Tolberta nejlepší armády na světě, armády, která od vzniku země nepoznala hořkost porážky a která si i nyní zachovávala neporazitelnost.

Beata měla odpovědnost. Byla vojákem a podle Bertrandova zákona jí musela být prokazována úcta. Nechtěla, aby se cokoli měnilo.

Přestože to bylo pro Bertranda Chanboora, jejich nového Suveréna, a proti lordu Rahlovi, Beata hrdě nakreslila křížek.

Emmelina stála připravena s rukou na palici a poblíž ní postával Karl. Oba čekali, až Beata přikáže palici vytáhnout. Beata jim však namísto toho gestem naznačila, aby oba ustoupili.

„Je to jen jeden jezdec," řekla Beata klidným, autoritativním hlasem, kterým je chtěla oba uklidnit.

Estella si ztěžka bezmocně povzdechla. ,,Ale seržante -"

,,Jsme vycvičení vojáci. Jeden člověk pro nás nepředstavuje žádné ohrožení. Víme, jak bojovat. Jsme vycvičeni pro boj zblízka."

Karl si posunul meč na opasku a bylo na něm vidět, že se dychtivě těší na možnost doopravdy si zabojovat. Beata luskla prsty a ukázala ke schodům.

„Jdi, Karle. Sežeň Norrise a Anettu. Vy tři půjdete se mnou dopředu. Emmelino, ty zůstaneš s Estellou tady, ale chci, abyste se obě držely od té palice co nejdál. Nepřeji si, abyste na tu zbraň zazvonily jen kvůli tomu, že se k nám řítí jediný jezdec. Poradíme se s ním i bez toho. Stůjte na místě a hlídejte."

Obě ženy zasalutovaly. I Karl rychle zasalutoval, a pak seběhl dolů se schodů dychtivě očekávaje možnost skutečné akce. Beata si upravila meč po boku a sešla se schodů důstojným způsobem, který odpovídal její hodnosti.

Zastavila se vedle obrovské kamenné zbraně, v místě, kudy procházela tak zvaná čára; po jejím překročení by se dostali do smrtícího pásma Dominie Dirtch. Sepjala ruce za zády a sledovala Karla, který běžel spolu s Norrisem a Anettou směrem k ní. Anetta si ještě natahovala kroužkovou košili.

Beata konečně porozuměla výkřikům přicházejícím od jezdce, který k nim směřoval. Křičel na ně, aby nezvonili na Dominii Dirtch.

Beatě se zdálo, že ten hlas poznává.

Karl měl ruku připravenou na jílci meče. ,,Seržante?"

Pokývla a oba muži a jedna žena vytasili meče. Dnes to bylo poprvé, kdy něco takového učinili, neboť hrozilo možné nebezpečí. Všichni tři zářili vzrušením.

Beata si znovu přiložila ruce k ústům a zakřičela. „Stát!"

Tentokrát ji jezdec slyšel. Trhl otěžemi a přinutil zpěněného koně, aby zastavil nedaleko od nich.

Beata otevřela ústa.

„Fletchi!"

Zašklebil se. ,,Beato! Jsi to ty?"

Sesedl a vedl koně směrem k ní. Zvíře vypadalo velmi zbědované. Fletch nevypadal o nic lépe, ale přesto se snažil o rázný krok.

„Fletchi," zavrčela Beata. „Pojď sem."

Zklamaní, že Beata toho člověka zná a že tedy zřejmě přijdou o boj, zasunuli Karl, Norris a Anetta meče do pochvy. Všichni zvědavě zírali na zbraň, kterou měl u sebe Fletch.

Visela na řemeni, který měl přehozen přes pravé rameno. Meč v pochvě mu visel na levém boku a řemen mu pomáhal vyrovnávat zátěž. Kůže bandalíru vypadala umně zpracovaná a velmi stará; Beata se v kůžích vyznala a dosud neviděla nic tak pěkného. Pochva byla vykládána stříbrem a zlatem. I meč sám o sobě vypadal pozoruhodně. Měl nádhernou elegantní křížovou záštitu. Jílec byl omotán stříbrným drátkem, zřejmě s trochou zlata, a v ranním světle se nádherně leskl.

Fletch vypjal hruď a usmál se na ni. „Rád tě zase vidím, Beato. Jsem rád, že jsi dostala práci, po které jsi vždycky toužila. Myslím, že nám oběma se splnily naše sny."

Beata věděla, že se jí splnil její sen. Protože však Fletche znala dlouhou dobu, pochybovala, že by se jemu mohlo stát to samé.

„Fletchi, co tady vlastně děláš a co je to za zbraň?"

Hrdě zvedl bradu. „Je moje. Říkal jsem ti, že jednoho dne budu Hledačem, teď jím jsem. Tohle je Meč Pravdy."

Beata překvapeně pohlédla na meč. Fletch jej natočil tak, aby si mohla prohlédnout písmena vyrytá na jeho jílci. Dohromady dávala slovo, které Fletch nakreslil do prachu toho dne na ministrově statku. Vzpomněla si na to slovo: PRAVDA.

„Dali ti jej čarodějové?" zeptala se Beata nedůvěřivě. „Čarodějové tě jmenovali Hledačem Pravdy?"

„No..." Fletch se přes rameno ohlédl do divočiny. „To je dlouhý příběh, Beato."

„Seržante Beato," opáčila ve snaze udělat na Fletche dojem.

Pokrčil rameny. „Tak z tebe je seržant. To je skvělé, Beato." Znovu se ohlédl přes rameno. „Mohl bych si s tebou promluvit?" Vrhl podezřívavý pohled na ostatní, kteří hltali každé jejich slovo. „O samotě?"

„Fletchi, já nevím..."

„Prosím."

Vypadal vystrašeně, jak ho dosud nikdy neviděla. Přes vychloubavé chování byl vyděšený k smrti.

Beata zhnuseně přejela pohledem po jeho potrhaných šatech posla, pak ho uchopila za límec a táhla ho za sebou dál od ostatních. Oči jejích podřízených je sledovaly. Beatu napadlo, že jim pak bude muset všechno říct; tohle byla ta nejzajímavější věc, jaká se stala ode dne, kdy přijeli Matka Vyznavačka a lord Rahl.

„Jak jsi přišel k tomu meči? Není tvůj."

Na Fletchově tváři se objevil jí tak dobře známý, omluvný výraz. „Beato, musel jsem si ho vzít. Musel jsem..."

„Ty jsi ho ukradl? Ty jsi ukradl Meč Pravdy?"

„Musel jsem. Neumíš si představit, -"

„Fletchi, ty jsi zloděj. Měla bych tě uvrhnout do vězení a ..."

„No, to by mi docela vyhovovalo. Pak bych alespoň mohl dokázat, že ta obvinění jsou falešná."

Zamračila se. „Jaká obvinění?"

„Že jsem tě znásilnil."

Beata byla otřesena. Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Chci všem dokázat, co ti udělali ministr a Stein. Potřebuj u tenhle meč, aby mi pomohl ukázat všem pravdu - že jsem to neudělal, že ministr je ten, kdo to udělal a..."

„On je teď Suverénem."

Fletch schlípl. „Tak to mi ani meč nepomůže. Suverén. Páni, to je tedy opravdu průšvih."

,,V tom máš rozhodně pravdu."

Pak se náhle znovu probral k životu. Popadl ji za ramena a zatřásl s ní. „Beato, musíš mi pomoci. Jde po mně šílená ženská. Použij Dominii Dirtch. Zastav ji. Nesmíš jí dovolit projet."

,,Proč? Jí jsi ukradl ten meč?"

„Beato, ty nechápeš..."

„Ty jsi ukradl ten meč, ale jsem to já, kdo nechápe? Chápu, že jsi lhář."

Fletch se roztřásl. ,,Beato, ona zabila Morleyho."

Beatě se rozšířily oči. Věděla, jak obrovský Morley byl. ,,Chceš říct, že ovládá magii nebo něco takového?"

Fletch na ni pohlédl. „Magii. Ano. To musí být ono. Ovládá magii. Beato, ona je šílená. Zabila Morleyho..."

„Nevěřím vlastním uším. Někdo zabije zloděje a to z něj hned dělá šíleného vraha. Jsi ubohý Haken, Fletchi. To je jediné, co jsi - ubohý Haken, který ukradl meč, jenž mu nepatří a na který nemá právo."

,,Beato, prosím, ona mě zabije. Prosím, nedovol jí, aby mě dostihla. "

„Přijíždějí jezdci," zavolala Estella.

Fletch málem vyskočil z kůže. Beata pohlédla na Estellu, ale uviděla, že ta ukazuje do vnitrozemí, ne do divočiny. Beata se trošku uvolnila.

„Co jsou zač?" zavolala na Estellu.

„To zatím nedokážu určit, seržante."

„Fletchi, budeš tu věc muset vrátit. Až ta žena přijede, musíš..."

„Blíží se jezdec, seržante," zavolala Emmelina a ukazovala do divočiny.

„Jak vypadá?" vyjekl Fletch, který připomínal kocoura s hořícím ocasem.

Emmelina zhruba minutu vyhlížela do plání. „Nevím, ještě je moc daleko."

„Rudé šaty," zavolal Fletch. „Vypadá to, že má na sobě rudé šaty?"

Emmelina vyhlížela další minutu. „Světlé vlasy, rudé oblečení."

„Nech ji projet!" přikázala Beata.

„Ano, seržante."

Fletch o krok ustoupil a zdálo se, že je na pokraji zhroucení. „Beato, co to děláš? Chceš, aby mě zabila? Je šílená! Ta ženská je monstrum, je to..."

„Budeme si s ní muset promluvit. Neboj se, nedovolíme, aby ti ublížila. Zjistíme, co chce a o všechno se postaráme."

Fletch vypadal zničeně. Beatu to docela potěšilo. To má za všechny ty potíže, které způsobil, když ukradl něco tak cenného, jako je Meč Pravdy. Takový vzácný artefakt. A navíc do toho ten hlupák zatáhl svého přítele Morleyho, který za to zaplatil životem.

A to si kdysi myslela, že by se do Fletche mohla zamilovat.

Sklopil hlavu. „Beato, je mi to líto. Jen jsem chtěl, abys na mě byla pyšná -"

„Na zlodějině není nic, na co bych mohla být pyšná, Fletchi."

„Ty to zkrátka pořád nechápeš," zamumlal s pláčem na krajíčku. „Ty to prostě nechápeš."

Beata zaslechla od vedlejší Dominie Dirtch podivný hluk. Výkřiky a tak, ale žádný poplach. Když se otočila, aby zjistila, co se tam děje, všimla se tří vojáků Zvláštních anderských jednotek, kteří sem právě přijížděli. Byli to ti, které zpozorovala Estella. Beata se podivila, co tu chtějí.

Zaslechla dusot kopyt přijíždějícího koně a obrátila se. Prstem šťouchla Fletche do hrudi.

„Buď zticha a mluvení nech na mně."

Neodpověděl a jen upřeně zíral na zem. Kůň již projížděl kolem kamenného podstavce. Žena, kterou nesl, na sobě skutečně měla rudé

oblečení. Beata dosud nic podobného nespatřila. Podivná jezdkyně byla oděná od hlavy až k patě v rudé kůži. Dlouhé světlé vlasy vláli za ní.

Beatě v hlavě zazvonil varovný zvonek. U nikoho se dosud nesetkala s takovou rozhodností, jaká se zračila ve tváři té ženy.

Ani se nenamáhala zastavit koně. Přímo z jeho hřbetu se vrhla na Fletche. Beata Fletche odstrčila stranou. Žena udělala kotoul a vyskočila na nohy.

„Zadržte!" vykřikla Beata. „Řekla jsem mu, že to s vámi projednáme a že ho donutíme, aby vám vrátil, co je vaše!"

Beatu překvapilo, když si všimla, že ta žena drží v ruce černou láhev. Skákat z koně s lahví... možná měl Fletch pravdu; možná je skutečně šílená.

Nevypadala však jako blázen. Vypadala však, že je rozhodnutá odnést si tu věc až do světa duchů, bude-li to třeba.

Žena, nebesky modré oči upřené na Fletche, si Beaty nevšímala. „Vzdej to a já tě nezabiju. Jen tě přinutím litovat, že ses narodil."

Fletch, místo aby se vzdal, vytasil meč.

Ozvalo se kovové zařinčení, jaké Beata, zvyklá na třeskot oceli, dosud neslyšela.

Fletchovi se ve tváři objevil podivný výraz. Oči se mu rozšířily, jako by se díval na něco, co viděl jen on. Objevilo se mu v nich zvláštní mihotavé světlo, ze kterého Beatě naskočila husí kůže. Zdálo se, že se dívá kamsi do sebe, na nějaké vnitřní vidění.

Žena držela láhev v jedné ruce, jako by to byla zbraň. Prsty druhé ruky zakývala na Fletche, pobízejíc ho, aby přišel blíž a zaútočil na ni.

Beata pokročila dopředu, aby té ženě zabránila v jakékoliv nepředloženosti, dokud si nepromluví.

Vzápětí zjistila, že sedí na zemi. Tvář ji hrozně pálila.

„Nepleť se do toho," řekla ta žena hlasem jako led.

„Není nutné, abys došla nějakého zranění. Mysli na své zdraví a nepleť se do toho."

Její modré oči se obrátily na Fletche. „Tak pojď, hochu. Buď to vzdej nebo s tím něco udělej."

Fletch s tím něco udělal. Máchl mečem. Beata zaslechla zasvištění, když čepel proťala vzduch.

Žena odtančila o krok dozadu a do směru rány nastavila černou láhev. Meč ji roztříštil na tisíc kousků, které se snesly na zem jako černý déšť.

„HA!" vykřikla žena triumfálně.

Divoce se zašklebila.

„A teď si vezmu ten meč."

Švihla zápěstím. Do ruky jí skočila hůlka z rudé kůže, která jí doposud visela na zlatém řetízku kolem zápěstí. Nejprve vypadala rozradostněně, pak se její výraz změnil v udivený, a pak ve zklamaný. Zírala na hůlku, kterou držela v ruce.

„Měl by fungovat," zamumlala si pro sebe. „Měl by fungovat."

Když vzhlédla, musela spatřit něco, co ji okamžitě probudilo. I Beata se ohlédla, ale nic zvláštního neviděla.

Žena uchopila Beatu za uniformu na rameni a trhnutím ji postavila na nohy. „Vezmi ostatní a zmizte odsud. Okamžitě odsud zmizte!"

„Cože? Fletch má pravdu. Vy jste..."

Napřáhla paži a ukázala. „Podívej, ty huso!"

Blížili se k nim vojáci Zvláštních jednotek, kteří spolu bezstarostně klábosili. „To jsou naši. Není třeba se jich bát. "

„Okamžitě odsud zmizte nebo všichni zemřete."

Beata si odfrkla, neboť ji podrážděilo, že jí přikazuje nějaká šílena ženská, jako by byla dítě. Zavolala na kaprála Marii Fauvel, která byla asi dvacet stop daleko a šla sem, aby zjistila, co je to tu za rozruch.

„Kaprále," zavolala Beata.

„Ano, seržante?" otázala se Anderka.

„Ať ti muži počkají, dokud je neprověříme." Beata si položila ruce v bok a otočila se k ženě v rudém.

„Spokojená?"

Žena zaskřípěla zuby a znovu popadla Beatu za rameno. „Ty pitomá huso! Vem všechny ostatní děti a zmizte odsud nebo vás pozabíjejí!"

Beata se rozhněvala. „Jsem důstojník anderitské armády a tito muži..." Beata se otočila, aby ukázala.

Marie Fauvel se postavila před přicházející vojáky, zvedla ruku, aby je pozdravila a řekla jim. že budou muset počkat.

Jeden z těch tří zcela neobřadně vytasil meč a pečlivě odměřenou, ale děsivou silou jím máchl. Ozval se tříštivý zvuk praskajících kostí a ostří meče přeťalo Marii čistě na dvě poloviny. Beata stála jako ve snu a nevěřila tomu, co vidí.

Protože pracovala v řeznictví, byla zvyklá na porážení dobytka a pohled na něco podobného ji už dávno nevzrušoval. Čistila vnitřnosti tolika rozličných zvířat, že jí pohled na vyhřezlá střeva připadal zcela přirozený. Ani ji nepolekal pohled na krev.

Hleděla na Marii ležící na zemi, s vnitřnostmi, které jí vyhřezly z vrchní poloviny těla. Nepřítomně hleděla na lidské vnitřnosti, které se nijak nelišily od vnitřností ostatních zvířat.

Marie Fauvel s tělem přeseknutým v oblasti kyčlí křičela, prsty křečovitě zatínala do trávy a třeštila oči. Její mozek se snažil vyrovnat s šokem a pochopit, co se stalo s jejím tělem.

Bylo to tak příšerné, že se Beata nedokázala ani pohnout.

Marie se zmítala v trávě, pokoušela se odtáhnout od příchozích. Rty se jí pohybovaly, ale nevyšla z nich žádná slova, jen chvějivý, zoufalý křik. Pak její prsty ochably. Přestala se zmítat a zkroutila se na zemi jako čerstvě poražená ovce.

Nahoře na Dominii Dirtch zazněl vyděšený výkřik Estelly a Emmeliny.

Beata vytasila meč a zdvihla ho do výšky, aby jej všichni mohli vidět. „Vojáci! Do útoku!"

Pohlédla na přicházející vojáky. Stále se blížili.

Smáli se.

A pak svět skutečně zešílel.

Kapitola třicátá

Norris vyrazil kupředu tak, jak se to učili, a zaútočil na nohy jednoho z mužů. Ten Norrise kopnul do tváře. Norris upadl na záda, držel se za tvář a mezi prsty mu protékala krev. Muž uchopil meč, který Norrisovi vypadl, zeširoka se napřáhl a přišpendlil jím Norrise k zemi. Norris se v agónii rozkřičel a prsty sevřel nabroušené ostří, které mu vyčnívalo z břicha.

Přibíhali Karl a Bryce, v rukou vytasené zbraně. Z kasáren vybíhala Carine, která v rukou třímala kopí. Hned za ní následovala Anetta, která byla ozbrojena stejně.

Beata pocítila záchvěv uspokojení. Útočníci budou brzy obklíčeni. Její vojáci jsou vycvičeni k boji. S třemi muži si snadno poradí.

„Seržante!" zavolala žena v rudém. „Stáhněte se!"

Beata byla vyděšená, ale přesto pocítila hněv nad tou ženou, která zjevně o válčení nevěděla ani to nejmenší. Pocítila k ní také opovržení za její zbabělost. Beata a její vojáci tu zůstanou a budou bojovat - ochrání tu zbabělou ženu v rudém, která se bojí postavit pouhým třem nepřátelům.

Beata s uspokojením zaznamenala, že i Fletch je připraven k boji se svým novým mečem v ruce. Když útočili, jedině muž, který zabil Marii, měl vytasený meč. Ostatní dva měli své zbraně stále v pochvách. Beatu rozčililo, že berou její družstvo na tak lehkou váhu.

Beata, která měla s porcováním masa a se zacházením s čepelí větší zkušenosti než její podřízení, úporně zaútočila na jednoho z vojáků. Nechápala jak je to možné, ale on bez námahy uhýbal jejím výpadům. S překvapením si uvědomila, že tohle je něco úplně jiného než sekání do slaměných panáků nebo do masa visícího na řeznickém háku.

Zatímco Beatin meč prosekával jen vzduch, zaútočila na muže zezadu Anetta a pokusila se bodnout ho do nohy. Ustoupil krok stra-

nou, snadno se vyhnul jejímu bodnutí a uchopil Anettu za rusé vlasy. Vytáhl nůž a pomalu, bezstarostně, zatímco se široce usmál Beatě do očí, podřízl Anettě hrdlo, jako by porážel vepře.

Další muž zachytil Carinin oštěp, jednou rukou ho v polovině přelomil a jeho hrot jí vrazil do břicha.

Karl v nízkém seku máchl mečem proti muži, kterého Beata minula, snažil se mu podetnout nohy, ale místo toho dostal kopanec do obličeje. Voják máchl svým mečem na Karla. Beata napřáhla ruce a zablokovala jeho úder.

Síla zvonícího úderu ocele proti oceli jí vyrazila zbraň z ruky. Ruce jí brněly tak, že necítila prsty. Uvědomila si, že klečí na kolenou.

Muž znovu švihl mečem proti Karlovi. Karl v marné obraně zvedl ruce před obličej. Meč mu je nejprve odsekl uprostřed dlaní a další úder mu rozťal hlavu až po bradu.

Pak se voják otočil zpátky k Beatě. Zkrvavené ostří jeho meče se blížilo k její tváři. Beata viděla, jak se blíží, ale nedokázala dělat nic jiného než křičet.

Za vlasy jí uchopila čísi ruka a silně s ní trhla dozadu. Čepel jí prosvištěla těsně kolem tváře a narazila do země mezi jejíma nohama. Byla to žena v rudém, kdo právě Beatě zachránil život.

Náhle mužovu pozornost upoutalo něco jiného. Obrátil se a někam se zadíval. Beata se podívala stejným směrem a spatřila blížící se jezdce. Mohlo jich být kolem stovky. Další vojáci Zvláštních anderských jednotek, jako byli tihle tři.

Žena v rudém odtáhla Bryceho z boje těsně předtím než byl zabit. Jakmile však obrátila svou pozornost k něčemu jinému, Bryce navzdory jejím rozkazům, aby se držel zpátky, znovu zaútočil na nepřítele. Beata viděla, jak se mu náhle ze zad vynořila zkrvavená čepel meče, která ho zvedla do vzduchu.

Obrovitý muž, který zabil Karla, se nyní soustředil na Beatu. Snažila se ustoupit, ale jeho dlouhý krok byl mnohem rychlejší. Beata v hrůze nedokázala přinutit nohy k rychlejšímu pohybu. Věděla, že se pomalu blíží její smrt.

Spatřila čepel, která se jí snášela na hlavu, ale nedokázala nic udělat. Začala se modlit, ale bylo jí jasné, že modlitbu nestihne dokončit.

Před ní se náhle postavil Fletch, který svým mečem zablokoval vražedný úder. Nepřátelská čepel se při nárazu do Fletchovy zbraně roztříštila. Beata překvapeně zamrkala. Byla pořád ještě naživu.

Fletch švihl mečem proti útočníkovi. Ten ustoupil, prohnul se a Fletchova čepel těsně minula jeho břicho.

Zatímco ostří bezvýsledně zasvištělo kolem něj, uchopil muž s chladnou účelností ostnatý palcát, který mu visel na háčku u opasku. Zatímco se Fletch, tažený setrvačností svého meče, poněkud pootočil, voják se napřáhl a mocným úderem ho zasáhl do hlavy.

Rána Fletchovi rozdrtila lebku. Beatinu tuniku potřísnily růžové kousky jeho mozku. Fletch se zřítil na zem.

Beatiny nohy vypověděly poslušnost a ona si v šoku sedla na zem. Slyšela svůj vlastní křik připomínající pláč vyděšeného dítěte. Nedokázala přestat. Měla pocit, že se na sebe dívá odněkud seshora.

Místo aby ji zabil, věnoval muž svou pozornost Fletchovi, nebo přesněji řečeno, Fletchovu meči. Vzal zářící zbraň z Fletchovy bezvládné ruky, pak z jeho těla stáhl bandalír a pochvu.

Zasunul Meč Pravdy do pochvy a pak pohledem přelétl muže na koních, kteří právě přijížděli.

Usmál se a zamrkal na Beatu. „Myslím, že velitel Stein bude rád, když mu tohle přinesu. Co myslíš ty?"

Beata ztuhle seděla na zemi, upírala hypnotizovaný pohled na Fletchovo tělo, které leželo před ní a bezmocně se třásla. Dívala se na krev, která se vpíjela do země.

„Proč?" bylo jediné, co ze sebe dokázala vypravit.

Muž se ušklíbl. ,,Teď, když jste všichni měli šanci hlasovat, rozhodl se císař Jagang vhodit rozhodující lístek."

,,Co tam máte?" zavolal jeden z mužů, který právě sesedal.

,,Pár hezkých holek."

„No tak je všechny nepobijte," podotkl muž dobrosrdečně. ,,Rád bych se s nějakou pobavil, ale musí se ještě hýbat a musí být teplá."

Všichni vojáci se rozesmáli. Beatě se částečně podařilo překonat děs, začala se odstrkovat patami od země a odsouvat se dál od nepřátel.

,,O tomhle meči už jsem slyšel. Přinesu ho veliteli Steinovi. Moc ho potěší, když jej bude moci předat císaři."

Přes rameno spatřila Beata dalšího muže na podstavci Dominie Dirtch, který bleskově odzbrojil Estellu a Emmelinu, snažící se bránit svou pozici. Emmelina seskočila z Dominie Dirtch, aby se pokusila uprchnout. Při pádu si zlomila nohu. Jeden z mužů stojící na zemi ji popadl za rudé vlasy a začal ji táhnout směrem ke kasárnám, jako by chytil kuře.

Estella se pokoušela bránit muži, který ji odzbrojil, a který ji bezohledně líbal. Pěstmi mu neustále bušila do hrudi, ale zcela bezvýsledně. Její vzpírání mu připadalo velice komické. Všude kolem sesedali z koní muži ve zbrojích z tmavé kůže, ozdobenými střapci a pokrytými ostny, vojáci v kroužkových zbrojích či odění jen v kožešinách. Všichni byli po zuby ozbrojeni mohutnými meči, řemdihy a sekerami. Jiní, pořád ještě na koních, se s výskotem prohánìli kolem Dominie Dirtch.

Když se všichni muži obrátili směrem k Emmelininu křiku bolesti a hrůzy a ke smíchu jejího věznitele, uchopila Beatu za límec čísi ruka a silně s ní trhla.

Patřila ženě v rudé kůži, která tiše zavrčela, „zvedni se! Utíkej, dokud můžeš!"

Beata, které strach dodal sílu, se vyškrábala na nohy a dokud se vojáci nedívali, rozeběhla se za ženou.

Obě dvě se vrhly do prohlubně v zemi, zakryté vysokou trávou.

„Přestaň řvát!" přikázala jí žena. „Nech toho, nebo nás chytí."

Beata se vší silou přinutila přestat vzlykat, ale nedokázala zastavit slzy, které jí stékaly po lících. Celé její družstvo bylo právě pobito, s výjimkou Estelly a Emmeliny, které byly zajaty.

Fletch, ten hlupák Fletch se nechal zabít, aby jí zachránil život.

„Jestli nezmlkneš, sama ti podříznu krk."

Beata se kousla do rtu. Vždycky byla schopná přemoci pláč, ale až dosud to nikdy nebylo tak těžké.

„Omlouvám se," zašeptala Beata provinile.

„Právě jsem ti zachránila život. Na oplátku bych byla ráda, kdyby nás kvůli tobě nechytili."

Žena sledovala muže s Mečem Pravdy, který nasedl na koně a odcválal směrem k Fairfieldu. Tiše zaklela.

„Proč jste mě odtáhla pryč?" zeptala se Beata a v hlase jí zazněla stopa hněvu. „Proč jste se alespoň nepokusila někoho z nich dostat?"

Žena napřáhla ruku. „Kdo myslíš, že udělal tohle? Kdo myslíš, že ti chránil záda? Jedno z tvých děcek?"

Beata se rozhlédla a spatřila to, čeho si dosud nevšimla. Tady i tam leželi mrtví nepřátelští vojáci. Nevěřícně pohlédla do ženiných modrých očí.

„Huso," zamumlala žena.

„Chováte se, jako by to byla moje chyba. Jako byste mě nenáviděla."

„Protože jsi pitomá." Vztekle ukázala na ta jatka. „Tři muži právě rozsekali tvé družstvo a ani se přitom nezadýchali."

„Ale - překvapili nás."

„Ty si myslíš, že tohle je nějaká hra? Nejsi dost chytrá ani na to, aby sis uvědomila, že vás všechny podvedli. Ti, kteří jsou u moci, vás naplnili falešnou odvahou a poslali vás sem, abyste selhali. Je to jasné jako den, a ty to stejně nevidíš. Ani stovka takových dětí jako jste vy, by nedokázala srazit jediného z těchhle mužů. Tohle jsou totiž vojáci Císařského Řádu."

„Ale kdyby jen..."

„Myslíš, že nepřítel bude hrát podle tvých pravidel? Skutečný život je takový, že většina z vás je teď mrtvá. Ti, kteří jsou mrtví, zvláště dívky, jsou na tom ovšem lépe než ty, které ještě žijí, to ti mohu zaručit."

Beata byla tak vyděšená, že nedokázala odpovědět. Ženin vzteklý hlas poněkud změkl.

„No, není to jenom tvoje chyba. Myslím, že ještě nejsi dost stará na to, abys dokázala pochopit některé životní reality. Nikdo od tebe nemůže čekat, že poznáš co je pravda a co ne. Doufám, že propříště si tuhle lekci zapamatuješ."

„Proč ten meč tak hrozné chcete?"

„Protože patří lordu Rahlovi, Poslal mě, abych mu ho přinesla."

„Proč jste mě zachránila?"

Žena se nepřítomně zadívala někam za ní. Zdálo se, že za jejíma modrýma chladnýma očima není místo pro strach.

„Nejspíš proto, že i já jsem kdysi byla hloupá mladá dívka, kterou chytli zlí lidé."

„Co s vámi udělali?"

Žena se pochmurně usmála. „Udělali ze mě to, co jsem: Mord-Sitha. Ty bys takové štěstí neměla: tihle muži by s tebou udělali něco mnohem horšího."

Beata o Mord-Sithách nikdy neslyšela. Její pozornost upoutal Estellin křik ozývající se z Dominie Dirtch.

„Já se musím pokusit získat ten meč. Ty utíkej."

„Vezměte mě s sebou."

„Ne. K ničemu bys mi nebyla a jenom bys mě zdržovala."

Beata si s pocitem zmaru uvědomila, že žena má pravdu. „Co mám dělat?"

„Pohni zadkem a zmiz odsud, než tě ti muži chytí, protože když se jim to podaří, bude ti to víc než jenom líto."

„Prosím," řekla Beata a po tvářích jí znovu začaly stékat slzy, „pomozte mi zachránit Estellu a Emmelinu."

Žena stiskla rty a na chvilku se zamyslela.

„Zachráníme támhletu," řekla nakonec s chladnou rozhodností a ukázala na Estellu. „Pomohu ti zachránit támhletu. Jak se pak dostanete odsud, to už bude jen na vás."

Beata pozorovala smějícího se muže, který Estelle ohmatával ňadra a nevšímal si jejího marného vzpouzení. Beata věděla, jaké to je.

„Ale musíme pomoci i Emmelině," ukázala na kasárna, kam ji odtáhli.

„Má zlomenou nohu. Nemůžeš ji vzít s sebou; kvůli ní by vás chytili."

„Ale to přece..."

„Zapomeň na ni. Co bys s ní dělala? Nesla ji? Přestaň se chovat jako hlupák. Mysli." Chceš zachránit jednu z nich a mít slušnou šanci na útěk, anebo zachránit obě a mít jistotu, že vás chytí? Docela spěchám, takže se rozhodni."

Beata zalapala po dechu a přála si, aby neslyšela výkřiky ozývající se z kasáren. Nechtěla by se ocitnout v moci těchhle mužů. Jednoho z nich už měla příležitost poznat.

„Tak tedy alespoň tu jednu. Pojďme." Řekla Beata rozhodně.

„Správné rozhodnutí, dítě."

Beata věděla, že žena ji tak nazývá proto, aby jí ukázala, kde je její místo, v naději, že Beata pochopí, jak se věci skutečně mají, což by jí mohlo zachránit život.

„Teď poslouchej, uděláš přesně to, co ti řeknu. Nejsem si jistá, že to dokážeš, ale je to tvá jediná šance."

V zoufalé touze uniknout noční můře Beata přikývla.

„Já půjdu nahoru a vyřídím toho vojáka. Ty zatím musíš sehnat alespoň dva koně. Až je přivedeš, pošlu tu dívku dolů. Vsedněte na koně, pak vyrazte tímhle směrem a za žádnou cenu nezastavujte."

Žena ukázala do divočiny za Dominii Dirtch. „Pořád ujíždějte směrem od Anderitu a zamiřte na nějaké jiné místo ve Středozemí."

„Jak jim zabráníte, aby nás chytili?"

„Kdo říká, že se o něco takového pokusím? Jenom sežeň ty koně a pak obě prchejte jak nejrychleji to půjde. Jediné, o co se mohu pokusit je, že vám zajistím slušný náskok." Žena zvedla prst před Beatinu tvář. „Pokud se ta druhá z jakéhokoliv důvodu nedostane ze schodů nebo na koně, necháš ji tady a utečeš."

Beata, ztuhlá strachem, přikývla, Netoužila po ničem jiném než se odtud dostat. Nic jiného už ji nezajímalo. Chtěla odtud uniknout a zachránit si život.

Beata ženu zatahala za rukáv. „Jmenuji se Beata."

„To se máš. Tak jdeme."

Žena se zvedla na nohy a v přikrčeném postoji se rozeběhla. Beata ji těsně následovala napodobujíc její chování. Žena se zezadu přiblížila k vojákovi, který jim stál v cestě a podrazila mu nohy. Jakmile dopadl na záda, dřív než stihl vykřiknout, se na něj vrhla a úderem loktu mu rozdrtila ohryzek. Další dva rychlé údery ho umlčely.

„Jak jste to udělala?" zeptala se Beata s posvátnou úctou.

Stáhla Beatu na zem za hustý trs trávy. „Léta jsem se učila jak zabíjet. Je to má práce." Znovu prozkoumala Dominii Dirtch. „Čekej tu, dokud nenapočítáš do deseti, pak vyraz za mnou. Nepočítej moc rychle."

Aniž by čekala na Beatinu odpověď, vyskočila a s neuvěřitelnou rychlostí se rozeběhla. Někteří muži ji zahlédli a byli udiveni tím, co dělá, neboť se nesnažila utéct a mířila přímo do jejich středu. Proběhla

mezi koňmi, na kterých se někteří prohánělí kolem Dominie Dirtch a vyběhla po schodech na kamenný podstavec.

Voják ležící vedle Beaty tiše chroptěl a plival krev, která mu stékala do úst z rozbitého nosu. Možná se v ní topil, protože ležel na zádech.

Muž, který držel Estellu, se otočil. Žena v rudém vytáhla palici z držáku a vytrhla ji z řemenů, které ji poutaly na místo. Roztržené řemeny přidaly jejímu úderu na síle. Když palice udeřila muže do hlavy, zaslechla Beata, jak mu praskla lebka. V tu chvíli napočítala do deseti. Muž se převážil přes zábradlí a spadl pod kopyta cválajících koní.

Beata se s výkřikem hrůzy zvedla a začala utíkat.

Žena se znovu napřáhla a mocně udeřila do Dominie Dirtch.

Svět se otřásl dunivým zazvoněním. Ten zvuk byl tak mocný, tak všepohlcující, že by snad dokázal roztrhnout Beatě lebku na kusy.

Muži na koních před Dominií Dirtch začali křičet. Jejich koně ržáli hrůzou. Křik však umlkal, neboť z mužů i koní se stávala krvavá masa. Ti, kteří v tu chvíli objížděli Dominii Dirtch a byli na bezpečné straně, nedokázali zastavit koně. Přejeli čáru a bezmocně se vehnali do pásma smrtí.

Beata běžela s maximálním nasazením, přestože cítila, jak se jí vnitřnosti svírají díky hrozivému dunění Dominie Dirtch.

Ty vojáky, kteří přežili, srážela žena palicí z koní. Pak uchopila za paži Estellu a bez okolků ji shodila se schodů. Beata zatím popadla za uzdy dvě vyděšená zvířata.

Muži úplně podlehli panice. Někteří ani nevěděli, co se vlastně stalo a netušili, zda znovu nezazvoní. Beata popadla ztuhlou vyděšenou Estellu za ruku.

Žena v rudém přeskočila zábradlí a dopadla za záda jednoho z mužů, kteří se udrželi na hřbetě koně. V ruce pořád ještě držela ulomené hrdlo černé láhve. Zvrátila vojákovi hlavu dozadu a zarazila mu hrdlo láhve do oka. S výkřikem bolesti spadl z koně.

Posunula se do sedla a popadla uzdu. Dojela k unavenému koni, na kterém přijela, sundala z něj sedlové brašny a hněvivým výkřikem svého koně popohnala do smrtícího běhu směrem k Fairfieldu.

„Vyskoč si na koně!" vykřikla Beata na zmatenou Estellu.

Anderka naštěstí pochopila, že se jí naskýtá šance uniknout a vyškrábala se na koně. Obě zvířata se zmateně točila dokola. Vojáci se pokoušeli pronásledovat ženu v rudé kůži. Beata se v koních moc nevyznala, ale věděla, co je třeba udělat. Zarazila svému zvířeti paty do slabin. Estella udělala to samé.

Obě dvě, Hakenka i Anderka ujížděly ve snaze zachránit si životy.

„Kam jedeme, seržante?" vykřikla Estella.

Beata ani nevěděla, kterým směrem prchají, ale to nebylo podstatné. Důležité bylo, že prchají.

Chtěla se zbavit uniformy. Tohle byl jen další krutý žert, který si na ni připravil Bertrand Chanboor.

„Nejsem žádný seržant!" vykřikla Beata v odpověď a po tváři jí stékaly proudy slz. „Jsem prostě Beata, hloupá husa, stejně jako ty, Estello."

Zalitovala, že nestihla ženě v rudém poděkovat za záchranu života.

Kapitola
třicátá první

Dalton vzhlédl a spatřil Hildemaru, která vplula do jeho nové kanceláře. Na sobě měla vyzývavé šaty ze saténu zlaté barvy a s bílým lemováním, které toho odhalovaly opravdu mnoho, jako kdyby někoho mohlo zajímat, co zakrývají.

Povstal zpoza svého nového rozložitého stolu, o jakém nikdy nedoufal, že by mohl být jeho.

„Hildemaro. Jsem opravdu potěšen, že jste se tu zastavila na návštěvu."

Usmála se a dívala se na něj, jako se pes dívá na kus čerstvého masa. Obešla stůl a postavila se blízko něho. Pozadím se opřela o hranu stolu a svádivě přiblížila tvář.

„Daltone, v těchto šatech vypadáte úžasně. Jsou nové? Musí být," odpověděla si sama a prstem přejela po jeho vyšívaném rukávu. ,,Tahle kancelář vám moc sluší. Vyjímáte se v ní mnohem lépe než ten můj hlupák manžel. Dodáváte tomu určitou... důstojnost."

„Děkuji vám, Hildemaro. A musím říct, že i vy sama vypadáte skvěle.“

Její úsměv se rozšířil - Dalton si nebyl jist, jestli skutečným potěšením, nebo jen předstíraně. Od té doby, co starý Suverén neočekávaně zemřel, nebyla Hildemara vůči Daltonovi nikterak skoupá na projevy díků. On ji na druhou stranu znal příliš dobře na to, aby se nechal tak snadno oklamat a otočil se k ní zády. Nebyl si jist, jestli k němu Hildemara skutečně cítí vřelost a přátelství nebo jestli nemá náhodou za zády schovanou popravčí sekeru. V každém případě se měl na pozoru.

„Ve městě se podařilo dokončit sčítání hlasů a teď se sčítají volební lístky, které s sebou přivezli vojáci z venkova."

Napadlo ho, že to je asi pravý důvod jejího úsměvu a domyslel si, jaký je výsledek voleb. S Hildemarou si však člověk nemohl být nikdy jistý.

„A jak tedy dobrý lid Anderitu odpověděl na výzvu lorda Rahla, abychom se k němu připojili?"

„Obávám se, že lord Rahl pro vás není žádný soupeř, Daltone."

Po tváři se mu vyšplhal opatrný úsměv. „Opravdu? Jak moc je to přesvědčivé? Pokud lorda Rahla neodmítne drtivá většina lidí, může se d'hařanský vůdce pokusit zvrátit vítězství na svou stranu."

Škádlivě pokrčila rameny. „Obyvatelé města pochopitelně lordu Rahlovi moc nevěří. Sedm z deseti nakreslilo X."

Dalton se narovnal, zavřel oči a vydal ze sebe úlevný povzdech.

„Děkuji vám, Hildemaro," řekl s úsměvem. „A ostatní?"

„Sčítání dalších hlasů ještě neskončilo. Vojáci z nejvzdálenějších oblastí zatím nedorazili..."

„Ale průběžné výsledky jistě znáte. Jak to zatím vypadá?"

Přejela prstem po desce stolu. „Překvapivě."

To ho zarazilo. „Překvapivě? Jak to myslíte?"

Pohlédla na něj se zářivým úsměvem. „Přinejhorším to může dopadnout tak, že pro nás budou hlasovat tři lidé ze čtyř. Na některých místech pro nás ovšem hlasovalo osm až devět lidí z deseti."

Dalton si položil ruku na hruď a znovu vydechl úlevou. „Přesně v to jsem doufal, ale člověk si nikdy nemůže být úplně jistý."

„Je to úžasné, Daltone. Vy jste zázrak." Zvedla dlaně nahoru. A to jste ani nemusel podvádět. Jsem okouzlena vašimi schopnostmi."

Dalton se ani nesnažil zakrýt svou radost. „Děkuji vám, Hildemaro. Děkuji vám, že jste mi přinesla tyhle novinky. Pokud mě omluvíte, musím to jít hned povědět Tereze. Jsem poslední dobou tak zaměstnán, že ji vídám jen málokdy. Bude moc ráda, až uslyší o našem úspěchu."

Chystal se odejít, ale Hildemara se mu prstem opřela o hruď. V jejím úsměvu se znovu objevilo smrtící ostří.

„Jsem si jistá, že Tereza už to ví."

Dalton se zamračil. „Kdo by jí to mohl říct dřív, než jsem se do dozvěděl já?"

„Jsem si jistá, že jí to řekl Bertrand."

„Bertrand? Proč by to měl říkat zrovna Tereze?"

Hildemara se ušklíbla. „Ach, víte přece, jak je Bertrand užvaněný, když se nachází mezi nohama ženy, která mu připadá vzrušující."

Dalton ztuhl. V hlavě mu zazněly poplašné zvonky, neboť si okamžitě vzpomněl na bezpočet příležitostí, kdy musel nechat doma Terezu samotnou. Počet těchto případů se ještě zvětšil od chvíle, kdy byl Bertrand jmenován Suverénem. V tu chvíli si s hrůzou uvědomil, jak je Tereza osobností Suveréna unesena. Vzpomněl si, jak po setkání se starým Suverénem strávila noc v modlitbách. Vzpomněl si na posvátnou úctu, kterou začala projevovat Bertrandovi, když se stal novým Suverénem.

Okamžitě se přinutil přestat přemýšlet tímto způsobem. Podobné spekulace byly nepřítelem, který vás pomalu rozežere zevnitř. Hildemara, která věděla, jak moc je nyní zaměstnán, se ho možná jen snaží rozhněvat. To by jí bylo podobné.

„O Bertrandově vztahu k ženám vím, Hildemaro."

Jednou rukou se opírala o desku stolu, naklonila se k němu a prstem druhé ruky mu přejela po tváři. „Tím jsem si jistá."

Dalton tiše stál a pečlivě se snažil vyhnout ukvapeným krokům než zjistí, o co doopravdy jde. Možná, že na něj zkoušela nějaký hloupý trik, chce ho přinutit, aby se na Tess rozzlobil. Třeba si myslí, že ho to vžene do jejího náručí. Nebo možná něco zaslechla a špatně to pochopila. Věděl však, že k Hildemaře se jen zřídkakdy dostávají nepřesné zprávy. Měla své vlastní zdroje, které byly srovnatelné s Daltonovými.

„Hildemaro, myslím, že byste neměla opakovat pomluvy, které někde zaslechnete."

„Nikoho nepomlouvám, můj drahý Daltone. Opravdu. Viděla jsem vaši krásnou ženu jak vychází z jeho pokoje."

„Znáte Terezu, ráda se modlí..."

„Zaslechla jsem Bertranda, jak se před Steinem vychloubá, že ji dostal."

Dalton se málem zapotácel. „Cože?"

V přesně vypočítaném okamžiku se jí na tváři objevil poťouchlý výraz.

„Z toho, co Bertrand říkal Steinovi, to dělá ráda neobvyklým způsobem. Prý miluje, když si s ním v posteli může hrát na moc neposlušnou holčičku."

Dalton cítil, jak se mu hrne krev do tváře. Napadlo ho, že Hildemaru na místě zabije. Když se prsty dotkl jílce meče, zcela vážně o tom uvažoval. Nakonec se však ovládl, přestože cítil, jak se mu třesou kolena.

„Jen jsem si myslela, že byste to měl vědět, Daltone," dodala. „Připadá mi to docela smutné: můj manžel ojíždí vaši ženu a vy o tom nic nevíte. Je to... trapné. Kdybyste to nevěděl, jen byste si pořád něco nalhával."

„Proč, Hildemaro?" zeptal se tiše. „Proč vám to přináší tolik uspokojení?"

Konečně se jí na tváři objevil úsměv skutečného potěšení. „Protože jsem vždycky nenáviděla vaši snobskou nadřazenost a vaše žvásty o tom, jak jste si spolu věrní - ten způsob, jakým jste nosil nos nahoru a shlížel jste na nás, protože jste věřil, že vy a vaše žena jste lepší než my ostatní."

Dalton se silou vůle ovládl. V těžkých časech byl vždycky schopen analyticky myslet, aby dokázal vymyslet nejlepší řešení situace, se kterou se střetl.

S neúprosnou jistotou teď věděl, co má dělat.

„Děkuji vám za informaci, Hildemaro. Uchránila jste mne před trapnou situací."

„Udělejte mi to kvůli a nebuďte moc smutný, Daltone. Vlastně máte důvod být mimořádně potěšen. Mluvíme tu o Suverénovi. Pro každého muže je konec konců velkou ctí, když může poskytnout svou manželku Suverénovi Anderitu. Všichni vás teď budou milovat a respektovat ještě víc, protože vaše žena pomáhá Suverénovi uvolnit se od stresu, který s sebou přináší jeho vznešená služba.

To byste měl vědět, Daltone. Konec konců vy jste z Bertranda udělal to, čím je; zástupcem Stvořitele na tomto světě. Vaše žena jen plní svou povinnost." Zasmála se. „Z toho, co jsem zaslechla, ji plní velmi pečlivě. Jaká by to jen musela být žena, aby se jí vyrovnala."

Naklonila se k němu a políbila ho na ucho. „Ale já bych to ráda zkusila, drahý Daltone." Narovnala se a podívala se mu do očí. „Vždycky jsi mě fascinoval. Jsi ten nejvýjimečnější a nejnebezpečnější muž, s jakým jsem se kdy setkala. A znám opravdu velkou spoustu mužů."

Chystala se odejít, ale ve dveřích se ještě otočila. „Až se s tím smíříš, zjistíš, že to vlastně není důležité, Daltone. Uvidíš.

A pak, vzpomínám si, že jsi mi říkal, že pokud dojde k porušení tvého manželského závazku, budu první žena, za kterou půjdeš. Nezapomeň na to, co jsi slíbil."

Dalton ve své kanceláři osaměl a jeho mysl uháněla jako splašená kupředu ve snaze vymyslet, co by měl dělat.

*****

Kahlan ho objala pažemi kolem ramen a přitiskla se k němu. Její hřejivá blízkost mu přinesla uspokojení, přestože ho vyrušila od práce. Políbila ho na tvář.

„Jak to jde?"

Richard se narovnal a zívnul. Kde by měl začít?

„Ten muž byl opravdu výjimečný."

„Jak to myslíš?"

,,Pořád toho ještě musím hodně přeložit. Ale začínám si dělat obrázek o tom, co se stalo." Richard si promnul oči. ,,Toho muže sem pošlou, aby vyhnal chiméry. On okamžitě pochopí jádro problému a vidí jednoduché řešení. Čarodějové v Hradu si o něm myslí, že je génius a také mu to řeknou."

„Musel na to být pyšný," řekla a bylo vidět, že si o něm nemyslí nic dobrého.

Chápal její sardonický tón a sdílel její pocity. „Máš pravdu. Máš pravdu ty a ne Josef Ander. Výslovně to tu nepíše, ale z toho, co jsem četl už předtím, znám způsob, jakým přemýšlel. Josef Ander nebyl hrdý na to, že ten problém vyřešil, ale cítil opovržení k těm, kteří selhali."

,,Takže," opáčila, „vymyslel řešení. Co se stalo pak?"

„Řekli mu, aby se s tím okamžitě vypořádal. Zjevně se s chimérami potýkali stejně jako my a chtěli, aby toto nebezpečí okamžitě zmizelo. On jim odpověděl, že když už prokázali natolik dobrý úsudek, že ho sem poslali, aby to vyřešil, pak by mu taky měli přestat říkat, co má dělat."

„To není dobrý způsob, jak jednat se svými nadřízenými v Hradu."

„Pověřili ho, aby zastavil chiméry, protože umírali lidé. Zřejmě ho znali dost dobře na to, aby si uvědomili, že by ho neměli moc rozčilovat, přinejmenším dokud mají na krku válku. Proto mu odpověděli, že souhlasí s tím, aby jednal sám za sebe, ale ať si prosím s řešením pospíší, neboť jsou všichni ve velkém nebezpečí.

To ho moc potěšilo, ale využil to jako odrazový můstek k tomu, aby začal poučovat čaroděje v Hradu."

„Poučovat o čem?"

Richard si prohrábl vlasy. Bylo pro něj velmi těžké vyjádřit slovy, čím vlastně byl Josef Ander.

„Musím toho ještě hodně přeložit. Jde mi to pomalu. Ale nemyslím, že by nám tahle kniha napověděla, jak chiméry vyhnat. Josef Ander zkrátka tímto zůsobem nepřemýšlel - aby sem napsal nějaký návod."

Kahlan se narovnala a obešla stůl, aby mu mohla stát tváří v tvář.

Založila si ruce na prsou. „Richarde, moc dobře tě znám. Vím, že mi něco skrýváš."

Richard se postavil, otočil se k ní zády a prsty si promnul spánky.

„Richarde, ty mi nevěříš?"

Obrátil se k ní. Vzal ji za ruku. „Ne, ne, v tom to není. Jen... jen nevím, jak si mám přebrat všechno, co jsem se tu dočetl. Nejsem si jistý, kde končí pravda a začíná šílenství Josefa Andera. Vymyká se to všemu, o čem jsem až dosud slyšel, co mě kdo učil, nebo v co jsem až dosud věřil ohledně fungování magie."

Nyní vypadala opravdu zaujatě. Napadlo ho, že teď asi zvětšil její obavy. Na druhou stranu se však její obavy určitě nedaly srovnat se strachem, který pociťoval on.

„Josef Ander," začal, „si myslel, že je *lepší* než ostatní čarodějové."

„To už víme."

„Ano, ale on měl asi pravdu."

„Cože?"

„V šílenství se občas ukrývá génius. Kahlan, nevím, jak bych ti to měl vysvětlit. To, že o magii vím jen málo, je na jednu stranu nevýho-

da, ale na druhou stranu to znamená, že nejsem svázán běžnými konvencemi a zákony, podle kterých se řídili čarodějové v Hradu. Proto dokážu najít v Anderových slovech pravdu tam, kde to oni nedokázali.

Pochop, Josef Ander se na magii nedíval jako na sadu nějakých předpisů - víš, co myslím, kapku tohohle, třikrát zopakovat nějaké slovo a otočit se přitom na patě levé nohy a tak podobně.

Díval se na magii jako na druh umění - jako na způsob vyjádření."

Kahlan se zamračila. „To nechápu. Buď kouzlo sešleš správně a vyvoláš síly, které jsi chtěl, nebo uděláš nějakou chybu a nic se nestane. Je to stejné, jako když já vyvolávám svou moc skrze dotek. Stejné to bylo i s chimérami. Naplnili jsme určité požadavky, a proto jsme je vypustili."

Richard věděl, že díky jejím magickým schopnostem, její výchově a výuce, které se jí dostalo, bude mít s pochopením Josefa Andera stejný problém, jako měli ostatní čarodějové. Richard pocítil záblesk zoufalství, jaké musel cítit i Josef Ander. Začal toho člověka chápat mnohem lépe - dokázal se vcítit do bezmoci, kterou pociťoval, když ostatním vykládal o faktech, která pro něj byla nad slunce jasnější, ale ostatní je přesto nedokázali přijmout. Nedokázali prohlédnout závoj své omezenosti a spatřit vyšší pravdu, která čekala za jejich omezeným učením.

Stejně jako Josef Ander, se o to Richard pokusil znovu.

„Ano, já vím a neříkám, že to tak skutečně nefunguje, ale on věřil, že za vším je něco víc. Byl přesvědčen, že magii lze povznést na vyšší úroveň - smést všeobecně uznávané hranice a začít magii používat tak, jak se o to dosud nikdo nepokusil."

Teď se opravdu zamračila. „Richarde, musel to být blázen."

„To si nemyslím." Poklepal na Cestovní knihu.

„Přečtu ti jeho odpověď na nějakou jejich otázku - pozorně poslouchej, protože se z toho dá pochopit způsob, jakým Josef Ander myslel."

Přečetl jí úryvek překladu.

„Čaroděj, který nedokáže skutečně ničit, nedokáže ani skutečně tvořit." Richard poklepal na knihu. „Mluvil o čaroději, který se podobal současným čarodějům. Měl pouze dar přijímací magie - jako Zedd. Ander nepovažoval za čaroděje nikoho, kdo neměl obě strany daru.

Jen jednu stranu daru považoval za úchylku a za beznadějnou nevýhodu."

Richard se vrátil znovu ke čtení a pokračoval.

„'Čaroděj musí znát sám sebe i riziko, které podstupuje, když pracuje s magií, která přetváří jeho svobodnou vůli.' To zrovna hovoří o důsledcích používání tvořivé magie. *'Magie umocňuje a soustřeďuje vášně. Zesiluje nejen takové pocity, jako je třeba radost, ale i nenávist a touhu zabíjet. Tyto pocity se mohou po čase stát natolik silnými, že je nutné se jich zbavit'."*

„To zní, jako by se snažil ospravedlnit ničení," řekla Kahlan.

„To si nemyslím. Zdá se mi, že byl na stopě něčemu důležitému, jak to tak vypadá, hledal nějakou větší rovnováhu."

Kahlan zavrtěla hlavou a bylo na ní vidět, že nechápe, co se jí Richard snaží vysvětlit. Richard nedokázal přijít hned na způsob, jak jí to podat jasněji, a proto pokračoval ve čtení.

„Tohle je důležité. *'Čaroděj se stane velkým jen díky své představivosti. Představivost je nutná k tomu, aby bylo možné překročit tradiční omezení a vydat se za současné chápání magie do sféry vyšší pravdy, jejíž znalost umožňuje stvořit pravou magii. Jen tak je možné pochopit její pravou podstatu'*."

„Tak o tomhle jsi mluvil? On o magii přemýšlel jako o... nějaké formě umění? O způsobu vyjádření? Jako kdyby byl samotným Stvořitelem - který učiní něco z ničeho?"

„Přesně. Ale poslechni si tohle. To je myslím to nejdůležitější, co Josef Ander říká. Když chiméry náhle zmizely, ostatní čarodějové se ho obezřetně vyptávali, co s nimi udělal. Z jejich slov lze vycítit opravdovou úzkost. Tady je jeho stručná odpověď na otázku, co udělal s chimérami.

„'Milost může posloužit nápaditému kouzlu'."

Kahlan si zamnula paže, zcela zmatená odpovědí. „Drazí duchové, co to znamená?"

Richard se k ní naklonil. „Myslím, že Ander snil o něčem - o jakési nové magii, která překračovala rámec původního vzývání, jež přivedlo chiméry do našeho světa. Snil o magii, kterou dokáže přizpůsobit situaci a sobě samému.

Jinými slovy Josef Ander dokázal cosi stvořit."

Kahlan zamyšleně hleděla do země. Richard věděl, že zvažuje hloubku šílenství, se kterým se tu setkali. Byl to muž, díky kterému teď měli na krku chiméry.

„Svět se trhá na kusy," zašeptala si pro sebe, „a ty tady mluvíš o Josefu Anderovi, který používal magii jako druh umění?"

„Jen ti říkám, co jsem pochopil z jeho zápisků." Richard se obrátil k poslední stránce. „Prolétl jsem to celé. Chtěl jsem si přečíst to poslední, co odepsal čarodějům."

Richard si znovu prostudoval slova ve vznešené D'Harštině, aby se ujistil o správnosti svého překladu, a pak přečetl slova Josefa Andera.

„'Nakonec jsem dospěl k závěru, že musím odmítnout Stvořitele i Strážce. Stanu se svobodnou bytostí, stvořím své vlastní znovuzrození a smrt a navždy budu chránit svůj lid. Tak tomu bude navždy, neboť uložím svou duši do neklidných vod a až navěky budu dohlížet na to, co jsem s takovou péčí vypěstoval a co je nyní bezpečné a neporušitelné'."

Richard vzhlédl. „Chápeš? Rozumíš tomu?" Viděl, že ne. „Kahlan, myslím, že on chiméry nevyhnal tak, jak se předpokládalo. Myslím, že je využil pro své vlastní účely."

Nakrčila nos. „Využil je? K čemu by se mohly využít chiméry?"

„K vytvoření Dominie Dirtch."

„Cože!" Palcem a ukazováčkem si stiskla kořen nosu. „Ale jak je v tom případě možné, že poté, co jsme naplnili tak přesně definované, předepsané a striktní požadavky, se nám podařilo chiméry přivolat? Vždyť jsi mi právě řekl, že Josef Ander takovou preciznost neuznával, neboť si myslel, že magie je víc než jenom sada předpisů."

Přesně na tenhle argument Richard čekal. „V tom právě spočívá rovnováha. Chápeš? Magie musí být v rovnováze. Když udělal něco tvořivého, musel to vyrovnat něčím netvořivým, nějakou velmi striktní formulí. Ve svých požadavcích na osvobození chimér je tak striktní, že to samo o sobě dokazuje tvořivost toho, co udělal."

Znal ji dost dobře na to, aby dokázal rozpoznat, že ji nepřesvědčil, ale že Kahlan nemá náladu se přít. Odpověděla jen „tak jak chiméry vyženeme?"

Richard smutně potřásl hlavou. „To nevím. Obávám se, že na tuhle otázku není odpověď. Čarodějové z časů Josefa Andera z něj pociťovali stejnou frustraci jako my. Nakonec prostě usoudili, že tohle místo je pro ně ztraceno. Začínám věřit, že Josef Ander vytvořil nezničitelnou magii uprostřed hádanky, která nemá řešení."

Kahlan mu vzala knihu z rukou, zavřela ji a položila na malý stolek.

„Richarde, myslím, že po přečtení blábolu toho šílence začínáš i ty sám trochu bláznit. Takhle přece magie nefunguje."

Přesně to říkali čarodějové v Hradu Anderovi - že nemůže porazit a ovládnout prvek, který je ve své podstatě nekontrolovatelný. To však Richard Kahlan neřekl. Věděl, že není připravena přemýšlet o magii v takových souvislostech.

To nebyli ani ostatní čarodějové.

Josefa Andera vůbec nepotěšilo, že nad jeho závěry všichni ohrnují nos, a tak se s nimi nakonec přestal stýkat.

*****

Kahlan ho objala pažemi kolem krku. „Omlouvám se. Vím, že se snažíš to vyřešit ze všech sil. Zkrátka začínám být nervózní. Brzy se dozvíme výsledky hlasování."

Richard jí položil ruku kolem pasu. „Kahlan, lidé pochopí, co je pravda. Musí."

Zahleděla se do prázdna. „Richarde, pomiluješ se se mnou?"

„Cože?"

Pohlédla mu do očí. „Je to už tak dávno. Pomiluj mě."

„Tady? Teď?"

„Přivážeme stanovou plachtu. Nikdo se nedostane dovnitř, aniž by se nejprve musel ohlásit." Usmála se. „Slibuju, že budu tiše a že tě neuvedu do rozpaků." Prstem mu zvedla bradu. „Slibuju, že to neřeknu tvé druhé manželce."

To na Richardovu tvář vyloudilo krátký úsměv, který se tam však dlouho neudržel.

„Kahlan, to nemůžeme."

„No já myslím, že bych mohla. A vsadím se, že bych tě přiměla změnit názor."

Richard pozdvihl malý kámen, který měla kolem krku. „Kahlan, magie selhala. Víš, že tohle teď nefunguje."

„Ano, vím. Právě proto to chci." Popadla ho za košili. „Richarde, mně na tom nezáleží. Tak co? Budeme mít dítě. Stane se něco?"

„Ty víš, co se stane."

„Richarde, opravdu je to tak hrozné? Vážně?" Její zelené oči se naplnily slzami. „Opravdu tě tak děsí představa, že se mnou budeš mít dítě?"

„Ne, ne, samozřejmě, že ne, Kahlan. O to vůbec nejde. Víš, že bych to moc chtěl. Ale teď zrovna nemůžeme. Nemůžeme si dovolit hledat Shotu v každém stínu a čekat až se pokusí udělat to, co slíbila. Nemůžeme si dovolit věnovat méně pozornosti našim povinnostem."

„Naše povinnosti. A co my? Co naše přání a touhy?"

Richard se odvrátil. „Kahlan, opravdu chceš na tento svět přivést dítě? Chceš přivést dítě do šílenství našeho světa? Do šílenství chimér a strašlivé války, která nás ohrožuje?"

„A co kdybych řekla ano?"

Richard se k ní otočil zády a usmál se. Viděl, že je zmatená. Těhotenství Du Chaillu možná v Kahlan vzbudilo touhu po vlastním dítěti.

„Kahlan, pokud to chceš ty, chci i já. Stačí? Uděláme to kdykoliv budeš chtít a já se postarám o Shotu. Ale mohli bychom prozatím počkat, dokud nezajistíme, že dítě přivedeme do světa živých - do světa svobody."

Nakonec se usmála. „Samozřejmě. Máš pravdu, Richarde. Asi začínám zapomínat, co máme před sebou. Musíme se postarat o chiméry a o Císařský Řád..."

Richard ji objal, aby ji ukonejšil, v tu chvíli uslyšeli hlas kapitána Meiffertа, žádající o povolení vstoupit. „Vidíš?" zašeptal. Usmála se.

„Prosím, kapitáne, vstupte."

Muž váhavě vstoupil dovnitř. Pohledem se vyhýbal Richardovým očím.

„Co se děje, kapitáne?"

„Lorde Rahle, Matko Vyznavačko... ve Fairfieldu byly sečteny všechny hlasy. Někteří z našich mužů se vrátili s výsledky z ostatních krajů. Ale ne všichni," dodal rychle. „Dorazí ještě další. Než se vrátí všichni, zabere to ještě pár dnů."

„Takže, kapitáne, jaké jsou výsledky?"

Kapitán mu podal list papíru. Richard ho přečetl, ale chvíli mu trvalo než uvěřil tomu, co vidí.

„Sedm z deseti proti nám," zašeptal.

Kahlan mu jemně vzala papír z prstů a podívala se na něj. Pak jej beze slova položila na stůl.

„No dobře," řekl. ,,Víme, jaké lži byly rozšiřovány mezi obyvateli města. Musíme věřit, že na venkově dopadne hlasování jinak."

„Richarde," zašeptala Kahlan, „ty samé lži se šířily po celé zemi."

„Ale vždyť jsme s těmi lidmi mluvili. Strávili jsme s nimi spoustu času." Richard se otočil ke kapitánu Meiffertovi. ,,Co další místa?"

„No..."

„Co třeba, třeba to místo..." Richard luskl prsty. „Westbrook. Strávili jsme tam dost času, když jsme se probírali pozůstatky po Josefu Anderovi. Jak to dopadlo ve Westbrooku? Došly už odtamtud výsledky hlasování?"

Kapitán o krok ustoupil. „Ano, lorde Rahle."

,,Tak jak to vypadá?"

Kahlan mu položila ruku na rameno. „Richarde," zašeptala, „kapitán je na naší straně."

Richard si přitiskl prsty na spánky a zhluboka nabral dech. „Jak dopadlo hlasování ve Westbrooku, kapitáne?"

Kapitán, značně pobledlý, si odkašlal. „Devět z deseti lidí tam hlasovalo proti nám, lorde Rahle."

Richard ztuhl. Mluvil s těmi lidmi. Pamatoval si některá jejich jména, pamatoval si tváře jejich dětí.

Richard měl pocit, jako by mu země zmizela pod nohama a jako by se řítil do nějakého šíleného snu. Dnem i nocí se těm lidem snažil pomoci najít svoji vlastní cestu životem, získat svobodu a oni ho odmítli.

„Richarde," řekla Kahlan měkce a konejšivě. „Nemůžeš za to. Oni těm lidem lhali. Vyděsili je."

Richard bezmocně zavrtěl hlavou. „Ale... já jsem s nimi mluvil. Vysvětloval jsem jim, že tohle všechno je pro ně, pro jejich budoucnost, pro svobodu jejich dětí..."

„Já vím, Richarde."

Kapitán Meiffert stál u východu ze stanu a bylo na něm vidět, že by rád odešel. Kahlan ho gestem ruky propustila. Uklonil se a tiše vyšel ven.

„Půjdu se projít," zašeptal Richard. „Potřebuji být sám." Mávnul rukou směrem k pokrývkám. Klidně si jdi lehnout beze mě."

Richard odešel do tmy.

Kapitola
třicátá druhá

Navečer propustil ženu, která oprašovala vyřezávaný dřevěný nábytek a poté, co se za ní zavřely dveře, odešel do ložnice. Když jej Tereza zaslechla přicházet, otočila se.

„Daltone," usmála se. ,,Tady jsi, drahoušku."

„Tess."

V duchu si celý sled událostí probíral alespoň tisíckrát a teď konečně došel až k místu, kde stojí Tess tváří v tvář a musí být schopen zvolit patřičnou reakci.

Musí se ovládnout.

Musí se uchýlit ke své ověřené metodě vyřizování věcí. Jen tak si může být jist, že vše proběhne podle plánu. Musí se s tím vypořádat stejně, jako se již vypořádal s tolika jinými věcmi.

„Nečekala jsem, že tě uvidím tak brzy."

„Tess, něco jsem zaslechl."

Seděla u zrcadla a česala si své překrásné vlasy.

„Vážně? Nějaké zajímavé novinky?"

,,Docela ano. Zaslechl jsem, že trávíš noci v posteli se Suverénem. Je to pravda?"

Věděl, že ano. S pečlivostí o tom sebral všechny informace, které mu jeho síť mohla poskytnout.

Přestala se česat, pohlédla na jeho odraz v zrcadle a na její tváři se zračila směs emocí. Nejvýraznější z nich byl vzdor.

„Daltone, to není jako bych spala s nějakým obyčejným mužem. Jde o Suveréna." Povstala a otočila se k němu. Nebyla si jistá jak zareaguje. „Stojí blízko Stvořiteli."

„Mohu se zeptat jak k tomu došlo?"

„Bertrand řekl, že k němu promluvil Stvořitel." Nepřítomně se někam zahleděla. „Stvořitel Bertrandovi sdělil, že vzhledem k tomu, že jsem ti byla věrná a nebyla jsem nikdy s jiným mužem, a protože ty jsi byl věrný mně, vybral mne Stvořitel, abych se stala tou, která Bertrandovi pomůže uvolnit se od břemene, které musí nést."

Její oči se na něj znovu zaměřily.

„Z toho jasně vidíš, že je to pocta i pro tebe, Daltone. Je to odměna za to, že jsi mi byl věrný."

Dalton se přinutil odpovědět. „Ano, to chápu."

„Bertrand říká, že je to má svatá povinnost."

„Tak svatá povinnost."

„Když jsem s ním, je to jako... já nevím. Je to tak zvláštní. Pomáhat Suverénovi na tomto světě je čest stejně jako povinnost. Pomáhám mu uvolnit se z toho hrozného napětí, kterému je vystaven jako Suverén.

Být Suverénem je obrovská zodpovědnost. Daltone."

Dalton přikývl. „Máš pravdu."

Když viděla, že se na ni nerozhněvá a neublíží jí, přistoupila blíž.

„Daltone, pořád tě miluji stejnou měrou."

„Jsem rád, že to slyším, Tess. O to jsem se bál nejvíc. Měl jsem strach, že jsem ztratil tvou lásku."

Pohladila ho po rameni. „Ne, miláčku. To nikdy. Pořád tě miluji stejně. Ale Suverén mne povolal. Musíš to pochopit. On mne potřebuje."

Dalton polkl. „Samozřejmě, drahá. Ale můžeme... můžeme být ještě... můžeme spolu ještě spát?"

„Ach, Daltone, samozřejmě, že můžeme. Tak tohohle jsi se bál? Že nebudu mít čas i na tebe? Daltone, miluji tě a vždycky tě budu milovat."

„Dobře," přikývl. „To je dobře."

„Pojď do postele, srdíčko a já ti to ukážu. Třeba ti teď budu připadat ještě víc vzrušující.

A Daltone, být se Suverénem je velká čest. Všichni ti teď budou prokazovat ještě větší úctu."

„Jsem si jistý, že máš pravdu."

„Tak pojď do postele." Políbila ho na tvář. „Dovolíš mi dokázat, že tě mohu učinit šťastným?"

Dalton se poškrábal na čele. „Ach, nic bych si nepřál víc než tohle, opravdu, ale čeká mě hromada naléhavé práce. Právě proběhlo hlasování a..."

„Já vím, Bertrand mi to říkal."

„Bertrand."

Přikývla. „Suverén, drahoušku. Říkal mi o tom. Jsem na tebe tak hrdá, Daltone. Vím, že na tom všem máš veliký podíl. Všechno to není jen Bertrandova zásluha. Vím, že dokázal vyhrát jen díky tvé pomoci."

„Tak on říkal, že na tom mám podíl. Od Suveréna je moc milé, že se zmínil o mém přispění."

,,Mluví o tobě velmi dobře, Daltone."

„Těší mě, že to slyším." Dalton si odkašlal. „No, podívej, Tess, já se teď musím vrátit k... musím se vrátit k práci. Čeká mě spousta naléhavých věcí."

„Mám na tebe počkat?"

Dalton mávnul rukou. ,,Ne. Ne, drahoušku. Pojedu do Fairfíeldu, kde musím něco vyřídit."

„V noci? Ještě teď v noci?"

„Ano."

„Daltone, nesmíš pracovat tak tvrdě. Slib mi, že si uděláš čas i sám pro sebe. Slibuješ? Bojím se o tebe."

„To nemusíš. Jsem v pořádku."

Vrhla na něj svůdný úsměv. „Slib mi, že si uděláš čas na to, abys mne pomiloval."

Dalton se usmál. „Samozřejmě. Slibuji." Políbil ji na tvář. „Dobrou noc, drahá."

*****

Žena držící flakón se zamračila. „Neznám vás odněkud?"

„To těžko," odpověděla Kahlan a sklonila tvář, aby ji neosvětlovala zář lampy. ,,Nevím, jak by to bylo možné. Jsem z daleka. Přijela jsem do Fairfieldu jen pro tohle."

Kahlan na sobě měla obyčejné šaty, které si oblékala vždy, když cestovala, a na hlavě měla šátek, který skrýval její dlouhé vlasy. Když odcházela z tábora, uvázala si šátek na hlavu. Richard byl někde pryč a vojáci měli v úmyslu ji doprovázet. Řekla jim, že jde na čerstvý vzduch a přísně jim zakázala, aby šli za ní. Poručila jim, aby se vrátili na svá stanoviště.

Kdyby takový rozkaz vydala Caře, ta by jej nikdy neuposlechla. Tihle vojáci však nebyli tak nebojácní, tak neústupní či tak chytří jako byla Cara.

Žena si povzdechla. „Já vás chápu, drahá. Mnoho žen váží i dlouhou cestu pro tenhle lektvar."

Držela v ruce zavřený flakónek a zjevně čekala, až Kahlan zaplatí. Ta jí do ruky vtiskla zlatou minci.

„Nechte si to celé. Očekávám, že na oplátku zachováte mlčení."

Žena sklonila hlavu. „Chápu. Děkuji vám, má drahá. To je od vás velkorysé. Děkuji."

Kahlan převzala flakónek, sevřela jej v dlani a skrze poloprůsvitné sklo se dívala na průzračnou tekutinu uvnitř. Uvědomila si, že si druhou ruku přitiskla na břicho. Nechala ji sklouznout podél těla.

„Nezapomeňte," řekla žena a ukázala na neumělý flakón, „že to vydrží plně funkční jen tuto noc, protože jsem lektvar právě namíchala. Můžete si to vzít, kdy si budete přát, ale pokud budete čekat až do rána, lektvar už nebude tak silný. Proto bych vám doporučovala, abyste to vypila ještě dnes v noci, než si půjdete lehnout."

„Bude to bolet?"

Žena se konejšivě usmála. „Stejně jako menstruace. Protože jste těhotná teprve krátce, nebudete mít žádné velké bolesti. Budete jen krvácet, tak se na to připravte."

Kahlan měla na mysli, jestli to bude bolet to dítě. Nedokázala se však přimět, aby otázku zopakovala.

„Vypijte to všechno," pokračovala žena, „nechutná to nijak hrozně, ale bylo by lepší, kdybyste k tomu vypila šálek čaje."

„Děkuji vám."

Kahlan se otočila ke dveřím.

„Počkejte," řekla žena. Přistoupila k ní a vzala Kahlan za ruku. „Je mi to líto, má drahá. Jste ale ještě mladá, takže můžete mít další dítě."

Kahlan napadla hrozná myšlenka. ,,Nebude to mít vliv na mou plodnost -"

„Ne, ne, drahá. Toho se nebojte. Budete v pořádku."

„Děkuji vám," zopakovala Kahlan a vyrazila ke dveřím. Náhle dychtila dostat se z tohoto malého domu, vyrazit do tmy a být sama pro případ, že by se rozplakala.

Žena ji uchopila za paži a otočila ji k sobě. „Obvykle mladé ženy nepoučuji, protože v době, kdy ke mně přicházejí, už to nepotřebují. Doufám však, že se vdáte, má drahá. Pomáhám, kde je mě potřeba, ale raději pomáhám při porodech než při potratech, opravdu."

Kahlan přikývla. „Já to cítím stejně. Děkuji vám."

Ulice Fairfieldu byly temné, ale stále v nich bylo dost lidí spěchajících za svými záležitostmi. Kahlan věděla, že až sem vstoupí Císařský Řád, obrátí životy těchto lidí naruby.

V tuhle chvíli jí to však bylo jedno.

Usoudila, že by měla lektvar vypít dřív než dorazí do tábora. Bála se, že Richard najde flakónek a ona mu to bude muset vysvětlit. Richard by jí nikdy nedovolil to vypít, ale protože neví o jejím těhotenství, zachová se Kahlan podle toho, co by si Richard v skrytu duše přál.

Měl pravdu. Mají na starosti blaho mnoha lidí. Nemohou připustit, aby se jejich osobní problémy odrazily v jejich práci. Shota by navíc v této věci určitě dodržela slovo, oni by se museli strachovat o to, kdy udeří a nemohli by vykonávat své povinnosti. Takhle to bude nejlepší.

Na cestě ven z města spatřila Daltona Campbella, který jel ulicí na koni. Kahlan se odvrátila a skryla do stínu. Campbell jí připadal jako muž s logickým uvažováním. Když projížděl kolem ní, Kahlan na něj kradmo pohlédla a napadlo ji, že vypadá, jako by se pohyboval v jiném světě. Podivila se, co dělá v této části města, která má tak špatnou pověst.

Čekala dokud nezmizel, a pak pokračovala v cestě.

Když se dostala na silnici vedoucí k ministrovu statku, kde tábořili jejich muži, spatřila záblesk měsíčního světla, který se odrážel na kování kočáru kdesi v dálce před ní. Věděla, že ještě nějakou dobu potrvá než se k ní kočár dostane, ale přesto okamžitě sešla z cesty. Nechtěla nikoho potkat, zvláště ne někoho, kdo by ji mohl poznat.

V krku jako by měla knedlík, který ji dusil. Kráčela pšeničným polem a po tvářích jí tiše stékaly slzy. Když se ujistila, že je dost daleko, zhroutila se na zem a dala se konečně do pláče.

Jak zírala na flakónek, který držela v ruce a na jehož povrchu se odráželo měsíční světlo, nedokázala si vzpomenout, že by kdy pociťovala větší smutek než dnes. Potlačila pláč a připomněla si, že to dělá pro dobro všech. Byla si jistá, že je to tak.

Odstranila zátku a nechala ji vypadnout z ruky. Zvedla flakón a pohlížela na něj v matném měsíčním svitu. Druhou ruku si přitiskla na nenarozené dítě: jejich dítě; Richardovo dítě.

Potlačila slzy a přitiskla si flakónek ke rtům. Zarazila se a snažila se pravidelně dýchat. Nechtěla si kapalinu nalít do úst, protože věděla, že nebude schopná polknout.

Kahlan flakónek otrhla od rtů. Znovu se na něj zahleděla a hlavou jí pádily myšlenky, co vše to bude znamenat, když to vypije.

Pak jej obrátila dnem vzhůru a vylila tekutinu na zem.

Okamžitě pocítila vlnu úlevy, jako by došla k nějakému zlomovému bodu v životě, za kterým čekala naděje.

Když vstala, byly slzy, které jí zasychaly na tvářích, již jen vzdálenou vzpomínkou. Kahlan se usmála pociťujíc úlevu a radost. Jejich dítě bylo v bezpečí.

Prázdný flakónek zahodila do pole. Přitom si všimla muže, který stál v pšenici a sledoval ji. Ztuhla.

Rychle a cílevědomě vyrazil směrem k ní. Kahlan se rozhlédla kolem sebe a spatřila, jak se k ní blíží další muži. Za nimi zahlédla stíny ještě jiných postav. Viděla, že jsou to všechno mladíci s rudými vlasy.

Nečekala ani chvíli na to, až se situace ještě zhorší, zareagovala instinktivně a maximální možnou rychlosti se rozeběhla směrem k táboru.

Nezkoušela proběhnout mezi nimi, zamířila přímo k jednomu z nich. Muž se široce rozkročil, rozpřáhl paže a čekal.

Kahlan k němu doběhla a dotkla se jeho ruky. Pohlédla mu do očí a poznala v něm posla jménem Rowley. Aniž by se nad tím jakkoliv zamýšlela, okamžitě na něj zkusila vyslat svou moc.

Ihned si uvědomila, že se nic nestalo a pochopila, že chiméry způsobily selhání její magie. Přestože se až dosud cítila, jako by v ní moc stále dřímala, byla pryč.

V tu samou chvíli také ucítila cizí magii. Cítila, jak do ní skrze dotek pronikají vlny neznámé síly, které se jí plazily do nitra jako zmije s cílem zabít.

Okamžitě odtáhla ruku, přestože věděla, že už je možná příliš pozdě. Z obou stran se k ní blížili ostatní, kteří v jistotě, že už ji mají, poněkud zpomalili. Běželi jen ti, kteří byli nejdál.

Jen okamžik uplynul od chvíle, kdy se dotkla Rowleyho a pokusila se ho zmocnit. Pochopila, že má jen jedinou možnost. Bojovat nebo zemřít.

Muže po pravici vší silou nakopla do prsní kosti. Zaslechla hlasité prasknutí. Muž s přidušeným vyjeknutím padl na zem. Rowleymu vrazila koleno do rozkroku. Muži po levici vrazila prsty do očí.

Podařilo se jí vytvořit v kruhu postav mezeru. Pokusila se jí proběhnout, ale muž za ní ji chytil za vlasy a silně s ní trhnul zpět. Otočila se, kopla ho do boku, a když se k němu dostala blíž, vrazila mu loket pod žebra.

To však byl poslední úder. který se jí podařilo uštědřit. Chytili ji za ruce. Ucítila těžkou ránu do břicha. Okamžitě poznala, že to udělalo něco hrozného s jejím dítětem. Další rány jí začaly dopadat na obličej a zbavovaly ji smyslů. Přestávala vnímat svět kolem sebe. Ocitla se ve víru bolesti. Nemohla dýchat. Snažila se zakrýt si tvář, ale oni ji drželi za ruce. Ucítila další rány do břicha a začala křičet. Pěsti, které jí dopadaly na tvář, pohazovaly její hlavou ze strany na stranu. Snažila se polykat krev, aby ji nezadusila. Slyšela, jak muži vrčí jako smečka psů a supí námahou ve snaze zasáhnout ji tak silně, jak jen mohou. Naplno ji ovládla hrůza z toho, že je zcela bezmocná.

Rány na ni jen pršely. Teď už nebojovala, jen bezmocně visela v jejich sevření. Bolest ji úplně zaplavila. Muži s ní mrštili o zem.

Spolkla ji čerň, podobná samotné smrti.

A pak se bolest rozplynula a Kahlan obklopil milosrdný mír Světla.

*****

Richard omámeně kráčel pšeničným polem. Všechno se tak pokazilo. Cítil, že břemeno, které na sebe vzal, ho neúnosně tíží a zabraňuje mu dýchat. Nevěděl, co bude dělat. Chiméry, Císařský Řád, všechno šlo špatně.

Všichni na něm záviseli a mnozí to ani nevěděli. Obyvatelé Středozemí na něj spoléhali, že odrazí Císařský Řád. D'Hařané očekávali jeho vedení. Všichni byli v nebezpečí kvůli chimérám, které den ode dne sílily.

A jako vrchol všeho byl zdrcující pocit, že toho tolik obětoval pro obyvatele Anderitu jen proto, aby ho odvrhli.

Nejhorší ze všeho však bylo, že on a Kahlan museli vyřešit všechno dřív, než si budou moci dovolit mít dítě. Richard by klidně riskoval střet se Shotou, pokud by k tomu byla ochotná i Kahlan. Znal nebezpečí, které by dítě mohlo představovat, ale byl připraven bojovat za své a Kahlanino právo na budoucnost. Jak by se však teď mohli starat o dítě, když svět sužovaly chiméry a Císařský Řád? Kdyby se do toho všeho ještě zamíchala Shota, bylo by to neúnosné. I Kahlan to věděla, ale Richardovi bylo jasné, že pro ni musí být těžké stavět povinnost nad osobní život.

Pokud však nesehrají svou úlohu, padne svět do spárů Jagangovy tyranie. Pokud jej ovšem dřív nezničí chiméry. Jako první je nutné zastavit právě je. Vždyť on sám je zodpovědný za to, že tu jsou. A proto je zodpovědný i za jejich vyhnání.

I kdyby dokázal zjistit, co s chimérami udělal Josef Ander, a podle jeho vzoru je porazil, než začnou přemýšlet o dítěti, musí se vypořádat ještě s Jagangem. Kahlan tomu rozuměla. Děkoval dobrým duchům za to, že do jeho života vnesli tak jasný bod: Kahlan.

Uvědomil si, že musí být docela blízko Fairfieldu. Měl by se vrátit. Kahlan se o něj bude bát. Je pryč už dlouho. Nechtěl, aby se o něj začala strachovat. Má přece na starosti tolik jiných věcí. Doufal, že nebude příliš rozčarovaná, že si zrovna teď nemohou dovolit mít dítě.

Když se otočil, zdálo se mu. že něco zaslechl. Zastavil se a zaposlouchal do ticha noci. Nevěděl, jak dlouho už ten zvuk trvá, protože nevěnoval pozornost ničemu jinému než svým myšlenkám, ve kterých

se snažil vymyslet řešení všech problémů, které ho tížily. Teď naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. Znělo to jako tlumené rány.

Aniž by se nad tím jakkoliv rozmýšlel, vyrazil Richard směrem ke zdroji zvuku. Když se přiblížil, uvědomil si, že slyší supět námahou a navzájem se povzbuzovat nějaké muže.

Byla to celá skupina mužů, kteří tloukli někoho na zemi. Richard vpadl mezi ně. Popadl jednoho z nich za vlasy a strhl ho zpátky. V jejich středu uviděl na zemi zkrvavené tělo.

Ubíjeli tu nějakého chudáka k smrti.

Richard poznal toho, kterého držel za vlasy. Byl to jeden z poslů. Vzpomněl si, že se jmenuje Rowley. V očích měl divoký, krutý pohled.

Rowley, který také Richarda poznal, okamžitě vykřikl. „Chyťte ho!"

Richard ovinul druhou paži kolem Rowleyho krku, rukou, kterou ho držel za vlasy, ho uchopil za bradu, vší silou trhl a zlomil mu vaz. Rowley se bezvládně sesunul na zem.

Vrhl se na něj další muž. Jeho spěch ho odsoudil k smrti. Richard ustoupil a vší silou ho uhodil do ohryzku.

Jeho tělo ještě ani nedopadlo na zem a Richard uchopil za rusé vlasy dalšího, strhl ho k sobě a kolenem ho udeřil do brady. Muž se s roztříštěnou čelistí odpotácel dozadu.

Teď už mu věnovali pozornost všichni a Richard si uvědomil, že se možná brzy připojí k tělu na zemi. Jeho výhoda spočívala v tom, že oni už byli unaveni z toho, jak tloukli toho nebožáka. Bylo jich však příliš mnoho a v očích se jim odráželo šílenství a touha po krvi.

Když už to vypadalo, že se na něj vrhnou, zdálo se, že si něčeho všimli a zaváhali. Richard se ohlédl a spatřil mistry meče Baka Tau Mana, kteří se tiše vynořovali z noční tmy a jejichž meče syčivě protínaly vzduch.

Richard si uvědomil, že ho museli diskrétně hlídat, navzdory tomu, že si přál být sám. Neměl ani potuchy. že jdou za ním. Když se vrhli na násilníky, Richard poklekl vedle těla ležícího ve zválené pšenici.

Ať už to byl kdokoli, byl mrtvý.

Richard se se smutným povzdechem postavil. Díval se na rozbité tělo, které bylo kdysi člověkem, možná ještě před krátkou chvílí. Tohle byl hrozný konec, který by přál jen málokomu.

Kdyby sem jen přišel dřív, byl by schopen to zastavit. Najednou zjistil, že nemá žaludek dívat se na zkrvavené tělo ani na konec násilníků, a proto se otočil a odcházel.

Ušel však jen několik kroků, když jej náhlá myšlenka přiměla zastavit. Obrátil se a pohlédl zpět. Při tom pohledu se mu udělalo zle, ale pak si pomyslel: co kdyby tento osud potkal někoho, na kom mi záleží? Neudělal bych snad všechno pro to, abych ho zachránil? Nikdo jiný tu přece není. Richardovi bylo jasné, že to stojí za pokus - ten člověk už byl mrtev, takže neměl co ztratit.

Rozběhl se zpátky a poklekl vedle těla. Nedokázal rozpoznat, jestli je to muž či žena, ale měl na sobě kalhoty, takže to byl zřejmě muž. Jednou rukou mu podložil krk a krátce se zahleděl na zkrvavenou masku, která jen vzdáleně připomínala obličej. Otřel krev z rozbitých rtu a přitiskl na ně své.

Vzpomněl si, co s ním dělala Denna, když se potácel na prahu smrti. Pamatoval si, co udělala Cara s Du Chaillu.

Vdechl dech života do neživého těla. Oddálil svá ústa a poslouchal, jak z těla vychází vzduch, který do něj vdechl. Znovu a znovu mu dýchal do úst.

Zdálo se mu, že tu klečí celé věky, přestože věděl, že jde o pouhé minuty. Vdechoval do těla dech života a proti všemu rozumu doufal, že se duše toho nebožáka vrátí zpět. Modlil se k dobrým duchům o pomoc.

Tolik si přál, aby z jeho zkušenosti s Dennou, Mord-Sithou, vzešlo něco dobrého. Věděl, že Denna by si přála, aby byl jejím odkazem život. Cara přece dokázala přivést Du Chaillu zpět a potvrdila, že Mord-Sithy dokáží víc než jen zabíjet.

Znovu se snažně modlil k dobrým duchům, aby mu pomohli, aby se duše vrátila zpět do těla a aby ji ještě neodváděli do světa mrtvých.

Pak se tělo křečovitě nadechlo a nebožák začal dýchat sám.

Někdo se blížil. Richard vzhlédl a spatřil dva mistry meče, kteří k němu spěchali. Richard se nemusel ptát, jestli byli úspěšní. Ti mladíci už nikoho dalšího nezavraždí.

Přicházel i někdo další. Byl to starší muž v tmavých šatech. Spěchal sem s vyděšenou naléhavostí.

Pohled na tělo jej vyděsil ještě víc. ,,Ach, drahý Stvořiteli, snad ne další."

„Další?" zeptal se Richard.

Muž padl na kolena a zdálo se, že Richarda neslyšel. Vzal zkrvavenou ruku za zápěstí a snažil se nahmatat tep.

,,Díky Stvořiteli," zašeptal. Pohlédl na Richarda „Mám tu kočár." Ukázal. „Tamhle na cestě. Pomozte mi toho chudáka naložit a já ho odvezu ke mně domů."

„Kam?" otázal se Richard.

„Do Fairfieldu," odvětil muž, který poočku sledoval mistry meče a přitom zvedal bezvědomé, ale dýchající tělo.

,,Aha," řekl Richard a otřel si krev z úst. „V tom případě myslím, že to bude do tábora, kde jsou mí vojáci, mnohem blíž."

Richard chtěl muži s tělem pomoci, ale ten to odmítl.

„Takže vy jste lord Rahl?"

Richard přikývl. Muž se zastavil, popadl Richarda za ruku a potřásl mu s ní.

„Lorde Rahle, jsem poctěn, že se s vámi setkávám, i když bych byl raději, kdyby to bylo za jiných okolností. Jmenuji se Edwin Winthrop."

Richard muži potřásl rukou. „Těší mě, pane Winthrope."

„Prosím, říkejte mi Edwin." Edwin uchopil Richarda za rameno. „Lorde Rahle, tohle je hrozné. Má milovaná žena Claudine..."

Edwin se rozplakal. Richard tam soucitně stál a byl připraven, kdyby se ten muž náhle zhroutil.

„Má milovaná žena Claudine byla zavražděna právě takto. Na téhle cestě ji utloukli k smrti."

„To je mi líto," pravil Richard, který nyní chápal Edwinovu reakci.

,,Dovolte mi pomoci tomu ubožákovi. Nikdo tu nebyl, aby pomohl mé Claudine tak, jako jste vy pomohl tomuto člověku. Prosím, lorde Rahle, dovolte, abych mu pomohl."

,,Říkejte mi Richarde. Neumím si představit nikoho vhodnějšího než jste vy."

Richard sledoval Jiaana a jeho mistry meče, jak zraněného pomáhají opatrně nakládat do kočáru.

„Chci, aby tři z vás doprovázeli Edwina. Není jisté, jestli se ten, kdo je za to zodpovědný, nepokusí dokončit svou práci."

„Nezbyl nikdo, kdo by mohl ohlásit, že pokus o vraždu nevyšel," pravil Jiaan.

„Dříve nebo později si to uvědomí." Richard se obrátil k Edwinovi. „Nesmíte o tom nikomu nic říct, nebo se octnete v nebezpečí. Někdo se může pokusit dokončit to, co začal."

Edwin přikývl a chystal se nastoupit do kočáru. ,,Znám léčitele, který je mým dlouholetým přítelem a myslím, že mu mohu věřit."

Richard a dva mistři meče se tiše vraceli k táboru. Před chvílí oba vyjádřili svou nezlomnou víru v to, že Richard zažene chiméry, které se pokusily zabít jejich šamanku. Richard neměl to srdce jim říct, že zatím vůbec neví jak na to, a tak mlčel.

Když se vrátili, většina tábora spala. Richard teď nebyl v náladě na rozhovory s důstojníky či posly. Přemýšlel o Josefu Anderovi a chimérách.

Kahlan ve stanu nebyla. Možná se starala o Du Chaillu. Šamanka si začala cenit Kahlaniny přítomností - přítomnost další ženy na ni měla blahodárný vliv. Čas narození jejího dítěte se blížil.

Richard vzal Cestovní knihu Josefa Andera a odešel do stanu, který využívali důstojníci k plánování. Chtěl pracovat na překladu, ale nechtěl rušit Kahlan ve spánku až se vrátí. Richard věděl, že kdyby pracoval v jejich stanu, ona by tam chtěla sedět s ním. To bylo úplně zbytečné.

Kapitola
třicátá třetí

Richard byl plně zabrán do práce, pohyboval se v bludišti mnoha možných významů jednotlivých vět vznešené D'Harštiny, když tu do stanu vklouzl Jiaan. Ostatní vojáci vždycky žádali o povolení vstoupit; mistři meče však zastávali názor, že mají automaticky povolení vstoupit kamkoliv chtějí. Richardovi, unavenému formálním chováním vojáku, to připadalo osvěžující.

„*Caharine*, musíš jít se mnou. Poslala mne Du Chaillu."

Richard vyskočil na nohy. „Dítě? Už jí začaly porodní bolesti? Seženu Kahlan. Pojďme."

„Ne." Jiaan položil ruku Richardovi na rameno a zabránil mu, aby vyběhl ze stanu. „Nejde o dítě. Vyslala mě, abych tě sehnal a chtěla, abys přišel sám."

„Copak ona nechce, abych přivedl i Kahlan?"

„Ne, *Caharine*. Prosím, musíš udělat, oč tě naše šamanka, tvá žena, žádá."

Richard dosud v Jiaanových tmavých očích nikdy nespatřil takové obavy. Ten muž byl vždycky jako kámen. Richard mu pokynul rukou a naznačil mu, aby ho vedl.

K jeho překvapení se už téměř rozednívalo. Richard pracoval celou noc. Doufal, že Kahlan spí; jestli ne, mohla by ho pokárat za to, že si vůbec neodpočinul.

Jiaan Richarda dovedl ke dvěma osedlaným koním. Richarda to znepokojilo. Věděl, že Baka Tau Mana dávali přednost chůzi pěšky. Jiaan by jel na koni jen pokud by mu to Du Chaillu přikázala, a to až dosud nikdy neučinila.

„Co se děje?" Richard ukázal směrem ke stanu Du Chaillu. „Myslel jsem, že za ní mám zajít."

Jiaan se vyšvihl do sedla. „To ano, ale ona je ve městě."

„Co dělá ve Fairfieldu? Nejsem si jist, zda je to tam pro ni bezpečné, ne po tom, co se všichni obrátili proti nám."

„Prosím, *Caharine*. Snažně tě žádám, pojď se mnou a pospěš si."

Richard vyskočil na koně. „Samozřejmě. Omlouvám se, Jiaane. Pojeďme."

Richard se začal strachovat, že se Du Chaillu dostala do potíží s obyvateli Fairfieldu. Oni věděli, že Du Chaillu patří k Richardovi a Kahlan. Věděli také, že je Richardovou ženou.

Popohnal koně do cvalu. Vnitřnosti mu svírala úzkost.

*****

Dveře domu, stojícího mezi stromy, se otevřely. Vyhlédl Edwin. Richard, který až dosud tonul v hlubokých obavách, se trošku uvolnil. Ten člověk, kterého zachránili, možná umírá a Du Chaillu si přeje, aby ho před smrtí ještě viděl, neboť mu vrátil dech života.

Richard si nebyl jistý, jak se sem Du Chaillu dostala, ale domyslel si, že cítí určitý svazek s člověkem, který se vrátil k životu stejným způsobem jako ona sama.

Edwin vypadal vyděšeně. Vedl ho chodbami a dobře udržovanými místnostmi rozlehlého domu. Všude byl cítit smutek a melancholie. Richard, který věděl, že Edwinova žena byla zavražděna, ani nic jiného nečekal.

Došli k místnosti na konci krátké, matně osvětlené chodby. Dveře byly zavřené. Jiaan tiše zaklepal a pak pokynul Edwinovi, aby s ním odešel.

Edwin uchopil Richarda za rukáv. „Kdybyste cokoli potřeboval, Richarde, jsem tady."

Richard přikývl a Edwin se nechal Jiaanem odvést pryč. Dveře se tiše otevřely a z nich vyhlédla Du Chaillu. Když spatřila Richarda, vyšla ven, položila mu ruku na hruď a přinutila ho o kousek ustoupit. Zavřela za sebou dveře.

Její ruka stále spočívala na jeho hrudi. „Richarde, teď mě musíš poslouchat. Musíš mě poslouchat velice pozorně a nesmíš začít dělat hlouposti."

„Hlouposti? Kvůli čemu?"

„Richarde, prosím, je to důležité. Musíš mě vyslechnout a udělat, co ti říkám. Slib mi to."

Richard cítil, jak bledne. Přikývl. „Slibuji, Du Chaillu. O co jde?"

Přistoupila k němu blíž jednou rukou mu stále spočívala na hrudi a druhou ho uchopila za paži.

,,Richarde, ten člověk, kterého jsi našel... je Kahlan."

,,To není možné. Kahlan bych poznal."

Oči Du Chaillu se zaleskly slzami. ,,Richarde, prosím, nejsem si jistá, jestli, to přežije. Přivedl jsi ji zpátky, ale já nevím, jestli... chtěla jsem, abys přišel."

Cítil, jak mu hruď svírají železné obruče, které mu brání se nadechnout. „Ale..." Nedokázal jasně myslet. „Ale vždyť bych ji musel poznat. Du Chaillu, určitě se mýlíš. Poznal bych, kdyby to byla Kahlan."

Du Chaillu ho pohladila po paži. „Já sama jsem ji nepoznala, dokud jsme jí z tváře neumyli..."

Richard vyrazil ke dveřím. Du Chaillu ho odstrčila zpátky. „Dal jsi mi slib. Slíbil jsi, že mě budeš poslouchat."

Richard ji jen stěží slyšel. Nedokázal myslet. V duchu viděl obraz zkrvaveného těla ležícího na poli uprostřed pšenice. Nedokázal se přimět, aby uvěřil, že to byla Kahlan.

Prsty si prohrábl vlasy. Bojoval o to, aby našel hlas. „Du Chaillu, prosím, tohle mi nedělej. Prosím, tohle mi nedělej."

Zatřásla s ním. ,,Musíš být silný, jinak nebude mít žádnou šanci. Hlavně nevyveď žádnou hloupost."

„Co budeš potřebovat? Jmenuj. Vyjmenuj všechno, co budeš chtít, Du Chaillu." Po tvářích mu stékaly slzy. „Prosím, řekni mi, co potřebuješ."

„Potřebuji, abys mě poslouchal. Posloucháš?"

Richard přikývl. Nebyl si jistý, co po něm žádá, ale přikývl a jeho mysl uháněla jako o závod vpřed. Dokáže ji vyléčit. Má dar magie.

Léčit se dalo jen pomocí přijímací magie.

Chiméry přijímací mágu vysály.

Znovu s ním zatřásla. ,,Richarde."

,,Co? Promiň. Poslouchám."

Du Chaillu nakonec nedokázala vydržet jeho upřený pohled. Potratila dítě."

Richard zamrkal. ,,Pak se určitě mýlíš. To nemůže být Kahlan."

Du Chaillu sklopila oči k zemi a zhluboka se nadechla.

,,Kahlan byla těhotná. Řekla mi to, když jsme byli na místě, kde sis prohlížel pozůstatky po tom člověku Anderovi."

„Westbrook?"

Du Chaillu přikývla. „Tam, těsně před tím, než jste si spolu vyjeli k tomu horskému jezeru, mi to řekla. Donutila mě slíbit, že ti to nepovím. Řekla jen, že k tomu má dobrý důvod. Teď si myslím, že jsem měla svůj slib porušit."

„Ona potratila dítě."

Richard se zhroutil na podlahu. Nekontrolovatelně se rozvzlykal a Du Chaillu ho objala.

„Richarde, chápu tvou bolest, ale to jí nepomůže."

Richard se přinutil přestat. Opřel se o zeď, celý rozechvělý a čekal, až mu Du Chaillu řekne, co má dělat.

„Musíš zastavit chiméry."

Namáhavě se postavil. „Cože?"

„Kdybys měl svou magii, dokázal bys ji vyléčit."

Všechny kousky skládačky zapadly na své místo. Musí zastavit chiméry. To je všechno. Stačí zastavit chiméry, a pak vyléčí Kahlan.

„Richarde, když jsme byli na tom místě, kde se mi Kahlan svěřila, že nosí dítě..." Slova „nosí dítě" jím projela jako rozpálený nůž. Richard si uvědomil, že Kahlan měla mít dítě a on to nevěděl, a že to dítě teď zemřelo.....Ve Westbrooku... Richarde, poslouchej mě. Když jsme tam byli, lidé říkali, že se zvedl hrozný vítr a déšť, a že oheň zničil téměř všechno, co kdysi patřilo tomu Anderovi."

„Ano, jsem přesvědčen, že to udělaly chiméry."

„Ony ho nenávidí. Stejnou nenávist musíš ty chovat v srdci vůči chimérám, protože jen tak je dokážeš porazit. Pak získáš zpátky svou magii a uzdravíš Kahlan."

Richardovi v hlavě pádily myšlenky jako splašené. Chiméry nenávidí Josefa Andera. Proč? Ne proto, že je ten muž poslal zpátky do podsvětí - to on neudělal. On namísto toho chiméry zotročil, aby mu sloužily. Dominie Dirtch byla nějak spojena s tím, co udělal.

Když Richard a Kahlan chiméry osvobodili, vykonaly smrtící přízraky svou pomstu na Anderových pozůstatcích. Ale proč si vybraly jen věci ve Westbrooku, a ne ty, které jsou v knihovně na ministrově statku?

V hlavě mu zazněla slova Josefa Andera.

Nakonec jsem dospěl k závěru, že musím odmítnout Stvořitele i Strážce. Stanu se svobodnou bytostí, stvořím své vlastní znovuzrození a smrt a navždy budu chránit svůj lid. Tak tomu bude navždy, neboť uložím svou duši do neklidných vod a až navěky budu dohlížet na to, co jsem s takovou péčí vypěstoval a co je nyní bezpečné a neporušitelné.

Neklidné vody.

Richard konečně pochopil, co Josef Ander učinil.

,,Musím jít. Du Chaillu, musím jít." Richard ji popadl za ramena. „Prosím, udrž ji naživu, dokud se nevrátím. Musíš to dokázat!"

,,Richarde, udělám co bude v mých silách. Máš mé slovo."

,,Edwine!"

Starší muž okamžitě přispěchal. ,,Ano, Richarde? Co pro vás mohu udělat? Jmenujte cokoliv."

,,Můžete tu schovat mé lidi? Mou ženu -" Richard musel polknout, aby znovu získal sebekontrolu. „Může tu Kahlan zůstat? A Du Chaillu s pěti muži?"

Edwm rozhodil paže v gestu, které zahrnovalo jeho domov. ,,Tohle je velký dům. Je tu spousta pokojů. Nikdo nebude vědět, že tu jsou. Pár přátel se tu může skrýt a já vám s radostí poskytnu útočiště."

Richard mu potřásl rukou. „Děkuji vám, Edwine. Na oplátku vás, až se vrátím, požádám, abyste svůj domov opustil."

,,Cože? Proč?"

„Přichází Císařský Řád."

„Ale copak vy jej nezastavíte?"

Richard rozhodil paže. „Jak? A co je ještě důležitější, proč? Zdejší obyvatelé odmítli šanci, kterou jsem jim dal. Edwine, zavraždili vaši ženu stejně, jako se pokusili zavraždit mou. A vy mne žádáte, abych riskoval životy svých vojáků jen proto, abych ochránil ty, kteří jsou teď u moci?"

Edwin ucouvnul. „Ne, samozřejmě že ne. Ale někteří z nás jsou na vaší straně, Richarde. Někteří z nás se snažili jednat ve váš prospěch."

„Já vím. Proto vás také varuji. Řekněte svým přátelům, aby utekli, dokud mohou. Ještě dnes pošlu své muže pryč. Císařský Řád tu bude během dvou týdnů."

„Jak dlouho budete pryč?"

„Možná osm dní - přinejhorším. Musím se dostat do pustiny nad údolím Nareef."

,,Hrozné místo."

Richard přikývl. „Váš popis je dokonale výstižný."

,,Udělám pro Matku Vyznavačku vše, co bude v mých silách."

,,Máte sudy, Edwine?"

Muž se zamračil. „Ano, dole ve sklepě."

,,Naplňte je vodou. Udělejte si zásoby jídla. Za pár dní může být voda a vše, co zde roste, smrtelně jedovaté."

,,Jak je to možné?"

Richard zaskřípěl zuby. ,,Jagang si sem jde pro potraviny. Já zařídím, aby ho z nich pěkně rozbolelo břicho."

„Richarde," řekla Du Chaillu měkkým hlasem a pohlédla mu do očí. ,,Nejsem si jistá... nechtěl bys ji před tím, než odejdeš, ještě vidět?"

Richard napjal svaly. ,,Ano, prosím."

*****

Richard hnal koně celý den zpátky k táboru. Věděl, že si ho tam může vyměnit, a tak ubohé zvíře nijak nešetřil. Když dorazil, poznal, že kapitán Meiffert uvedl vojáky do stavu plné pohotovosti. Stráže byly zdvojené a hlídaly dál od tábora, než bylo obvyklé. Bezpochyby od Baka Tau Mana zaslechli, že mají potíže.

Richard doufal, že se jej kapitán nebude ptát na Kahlan. Měl pocit, že kdyby mu o ní měl vyprávět, kdyby mu měl popsat pohled, který se mu naskytl, když ji spatřil, jak leží na posteli, určitě by se rozsypal.

Přestože věděl, že je to ona, Richard ji jen stěží poznával.

Byl to pohled, který překračoval všechny hranice hrůzy. Zlomilo mu to srdce. Nikdy se na světě necítil tak sám. Nikdy nepoznal takovou bolest.

Místo aby se utápěl v obavách a strachu, upřel Richard svou mysl k úkolu, který ležel před ním. Pokud má Kahlan pomoci, musí ji pro-

zatím vystrnadit ze své mysli. Bylo to téměř nemožné, ale snažil se myslet jen na Josefa Andera a na to, co musí udělat.

Musí získat zpátky schopnost ji vyléčit. Udělá cokoli, jen aby ukončil její utrpení. Díky bohu nebyla při vědomí.

Richard si byl jistý tím, že ví, co Josef Ander udělal, ale nevěděl úplně přesně, jak jeho skutek zvrátit. Naštěstí však má několik dní, aby to všechno promyslel.

Richard měl stále ještě odnímací stranu své moci. Již dříve ji použil a trochu o ní věděl. Nathan, prorok a Richardův předek, mu kdysi řekl, že jeho dar se liší od moci ostatních čarodějů, protože Richard je válečný čaroděj. Richardova moc fungovala, když byl v nouzi a když ji potřeboval. A byla vyvolávána hněvem.

Richard byl nyní ve velké nouzi.

A jeho hněv byl tak veliký, že by to stačilo deseti čarodějům.

Pak ho udeřila nová myšlenka - toto byl částečně způsob popisu Josefa Andera o tom, co udělal. Stvořil, co potřeboval. Richarda napadlo, zda mu tento vhled nějak pomůže.

Kapitán Meiffert si položil ruku na hruď a sledoval Richarda, který seskakoval z koně.

,,Kapitáne, potřebuji čerstvého koně. Vlastně bude nejlepší, když mi dáte rovnou koně tři. Musím okamžitě vyrazit." Richard si přitiskl prsty na čelo a pokoušel se přemýšlet. ,,Chci, abyste svým mužům vydal rozkaz, aby se sbalili, a hned, jakmile dorazí všichni ti, kteří dohlíželi na hlasování, musíte odsud odejít."

,,Kam půjdeme, lorde Rahle, mohu-li se zeptat."

,,Vy a vaši muži se vrátíte ke generálu Reibischovi. Já s vámi nepůjdu."

Kapitán následoval Richarda, který šel sbalit své a Kahlaniny věci. Kapitán Meiffert během chůze vydal rozkazy několika mužům a přikázal, aby lordu Raplovi přivedli čerstvé koně se zásobami. Richard jednomu z vojáku řekl, že chce ta nejlepší zvířata, která vydrží dlouhou jízdu. Muž odběhl splnit úkol.

Richard pak vešel do stanu a začal balit, zatímco kapitán na něj čekal venku. Začal sbírat všechny věci. Když vzal do ruky Kahlanin bílý šat Matky Vyznavačky, ruce se mu začaly třást a on padl na kolena, přemožen žalem.

Modlil se, osamocený ve stanu, snažně prosil dobré duchy, aby mu pomohli. Na oplátku jim slíbil vše, co si jen budou přát. Pak si připomněl, že jediné, co musí udělat, aby dokázal Kahlan vyléčit, je vyhnat chiméry. Dokončil balení tak rychle, jak jen dokázal.

Venku už měl připravené koně. Právě se rozednívalo.

„Kapitáne, chci, abyste se se svými muži připojil ke generálu Reibischovi hned, jak jen to bude možné."

„A Dominie Dirtch? Podle zpráv o anderských Zvláštních jednotkách se domýšlím, že kolem ní možná neprojdeme jen tak. Budeme v bezpečí, až budeme kolem Dominie Dirtch procházet?"

„Ne. Podle zpráv předpokládám, že Zvláštní jednotky jsou ve skutečnosti složené z mužů Císařského Řádu. Jejich úkolem je zřejmě obsadit Dominii Dirtch a zabránit Reibischovi v postupu.

Od této chvíle se musíte chovat tak, jako byste se nacházel na nepřátelském území. Máte rozkaz odsud uniknout. Pokud se vás kdokoliv pokusí zastavit, zabijte ho.

Pokud Císařský Řád podle mých předpokladu obsadí Dominii Dirtch, můžeme využít slabinu, která se díky tomu vytvoří - nepřátelští vojáci budou příliš roztažení, takže rozhodný útok dokáže prorazit jejich linii.

Předpokládejme, že vojáci Císařského Řádu již Dominii Dirtch obsadili. Soustřeďte své síly a proveďte jízdní útok, kterým prorazíme jejich obranu. Protože ovládají Dominii Dirtch, nebudou nejspíš klást velký odpor, neboť budou přesvědčeni, že vás dokáží pobít až pojedete kolem."

Kapitán vypadal značně znepokojeně. „Pak... jste tedy zřejmě přesvědčen, že dokážete ty kamenné zbraně do té doby zničit, lorde Rahle. Postavíte se proti jejich magii?"

„Ano. Ale nemusí se mi to podařit. Pro všechny případy chci, abyste si vy a vaši muži zacpali uši voskem nebo bavlnou. To samé udělejte s koňmi. Zacpěte si uši, abyste neslyšeli zvonění Dominie Dirtch."

„Myslíte, že nás to ochrání?"

„Ano."

Richard byl přesvědčen, že zná způsob, jakým Dominie Dirtch funguje. Du Chaillu mu říkala, že když se topila, slyšela zvonky smrti.

Josef Ander hledal způsob jak ovládnout a soustředit vražednou moc chimér. Tím, co vytvořil, jim dal odpověď.

„Dominii Dirtch tvoří zvony. Smysl zvonů je jasný: aby je bylo slyšet. Pokud je neslyšíte, nemohou vám ublížit."

Kapitán si odkašlal. ,,Lorde Rahle, nechápejte mě špatně, nechci zpochybňovat vaše znalosti magických záležitostí, ale copak je možné, aby šlo zbraň s tak mocnou ničivou silou porazit tak jednoduchým způsobem?"

„Věřím, že už se to stalo dříve. Myslím, že Hakeni, kteří sem kdysi vpadli, museli dospět ke stejnému závěru jako já, a proto dokázali projet skrz."

„Ale lorde Rahle -"

„Kapitáne, já jsem magie proti magii. Věřte mi.

Bude to fungovat. Já věřím ve vaši ocel a vy věřte v mou magii."

,,Ano, lorde Rahle."

,,Jakmile se dostanete do bezpečí, zamíříte ke generálu Reibischovi. Je to důležité. Řeknete mu, že chci, aby se stáhnul."

,,Cože? Teď, když znáte způsob, jak projet přes Dominii Dirtch, jej nechcete využít?"

,,Dominie Dirtch bude zničena. Nenechám ji tu, aby se za ni Jagang mohl skrýt a nechci ani, aby se sem naše síly přiblížily. Jagang sem přichází také kvůli jídlu pro svou armádu. Postarám se o to, aby tu pro něj nezůstalo nic požívatelného.

Sdělte generálovi mé rozkazy, že má chránit přístupové cesty do Středozemí. Kdyby se tady venku na pláních postavil proti armádě Řádu, stál by proti obrovské přesile. Bude mít daleko větší šanci zabránit Jagangovi v postupu do Středozemí, pokud naše síly budou moci bojovat naším způsobem. Vždy je nutné přimět nepřítele, aby přijal podmínky boje, na který není zvyklý."

„Ano, pane. Moudrá rada."

„To bych řekl, vždyť pochází od generála Reibische. Doufám také, že se nám podaří snížit počty nepřátelských vojáků. Řekněte generálovi, aby využil svou prozíravost."

„A co vy, lorde Rahle? Kde vás generál najde?"

„Vyřiďte mu, aby se staral o své vojáky, ne o mně. Já... si nejsem jistý, kde budu. Reibisch ví, co má dělat. Proto z něj také udělali generála. On ví lépe než já. jak se vede válka."

„Ano, pane. Generál je skvělý voják."

Richard výstražně zvedl prst. ,,A teď to nejdůležitější. Chci, abyste tento rozkaz do písmene dodržel až budete projíždět Anderitem a chci, aby se podle něj řídil i generál Reibisch.

Obyvatelé Anderitu provedli svou volbu. Nepřeji si, aby jim jediný náš voják pozvedl na pomoc svou zbraň. Nechci, aby pro ně naši muži prolévali krev. Rozumíte? Nikdo pro ně neprolije ani kapku krve!"

Z kapitánovy tváře se vytratila barva. Ustoupil o půl kroku zpět.

„ANI. KAPKU. NAŠÍ. KRVE." Řekl Richard.

„Ano, pane. Vyřídím to generálovi slovo od slova."

,,Je to rozkaz." Richard se vyšvihl do sedla. ,,A myslím to vážně. Naši vojáci jsou skvělí muži, kapitáne Meifferte. Chci, aby se jednoho dne vrátili ke svým rodinám - ne aby zemřeli pro nic za nic."

Kapitán ho pozdravil s pěstí přitisknutou k hrudi. „V to upřímně doufá i většina z nás, lorde Rahle."

Richard mu oplatil pozdrav a pak naposledy popohnal koně pryč z tábora na cestu za splněním posledního úkolu.

Kapitola
třicátá čtvrtá

„Drahoušku, jsem doma," zavolal Dalton do ložnice.

Postavil na stůl láhev vína spolu s tácem, na kterém bylo Terezino oblíbené jídlo, králičí mláďata s omáčkou, pečená na červeném víně. Pan Drummond byl velice potěšen tím, že může vyhovět ministrovi s plněním tak neobvyklého požadavku.

Pokoje byly osvětleny voňavými svíčkami, závěsy na oknech byly zatažené a služebnictvo bylo posláno pryč.

Pán a paní chtěli být sami.

Tereza se s ním setkala ve dveřích ložnice, v ruce měla sklenici vína a na tváři úsměv. ,,Ach, miláčku, jsem tak ráda, že jsi to dnes stihl tak brzy. Těšila jsem se na to celý den."

,,Já také," řekl a vyčaroval na tváři svůj nejhezčí úsměv.

Vrhla na něj rošťácký pohled. ,,Tolik jsem se těšila, až ti budu moci dokázat, jak moc tě miluji a poděkovat ti, že chápeš mou povinnost vůči Suverénovi."

Dalton jí z ramen stáhl sametovou róbu a políbil ji na kůži. Začal ji líbat na krku a ona se zahihňala. Učinila předstíraný pokus zpomalit jeho postup.

Pohlédla mu do tváře. „Daltone, nedáš si trochu vína?"

„Chci tě," odpověděl s vášnivým pohledem. „Nebyli jsme spolu už tak dlouho."

„Ach, Daltone, já vím. Tolik mne to trápilo."

„Tak to dokaž," řekl mazlivě.

Znovu ji začal líbat a ona se zasmála.

„Co to do tebe najednou vjelo, Daltone? Ale ať už je to cokoliv, moc se mi to líbí."

„Tess, celý den jsem počítal hodiny, které ještě zbývají do večera. Chci tě milovat celou noc a zítra celý den."

Odpovídala na jeho doteky a vedla ho k veliké posteli s těžkýma železnýma nohama, které připomínaly sloupy před Úřadem státní

správy. Tato postel spolu s veškerým ostatním okázalým vybavením patřila ministru kultury.

Ještě nedávno mu všechna tato nádhera přinášela velké potěšení. Potěšení z toho, co všechno se mu podařilo a jak vysoko se dokázal vyšvihnout.

„Daltone, doufám, že nebudeš zklamaný, ale Bertrand mne očekává zítra odpoledne."

Dalton pokrčil rameny a něžně ji položil na postel. ,,No, tak máme pro sebe celou noc a zítřejší ráno. Ano?"

Rozzářila se. ,,Ano, drahoušku. Dnes v noci a zítra ráno. Ach, Daltone, já jsem tak šťastná, že chápeš, že mne Suverén potřebuje."

,,Samozřejmě, drahá. Možná ti to bude připadat zvláštní, ale svým způsobem to shledávám... vzrušujícím."

,,Vážně?" Vesele se usmála. ,,To se mi moc líbí. Myslím to, že jsi vzrušený."

Dívala se na něj, jak jí rozevírá šaty a líbá na ňadra. Zhluboka nabral dech.

„Vědomí, že sám Suverén si vybral mou manželku, mou překrásnou Tess, a to na přímý pokyn od Stvořitele, je největší poklona, jaké se loajálnímu anderskému muži může dostat."

„Daltone," řekla překvapena jeho polibky a doteky. „Takhle jsem tě dosud neviděla." Přitáhla ho k sobě. „Líbí se mi to. Moc se mi to líbí. Pojď ke mně a dovol ať ti ukážu jak moc."

Než začala, zarazila se.

„Daltone, i Bertrand byl potěšen. Říkal, že je potěšen tvým souhlasem. Řekl, že i jemu to připadá vzrušující."

„Všichni potřebujeme Suveréna, aby nás vedl do budoucnosti a přinášel nám Stvořitelova slova. Jsem moc rád, že mu pomáháš ulehčit od jeho břemene."

Vypadala rozechvěle. „Ano, Daltone, já se snažím. Opravdu. Je to tak... já nevím, je báječné mít tak vznešené poslání."

„Víš co, drahoušku, vyprávěj mi o tom zatímco se budeme milovat. Chtěl bych slyšet úplně všechno."

„Ach, Daltone, to je skvělé."

*****

Poté, co byl s Terezou, dopřál si Dalton pár dní na zotavení. Byla to zkušenost, kterou kdysi považoval za středobod svého života. Kdysi to pro něj byl zdroj radosti.

Poté, co se s ní pomiloval, však potřeboval několik dní, aby se dostal do stavu, kdy dokáže vyplnit úkol, který si předsevzal.

Chodba před jejími pokoji a kancelářemi byla prázdná. Bertrand byl v protilehlém křídle s Terezou a uvolňoval se od stresu, který přinášelo jeho vysoké postavení. Dalton se ujistil, že sem jde v době, kdy je Tereza s Bertrandem. Tato myšlenka mu pomáhala soustředit se na to, co chce udělat.

Bertrand se se svou ženou setkával jen zřídkakdy. To, že bydleli každý v jiném křídle, jim pomáhalo se navzájem vyhýbat.

Ona ho však občas navštěvovala. Jejich hlasité hádky se staly mezi služebnictvem legendou. Jednoho dne se dokonce Bertrand objevil s modřinou pod okem. Obvykle byl schopen uhnout předmětům, které po něm vrhala, ale v tomto případě ho zřejmě zastihla při chvilkové nepozornosti.

Částečně díky Hildemařině popularitě, ale hlavně díky jejím nebezpečným konexím se Bertrand neodvažoval vstoupit se svou ženou do přímé konfrontace nebo jí zkřížit plány. Varovala ho, aby doufal, že nezemře náhlou smrtí z přirozených příčin - nebo z jakýchkoli jiných příčin - protože v tom případě se okamžitě začne horšit zdraví i samotného Bertranda.

Bertrand tuto hrozbu nebral na lehkou váhu. Většinu času se jí jednoduše vyhýbal. Čas od času ho však jeho touha po riziku přivedla do situace, kdy ji nějakým způsobem ponížil a ona se ho pak vydávala navštívit. Nezáleželo na tom, kde se v tu chvíli nacházel - jestli byl doma v posteli nebo na jednání s bohatými obchodníky. Bertrand se obvykle snažil, aby s ní neměl problémy a prokazoval jí náležitou pozornost, ale sem tam vzbudil její hněv.

Z jejich zvláštního vztahu, který takto fungoval celé roky, dokonce vzešla dcera. Dalton ji viděl teprve nedávno, kdy ji povolali ze školy, aby stála vedle rodičů, kteří plivali špínu na lorda Rahla a Matku Vyznavačku.

Lidé nakonec lorda Rahla odmítli. Matka Vyznavačka byla... vlastně si nebyl jistý, co se s ní stalo, ale byl téměř přesvědčen, že je mrtvá. Daltona to stálo mnoho dobrých mužů, ve válce se ztrátám nelze vyhnout. Bude-li potřeba, dokáže si sehnat náhradu.

Zemřel i Serin Rajak - na strašlivou infekci, která jeho oslepený obličej změnila v příšernou rozkládající se masku - ale Dalton nemohl říct, že by ho to nějak mrzelo. Jeho plačící následovníci Daltonovi sdělili, že Rajak zemřel dlouhou a bolestivou smrtí. Ne, to Daltona rozhodně nijak nemrzelo.

Dveře otevřela samotná Hildemara. Dobré znamení, pomyslel si. Měla na sobě ještě vyzývavější šaty než obvykle. Další dobré znamení, doufal protože Hildemara věděla, že přijde.

„Daltone, je od vás velmi milé, že jste mne požádal, zda můžete přijít na návštěvu. Měla jsem starost jak se vám vede a jsem ráda, že si s vámi mohu zase promluvit. Tak jak se cítíte, když teď vaše žena slouží potřebám našeho Suveréna?"

Pokrčil rameny. „Mám svůj vlastní způsob, jak se s tím vypořádat."

Hildemara se usmála jako kočka, která vidí myš. „Aha... a co ty překrásné dárky, co jste mi poslal?"

„Abych vám poděkoval. Poděkoval za - mohu jít dál?"

Otevřela dveře tak, aby mohl projít. Vstoupil dovnitř a pohledem přejel přepychové vybavení pokoje. Až dosud soukromé komnaty Suveréna či jeho manželky nenavštívil.

Jeho žena s nimi byla samozřejmě docela dobře obeznámena a popisovala mu je - alespoň ty Bertrandovy - velice podrobně.

„Říkal jste něco o tom, že byste mi chtěl poděkovat?"

Dalton sepjal ruce za zády. „Za to, že jste mi otevřela oči." Ukázal za sebe a usmál se. „A své dveře, mohl bych doplnit."

Příjemně se usmála. „Občas své dveře otevírám příjemným a schopným mužům. Občas je to pro mě... velmi příjemný zážitek."

Přistoupil k ní, políbil jí ruku a přitom se jí díval do očí. Považoval to za patetické gesto, ale ona vypadala, že to považuje za upřímnost, a že je potěšena tím, jak jí prokazuje úctu.

Dalton pozorně studoval její soukromé aktivity. Zjistil jak se chová, kam napíná své úsilí a jaké má názory. Věděl teď, co má a nemá

ráda. Věděl, že nemá ráda agresivní milence. Líbilo se jí, když k ní vzhlíželi a když se k nim mohla chovat mateřsky. Líbilo se jí, když se k ní chovali takřka s nábožnou úctou.

Líbilo se jí, když se k ní lísali.

Přistoupil k této návštěvě jako k pečlivě připravované hostině s přesně určeným pořadím chodů a zlatým hřebem na konci. Zatím se zdálo, že to funguje.

„Má paní, obávám se, že si k ženě vašeho postavení dovoluji příliš mnoho, ale musím být upřímný."

Přešla ke stolu, vykládanému zlatem a stříbrem. Ze stříbrného podnosu vzala zdobenou láhev a nalila si skleničku rumu. Aniž by se ho zeptala, nalila jednu i jemu a s úsměvem mu podala.

„Prosím, Daltone. Známe se přece dlouho. Nic ji ného než upřímnost od vás ani nečekám. Konec konců i já jsem k vám byla ohledně vaší ženy upřímná."

,,Ano," odpověděl, ,,to jste byla."

Napila se, a pak mu položila ruku na rameno.

„Pořád se tím trápíte? Nebo jste se rozhodl čelit životní realitě?"

„Musím připustit, Hildemaro, že když je teď má žena tak často... zaneprázdněna, cítil jsem se... osaměle. Nikdy jsem nečekal, že moje žena bude tak často s někým jiným."

Soucitně se usmála. „Vy chudáčku. Vím přesně, jak se cítíte. I můj manžel je často zaneprázdněný."

Dalton se odvrátil, jakoby v rozpacích. „Protože má žena již nectí pouto našeho závazku, nemá kdo naplnit mou touhu. Stydím se, že to musím přiznat, ale s těmito věcmi nemám zkušenosti. Většina mužů by se s tím, myslím, snadno vyrovnala a rychle by si našla jinou zábavu. Já to nedokážu."

Obešla ho a zezadu mu přitiskla rty k uchu. „Pokračujte, Daltone. Poslouchám. Nestyďte se - jsme staří přátelé."

Otočil se, aby k ní stál tváří a dal jí možnost odhalit svůj výstřih - v němž schovávala to, co považovala za neodolatelné.

„Protože má žena porušila slib a tráví teď čas se Suverénem, ani já už se k ní necítím být vázán. Zvláště, když pociťuji takovou... touhu."

„To je pochopitelné."

„A vy jste mi řekla, že pokud se můj vztah s manželkou změní, mám jako první přijít za vámi. Takže pokud máte stále ještě zájem, věci se změnily."

Místo odpovědi ho políbila. Zjistil, že to není tak hrozné, jak se obával. Když zavřel oči, byl dokonce schopen si to svým způsobem vychutnat.

Přesto ho však překvapilo, když Hildemara vynechala všechny obvyklé milostné předehry a vrhla se rovnou na věc. V konečném důsledku to však nebude činit žádný rozdíl. Pokud nemá ráda okliky, jemu to nebude vadit.

Kapitola

třicátá pátá

Jak Richard slyšel, vysočina nad údolím Nareef byla pochmurným místem: nic než pustina, na které jen vítr zvedal prach.

Mohl očekávat, že si Josef Ander vybere právě takové místo.

I samotné hory, obklopující jezero, jako by byly mrtvé. Vrcholky měly korunované sněhem a jejich hnědé skalnaté srázy byly prosté veškerého života. Tisíce ledových splavů, které spadaly po jejich úbočích, na slunci jiskřily jako tesáky.

Jediné, co pustině vzdorovalo, byla zeleň lamích rostlin, jejichž lány se vlnily na celé náhorní plošině a díky vodnímu prostředí, ve kterém vyrůstaly, připomínaly vodní lilie.

Richard nechal koně na jednom z níže položených míst a vyšplhal nahoru po úzké pěšince, která vedla k jezeru. Přivázal koně jen velmi volně a sundal z nich postroje i sedlové vaky, takže v případě, že by se nevrátil, mohli snadno uniknout.

Poháněla ho jediná věc a tou byla jeho láska ke Kahlan. Aby mohl vyléčit její zranění, musí vyhnat chiméry. V tomto okamžiku to byl jediný cíl jeho života. Nyní stál na mrtvé půdě vedle otrávených vod a věděl, co musí udělat.

Musí prokázat větší pohotovost myšlení a větší tvořivost než Josef Ander.

Pro jednání s chimérami neexistoval žádný klíč; neexistovala jednoznačná odpověď. Neexistovalo řešení, které by bylo možné nalézt. Josef Ander na svém kouzelném koberci nenechal žádný šev, který by bylo možné rozpárat.

Jedinou šancí bylo udělat to, co by Josef Ander neočekával. Richard toho muže studoval dost na to, aby pochopil způsob jeho myšlení. Věděl, v co Ander věřil a co očekával, že ostatní učiní. Žádnou z těch věcí Richard nesměl udělat, protože v tom případě by selhal. Musí přemýšlet tak, jak se Josef Ander snažil vysvětlit dávným čarodějům, kteří to však nebyli schopni pochopit.

Doufal jen, že dokáže prohlédnout mlžným závojem Anderovy tvořivosti až na její konec. Během dne se hnal nejvyšší možnou rych-

lostí a střídal koně, aby jej zvířata dokázala donést i zpátky. V noci je vedl za uzdu, dokud nepadal únavou.

Byl k smrti vyčerpaný, ale doufal, že vydrží dostatečně dlouho na nohou. Dostatečně dlouho pro Kahlan.

Ze zlatě vyšívaného koženého pouzdra na opasku nabral bílý čarodějnický písek. Začal jím pečlivě posypávat zem tak, aby vznikl obraz symbolu Milosti. Začal paprsky představujícími dar. Při vytváření obrazu postupoval přesně opačně než jak mu to ukazoval Zedd. Stál uprostřed a linie daru vedl směrem dovnitř k sobě.

Pak zobrazil hvězdu zobrazující Stvořitele, potom kruh života, dále čtverec závoje a nakonec vnější kruh, který představoval začátek podsvětí.

Podle slov Josefa Andera byla velikost čaroděje určena velikostí jeho představivosti, neboť jen čaroděj s představivostí dokáže překročit omezení tradic.

Milost může napomoci při tvorbě nápaditého kouzla.

Richard hodlal zajít ještě dál.

Ze svého místa uprostřed Milosti pozdvihl Richard ruce zaťaté v pěst směrem k nebi.

„Reechani! Sentrosi! Vasi! Volám vás!"

Věděl, co chiméry chtějí. Josef Ander mu to řekl.

„Reechani! Sentrosi! Vasi! Volám vás a nabízím vám svou duši!"

Vodní hladina se zavlnila a zvedl se vítr. Vlny se valily směrem k němu. Vítr vanoucí přes vodu se změnil v plamenný závoj.

Chiméry přicházely.

Richard poháněný zoufalstvím, potřebou a hněvem, nechal své paže poklesnout a napřáhl je směrem k okraji jezera, odkud voda odtékala přes skalnatý sráz do údolí Nareef. Soustředil se na to místo celou svou bytostí.

Skrze nouzi a hněv povolal odnímací stranu své moci, temnější stranu všech věcí, stranu podsvětí, stranu temné věčnosti, ve které číhaly stíny.

Z jeho napřažených paží začaly vyletovat černé blesky, které vířily a dopadaly na skalnatý sráz břehu jezera. Ničivá magie, kterou vyvolal, byla poháněna jeho touhou a umocňována jeho hněvem.

Sráz vybuchl. Skály a kameny se rozpadly v oblacích prachu a kouře, jako by pro černé blesky nepředstavovaly nic než papír. V jediném okamžiku přestala existovat část pobřeží jezera. Ničivá síla odnímací magie ji vymazala z existence.

Jezero se začalo s hromovým řevem vyprazdňovat.

Mocný proud vody se s hukotem valil ze srázu. Sráz se drolil a sesouval. Ve vodě vířily lamí rostliny, které proud vytrhával z bahnitého dna. Celé jezero, plné otrávené vody, napřáhlo svou náruč k údolí Nareef.

Oheň, přicházející přes jezero, vítr nad vodou a hučící voda jako by se náhle zastavily, když se objevily ony. Zjevila se mu podstata chimér, základ jejich existence, který za ně mluvil.

„Pojďte ke mně," přikázal Richard. „Nabízím vám svou duši."

Když se k němu chiméry začaly vířivým pohybem přibližovat, sáhl Richard znovu do váčku na opasku.

A pak se přímo nad vyprazdňujícím se jezerem, které odhalovalo bahnité dno, začala zjevovat další bytost. Nejprve to připomínalo jen chvění vzduchu, které však začalo ve světě živých nabývat tvaru.

Nad hladinou vody se objevila postava. Zahalená postava. Starý muž tvořený kouřem a jiskřivými světelnými záblesky.

Richard znovu zdvihl paže. ,,Reechani! Sentrosi! Vasi! Pojďte ke mně!"

A ony poslechly. Kolem něj zavanul dech smrti. Richard stojící ve středu smrtícího víru málem podlehl. Měl co dělat, aby odolal vábivému tanci chimér, které jej volaly a lákaly, aby vykročil ze středu symbolu přímo do jejich objetí.

Chiméry na něj volaly marnivými hlasy z jiného světa. Richard se však vzepřel. Opanoval se a usmál se nad jejich pokusy ho zlákat.

Dovolil lupičům duší, aby přišli až k němu.

A pak ukázal na vzdálenou postavu.

„Váš vládce."

Chiméry, kolem něj zavyly hněvem. Poznaly toho, kdo se před nimi tyčil.

„Podívejte se na něj, otrokyně. Pohlédněte na svého pána."

„Kdo mě volá!" Ozval se hlas přes vodu.

„Richard Rahl, potomek Alrica. Já jsem ten, kdo přišel, aby se stal tvým pánem, Josefe Andere!"

„Našel jsi mé útočiště. Jsi první. Blahopřeji ti."

„A já blahopřeji tobě, Josefe Andere, k tvému místu v posmrtném životě, kam musí všichni, jejichž čas vypršel."

Od jezera zazněl zvonivý smích.

„Najít mě je jedna věc, vyrušovat druhá. Ale přikazovat mi je něco docela jiného. Nemáš moc, abys něco takového udělal. Nedokážeš si ani představit, co jsem stvořil."

„Ach, ale dokážu," zazněl Richardův hlas přehlušující hukot vody. „Vodo, slyš mě. Vzduchu, pohleď na to, co ti ukážu. Ohni, poznej pravdu mých slov."

Tři chiméry kolem něj se dychtivě otočily, zvědavé na to, co jim hodlá nabídnout.

Richard ukázal na Josefa Andera. „Tohle je váš vládce, ten, který vás přinutil jednat podle své vůle a který vás spoutal okovy otroctví. Támhle je jeho duše, obnažená a bezbranná."

Na tváři ducha Josefa Andera se objevily obavy. „Co to děláš? Co myslíš, že tím dokážeš?"

„Pravdu, Josefe Andere. Zbavím tě tvé lživé existence."

Richard rozevřel dlaň ruky, kterou napřahoval k Josefu Anderovi. V dlani mu spočíval černý čarodějnický písek, který zajišťoval rovnováhu kouzla. Richard vytvořil černý blesk, který práskl mezi ním a duchem Josefa Andera.

„Tamhle je, Reechani. Slyš ho. Tamhle je, Vasi. Pohleď na něj. Tamhle je, Sentrosi. Pociťuj ho skrze můj dotek."

Josef Ander se pokusil odpovědět vlastní magií, ale připoutal se k jinému světu, který sám vytvořil. Nedokázal překročit propast, která jej dělila od Richarda. Richard jej však přivolal, a proto na něj mohl dosáhnout.

„A teď, mé chiméry, zde je vaše volba. Má duše, nebo jeho. Duše člověka, který svou duši neodevzdal podsvětí. Člověka, který odmítl přijít k vašemu vládci a namísto toho se stal vaším pánem na tomto světě, kde vás na dlouhou dobu zotročil.

Anebo si můžete vzít mou duši. Stojím přímo tady, uprostřed Milosti a pokud za mnou přijdete, podřídím vás své vůli a vy mi budete sloužit tak, jako jste dosud sloužily jemu.

Tedy volte: pomsta nebo návrat do otroctví."

„On lže!" vykřikl Anderův duch.

Chiméry zabouřily a zvolily si. Spatřily pravdu, kterou jim Richard ukázal. Přehnaly se přes most, který Richard stvořil, a který od sebe odděloval svět živých a mrtvých.

Země se roztřásla jejich hněvem.

Za mostem se s radostným smíchem zmocnily duše Josefa Andera a vzaly ji na cestu, na kterou se kdysi dávno odmítla vydat. Vzaly ji domů.

Na kratičký okamžik, který trval celou věčnost, se závoj mezi oběma světy rozevřel. Na kratičký okamžik se život a smrt setkaly.

V náhlém tichu, které následovalo. Richard pomalu spustil ruce podél těla. Zdálo se, že je celý. To mu připadalo velice pozoruhodné.

Pak jej zaplavilo vědomí toho, co právě vykonal. Stvořil magii. Opravil to, co Josef Ander pokazil.

Teď se musí vrátit zpátky ke Kahlan, pokud je ještě naživu. Okamžitě se přinutil vyhnat tu myšlenku z hlavy. Musí být naživu.

*****

Zedd s výkřikem otevřel oči. Byla tma. Rukama nahmatal kamenné stěny. Začal se plazit směrem ke světlu. Směrem ke zvuku.

Uvědomil si, že je zpátky ve svém těle. Už nebyl havran. Nechápal jak je to možné. Byla to však pravda. Pohlédl na své ruce. Žádné peří, lidské ruce.

Získal zpět duši. Namáhavě se postavil, ale pak padl na kolena a rozplakal se úlevou. Ztráta duše pro něj byla mnohem horší než čekal. Přitom očekával to nejhorší.

Bez duše dokázal přebývat v havraním těle. Pomyslel si, že teď možná trochu zmoudří. Byla to zkušenost, jakou dosud nikdo nepoznal. Žádný čaroděj dosud neuspěl při pokusu vstoupit do těla zvířete. A přitom to vyžadovalo jen vzdát se duše.

Usoudil, že pro jednou to bylo až až.

Kráčel směrem ke světlu, k hukotu vody. Vzpomněl si, kde je. Došel do ústí jeskyně, skočil do jezera a přeplaval k vzdálenějšímu břehu.

Pak se vytáhl na suchou zemi. Bez přemýšlení si začal ždímat mokré šaty.

A pak si uvědomil, že se mu vrátila moc.

Měl zpátky svou sílu, svůj dar.

Zaslechl zaržání a vzhlédl. Spatřil Pavoučnatku, která do něj radostně šťouchla čenichem.

Zedd ji s úsměvem poplácal. „Pavoučnatko, holka, ani nevíš jak jsem rád, že tě vidím."

Pavoučnatka znovu zaržála, aby i ona vyjádřila své potěšení.

Zedd nalezl sedlo a zbytek věcí tam, kde je nechal. Sedlo a pokrývku přehodil přes Pavoučnatčin hřbet.

Pak nad sebou uslyšel jakýsi zvuk a otočil se. Něco se s řevem řítilo dolů z hor. Voda. Z nějakého důvodu se jezero na náhorní plošině vylilo z břehů. Všechna voda se teď řítila dolů.

Zedd vyskočil na koně. ,,Je čas odsud vypadnout, holka."

Pavoučnatka zřejmě souhlasila, protože se rozeběhla.

*****

Dalton se právě vrátil do své kanceláře, když zaslechl kroky kohosi, kdo přicházel za ním. Byl to Stein. Když se otočil, aby za sebou zavřel dveře, pohlédl Richard na Steinův plášť a spatřil jeho nový přírůstek do sbírky skalpů.

Dalton obešel stůl a nalil si sklenici vody. Bylo mu horko a měl třesavku.

To se konec konců dalo očekávat.

,,Co chcete, Steine?"

„Jen společenská návštěva."

„Aha," odvětil Dalton. Napil se.

„Máte pěknou novou kancelář."

Byla pěkná. Přepychově vybavená. Jedinou věcí, kterou si přinesl ze staré kanceláře byl stříbrný stojan na meč ve tvaru svitku. Ten sto-

jan se mu líbil, a proto si jej vzal s sebou. Jako by ho něco napadlo, pohladil prsty jílec meče.

„V každém případě," dodal Stein, „jste si ji zasloužil. O tom není pochyb. Hodně jste si teď polepšil. Vy i vaše žena."

Dalton ukázal na Steinův opasek. ,,Máte nový meč? Nevěděl jsem, že máte zálibu v tak zdobených zbraních."

Stein vypadal potěšen tím, že si Dalton zbraně všiml.

,,Tohle tady," řekl a přejel palcem po pochvě, ,,je Meč Pravdy. Skutečný Meč Pravdy, který nosí Hledači."

Dalton zjistil, že pomyšlení na to, že tento meč má muž jako je Stein, ho z nějakého důvodu rozčiluje. ,,A jak jste k němu přišel?"

„Přinesl mi ho jeden z mých mužů. Jeho získání nás stálo dost úsilí."

„Opravdu?" zeptal se Dalton a pocítil záblesk zájmu.

„Když mi ho sem nesli, zajali přitom Mord-Sithu. Skutečný Meč Pravdy a skutečná Mord-Sitha. Jen si to představte."

„Vskutku udivující. Císař bude potěšen."

„Až mu ten meč přinesu, bude mít nezměrnou radost. Potěšily ho i novinky, které jste mu sdělil. Porážka lorda Rahla představuje veliký úspěch. Nebude trvat dlouho než sem dorazí naše síly, a pak ho chytíme. A co Matka Vyznavačka, už jste ji našel?"

,,Ne." Dalton si dopřál další doušek vody. „Ale vzhledem ke kouzlu sestry Penthey si myslím, že nemá šanci přežít. Podle výsledků ohledání kloubů mrtvol mých mužů lze soudit, že vykonali svou práci." Odmlčel se a sklopil zrak. „Pak je ovšem chytili a pobili.

Ne, toto střetnutí Matka Vyznavačka nemohla přežít. A pokud je nějakou náhodou ještě naživu, brzo se o tom dozvím. Jestli je mrtvá," - pokrčil rameny -„pak není nutné, abychom našli její tělo."

Dalton se opřel o stůl. „Kdy sem Jagang dorazí?"

„Už brzy. Možná za týden. Předvoj možná ještě dřív. Určitě vyšle muže, aby pro něj ve vašem krásném městě vyhledali vhodné sídlo."

Dalton se poškrábal na čele. Měl na práci spoustu věcí. Ne, že by na nich doopravdy záleželo.

„Pokud mě budete potřebovat, budu tady někde kolem," řekl Stein.

Těsně u dveří se ještě jednou obrátil. „Daltone, Bertrand mi říkal, že chápete vztah mezi ním a vaší ženou."

Dalton pokrčil rameny. „Proč ne? Je to jen ženská. Mohu lusknout prsty a mít tucet jiných. Ona není nic, na čem bych si zakládal."

Stein vypadal upřímně potěšen. „Jsem rád, že to berete takhle. Řád vám bude skvěle vyhovovat. U nás není zvykem zakládat si na věrnosti."

Dalton se v duchu snažil vytvořit si seznam míst, kde mohla být pohřbena Matka Vyznavačka.

„V tom případě si Řád skutečně zamiluji. Ani mně nezáleží na věrnosti."

Stein se podrbal na prsou. „Moc mě těší, že se na to díváte takhle, Daltone. Protože je to tak, rád bych vám složil poklonu za to, jakou děvku jste si vzal za manželku."

Dalton, který se začal zaobírat nějakými papíry, ztuhl. „Promiňte, co jste to říkal?"

„To víte, Bertrand na ni přede mnou pěl pořád chválu. Je s ní moc spokojený a chtěl, abych si taky užil. Řekl jí, že Stvořitel si přeje, aby mě potěšila. Musím vám říct, že je opravdu náruživá."

Stein se obrátil ke dveřím.

,,Ještě je tu jedna věc," řekl Dalton.

,,O co jde?" zeptal se Stein a otočil se.

Dalton švihl mečem a prořízl Steinovi břicho těsně pod opaskem. Rána byla jen tak hluboká, aby se Steinovy vnitřnosti vysypaly na zem u jeho nohou.

Stein vykřikl hrůzou a s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima zíral dolů. Pak pohlédl na Daltona a zhroutil se na kolena. Jeho výkřik se změnil v chrčení.

„Víte," řekl Dalton, „když nad tím tak přemýšlím, asi přece jen budu vlastnický typ. Děkujte dobrým duchům, že váš konec bude rychlý."

Stein se zhroutil na bok. Dalton ho překročil a přiklekl k němu.

,,Ale jen proto, že zemřete rychle, nechci, abyste měl pocit, že vás okrádám o pěkný zážitek."

Dalton Steina popadl za vlasy, nožem mu nařízl kůži na čele a strhl mu z hlavy skalp.

Ukázal zkrvavenou trofej umírajícímu. „Tohle je za Franku. Pokud si na ni vzpomínáte."

Zatímco Stein se svíjel na podlaze s vnitřnostmi vyhřezlými na zemi a s krvácející hlavou, došel Dalton ke dveřím a otevřel je. Potěšilo ho zjištění, že jeho nový pomocník dveře neotevřel bez dovolení, navzdory všemu tomu křiku.

„Phile, ty a Gregory sem pojďte."

„Ano, ministře Campbelle?"

„Phile, Stein mi dělá nepořádek v kanceláři. Pomozte mu, prosím, ven."

„Ano, ministře Campbelle."

„A nechci, abyste přitom zničili koberce." Dalton, který sbíral ze stolu nějaké papíry, krátce pohlédl na chroptícího Steina. „Vemte ho tamhle a vyhoďte ho z okna."

Kapitola
třicátá šestá

Richard rozrazil přední dveře a proběhl dovnitř. Nevšímal si ostatních a zamířil k pokoji Kahlan.

Jiaan ho uchopil za paži. „Richarde, počkej."

„Co? Co se děje? Jak je jí?"

„Je stále naživu. To nejhorší už má za sebou."

Richard se málem zhroutil úlevou. Cítil, jak se mu po tvářích řinou slzy, ale ovládl se. Byl tak unavený, že málem nedokázal vykonávat ani ty nejjednodušší věci. Nebyl schopen vzít za kliku u dveří a otevřít, ale věděl, že teď ještě nemůže odpočívat.

„Teď už ji mohu uzdravit. Má moc se vrátila."

Richard se otočil do chodby Jiaan ho znovu uchopil za ruku.

„Já vím. I Du Chaillu se vrátila její moc. Nejprve si musíš promluvit s ní."

„Setkám se s ní později. Dřív než cokoli jiného musím uzdravit Kahlan."

„Ne!" vykřikl Jiaan.

Richarda to tak překvapilo, že se zarazil. „Proč? Co se děje?"

„Du Chaillu řekla, že teď už ví, jaké je její poslání a proč k tobě byla povolána. Prohlásila, že ti nesmíme dovolit, aby ses Kahlan dotkl, dokud se nesetkáš s Du Chaillu. Přiměla mě přísahat, že tě zastavím za každou cenu a nedovolím ti se ke Kahlan přiblížit.

Prosím, *Caharine*, nenuť mne dělat něco takového. Snažně tě prosím."

Richard se zhluboka nadechl a pokusil se uklidnit. „Dobrá. Pokud je to tak důležité, kde je Du Chaillu?"

Jiaan zavedl Richarda chodbou ke dveřím, které byly těsně vedle Kahlanina pokoje. Richard vrhl dlouhý pohled na dveře vedoucí ke Kahlan, ale pak se poddal Jiaanovu naléhání a vešel do druhých dveří.

Du Chaillu seděla v křesle a chovala dítě. Rozzářeně na Richarda pohlédla. Poklekl před ní a pohlédl na spící uzlíček v jejím náručí.

„Du Chaillu," řekl, „je překrásné."

,,Máš dceru, manželi."

Mezi všemi věcmi, které Richardovi vířily hlavou, byla hádka s Du Chaillu o tom, kdo je otcem jejího dítěte, až na posledním místě.

,,Dala jsem jí jméno Cara na počest té, která nám zachránila život."

Richard přikývl. ,,Jsem si jist, že to Caru potěší."

Du Chaillu mu položila ruku na rameno. „Richarde, jsi v pořádku? Vypadáš, jako bys navštívil zemi mrtvých."

Richard se pousmál. „Svým způsobem jsem ji skutečně navštívil. Jiaan mi řekl, že se ti vrátil dar."

Přikývla. ,,Ano. A ty v můj dar musíš věřit. Síla mého daru spočívá v tom, že dokážu vycítit a potlačit kouzla."

„Du Chaillu, musím vyléčit Kahlan."

„Ne, to nesmíš."

Richard si zajel prsty do vlasů. „Du Chaillu, vím, že se snažíš pomoci, ale tohle je šílené."

Popadla ho za košili. „Poslouchej, Richarde. Přišla jsem za tebou z určitého důvodu. Teď už ten důvod znám. Přišla jsem, abych tě uchránila před bolestí ze ztráty Kahlan.

Má v sobě magii, která slouží jako past. Pokud se jí dotkneš svou mocí, abys ji uzdravil, past se spustí a ona zemře. Ten, kdo ji chtěl zabít, se takto pojistil pro případ, že by vrazi selhali."

Richard, který se snažil zůstat klidný, si olízl rty. „Ale ty máš přece moc zrušit jakékoliv kouzlo. Když jsme se poprvé setkali, řekla mi to sestra Verna. Du Chaillu, zruš toto kouzlo a já ji pak uzdravím."

Du Chaillu jej držela v sevření svého pohledu. „Ne. Poslouchej. Snaž se pochopit co ti říkám. Posloucháš jen to, co si přeješ slyšet. Věc se má jinak.

Toto kouzlo bylo vytvořeno magií, které se nemohu dotknout svou mocí. Nedokážu učinit, aby zmizelo, jako v případě běžné magie. Je uvnitř Kahlan jako návnada na rybářském háčku. Tvá uzdravující magie se na ten háček chytí a to Kahlan zabije. Posloucháš mě, Richarde? Pokud se jí dotkneš svou mocí, zemře."

Richard si přitiskl ruku na čelo. „Tak co budeme dělat?"

„Kahlan je stále naživu. Protože přežila až dodnes, má dobrou šanci. Musíš se o ni starat. Nezbývá jí, než aby se uzdravila bez ma-

gie. Jakmile jí bude lépe, to kouzlo zmizí stejně jako ryba stráví návnadu, kterou spolkne. Až jí bude dobře, kouzlo odejde, ale v té době už tvou magii nebude potřebovat."

Richard přikývl. „Dobrá. Děkuji ti, Du Chaillu. Myslím to vážně. Děkuji ti za... za všechno."

Navzdory dítěti, které měla na klíně, ho objala.

„Ale musíme odsud odejít. Řád sem dorazí každou chvíli. Musíme opustit Anderit."

„Ten muž, Edwin, je dobrý člověk. Připravil vůz, do kterého budeš moci naložit Kahlan až budeme odjíždět."

„Jak je jí? Je vzhůru?"

„Tu a tam se probudí. Krmíme ji, dáváme jí pít, připravujeme léčivé lektvary. Děláme, co můžeme. Richarde, je velice ošklivě zraněná, ale žije. Myslím, že jí bude zase dobře. Opravdu tomu věřím."

Du Chaillu vstala, své novorozeně v náručí, a vedla Richarda do vedlejší místnosti. Richard byl vyčerpán, ale srdce mu tlouklo tak silně, že z něj únava jakoby spadla. Přesto se však cítil tak nemohoucně, že dovolil Du Chaillu, aby ho vedla.

Na oknech byly zatažené závěsy a místnost byla chabě osvětlená. Kahlan ležela na zádech a od hlavy až k patě byla zakrytá pokrývkou.

Richard pohlédl na její tvář, kterou tak dobře znal, ale kterou nepoznával. Ten pohled mu vzal dech. Ze všech sil bojoval o to, aby se nezhroutil a zůstal na nohou. Bojoval, aby zadržel slzy.

Nebyla při vědomí. Jemně vzal její ruku do své, ale nedostalo se mu žádné odpovědi.

Du Chaillu přešla na druhou stranu postele.

Richard jí pokynul. Du Chaillu porozuměla a usmála se. Jemně položila malou holčičku Caru vedle Kahlan. Dítě, které spalo, se zavrtělo.

Kahlan se pohnula. Její ruka se částečné ovinula kolem dítěte a na rtech se jí objevil mírný úsměv.

A právě podle toho úsměvu Richard poznal, že je to skutečně Kahlan.

*****

Jakmile Kahlan jemně uložili do vozu, který jim nabídl Edwin, vyjeli do světla časného rána. Muž jménem Linscott, dříve ředitel a Edwinův dlouholetý přítel jim pomáhal s úpravou vozu a se zlepšením pérování, takže vůz mohl jet téměř bez otřesů. Linscott a Edwin byli členy skupiny, která stála proti zkorumpované vládě Anderitu. Jejich odpor však neměl úspěch. Teď se na Richardovo naléhání chystali zemi opustit. Nebylo jich mnoho.

Na ulici ve stínu rozložitého stromu na ně čekal Dalton Campbell.

Richard se okamžitě napjal a připravil k boji. Nezdálo se však, že by měl Dalton Campbell nepřátelské úmysly.

„Lorde Rahle, přišel jsem se na vás a na Matku Vyznavačku naposledy podívat, neboť vím, že odjíždíte."

Richard pohlédl na ztuhlé tváře ostatních. Vypadali stejně překvapení jako on sám.

„Jak jste zjistil, že tu jsme?"

Muž se usmál. ,,Je to má práce, lorde Rahle. Je mou povinností vědět, co se v mé zemi děje. Nebo tomu tak donedávna bylo."

Linscott vypadal, jako že mu každou chvíli skočí po krku. I Edwin měl v očích krvežíznivý pohled.

Zdálo se, že Daltonovi na tom ani v nejmenším nezáleží. Richard pokynul hlavou a Jiaan s Du Chaillu zatlačili všechny ostatní zpátky. Díky zbytku mistrů meče, kteří stáli poblíž, se od Campbella nebál žádného ohrožení.

„Troufám si tvrdit, lorde Rahle, že v jiném čase a na jiném místě, bychom se možná stali přáteli."

,,To si nemyslím," odvětil Richard.

Dalton pokrčil rameny. ,,Možná ne." Z podpaží vytáhl složenou pokrývku. ,,Tohle jsem přinesl pro případ, že by vaší ženě byla zima."

Richarda jeho chování udivilo a přemýšlel, co vlastně chce. Dalton položil pokrývku na postranici vozu. Richardovi bylo jasné, že kdyby Dalton Campbell chtěl, mohl jim způsobit značné potíže, ale protože tak dosud neučinil, měl zřejmě v úmyslu něco jiného.

„Jen jsem vám chtěl popřát hodně štěstí. Doufám, že se Matka Vyznavačka brzy uzdraví. Středozemí ji potřebuje. Je to skvělá žena. Mrzí mě, že jsem se ji pokoušel zabít."

„Co jste to řekl?"

Pohlédl Richardovi do očí. „Já jsem ten, kdo poslal vrahy. Pokud se vám vrátí vaše moc, lorde Rahle, nepokoušejte se ji, prosím, s její pomocí uzdravit. Sestra Temnot vytvořila pomocí temné strany magie kouzlo, které Matku Vyznavačku zabije, pokud se o to pokusíte. Musíte ji nechat, aby se uzdravila sama."

Richarda napadlo, že by měl Daltona bez odkladu zabít, ale z nějakého důvodu tam jen stál a poslouchal jeho přiznání.

„Jestli mne chcete zabít, prosím, poslužte si. Nijak zvlášť mi na tom nezáleží."

„Co tím myslíte?"

„Máte ženu, která vás miluje. Važte si toho."

„A co vaše žena?"

Dalton pokrčil rameny. ,,Obávám se, že ona se na rozdíl od Matky Vyznavačky neuzdraví."

Richard se zamračil. „O čem to mluvíte?"

„Mezi prostitutkami ve Fairfieldu řádí jakási odporná choroba. Z nějakého důvodu se jí nakazila má žena, Suverén, jeho manželka a já. Je to velice smutné. Říkali mi, že to není nijak příjemná smrt.

Když to chudák Suverén zjistil, zhroutil se. Když zvážíme, že se této nemoci bál více než všeho ostatního, můžeme jen zavrtět hlavou a říct si, že měl být při vybírání partnerek opatrnější.

Navíc, jak jsem slyšel, se Dominie Dirtch rozpadla v prach. Zdá se, že všechna naše práce vyšla nazmar. Mám pocit, že až přijede císař Jagang a dozví se to, bude značně rozčarován."

,,V to srdečně doufám," řekl Richard.

Dalton se usmál. „No, mám ještě na práci nějaké věci, pokud mě pochopitelně nemáte v úmyslu zabít."

I Richard se usmál.

„Jedna moudrá žena mi řekla, že tyrani se dostávají k moci jen díky lidem, kteří jim to dovolí. Jen díky hlouposti lidí mohou existovat takoví, jako jste vy.

Udělám tu nejhorší možnou věc, jakou bych mohl vám a obyvatelům Anderitu provést. Nechám vás trpět následky vašich činů."

*****

Ann byla natolik ochromená, až se obávala, že z ní bude po zbytek života mrzák a že už nikdy nebude schopná chodit. Bedna, ve které byla zavřená, sebou příšerně házela ze strany na stranu, neboť vůz neustále narážel na kameny a výmoly. Při každém nárazu měla pocit, jako by ji někdo udeřil kyjem.

Jestli se brzo nedostane ven, určitě zešílí.

Jakoby v odpověď na její modlitbu vůz konečně zpomalil a pak zastavil. Ann ulehčené vydechla. Díky bolesti z toho, jak se při každém nárazu udeřila o stěny nebo dno bedny, neschopna s tím cokoli udělat, protože byla spoutaná, ji málem dohánělo k slzám.

Uslyšela šramot kolem zámku a pak se víko otevřelo a dovnitř začal proudit chladný noční vzduch. Ann se zhluboka nadechla, jako by to byl vzácný voňavý parfém.

Přední stěna bedny dopadla s rachotem na dno vozu. V otvoru stála sestra Alessandra a nahlížela dovnitř. Ann se rozhlédla kolem, ale nikoho dalšího tam neviděla. Byli v úzké postranní uličce, která vypadala opuštěně. Kolem prošla jakási stará žena, která si jich však ani nevšimla.

Ann se zamračila. „Alessandro, co se děje?"

Sestra Alessandra sepjala ruce v modlitební póze. „Prelátko, prosím, chci se vrátit ke Světlu."

Ann zamrkala. „Kde jsme?"

„Ve městě, kam měl císař namířeno. Jmenuje se Fairfield. Přemluvila jsem kočího, aby mě nechal řídit váš vůz."

„Přemluvila jsi ho? Jak?"

„Obuškem."

Ann pozvedla obočí. „Chápu."

„A pak, protože mám hrozný orientační smysl, jsme se oddělily od ostatních a ztratily se. Myslím, že už je nikdy nenajdeme."

„To je opravdu smutné."

„Takže myslím, že mi zbývá buď se poohlédnout po nějakých Jagangových vojácích a poprosit je, jestli by nám neukázali správný směr, anebo se vrátit ke Světlu."

„Alessandro, myslíš to vážně?"

Sestra Temnot měla na krajíčku. Její bezstarostná maska se náhle zhroutila. „Prosím, Prelátko, pomůžete mi?"

,,Alessandro, k tomu mne nepotřebuješ. Cesta ke Světlu vede skrze tvé srdce."

Sestra Alessandra poklekla vedle vozu. Ann se v bedně posadila, ruce a nohy stále spoutány řetězy.

,,Prosím, drahý Stvořiteli," začala Alessandra.

Ann naslouchala jejímu vyznání. Nakonec si Alessandra políbila prsteníček. Ann zadržela dech čekajíce na blesk, který Alessandru srazí k zemi za to, že zrazuje Strážce podsvětí.

Nic se nestalo. Alessandra se na Ann usmála.

„Prelátko, já to cítím. Mohu..."

Náhle zmlkla a zasípěla. Vytřeštila oči.

Ann sebou trhla. „Alessandro! Je to Jagang? Vstoupil ti Jagang znovu do mysli?"

Alessandra v rámci možností přikývla.

,,Přísahej věrnost Richardovi! Musíš přísahat v srdci! To je jediná možnost, jak snového cestovatele vyhnat z mysli!"

Sestra Alessandra se zhroutila na zem, svíjela se v návalech bolesti a začala mumlat slova, kterým Ann nerozuměla. Nakonec se žena uvolnila a roztřásla se ulehčením. Posadila se a pohlédla na vůz.

„Funguje to! Prelátko, ono to funguje!" Složila hlavu do dlaní. „Jagang je pryč. Ach, díky Stvořiteli. Díky Stvořiteli."

„Co kdybys nechala modlitby na později a pomohla mi zbavit se okovů?"

Sestra Alessandra okamžitě vyskočila, aby Prelátce pomohla. Netrvalo dlouho a Ann se zbavila řetězů a uzdravila se. Poprvé po době tak dlouhé, že se jí zdála jako věčnost, se dokázala znovu dotknout svého daru. Vypřáhly koně a místo sedel přes ně přehodily pokrývky. Ann takovou radost jako dnes nepocítila už celé roky. Obě dvě se chtěly dostat od císařské armády co nejdál.

Když si razily cestu městem směrem na sever, narazily na náměstí naplněné tisíci lidí, kteří v rukou drželi svíce.

Ann zarazila koně a sklonila se dolů, aby se jedné mladé ženy zeptala, co se děje.

„Shromáždili jsme se zde kvůli díkůvzdání za mír," řekla jí žena.

Ann byla zmatená. „Jakže?"

„Díkůvzdání za mír. Shromáždili jsme se zde, abychom vojáky přicházející do města naučili lepším způsobům. Chceme jim ukázat, že si nepřejeme nic jiného než mír."

Ann zavrčela cosi nelichotivého. „Být tebou, někam bych se schovala, protože ti vojáci v mír nevěří."

Žena se mučednicky usmála. „Až uvidí naše mírové shromáždění, pochopí, že naši moc nelze překonat hněvem a záští."

Když se mladá žena odvrátila, Ann popadla sestru Alessandru za rukáv. „Vypadněme odsud. Tady brzo dojde k jatkám."

„Ale Prelátko, ti lidé jsou v nebezpečí. Víte přece, co s nimi vojáci Řádu udělají. Ženy... víte co udělají s ženami. A zabijí každého muže, který se jim postaví."

Ann přikývla. „Já vím. Ale není nic, co bychom s tím mohly udělat. Budou mít svůj mír. Mrtví budou odpočívat v pokoji. I živí budou mít mír - jako otroci."

Z náměstí se dostaly právě včas. Když vojáci dorazili, bylo to horší než si Ann dokázala vůbec představit. Ze shromážděného davu se zvedl křik paniky a hrůzy, a pak bolesti. Křik mužů s dětí skončil poměrně rychle. Křik starších děvčat a žen však teprve začal.

Když konečně vyjely z města, zeptala se Ann, „řekla jsem ti, že se musíme zbavit těch sester Světla, které nebudou ochotny utéct. Doufám, že než jsi mi dopomohla k útěku, sestro, vykonala jsi to, co bylo tvou povinností?"

Sestra Alessandra chvíli mlčky zírala před sebe. „Ne, Prelátko."

„Alessandro, věděla jsi, že je to nutné."

„Chci se vrátit zpátky ke Stvořitelovu Světlu. Nechci ničit život, který stvořil."

„Tím, že jsi ušetřila život několika žen jsi způsobila smrt mnoha jiných. Něco takového by udělala sestra Temnot. Jak mohu věřit, že mi říkáš pravdu?"

„Právě proto, že jsem ty sestry nezabila. Kdybych byla pořád sestrou Temnot, udělala bych to. Říkám pravdu."

Bylo by úžasné, kdyby se Alessandra vrátila ke Světlu. Něco takového se dosud nestalo. Alessandra by mohla sloužit jako neocenitelný zdroj informací.

„Nebo to ukazuje na to, že lžeš a jsi stále oddaná Strážci."

„Prelátko, pomohla jsem vám uprchnout. Proč mi nevěříte?"

Mířily směrem k divočině, do neznáma a Ann se na ni pozorně zahleděla. „Už nikdy ti nebudu plně věřit, Alessandro, ne po všech těch lžích, které jsi mi navykládala. Takový už je úděl těch, kteří lžou, sestro. Jakmile si jednou na hlavu vložíš korunu lháře, můžeš ji sice sejmout, ale ona na tobě navždy zanechá své znamení."

*****

Když zezadu zazněl zvuk koňských kopyt, Richard se otočil. Přejel pohledem po Kahlan, která ležela uvnitř vozu, vedle kterého kráčel. Spala nebo byla možná v bezvědomí. Alespoň teď dokázal rozeznat některé rysy její tváře.

Když se kůň přiblížil, Richard se zahleděl do tmy a spatřil jezdkym v rudém. Cara přijela až k němu, zastavila koně a sesedla. Vzala ho za uzdu a mlčky kráčela vedle Richarda. Kulhala.

„Lorde Rahle, trvalo mi dlouho než jsem tě dostihla. Kam máš namířeno?"

„Domů."

„Domů?"

„Správně, domů."

Cara pohlédla na cestu. „Kde je domov?"

„V Hartlandu. Nebo někde na západě - v horách. Je tam spousta krásných míst, kam jsem chtěl Kahlan vždycky vzít."

Zdálo se, že to Cara přijala. Tiše kráčela vedle něj a vedla koně za uzdu.

„Lorde Rahle, a co všechno ostatní? D'Hara. Středozemí. Všichni lidé."

„Co s nimi?"

„No, oni na tebe čekají."

„Nepotřebují mě. Stáhnu se do ústraní."

„Lorde Rahle, jak můžeš říct něco takového?"

„Porušil jsem každé čarodějné pravidlo, které znám. Já jsem..."

Nechal to být. Nezáleželo na tom.

„Kde je Du Chaillu?" zeptala se Cara.

„Poslal jsem ji domů k jejím lidem. Její úloha zde skončila." Richard se zahleděl na nebe. „Narodilo se jí dítě. Překrásná malá holčička. Pojmenovala ji podle tebe, Cara."

Cara se rozzářila. ,,Pak jsem ráda, že je překrásná a ne ošklivá. Některé děti bývají ošklivé, však víš."

,,Tohle dítě bylo opravdu krásné."

„Bylo ti podobné, lorde Rahle?"

Richard se na ni zamračil. „Ne."

Cara nahlédla do vozu. Světlý cop se jí svezl přes rameno.

„Co se stalo Matce Vyznavačce?"

„Skoro se mi povedlo ji zabít."

Cara nic neříkala.

„Slyšel jsem, že tě zajali. Jsi v pořádku?" zeptal se.

Cara si přehodila cop dozadu. ,,Byli to hlupáci. Nechali mi Agiel. Když jsi obnovil fungování magie, přinutila jsem je proklínat jejich matky za to, že potkaly jejich otce."

Richard se usmál. Tohle byla Cara, kterou znal.

„A pak jsem je zabila," doplnila.

Ukázala mu rozbité hrdlo černé láhve. Pořád v něm ještě byla zaražená zlacená zátka. „Lorde Rahle, selhala jsem. Nepřinesla jsem ti meč. Ale... ale alespoň se mi tím mečem podařilo rozbít tuhle černou láhev z Čarodějova Hradu." Zastavila se a modré oči se jí naplnily slzami. „Lorde Rahle, je mi to líto. Selhala jsem. Snažila jsem se ze všech sil, přísahám, ale přesto jsem selhala."

I Richard se zastavil. Objal ji kolem ramen. „Ne, neselhala jsi, Caro. Protože se ti podařilo rozbít mečem láhev, dokázali jsme uvést magii do původního stavu."

„Vážně?"

Pohlédl jí do očí a přikývl. „Opravdu. Zachovala ses správně, Caro. Jsem na tebe pyšný."

Znovu vykročili.

„Takže, lorde Rahle, jak je to daleko domů?"

Několik minut nad tím přemýšlel. „Myslím, že Kahlan je má rodina, a proto mám domov kdekoli jsem s ní. Dokud jsem s Kahlan, jsem doma.

Caro, skončilo to. I ty můžeš jít domů. Dávám ti volnost."

Zastavila se. Richard pokračoval v chůzi.

„Ale já nemám rodinu. Všichni jsou mrtví."

Otočil se k ní. Stála na cestě a vypadala nesmírně opuštěně.

Richard se k ní vrátil, objal ji a společně znovu vykročili.

„My jsme tvá rodina, Caro, Kahlan a já. Milujeme tě. Takže si myslím, že bys měla jít domů s námi."

To ji zřejmě uspokojilo.

„Budou v tom našem domově lidé, které bude třeba zabít?"

Richard se usmál. ,,Myslím, že ne."

„Tak proč tam vlastně chceme jít?"

Když se jen usmál, řekla, „myslela jsem, že chceš ovládnout svět. Už jsem se těšila na den, kdy se z tebe stane světovládce. Měl by jsi se jím stát. Matka Vyznavačka by se mnou souhlasila. Jsme dvě proti jednomu. Vyhráváme."

„Svět mě nechce. Lidé v Anderitu hlasovali a řekli ne."

„Hlasování! To byla pěkná hloupost."

„Už to znovu neudělám."

Cara chvíli mlčky kulhala vedle něj a pak řekla, ,,oni za tebou přijdou, však víš. D'Hařané jsou k tobě připoutáni. Jsi jejich lord Rahl. Každý tě najde."

,,Možná. Možná ne."

„Richarde?" zazněl tichý hlas.

Oddělil se od Cary a došel k vozu.

Kahlan byla vzhůru. Vzal ji za ruku.

„Kdo je tam?" zeptala se.

Cara se k ní naklonila. „To jsem jen já. Vrátila jsem se. Vidíte, do jakých potíží jste se dostali, když jsem tu nebyla, abych na vás dohlížela?"

Kahlan se pousmála. Pustila Richardovu ruku a uchopila Cařinu.

„Jsem ráda, že jsi doma," zašeptala Kahlan.

„Lord Rahl řekl, že jsem zachránila magii. Umíte si to představit? Na co jsem to jen myslela? Měla jsem možnost zbavit se magie, a já ji namísto toho zachránila."

Kahlan se znovu usmála.

„Jak se cítíš?" zeptal se Richard.

„Hrozně."

„Nevypadáš tak špatně," řekla jí Cara. „Mně už bylo mnohem hůř."

Richard Kahlan něžně pohladil po ruce. „Brzy ti bude lépe. Slibuji. A čarodějové vždycky dodržují sliby."

„Je mi zima," odvětila. Začaly jí drkotat zuby.

Richard zvedl pokrývku, kterou jim dal Dalton Campbell a rozbalil ji.

Vypadl z ní Meč Pravdy. Richard na něj nevěřícně zíral.

„Zdá se, že i Meč Pravdy se vrátil domů," podotkla Cara.

„Vypadá to tak."